

hikâyenin kötü adamını sevebilir misin?

DUY

GU

ŞİR

celia aaron

usa today çoksatın yazarı

1

SEBASTIAN

Benim adım Sebastian Lindstrom ve ben bu hikâyenin kötü adamıyım.

Size iyi biri olmaya çalıştığımı, doğru olanı yapmak için çabaladığımı söylemek isterdim ama bu bir yalan olurdu. Her güçlü adamın yaptığı gibi gerçek, tıpkı bir sirk cambazı kadar rahatça şekillendirebileceğim küçük bir zorluktan ibaretti.

Fakat ben kendimi açığa çıkarmaya, ne kadar karanlık olursa olsun hayatımda ilk defa gerçeği söylemeye karar verdim. Sizi temin ederim, sahip olduğum karanlık öyle bir şeye dönüşür ki kendinizi zihnimin kararmış köşelerinde, var olmayan bir kapı kolunu ararken bulursunuz.

Bunun bir itiraf olduğunu düşünmeyin. Ne bağışlanma diliyorum ne de bağışlanmayı kabul ediyorum. Günahlarım bana ait. Onlar her zaman benimle birlikte. Bu, *onu* nasıl bulduğumun, nasıl çaldığımın ve nasıl kaybettiğimin hikâyesi.

O... Camille Briarlane. Aradığım kişi. En sonunda onu bulduğumda, yanında çoktan beyaz atlı bir prens vardı. Onu kendisi için sahiplenmiş, bayrağını bölgesine dikmişti; tıpkı bir hazineymiş gibi Camille'le gösteriş yapıyordu.

Her bakımdan bir peri masalıydı.

Ama her peri masalında, her şeyi parçalamak ve mahvetmek için kenarda bekleyen biri vardır. İstedikini elde etmek uğruna dünyayı ateşe verebilecek kadar da alçaktır. İşte o *duygusuz* ve kötü adam, benim.

“**B**unun iyi göründüğüne emin misin?” Link’in elini tuttum ve limuzinden çıkarken gece mavisi elbisemin eteğini aşağı doğru çektim.

Bana bakıp gülümsedi. Beyaz dişleri, gösterişli New York otelinin önündeki loş ışıkların altında parlıyordu. “Buradaki herkesi gölgede bırakıyorsun. Güven bana.” Siyah smokini ona Hollywood cazibesi veriyordu, vücudunun her çizgisi kumaşa mükemmel şekilde oturmuştu.

Beni merdivenlere yönlendirirken elini sıktım. “Daha herkesi görmedin ki.”

“Görmeme gerek yok. Onları gölgede bırakacağını zaten biliyorum.” Kapı görevlisi bizi otelin lobisine alırken kolunu belime doladı.

Kışın ilk soğuşunu dağıtan ılık havanın rüzgârını içtenlikle karşıladım.

“Alabilir miyim?” Görevlilerden biri paltomu almayı teklif etti.

“Ben hallederim.” Link ellerini yakamdan kollarıma doğru kaydırıp yün paltoyu üzerimden çıkarmadan önce gülümsedi. Paltoyu görevliye verip kollarını arkadan bana doladı. “Aslında seni evime geri götürüp bu partiyi tamamen görmezden gelsem de olur.”

Ona bakmak için kafamı çevirdim. “Bunun, Lindstrom’un pazarlamadan sorumlu yeni müdür yardımcısı için mantıklı bir hamle olacağını sanmam.”

Eğilip boynumu dişlediği sırada koyu sarı saçları alnına döküldü. “Belki de bir kereye mahsus yanlış bir karar vermek iyi olur.”

“Link!” Şişman bir adam uzun adımlarla yanımıza geldi, gözleri fazla şarap içmekten donuklaşmıştı.

Link beni serbest bırakıp birkaç adamın el sıkıştığı yere doğru yönlendirdi.

“Yoksa hakkında çok fazla şey duyduğum Camille *bu* mu?” Elimi tutup arkasına pis bir öpücük kondurdu.

Orayı herhangi bir şeyle silmek istedim ancak Link elimi tuttu ve pantolonuna sürterek fark ettirmeden salyayı temizledi.

“Camille, bu Lindstrom’un finanstan sorumlu genel müdür yardımcısı Hal Paxter. Hal, bu da biricik Camille.” Link’in sesindeki gurur yüzümün ısınmasına sebep oldu.

Hal başını salladı, sırtıttığında tombul yüzü genişledi. “Oldukça güzelmiş. Öğretmendi, değil mi?”

“Evet.” Link benden önce konuştu. “Trenton Özel Okulu’nda çalışıyor. Şehre iki saat kadar uzaklıkta. Sahip oldukları en iyi biyoloji ve yaşam bilimleri öğretmeni.”

“Trenton, öyle mi?” Hal şampanyadan büyük bir yudum aldı. “Yeğenlerimden biri orada okuyor. Minton Baxter. Tanıyor musun?”

İçten içe onun adına utandım. Minton “Mint” Baxter en kötü öğrencilerimden biri haline gelmişti. Vaktini ders çalışmaktan çok beni baltalamaya harcıyordu. Zorla gülümsedim. “Evet, son sınıf biyoloji dersimi alıyor.”

“Ona çok yüklenme.” Hal tombul patisiyle tuttuğu içkisini bitirdikten sonra, yanımızdan geçen garsonun tepsisinden başka bir tane daha aldı. “Eğer amcası gibiyse,” derken başparmağıyla

kendini işaret etti. “Biraz ek derse ihtiyaç duyabilir. Gerçi ben okuldayken senin gibi öğretmenler yoktu.” Konuşmamız, tuhaf olmaktan çıkıp katlanılamaz bir hale gelirken beni baştan aşağı süzdü. Kolşuz elbisemin üzerine hâlâ paltomu giyiyor olmayı diledim.

Link beni daha sıkı tuttu. “Seni gördüğüme sevindim, Hal. Partide iyi eğlenceler.”

İçki içen ve sohbet eden insan kalabalığının arasından geçerek uzaklaştık. Topuklu ayakkabılarım mermer zeminde tıkırdadı ve ne kadar utandığımı düşünmemek için adımlarımı saydım. Kadınlar yanımdan kasılarak geçti, özel tasarım elbiseleri ve fazla yüksek topukluları, buranın benim sahnem olmadığını hatırlatıyordu. Ancak Link benden kendisiyle gelmemi istediğinde reddedemezdim. Müdür yardımcılığına daha yeni yükselmişti ve Lindstrom’un yıllık galasında iş arkadaşlarını etkilemek istiyordu.

Beni lobiyle balo salonu arasındaki küçük girintiye doğru çekti. “Az önce olanlar için üzgünüm. İyi misin?” Bir eliyle yanağımı okşadı.

“İyiyim.” Uyluklarımın ortasına değil de dizlerime kadar inmesini dileyerek eteğimi tekrar çekiştirdim. “Adam sarhoştı.”

“Adam şerefsizin tekiydi.” Açık kahverengi saçlarımı omzumdan uzaklaştırdı. “Onunla pazartesi günü ofiste konuşacağım.”

Başımı salladım. “Endişe etmene gerek yok.”

Gülümsedi ve alnımı öptü. “Senin için endişelenmek benim işim. Çünkü seni...”

“Link.” Soğuk bir ses araya girdi.

Link geri adım atarak sırtını dikleştirdi. “Bay Lindstrom.”

Karşımdaki ela, benekli koyu yeşil gözlere baktım. Bu, küçük Lindstrom olmalıydı. *Sebastian*. Babası şirketin sahibiydi, Sebastian da CEO olarak çalışıyordu. Link’in onun hakkında söylediği birkaç şeye göre, kırklarında bir adam olmasını beklemiştim. Ancak o daha çok otuzlarının başlarında görünüyordu. Uzun

boylu ve esmerdi, buyurgan bir havası vardı. Bakışlarımı uzaklaştırmak istesem de gözlerindeki bir şey beni ona bakmaya zorladı.

Burun delikleri bir anlığına genişledi, koyu kaşları havaya kalktı fakat hemen ardından nazik bir gülümsemeyle Link'in elini sıktı. "Link, gelebilmene sevindim. Bu hanımefendi kim?"

"Camille Briarlane." Link adeta ısıldıyordu. "Kız arkadaşım."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Lindstrom." Tokalaşmak için elimi uzattım.

"Lütfen bana Sebastian de." Elim tuttu ve gözlerini benimkilerden ayırmadan parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Dokunuşu yumuşaktı, yoğundu ve dudaklarının değdiği yerde tenim ısınmıştı. Hal'in öpücüğünün aksine onu olduğu yerde bırakmayı sorun etmedim.

"Görünüşe göre harika bir parti olacak." Link, tipik Amerikan gülümsemesiyle beni yanına çekti.

Sebastian ne gözlerini benden ayırdı ne de Link'in havadan sudan muhabbetine karşılık verme teşebbüsünde bulundu. Soğuk gözleri beni esir alırken partinin sesi arka planda kayboldu. Link'in parmakları belime gömüldü; Sebastian'ın bakışları bu tuhaf bölge işaretleme hareketine kaydığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Öyle doğrudan bakıyordu ki sanki düşüncelerimi görmeye çalışıyordu.

Link boğazını temizledi. "Ee, konuşma yapacak mısınız, Bay Lindstrom?"

Sebastian göz kırptı. "Hayatta olmaz."

Bakışlarımı kaçırdım ve yanımdan geçmekte olan garsondan bir kadeh şampanya alıp rahatsızlığımı gidermeye çalıştım. İçkimi yudumlarken ayakkabılarımı incelemeye başladım.

"Sebastian." Yaşlı bir adam yanına gelip bir elini onun omzuna koydu. "Az önce konuşma yapacağınla ilgili bir şeyler mi

duydum?” Saçları çelik grisiydi ve en az Sebastian kadar uzun boylu olsa da onun gözleri zümrüt yeşili değil, açık maviydi.

“Kesinlikle hayır.” Sebastian kollarını geniş göğsünde birleştirdi ancak üzerine tam oturan smokini, bu hareketine uygun değildi.

Yaşlı adam bize döndü. “Link, seni gördüğüme sevindim.”

“Teşekkür ederim, Bay Lindstrom. Kız arkadaşım Camille.”

Adam sıcak bir gülümsemeyle elimi iki elinin arasına aldı. “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Sanırım genel müdürlerden bazıları, Link’in seni kafasından uydurup uydurmadığı konusunda iddiaya girmeye başlamıştı.”

Gülümsemesi samimiydi ve oğlundan çok daha arkadaş canlısı görünüyordu.

“Öğretmenlik çok fazla zaman alıyor, özellikle de güz yarıyılıının en yoğun dönemindeyken. Şehre dilediğim zaman gelme fırsatım pek olmadı.” Okuldaki sessiz hayatı, New York’un durmak bilmeyen gürültüsüne ve öfkesine tercih etmiş olsam da bunu Link’e asla söyleyemezdim. Kendisi benim şehirdeki okullardan birinde iş aramamı ve yaşadığı çatı katı dairesine taşınmamı istiyordu.

“Öğretmenlik mi yapıyorsun?” Sebastian’ın soğuk sesi, arkadaşça konuşmamızı böldü.

Link yine benim yerime cevap verdi. “Evet, Trenton Özel Okulu’nda biyoloji öğretmeni.”

Sebastian’ın bakışları titredi ve Link’in benim yerime konuşmasından rahatsız olmuş gibi dudaklarının köşesinde hafif bir hoşnutsuzluk belirdi. “Yani şehirde kalmıyor musun?”

“Hayır.” Link’ten önce cevap verdim.

“Henüz.” Link üst kolumu sıkarak beni kendine bastırdı. “Umarım güz yarıyılından sonra onu taşınmaya ikna edebilirim.”

Dişlerimi sıkarak ağzımı kapattım. Link, tatil döneminde araştırma gezisine gitmek istediğini biliyordu. O planların arasında şehre taşınmak yoktu. Ayrıca yılın ortasındayken öğrencilerimi terk edemezdim. Bunların hepsini açıkça söylediğimi sanıyordum. Ancak gördüğüm kadarıyla bana hâlâ istediğini yaptırmaya çalışıyordu. En çekici özelliklerinden biri, bazen en sinir bozucusu olabiliyordu.

“Öyleyse taşınacak mısınız?” Sebastian soruyu, neredeyse irkilme meme neden olan keskin bir tonda sormuştu.

“Ben, şey...” Zor durumdaydım ve iki adam da cevabımı bekliyordu. “Noel tatilinde biraz seyahat etmeyi planlıyorum. Belki de dirseklerime kadar araştırmaya batmış, bir nevi kafamı boşaltmaya çalışırken karar veririm.”

“Araştırma mı?” Sebastian bana doğru eğildi.

“Gerçekten araştırma yapan bir bilim öğretmeni mi?” Bay Lindstrom gülümsedi. “İşte bu gurur duyulacak bir şey.” Girişte duran küçük bir yaşlı erkek grubuna el salladı. “Görünüşe bakılırsa buralarda işler hiç bitmiyor. Selam vermem gereken bazı kişiler var. Tanıştığım memnun oldum, genç bayan. Ve aferin, Link.” Güç çemberine yürümeden önce gönül alırcasına göz kırptı.

Sebastian, “Ne tür bir araştırma?” diye üsteledi.

Link’in yerime cevap veremeyeceği tek soruyu sormuştu. “Amazon ormanlarına gitmek istiyorum. Eski profesörlerimden biri şu anda orada. Belli bir kurbağa türünün, neden cinsiyet değiştirerek kendi kendini hamile bırakabildiğini açıklayabileceğine inandığı, yaprak döken eğrelti otu hakkında bir çalışma yürütüyor.” Bu işe karşı hissettiğim tutku, normalden daha hızlı konuşurken sesime yansımıştı. “Benim için boş yeri yok ama katılabileceğim birkaç keşif gezisi daha var. Bunlardan biri, istenmeyen varyasyon gösteren bir güzelavrat otu türüne odaklanmış durumda. Diğerleri ise üst bitki tabakasına odaklanarak

farmakolojik kullanımlarını belirlemek için oradaki çeşitli bitkileri topluyor.”

Link güldü. “Kendisi benim küçük kâşifimdir.”

Sebastian’ın bakışları aniden Link’e kaydı, yüz ifadesi normale dönmeden önce kaşlarını daha da çatmıştı. “Profesörünün adı neydi?”

“Stephen Weisman. Tanıyor musun?”

“Hayır. Ne yazık ki ben işletme okudum. Bilimden çok sanat sayılır.” Gülümsedi fakat gözleri hiç ısınmadı. “İçeri girmemiz lazım.” Bizi göndermek istediği sesinden açıkça belli oluyordu.

Bir an ilgi gösterirken bir anda ketum birine dönüşmüştü, onu çözemiyordum. Link bana Sebastian’ın “itici” olabileceğini söylemişti, görünüşe göre şaka yapmıyordu.

“Peki. O zaman içeride görüşürüz sanırım.” Link beni girintiden uzaklaştırarak balo salonuna yönlendirdi. Canlı performans sergileyen grup partiye gelenleri kendine çekiyordu ve müzik, havayı bir girdap gibi sarmalıyordu.

Omurgamdan bir ürperti geçince omzumun üzerinden baktım. Sebastian yerinden kıpırdamamıştı, kolları hâlâ göğsünde bağlanmış vaziyetteydi ve sert bakışları bana odaklanmıştı. Balo salonu lobiden daha sıcak olsa da ürperdim.

Link elini sırtıma bastırdı ve beni ilerleterek dans pistine sürükledi.

“Ne ucube bir adam.” Beni kendine doğru çekip ritme göre hareket etti.

“İyi birine benziyor.” Kelimeler, Sebastian Lindstrom’u tarif etmeyi reddedercesine dilime takıldı. Bakışlarım girişe doğru kaysa da dans eden diğer çiftler yüzünden ileriye göremiyordum.

“Şerefsizin teki.” Beni daha sıkı kavradı. “Ayrıca sana bakışı hiç hoşuma gitmedi.”

“Bence o biraz... Bilmiyorum, belki de garip biri? Eminim kötü niyetli değildir.”

Link geriye doğru çekilip bakışlarımı yakaladı. “Neden insanlar hakkında hep en iyisini düşünüyorsun?”

“Neden düşünmeyeyim?”

Bakışları ağzıma sonra da elbisemin yakasına doğru indi ve dudaklarını ıslattı. “Çünkü şu anda çok feci şeyler düşünüyorum.”

“Şirket etkinliğinde?” Sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım. “Ne kadar edepsizsin.”

“Elimde değil. Bir öğretmen için yanıp tutuşuyorum.”

Beni döndürüp tekrar kendine çekerken gözlerimi devirdim. “Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım.”

“O ergen çocukların her gece seni düşünerek kendilerini nasıl tatmin ettikleri hakkında hiç fikrin var mı?”

Koluna vurdum. “İğrençsin!”

“Haklıyım ama. Onlar için ıslak bir rüyasın.” Bana doğru eğilip kulağımı dişledi. “Benim için de.”

“Biraz araya girsem sorun olur mu?” Soğuk bir ses, flörtümüzü yarıda kesip dansımızı durdurdu.

SEBASTIAN

Link'in karşı çıkmak istediği belli oluyordu, ben Camille'e yaklaştıkça vücudu geriliyordu. Fakat bilmediği şey, Lindstrom Şirketi'nin CEO'su olmanın birkaç avantajı olduğuydu. Kaçınılmaz boyun eğişini bekleyerek ona dik dik baktım.

"Buyurun." Ses tonu söyledikleri kadar davetkâr değildi ama bunu umursamadım. Gecenin geri kalanını bir köşede surat asarak geçirse bile bana uyardı. Camille'e yaklaşmam gerekiyordu ve Link'in patronu olmanın getirdiği avantajı, amacım için kullanmakta sakınca görmüyordum.

"Teşekkürler." Onu göndererek sevgilisine odaklandım. "Eğer, senin için de uygunsa."

Camille bana omzunun üzerinden baktı, gözleri koyu kirpiklerle çeviriliydi. "Tabii."

Onu Link'in yanında gördüğüm anda beni kendine çekmişti. Çekingen bir tavırla elbisesini aşağı çekmeye çalışması, boynunun eşsiz kıvrımı, gözlerinde parlayan o ham zekâ... Ona yaklaşmak için soğuk kabuğumu kırmam gerekse de kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Dürtüsel fakat gerekli bir hamleydi.

"Gidelim mi?" Elimi uzattım, hafifçe titrediğini fark etmiştim.

İstediğim bir şeye bu kadar yaklaşmışken beynimi ele geçiren adreline engel olamıyordum. *Al onu.* Hem şiddetli hem de bir o kadar garip bir histi. *Bana ne oluyordu böyle?* Onu alıp kaçırma

arzusu beni neredeyse boğacaktı ama bu düşüncüyü zihnimden hemen uzaklaştırdım.

Gerçek emellerimi saklamak, dünyaya gösterdiğim kişiliğin en önemli parçasıydı. Eğer insanlar gerçekte nasıl biri olduğumu bilselerdi, toplum tarafından dışlanırdım. Ama onun yerine, üç nesildir aileme ait olan büyük bir ormancılık şirketinin CEO'suydum.

Camille kararsız bir bakış attığında Link onay verircesine başını salladı. Böylece sırtını dikleştirerek kollarıma doğru ilerledi. İpeksi elbisesinin parmaklarımin arasında bıraktığı his ve sıcak avucunu benimkinin içine koyması... Hepsine açtım. Yüzümde en çok kullandığım ilgisizlik maskesi takılıydı. Ancak içimdeki çarklar durmaksızın dönüyordu; sanki uzun ve karanlık bir uykudan uyanan bir makineymişim gibi tıkırdayarak çalışmaya başlamışlardı. Ondan yayılan enerji damarlarımda benzin etkisi yaratıyor, gizemli bir amaç için bana güç veriyordu.

Sakince çalan şarkıyla birlikte hareket edip dans eden insanların arasına karıştık. Camille kollarımı daha sıkı tuttu, belli ki artık *onunlayken* olduğu kadar rahat değildi. Beyninin içinde dönenleri görebilmem için yanımda rahat hissetmesi, bana açılması gerekiyordu. Gözlerini benimkilerden kaçırıyor, benden başka her yere bakıyordu. Zihninde uçuşan her düşüncüyü söylemesi için onu zorlamak istedim. Fakat bu işe yaramazdı. Babam, onun deyiimiyle *kurnaz olmam* için yıllarca uğraşmıştı; böylece kusursuz görünen bir oyuncağa, kibar bir kuklaya dönüşmüştüm. İplerimin çekildiği yere göre hareket ederdim. Gerektiğinde gülümser, gerektiğinde baş sağlığı dilerdim. Fakat iplerimden hiçbirini, insan kaçırma seçeneğine çıkmıyordu. Yine de hâlâ kendime ait birkaç numaram vardı.

Başka bir yavaş dans şarkısı çalmaya başladı. Şarkıcı eski bir Smoky Robinson melodisi mırıldanıyordu. Camille'in sessizliği,

kollarımda olmasına rağmen aramızda bir boşluk oluşturdu ki o boşluğu kapatma niyetindeydim. Kısa bir hesaplama yaparak böyle bir durumda normal bir adamın ne söyleyeceğine, hangi ipi çekeceğine karar vermeye çalıştım. Bu, ilk günlerimde öğrendiğim denklemlerden biriydi. Kimsenin bende bir sorun olduğunu fark etmemesi için insanların beklentilerini çözüyordum.

Daha önce işinden bahsetmişti, onu bayağı seviyor gibi görünüyordu. Oradan başlamaya karar verdim. “Kaç tane öğrencin var?”

Kaşları kalktı ve nihayet bakışlarımla buluştu. “Her sınıfta yaklaşık on öğrenci var, günde beş sınıfa giriyorum.”

“Sanırım sınıflar oldukça küçük?” Birinci sınıfın ardından evde eğitim gördüğüm için bu konuda bilgim yoktu. Belli ki başka bir birinci sınıf öğrencisine, sınıfa giderken bana tekrar çelme takarsa karnını deşeceğini söylemem, ailem ve özel okulum tarafından uygun görülmemen bir durumdu.

“Öyle. Trenton’da eğitim standartlarını en üst düzeyde tutmak için bağış toplamaya ayrılmış koca bir departman var. Aileleri şehrin en üst sınıfında yer alan pek çok öğrencimiz mevcut. Ben mali yardım kurulundayım. Bazı mezunlarımız buna katılmasa da başarı oranı düşük bölgelerden gelen çocuklara burs sağladığımızdan emin oluyorum.”

“Yani hem öğretmensin hem de sosyal adalet savaşçısı, öyle mi?”

Kaskatı kesildiğini hissettiğimde bu durum hoşuma gitmedi.

“Ben sadece her çocuğun iyi eğitim almasıyla ilgileniyorum.” Ses tonundaki savunma, attığım adımın hatalı olduğunu gösteriyordu.

“Seni kırmak için söylemedim.” Bulmacasını çözmeye ve konuşmaya devam etmesi için doğru cevabı seçmeye çalıştım. “Hatta etkilendim.”

“Ah.” Yanakları pembenin nefis bir tonuyla kızardı. “Özür dilerim. Sanırım ebeveynlerin ihtiyaca dayalı burslara karşı çıkmalarına alışmışım.”

“Özür dileme.” Müziğin arasında duyabilsin diye kulağına doğru konuşuyormuş gibi yaparak ona yaklaştım. “Öğretmenliğin en sevdiğin yönü ne?” Narenciye ve çiçek kokusunu almak içimde çok daha güçlü bir vızıltının ateşlenmesine sebep oldu. Sanki arılar beynimde kovan kuruyor, her biri kraliçemi almam için bana mırıldanıyordu.

“Öğrenciler... Bazıları, şey, imtiyazlı diyebilirim. Ama birçoğu öğrenmeyi benim kadar seviyor ki bunun da bir anlamı var. Bir gün bazılarının, birinci sınıf bilim insanı ya da en azından STEM* dallarına yön veren kişi olacağını düşünüyorum. Beni gururlandırıyorlar.” Bedenindeki gerginlik biraz daha azaldı ve gülümseyerek bana baktı. “Sen işinin en çok hangi yönünü seviyorsun?”

Gülümsemesi kalbimin etrafındaki siyah telleri sökmeye başladı. Düşme ve havada süzülme hissi birbirine karışıyordu. Ağzının hafifçe yukarıya kıvrılması nasıl böylesi bir kaos yaratabilirdi? Daha fazlasını istedim.

“Kontrol.” Belini biraz daha sıkarken kumaşın altındaki hareketini hissettim. Derisi biraz daha yumuşak olsa, parmaklarım soluk teninde kırmızı izler bırakırdı. Dişlerim tenini morartır, oluşan izler ben yenilerini yapana dek günlerce yerinde kalırdı. Fakat fazla ileri gidiyordum ve bu hiç bana göre değildi. Bir kadınla yatmayı düşünüyordum ki bu da bana göre değildi. Kadınlarla birlikte olmuş, zevki tattıktan sonra yoluma devam etmiştim ancak hiçbirinin peşine düşmemiştim. Her zaman

* Science (Fen Bilimleri), Technology (Teknoloji), Engineering (Mühendislik) ve Mathematics (Matematik) kelimelerinin akronimidir.

onlar bana gelirdi. Ben de eğer ilgimi çekerlerse, vaktimden birkaç saat almalarına izin verirdim.

“Sebastian?” Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. Konuşuyordu ve ben bunu kaçırmış mıydım? *Siktir.*

“Affedersin. Ne diyordun?”

Çizgiler düzeldi. “Sadece CEO olarak bile muhtemelen bir hayli kontrolün olduğunu söylüyordum.”

“Evet. Bizimki aile şirketi ve babam yönetmem için beni görevlendirdi. Tüm departmanlara göz kulak olup plana sadık kalmalarını sağlıyorum.” Akıl hastanesine kapatılmamam için babamın beni bir şekilde meşgul tutması gerekmişti. En iyi yöneticilerin psikopatlardan çıktığı hiç aklına gelmemiştir.

“Link, en küçük şeylerle dahi ilgilendiğinden bahsetmişti.” Kıpırdamayı bırakıp kaşlarını çattı. “Ah, muhtemelen bunu söylememem gerekiyordu.”

Haklısın. Onun adını bir daha asla söylememelisin. “Hiç sorun değil.” Dudaklarıma çalışılmış bir gülümseme yerleştiren ipi çektim. “Eminim müdür yardımcıları, yöntemlerimden sık sık şikâyetçilerdir. İnsanlar benim babam sayesinde CEO olduğumu düşünüyor fakat bu iş için çok çalıştım. Bizim için ağaç kesen kaba saba işçi ekipleriyle, ardından kereste fabrikalarında ve nihayetinde perakende satış alanlarını gezerek vakit geçirdim.”

“Odunculuk mu yaptın yani?” Gözleri ilgiyle parıldadı.

“Oduncu gömleklerinden bile giydim.”

Güldü ve tekrar hareket etmeye başladı. Korkusu yatışırken bedeni benimkinin üzerinde adeta eriyordu. “İlginç bir görüntü olsa gerek.”

“Hoşuma gitmişti. Sabahın ilk ışıklarında elektrikli testere mi alıp ekiple birlikte yola çıkardım. Çok konuşmazdık, sadece çalışırdık.” Ona gerçeği söylemişim ve bu benim için nadir bir durumdu. Toplumun kısıtlamalarına ihtiyacı olmayan ya da

onları umursamayan yalnız bir yaratıktım. CEO olmak bile başlı başına hapis hayatı yaşamak sayılırdı ama bunu dışarıya belli etmemeyi babamdan öğrenmiştim. “Sanırım o iki ayda, yönetici olduğum beş yıldan çok daha fazla çalıştım.”

Camille, pistten uzaklaşıp balo salonunun daha karanlık bir tarafına geçtiğimizi fark etmedi. “Bilmiyorum. Bir sürü şey yapmışsın gibi görünüyor. Link bana sayıları, şirketin ne kadar büyüdüğünü ve pazarlamanın başı olarak onu daha başarılı hale getirmeye dair fikirlerini anlatmaya çalışıp duruyor.”

Ona yaklaştım, dudaklarım kulağının yanındaydı. “Anlaşılan bunlar seni sıkıyor.”

Nefesi bir anlığına kesildi fakat kendini hemen toparladı. “Sıkıcı diyemem, sadece bana göre değil.”

Dudaklarımı kulağının dışına bastırırken kıvrımlı vücudundan geçen ürpertinin tadını çıkardım. “Peki, sana göre olan ne?”

“Bitkiler.” Sesi titreyince içimdeki hayvan açığa çıktı. Onu yiyip bitirmek istiyordum.

“Ah, şu Amazon gezisi.”

“Evet.” Sözleri soluk soluğa çıkarken geri çekilmedi. “Benim hayalim o.”

Sen de benim hayalimsin.

Derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarımla buluşmak için başını geriye yatırdı. “Sanırım beni sersemletecek kadar dans ettik. Yönetim kurulu toplantılarında eli ağır ama balo salonunda ayağı çabuk birisin.” Yine *öyle* gülümsemişti. Gözlerinde bir sıcaklık çiçeklendi ve bana doğru aktı. Sahip olduğu gücün farkında mıydı?

“Hadi o teoriyi test edelim.” Onu kendi etrafında döndürdüm, memeleri göğsüme yaslanmış ve başı çenemin altına yerleşmiş halde bana tutundu. Bedenini tek kolumla kaldırıp çevirdim. Boğazıma çarpan kahkahası, hissettiğim tek şey o olana

dek vücudumdaki her sinire dokundu. *Euphoria...* hissettiğim bu duygu, mutluluğa en yakın şeydi ve beni ele geçirmişti. Yapılması gereken tek şey, kullandığı büyüünün bir kerelik tadına bakmaktı.

Şarkı sona ererken yavaşladı ve isteksizce onu ayaklarının üzerine geri indirdim. Pembe yanakları parlıyordu, gözlerindeki ışıltıyı kaçırmam imkânsızdı. Bu kadın muhteşemdi, göz önünde saklanmış bir hazineydi. Kendim için istediğim bir hazine.

“Dans için teşekkürler.” Elini kolumun üzerinde gezdirip avucunu göğsüme koydu.

“Benim için zevkti.” Gerçekten öyleydi ve bitmesini istemiyordum. Küçük elini kendiminkinin içinde tutarak avucumu beline bastırdım.

Göğsünden boynuna kadar uzanan teni, yanaklarıyla aynı pembe tonuna dönüşürken titrek nefesler alıp veriyordu. Cinsel olarak uyarılmıştı. Beni çekici buluyor, dokunuşumdan hoşlanıyordu.

“Buldum sizi.” Daha hızlı bir şarkı çalmaya başladığında, Link yanımıza geldi. Tüm bu zaman boyunca bizi izlemişti. Sahiplenici filizlerinin kalabalığın içinden çıkıp Camille’imin etrafını sarmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Üzerinde hâlâ hakkı olduğunu sanacak kadar aptaldı. Camille’i gördüğüm andan itibaren, üzerindeki zayıf tutuşu kaymaya başlamıştı. Elimdeki tüm imkânları kullanarak tutuşunu tamamen koparma niyetindeydim. İlk görüşte aşkı daha önce duymuş olmama rağmen hissettiğim şey bu değildi. Damarlarımı ateşe veren şey, kalpler ve çiçeklerden oluşan o duygusal saçmalık değildi; onu *ele geçirme* isteği idi.

* Öfori/Öfori olarak da geçer. Mutluluğu, coşkuyu, mutluluktan sarhoş olma hissini tanımlayan bir kelimedir.

Camille elini indirdi. Link'i öldürüp Camille'i omzuma atmak çok daha cazip bir seçenek gibi görünse de onu bırakmam gerekiyordu. Babam ve diğer katılımcılar bu davranışımı uygun bulmazlardı. Camille geri çekildi, sıcaklığının kayboluşu içimi her zamanki çorak haline geri döndürdü.

Link bir kolunu onun beline doladı. Boğazımdan yükselen hırıltı müziğin içinde kayboldu. Camille gergindi, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Onu rahatsız etmiştim ve buna dair en ufak fikri bile yoktu.

Link bir kez daha, "Harika bir parti," dedikten sonra kalabalığın arasından ordövrlerin olduğu masayı işaret etti. "Bence biz gidip menüde ne varmış bir bakalım." Camille'i dirseğinden tutup uzaklaştırdı.

Göğsüme nahoş bir his yerleşti. Belki mide ekşimesi ya da hazımsızlığın başka bir çeşidiydi.

Link elini Camille'in sırtından aşağıya kaydırды. Ellerim yumruk halini alırken onları takip etme isteğimle savaştım. Camille'in kestane rengi saçları su dalgası gibi sırtına dökülüyordu, kalçalarını sallayışı insanı kendine çekiyordu. Ama benimle olması gerekirken *onunla* birlikteydi.

Göğsümdeki ağrı şiddetlendi. Eve giderken eczaneye uğramam gerekecekti.

Tam görüş alanımdan çıkmadan önce, Camille döndü ve bir umut ışığı gönderircesine bana gülümsedi.

İçimdeki kıvılcım cehennem ateşine dönüşüp kuvvetlendi ve aramıza girmeye cüret edebilecek her şeyi yok etme sözü verdi.

Camille *benimdi*. Onu çalmak zorunda kalsam bile.

“**B**u dört mikro besinin varlığı bize, örneğin biyokimyası hakkında ne söylüyor?” Klorofil oluşumunu ekrana yansıttım. Her molekülü elle çizip demir, çinko ve bakır olarak belirtmiştim.

“Güzel bir kışın olduğunu.” Sınıfın arkalarından kısık bir ses geldi.

Sınıfın yarısı gülüp diğer yarısı benden başka her yere bakarken önüme döndüm. Minton Baxter, o söylemiş olmalıydı. Sırtıp dizüstü bilgisayarına not alıyormuş numarası yaptı.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Kontrolü ele almam gerektiğini, aksi takdirde onun beni ele geçireceğini biliyordum. “Minton, seninle bir dakika dışarda konuşabilir miyiz?”

Minton ayağa kalkıp sıraların arasından geçerken koro halinde, “Ooo...” sesleri yükseldi.

“Geri kalan herkes birer kâğıt çıkarsın. Geri döndüğümde, hepiniz mükemmel bir *Lamprocapnos spectabilis* örneği çizmiş olacaksınız.”

Minton’ın peşinden koridora çıktım ve kapıyı öğrencilerin itirazlarının üzerine kapattım. Boş koridorda mavi kilitli dolaplar sıralıydı, gri karo zemin floresanların altında parlıyordu. Minton sınıfın kapısının yanındaki duvara yaslandı, elleri cebindeydi ve yüzünde ukala bir sırıtış vardı.

“Senin derdin ne?” Kollarımı göğsümde bağladım. “Dönem başladığında derslere katılıyor, oldukça da iyi gidiyordun. Şimdiyse dersi bölüyor, sürekli karmaşa yaratıyorsun. Notların düştü. Ne saklıyorsun?”

Omuzlarını silkti. “Sadece gerçeği söylüyordum.”

“Bence davranışlarının uygunsuz olduğunu biliyorsun fakat yine de devam ediyorsun.” Kafasının içine girip sorunu çözmem ve buna bir çözüm bulmam gerekiyordu. En yüksek notları alırken sınıfın soytarısına dönüşmesinin bir nedeni olmalıydı. “Sorun ne?”

“Hiç.” Bakışlarını indirip kravatının karmaşık düğümüyle oynadı.

“Ailenle mi alakalı?”

Parmakları dondu. “Hayır.”

“Bana söylemediğin şey ne?” Sesimi yumuşattım. “Sana yardım etmek istiyorum, Mint. Tabii buna izin verirsen.”

Tekrar gözlerime baktığında yüzünde bir anlığına beliren acı, onu fark etmemle kayboldu. “Yardım etmen için birkaç yol biliyorum.” Vücudumu baştan ayağa süzerken dudaklarını yaladı.

Ne yaptığının farkındaydım. Asıl sorundan kaçmak için uygunsuz davranışının arkasına gizleniyordu. Ancak böyle kolay sıyrılmasına izin vermeyecektim. “Sırana dön. Yarın ilk iş çizimlerini teslim edeceksin.”

Oflayarak kapıyı arkasından sertçe kapatıp sınıfa döndü. Çarpma sesi koridorda yankılanırken başparmağımın tırnağını kemirdim. Ailesiyle iletişime geçmek istiyordum ama belli ki orası hassas noktaydı. Link ile çalışan amcası bir şeyler biliyor olabilir miydi? Fakat adamı öylece arayıp yeğeni hakkında sorguya çekemezdim.

Cebimden telefonumu çıkardım, Link’e mesaj atma konusunda tereddütlüydüm. Daha geçen hafta sonu Lindstrom

partisinde görüşmüştük. Beni evine götürmüştü. Ona birlikte uyumaya hazır olmadığımı söylediğimde ise itiraz etmemişti. Yine de altında yatan gerilimi hissedebiliyordum. Aylardır çıkıyorduk ve fazlasıyla sabırlı davranmıştı. Ancak ben hâlâ sonraki aşamaya hazır olup olmadığıma emin olamıyordum. Bakire değildim, sadece son cinsel ilişkimin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Artık ne yapacağıma dair bir fikrim var mıydı, onu bile bilmiyordum.

Zilin çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Mint'e yardım etmek istiyorsam şehre gitmem ve amcasıyla konuşmam gerekiyordu. Link'in numarasını bularak mesaj attım.

*Camille: Bu hafta sonu tekrar ziyaretine gelebilir miyim?
Belki iş arkadaşlarından bazılarıyla görüşürüz.*

Sınıfımın kapısı açıldı ve öğrenciler koridora doluştu, sohbet edip gülerlerken çantalarını omuzlarına atmışlardı. Telefonum titredi.

Link: Seni görmeyi çok isterim. Ama ne zamandan beri iş arkadaşlarımla ilgileniyorsun?

Gerçeği söylemeye karar verdim.

Camille: Minton Baxter sınıfta yaramazlık yapmaya başladığından beri. Belki amcası sorununun ne olduğunu biliyordur.

Sınıftan son öğrenci de çıktığında içeri girip kapıyı arkamdan kapadım. Öğle yemeğinden önce boş bir dersim vardı.

Link: O halde bu bir keşif görevi. Ben de yalnızca beni görmek istediğini umuyordum.

Kaşlarımı çatarak masanın arkasındaki sandalyeye gömüldüm.

Camille: Seni görmek istiyorum ama aynı anda birden fazla şey yapıyorum.

Mesaj kutusunun altında üç nokta belirdi. Ortadan kayboldu. Ardından tekrar çıktı.

Link: Peki. Cuma akşamı bir şeyler içmek için ne yapabileceğime bir bakacağım. Uygun mu?

İçimi rahatladı. Sinirlenmemişti.

Camille: Teşekkür ederim. Evet.

Link: Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Camille: Ben de.

Telefonumu kaldırdım ve zil çalana kadar gürültülü öğrencilerin koridorda oyalanmalarını dinledim. Okul sessiz olsa da yan sınıftaki Dr. Potts'un, ikinci dereceden denklem formüllerinin herhangi bir çözüm bulmadaki güzelliğini ve basitliğini övdüğü dersi duyabiliyordum. Keşke o formül zihnimde dolanan problemleri de çözebilseydi. Bunlardan bazıları şöyleydi: Link ile ilişki mi ileriye taşınmalı mıydım? Mint ile alakalı ne yapmalıydım? Ve en büyük problem ise neden boş kaldığım her anda düşüncelerim Sebastian Lindstrom'a kayıyordu?

Sandalyemde kıpırdandım, onunla ilgili anılarım beni aynı anda hem huzursuz ediyor hem de içimi ısıtıyordu. Gözlerimi kapayarak onu, çenesinin keskin çizgisini, sesinin etkileyici ağırlığını hayal ettim. Dans ederken beni hayatı buna bağliymışçasına tutuşunu... Link, Sebastian'ın bana bakışını veya dans edişimizi umursamamıştı. Kıskançlığını kontrol altında tutmuş, Lindstrom'un CEO'sunun ne kadar garip biri olduğuyula ve aşk hayatı hakkındaki dedikodularla ilgili şakalar yapmıştı.

Sebastian'ın eşcinsel olduğunu varsayıyor ve bunun, kadınlarla hiç görülmeyişini açıkladığını düşünüyordu. Fakat o dans bana farklı bir şey anlatmıştı. Sebastian pek çok şey olabilirdi ama eşcinsel değildi.

Kapım hafifçe vurulunca yerimden sıçradım. Ahşap, gıcırtilı menteşenin üzerinde içeriye doğru açıldı ve Gregory, gözlerini ellerindeki mektup yığınının ayırmadan rahatça içeri girdi.

“Tanrım, Gregory. Bir dahaki sefere daha erken uyar.” Sebastian hakkındaki düşüncelerimi susturup müdür yardımcısına sert bir bakış attım.

“Of, rahatla.” Masamın ucuna oturdu. “Kapıyı çaldım sonuçta.” Gülümseyince çocuksu yakışıklılığı kızgınlığımı bastırdı.

“Hafta sonun iyi geçti mi?” Mektup yığınının ondan alarak masama fırlattım.

“Harikaydı. Kör randevu* için şehre gittim. Ağrılı ama tatmin olmuş bir şekilde de geri döndüm.” Göz kırptı.

“En azından potansiyeli var mıydı?”

“Uzun vadede mi?” Sinekkaydı tıraşlı çenesini kaşıdı. “Hiç alakası yoktu. Adama ayak uydurmak için dominant pasif olmak zorunda kaldım. Aslında ‘yüzüstü yatayım ve ona bırakayım’ tarzında bir pasifim. Tek gecelikti, tatlım. Dikkatimi dağıtmayı bırak. Hafta sonunu şirket etkinliğinde Link’le geçirdin, değil mi? Düzüştünüz mü? Bana tüm o iğrenç hetero detaylarını anlat.”

Kapıya göz attım. “Sessiz ol. Senin *la vida loca*” yaşaman herkesin seks hayatımı bilmesini istediğim anlamına gelmiyor.”

Gregory liseden beri cinsel yönelimini açıkça yaşıyordu. Ayrıca Trenton Özel Okulu’nun bunaltıcı atmosferinde dahi kendisi olmaktan taviz vermiyordu. Zinde ve yarının gençliğini

* Daha önce tanışmamış iki bireyin romantik veya cinsel bir ilişki gerçekleştirmek amacıyla bir araya geldiği randevu türü.

** Ricky Martin’e ait bir şarkı. Şarkının sözlerine ve Ricky Martin’in eşcinsel olmasına gönderme yapılıyor.

şekillendirmeye hazır bir halde buraya geldiğim günden beri, iyi bir arkadaşımды.

“Sessiz olurum ama detayları anlatacak ve hiçbir şeyi atlamayacak-sın.” İnce parmaklarından biriyle beni gösterdi. “*Hiçbir şeyi.*”

Orman yeşili bluzumun yüksek yakasını çekiştirdim. “Hayır, yapmadık...” Huzursuzca kıpırdandım. “Bilirsin...”

“O yakışıklı adamı yine mi reddettin?” Zaten kusursuz duran papyonunu düzeltti. “Eğer benim takımımda oynuyor olsaydı, bu dinç vücudun verebileceği her şeyi ona çoktan sunmuştum.”

“Bu sensin. Ben biraz daha temkinliyim.”

“Adam tam sana göre. Uzun boylu, yakışıklı, ailesi zengin, elleri büyük, saçı iyi... Ve şunu söyleyebilirim ki oldukça önemli bir şeyi daha var.”

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Yani...”

“Aleti işte. Büyük.”

“Bakarak anlayamazsın.”

“*Sen* anlayamazsın.” Sırıttı. “Ben kesinlikle anlayabilirim.” Devam etmeden önce bir elini bana doğru salladı. “Hafta sonu masalının sonu buysa beni bayağı hayal kırıklığına uğrattın.”

Ona Sebastian’ı anlatsam mı acaba diye düşünürken başparmağımın tırnağını kemirdim.

“A-ha!” Başparmağımı gösterdi. “Biliyordum.”

“Neyi biliyorsun?”

“Ne zaman canın bir şeye sıkılsa tırnağınla Buck Beaver’a bağlıyorsun. Çabuk söyle.”

“Bu doğru değil.” Elimi dizüstü bilgisayarımın üstüne koyup panik içinde diğer elimle birleştirdim.

* ABD’de 1950’lerde ortaya çıkan, Ipana markasının kunduz şeklindeki reklam maskotu.

“Doğru.” Elindeki mektupların geri kalanını masamın kenarına bırakıp, kollarını lacivert kolsuz yeleşinin üzerinde kavuşturdu. “Dökül.”

“Anlatacak bir şey yok.”

Botoksunun izin verdiği ölçüde ters bakışlar attı. “Son erkek arkadaşım yalancıydı ve ona ne olduğunu biliyorsun.”

“Eğer hatırlarsan, ben de oradaydım. Sürücü koltuğunun altına sardalye saklamana ve arabasını streç filmle kaplamana yardım eden bendim.”

“Aklında bulunsun. Şimdi, Müdür Grinsley uzun zamandır ortada olmadığımı fark edip küçük orospusu olmaya dönmemi emretmeden önce, hikâyeni anlat.”

“Bir şey değil.” Kaşlarını iyice çatınca hızla devam ettim. “Aslında bir adam vardı.”

“Evet.” Yumruğunu havaya kaldırdı. “İşte şimdi ilerleme kaydediyoruz. Devam et.”

“Link’in çalıştığı ormancılık şirketinin CEO’su.”

Gregory avuçlarını birbirine sürttü. “Para, para, para. Devam et.”

“Dans ettik. O adam, bilmiyorum...” O belirsiz hissi nasıl tarif edebilirdim ki? “Onda bir şeyler vardı.”

“Yakışıklı mıydı?”

“Evet, karanlık bir havaya sahip. Ama dahası var. Sanki görünenin ardında fokurdayan sırları var gibi.”

“Geçmiş olan erkekleri severim.” İç çekti. “Kaç yaşında?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen otuzlarının başlarında.”

“Mmm. Kulağa lezzetli geliyor. Bu adam için Link’ten vazgeçmeyi düşünüyor musun?”

“Saçmalama.” Ellerimi kaldırdım. “Hayal gücün fazla çalışıyor. Link’in patronuyla bir kere dans ettim. Hayır. Link’le ben...”

“İş pişirmiyorsunuz.” Ağzının bir kenarı kınarcasına kırıştı.
“Bu da çok şeyi açıklıyor.”

“Hayır, açıklamıyor. Yakında o adımı atmayı düşünsem de hazır olana kadar bekleyeceğim.”

“Bunu tam olarak ne zaman bileceksin?”

Öne doğru eğilip mektuplarımı kurcalamaya başladım. “Bileceğim işte.”

“Aynen. Kulağa oldukça gerçekçi geliyor.”

“İğnelernen için sağ ol.” Yığından bir mektup çıkardım. “İlginç.” Üst kısmında Yağmur Ormanları Fonu’nun damgası vardı. Kalın harflerle benim ismim ve adresim yazılmıştı.

“Bunları bitirmem lazım.” Ben parmağımı zarfın kapağında kaydırırken Gregory geri kalan mektupları topladı. “Son derece gerekli sıvı takviyesi ve Meksika yemeği için okuldan sonra görüşürüz. Saat altıda, La Conchita’da.”

“Peki, görüşürüz.” Mektubu kaydırarak çıkartırken kâğıt ellerimde ağırlaşmıştı.

Mektubu tamamen açarken kapı kapandı. Okumaya başladım, devam ettikçe gözlerim büyüyordu. Bitirdiğimde krem rengi kâğıda ve ona benzeyen zarfa bakakaldım. Hayalimdeki keşif gezisi kucağıma düşmüştü. Amazon yağmur ormanlarında üst bitki örtüsünün belli bir alanına odaklanacak bir görevde, biyolog kadrosunda çalışmam için teklif gelmişti. Büyük ilaç firmasının fazladan fonu sayesinde uçak bileti masraflarım bile karşılanıyordu.

Titreyen ellerle mektubu tekrar okudum. Dr. Weisman beni öyle methederek önermişti ki keşif gezisinin baş bilim insanının beni hemen işe alınaktan başka ‘seçeneği’ kalmamıştı. Yüksek sesle attığım sevinç çığlığı yüzünden, yan sınıftaki Dr. Potts duraksadı ve ardından monoton sesiyle devam etti.

İşte gelmişti. Şansım yaver gitmişti. Beklediğim şey olmuştu ve hiçbir şey bana engel olamazdı.

“Neden sürekli öğretmen gibi giyiniyorsun?” Veronica, tanga-sı ve ona uyumlu giydiği kırmızı sutyeniyle yatak odasında kasıla kasıla dolanıyordu. Uzun sarı saçları, zapt edilemez gür dalgalar ve bukleler halinde sırtına dökülüyordu.

“Çünkü öğretmenim.” O giyinme odasına yürürken yatağına oturdum. “Kendime birini bulmaya gitmiyorum. Zaten sevgi-lim var.”

“Evet ama Link’le siz bir araya gelmeden önce de böyle gi-yiniyordun.” Sesi, giyinme odasından yatak odasının içine doğ-ru yayıldı. “Annen gibi giyiniyorsun.” Sessizce küfredip başını içeri doğru uzattı. “Affedersin. Aptalca konuştum. Sadece seni güldürmeye çalışıyordum. Her zaman Freesia’nın harika bir stil anlayışı olduğunu düşünmüşümdür, onun gibi olgun bir kadın için mükemmeldi.”

“Sorun değil.” Annem Freesia, bir yıl önce kanserden vefat etmişti. Yalnızca altı ay sonra babamı da kaybetmiştim. Babam anneme hep düşküncü, aşkları masal kitaplarına layıktı ve anne-min cenazesinden sonra gün geçtikçe solup gitmişti. Soğuk bir sonbahar gününde o da ortadan kaybolmuştu.

Onlar için kendimce yas tutmuştum... hâlâ her gün aklıma geliyorlardı. Bitkilere ilgi duymamın asıl sebebi, annemin ben çocukken onları çok iyi yetiştirmesiydi. Link ile Veronica onlar

gittiğinden beri destekçilerim olmuşlardı. Veronica'nın endişeli gözlerine bakıp, "Annemin kendine has bir tarzı vardı. Sebze desenli fular piyasasını tekeline almıştı," dedim.

Yüzüne yayılan rahatlamanın ardından yeniden giyinme odasına daldı. "Eşsiz biriydi."

"Şüphesiz." Sokağın karşısındaki binaların ardından kaybolan gün ışığına baktım. Üniversitede Veronica ile oda arkadaşydık fakat onun odak noktası gencl olarak partilemekti. Kaybolan yemekler ve gece geç saatlerde yaptığı seks aramalarıyla ilgili yaptığımız birkaç kavganın ardından, yakın arkadaş olmayı başarmıştık. Veronica mezun olduktan sonra Vogue'da editör yardımcısı olmak üzere şehre taşınmıştı. Ben de Trenton'a yerleşmiştim.

Belinin iki tarafında kesikler bulunan kısa, siyah bir elbiseyle tekrar ortaya çıktı. Kendi giydiğim gösterişsiz krem rengi üste, gri eteğime ve siyah babetlerime göz attım.

"Ee, değiştirmek istemediğine emin misin?"

"Eminim." Yatağına uzanıp gözlerimle ısıtma ve soğutma borusunu takip ettim. "O kıyafetle malum yerlerin donacak."

"Cuma akşamındayız, Link ve arkadaşlarıyla işimiz bittikten sonra biraz eğlenmek istiyorum." Eğilerek ince topuklu çizmelelerinin fermuarını çekti. "Ben hâlâ bekâрім ve ilişkiye açığım. Bu arada, Link'le işler nasıl gidiyor?"

"İyi." Parmaklarımla karnıma vurdum.

"İyi mi?" Yanıma oturdu. "Bu, kuru temizleme ziyaretinin nasıl geçtiğini sorduğumda verilecek bir cevap, erkek arkadaşını sorduğumda değil."

İçimdeki suçluluk büyüdü. "Harika demek istedim. İşler yolunda gidiyor ve mümkün olduğunca birlikte vakit geçiriyoruz. Seks konusunda bana karşı çok sabırlı davranıyor, bu da iyi bir şey."

“Neden hâlâ direniyorsun?” Yanıma uzandı, ikimiz de tavana baktık.

Omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“Yapmak istemiyor musun?”

“İstiyorum. Birkaç kere bayağı ileri gittik. Muhteşem ve nazik biri...”

“Ama? Orada kesinlikle bir ‘ama’ var.” Elimi tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Sorun ne?”

“Aslında belli bir sorun yok. Sadece hata yapmak istemiyorum. Eğer o son adımı atarsam, şehre taşınmam ve Trenton’daki işimden vazgeçmem konusunda daha çok baskı yapacakmış gibi hissediyorum.”

“Bu yerinde bir endişe.” Parmaklarımı sıktı. “Malum yerinin tadını bir kere aldığında sürekli isteyecek.”

Güldüm. “Sağ ol, V. Sorunum ne bilmiyorum. Galiba biraz fazla dikkatli davranıyorum.” Ona Sebastian’ı anlatmamın imkân yoktu. Bunu saklıyor olsa da Link’i pek umursadığı söylenemezdi. Herhangi bir ihtimal -Sebastian kadar uzak bile olsa- işgüzar düğmelerinin açılmasını sağlardı.

“Sen bilirsin. Hazır değilsen beklemek zorunda. Şimdiye kadar iyi iş çıkardı.”

“Doğru. Sence Amazon gezisine sinirlenecek mi?” Veronica’ya çoktan anlatmıştım. Haftada en az iki kere konuşuyor, sürekli mesajlaşıyorduk. Keşif formlarını doldurmam ve göndermem için bana cesaret vermişti, böylece hayalimi gerçekleştirmem için her şey hazırды.

“Belki. Ama seni seviyorsa gitmeni isteyecektir.”

Seni sevmesini istiyor musun? Bu istenmedik düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Elbette istiyordum. “Bu akşam onunla konuşacağım.”

“Güzel. Yarı yıl tatili göz açıp kapayıncaya kadar gelmiş olur. Tropik tatilinde giyebil diye alışverişe çıkmak ve sana bu şehirdeki bütün kısa şortları almak için sabırsızlanıyorum.”

Homurdandım. “Sürekli çalışıyor olacağım. Belki ağaçlara tırmanacağım, belki de zeminde analiz yapacağım. Böceklerden bahsetmiş miydim? Kısa şortların mantıklı bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

“Yanılıyorsun.” Oturdu. “Kısa şortlar her daim mükemmel bir seçenektir.”

“Tartışmam bir işe yarayacak mı?”

“Hayır.” Kalçama vurdu. “Hadi yola koyulalım. Bu damarlara derhal sıvı girmesi lazım.”

Veronica ile içeri girdiğimizde, Slush Bar çoktan dolup taşıyordu. Link'in ofisinden sadece bir blok ötede olan bu bar, iş sonrası bir şeyler içmek için mükemmel bir yerdi. Mekânın müdavimleri, aynalı duvarlar boyunca uzanan banklarda ve karanlık alana dağıtılmış yüksek masalarda oturuyorlardı. Arka planda çalan müzik tekno ritim eşliğinde gümbürdüyordu. Bar kalabalıktı ancak Link bize el sallayarak Hal ile oturdukları yeri işaret etti.

Beni kollarının arasına alınca tıraş kolonyasının tanıdık koku etrafımı sardı. “Aylardır seni görmemişim gibi hissediyorum.” Ellerini kalçalarımın indirip sıktı.

Yerimde sıçrayarak gözlerine baktım. “Sarhoş musun sen?”

“Hayır.” Barın üzerindeki boş şat bardağı yığınının gösterdi. “Sadece siz hanımları beklerken bir şeyler içiyorduk.” Veronica'ya bakış attı. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Kesin.”

“Vay canına.” Hal sırıttı. “Burada kimler varmış böyle?” Veronica'yı tepeden tırnağa süzdü.

Veronica, Link'in yanından geçip barmene ıslık çalmadan önce, "Senlik bir şey yok," diye karşılık verdi.

"Zoru severim." Hal kredi kartını barmene uzattı. "Ne isterse benden."

Link boynuma doğru eğildi, sıcak dudakları ıslak öpücükler bırakıyordu. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Kulağına fısıldamak için parmak uçlarımda yükseldim. "Bir dakikalığına Hal ile konuşayım mı?"

"Doğru, plan." Ellerini belime kaydırdı ve dudaklarıma son bir öpücük bıraktı. Gerekenden daha yüksek bir sesle, "Benim işemem lazım," diye bağırdı. Sonra da barın arkasına doğru yürüdü.

Hal'in yanındaki tabureye oturdum.

Gözlerini Veronica'dan ayırdı. "Böyle arkadaşların olduğunu bilseydim sizi içki içmeye daha erken davet ederdim."

Bunun bir iltifat olduğunu anlayamadığım için yalnızca gülümseyip başımı salladım. Veronica, Martini bardağındaki kokteyli önümü doğru kaydırdı; içinde limon kabukları vardı ve yanlarından portakal parçaları sarkıyordu.

"Trenton'da işler nasıl gidiyor? Mint'e selamımı söyledin mi?" Geniş kravatını aşağı çekip kalın boynundaki düğmeyi açtı.

"Ondan bahsetmene sevindim. Sana bir şey sorabilir miyim?" İçkimden bir yudum aldım. Kötü değildi, sadece biraz mayhoştu.

"Tabii." Viski bardağını benimkiyle tokuşturdu.

Doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Son aylarda değişen bir şeyler oldu mu? Belki Mint'in annesiyle ve babasıyla alakalı?"

İçkisinden içmeden önce bardağı masaya bırakıp eliyle çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

“Bilmem.” Sesimi ifadesiz tuttum. “Evde bir şeyler oluyor mu yani?”

“Hayır.” Büyük bir yudum aldı, ardından bir tane daha sipariş etmek için parmağını kaldırdı.

Kişisel alanına girmek hoşuma gitmese de ona yaklaştım. “Sadece merak ediyorum. Mint favori öğrencilerimden ve Trenton’da en iyi eğitimi aldığından emin olmak istiyorum.”

Gülümsedi ancak bakışları gergindi, başını salladı. “Hayır, bildiğim kadarıyla bir şey yok. Evde her şey yolunda.”

“Tamam. Sadece merak etmiştim.”

Bardağıyla oynadı. “Yani, ailesi meşgul. Erkek kardeşim çok sık yurt dışına gidiyor. O yüzden Rhonda şehirde yalnız kalıyor.” Geniş yanakları kızarmaya başladığında bir şey zihnimde açıklığa kavuştu. Hal ile Mint’in annesi yasak ilişki yaşıyor olmalıydı.

Bakışlarını kaçırdı. “Neden soruyorsun? Mint bir şey mi söyledi?” Bardaktaki tutuşu sıkılaştı.

“Hayır.” Arkama yaslandım. “Muhtemelen fazla korumacı davranıyorum. Bazen öğrencilerime göz kulak olma işini abartırım. Benim için mesleki deformasyon gibi bir şey.”

“Evet.” Rahatlamış gibi görünüyordu. “Aynen, Mint iyi. Onun için endişelenme.”

İçkimi yudumladım. Mint bir şekilde öğrenmiş olmalıydı, bu yüzden notları düşmüş ve davranışları kötüleşmişti.

Link tekrar yanımda belirip Hal’in sırtına vurdu. “Hadi bir tur daha atalım.”

Hal’in ruh hali düzeliş kendine geldi. “Ben varım.”

SEBASTIAN

Camille, birlikte geldiği sarışınla konuşmak için ona doğru döndü. İkisi de kolaylıkla barın en güzel ikilisi haline gelmişlerdi. Sarışın kadın uzun boylu, uzun bacaklıydı ve hayal gücüne fazla yer bırakmayan bir elbise giyyordu. Onu görmezden gelerek gerçek ödüle odaklandım. Camille, mütevazı bir etekle bluz giymişti, galadaki elbisesi kadar göze çarpmıyordu. Yine de bluzu memelerinin kıvrımını, ince belini ve kalçalarının genişliğini ortaya çıkarıyordu.

Link ellerini onun belinde gezdirince kana susamışlık görüşümü kararttı. Buraya neden gelmiştim ki? O geri zekâlı Hal'in, Link ve sevgilisiyle bir şeyler içmeye gideceği için böbürlendiğini duyduğumda, onu sarsıp Camille'in ne zaman nerede olacağı hakkında bilgi almak istemiştim. Ancak tek yapmam gereken, oldukça gürültülü bir şekilde böbürlenirken bara ve planlarına dair detay vermesini beklemektir. İşten erken ayrılmış, karanlık barın arkasında bir yer kapmış, böylece mükemmel bir manzaraya erişmiştim.

Saçlarını tek omzunun üzerine atışından, sol ayağını kullandığında kalçasını hafifçe dışarıya verişine kadar, Camille'in yaptığı her hareketi zihnime kaydettim. Onu ele geçirme arzum, libimin sabit atışına eşlik ediyordu. Fakat sabırlı olmam geliyordu. Bu yüzden beklemek zorundaydım. Yine de zaman,

büyüyen takıntımı durduramıyordu. Onu tamamen yiyip bitirmeden önce kendimi onun bu küçük parçasıyla ödüllendirmiştim. Yeterli olmak zorundaydı.

Ama olmadı. Link'in yanından ayrılıp barın arkasındaki tuvaletlere ilerlerken onu -ağıma yakalanacağından habersiz o kelebeği- izledim. Yanımdan, sadece birkaç metre ötemden geçip gitti. Gözlerinden sıkıntılı olduğu anlaşıyordu. Yerimden kıpırdamamam, sosyal içiciler ve sarhoşlardan oluşan kalabalığın içinde kalmam gerekiyordu. Buna rağmen ayağa kalkıp arka koridorda peşinden gittim.

Kadınlar tuvaletinin kapısı kapanırken krem rengi bluzunun sallanışını görebiliyordum. Duvara yaslanarak cebimden telefonumu çıkarıp bekledim. Sekreterime babamın yaklaşan Pasifik Kuzeybatı gezisi hakkında bir mesaj yazdım. Aslında tüm dikkatimi, ödülümle beni birbirimizden ayıran kapıya vermiştim.

Kapı açıldı ve Camille dışarı çıktı. Tam yanımdan geçmek üzereyken durdu.

"Sebastian?"

Başımı telefondan kaldırıp gülümsedim. "Merhaba..." Onu tanımakta güçlük çekiyormuşum gibi kelimenin uzamasına izin verdim.

Hiç beklemeden konuştu. "Camille, galadan."

"Tabii ya." Başımı salladım. "Kusura bakma. Uzun bir gündü de."

"Sorun değil." Kısa etekli iki kadın bizi iterek tuvalete girerken bana birkaç adım yaklaştı. "Burada ne işin var?"

"Bir arkadaşımın buluşmam gerekiyordu ama son anda iptal etti." Sempatî duygusuna oynamak her zaman olumlu sonuçlar doğururdu. "Bara gelmişken bir içki içip günü öyle bitireyim dedim."

"Bizimle barda oturmak ister misin?"

Evet, seni yanımda tutmak istiyorum. “Hayır, rahatsızlık vermek istemem.”

“Rahatsızlık vermezsin, tabii çalışanlarla sosyalleşmek istemiyorsan o başka. Link ve Hal var, bir de arkadaşım Veronica ile ben. Sana göre bir şey değilse anlarım.” Omuz silkti, ardından kolumun üst tarafını sıktı. “Fakat hepimiz, bize katılmandan memnuniyet duyarız.”

Dokunuşu tam ihtiyacım olan şeydi. İçimdeki şeytan kükreyerek hayata döndü, önümde duran meleklerle daha fazla temas etmeye açtı.

“Pekiii...” Bu benim için zor bir kararmış gibi kelimeyi uzattım. Masum gözleriyle, yarattığım tehlikeden tamamen habersiz bana bakarken dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardı.

“Hadi. Bir içki alalım.” Kolumu çekiştirip beni bara doğru yönlendirmesine izin verdim.

Birkaç kişinin yanından geçerken Camille’in önümdeki kalabalığı yarmak için kalçalarını kıvrmasını zevkle izliyordum. Dışındaki paketi açıktan sonra tadına varılması gereken bir Noel hediyesi gibiydi. O an geldiğinde acele etmeyecektim.

Beni ilk gören Link oldu, gözleri donuklaşırken ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. Bunu saklamak için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Camille’in aksine, o tehdidi hissetmişti.

“Sebastian, burada ne işin var?” Elini uzattı ve tokalaştık, tutuşunun sıkılığından üstünlük istediği anlaşılıyordu. Tabii asla alamayacaktı. Ondaki iki buçuk santimetre uzun, belki de on kilo daha ağırdım ve pis dövüşürdüm.

“Eve geçmeden önce bir şeyler içiyordum.”

“Arkadaşıyla buluşacakmış ama ekilmiş.” Camille, Link’e doğru eğildiğinde o da elini beline koydu. Gözümün önünde *im* olana dokunuyordu.

“Bay Lindstrom.” Hal’in etli avucu benimkiyle buluştu.

“Hal.”

“Selam uzun boylu, esmer ve yakışıklı.” Sarışın barda döne-
rek beni aç bir avcı gibi süzdü.

“Veronica.” Camille’in tatlı sesi sertleşti. “Bu Sebastian. Link
ile Hal’in *patronu*.”

“Ne içiyorsun?” Veronica bir parmağını kaldırdı ve barmen
yaklaştı.

“Sen ne içiyorsan onu alayım.” Gülümsedim, Link bakışla-
rıyla bana hançer saplarken Veronica ile ilgileniyormuş numara-
sı yapıyordum. Onu başımdan atmam için başka bir şeyin ilgimi
çektiğini düşünmesi gerekiyordu.

Veronica başını salladı. “İyi seçim.”

“Ben sanırım bugünlük paydos diyeceğim.” Hal ayağa kalktı
ve barmenden kredi kartını geri aldı.

“Bu kadar erken mi?” Link onun sırtına vurdu. “Daha yeni
gelmiştik.”

Hal, Camille’e bir bakış attıktan sonra aceleyle hesabını im-
zaladı. *İlginç*. “Yarın sabah erkenden tenis dersim var. Aklımdan
çıkılmış.”

“Sen? Tenis?” Link dudaklarının arasına bir kürdan sıkıştırdı.
“Cidden mi?”

“Evet.” Hal cüzdanını arka cebine yerleştirip hafifçe el sal-
ladı. “Sizleri gördüğüme sevindim hanımlar. Beyler, pazartesi
günü ofiste görüşürüz.” Kalabalığın içinde hızla uzaklaştı.

“Bu da neydi böyle?” Link, Hal’in bardaki yerine geçip
Camille’i bacaklarının arasına çekti.

“Tenis galiba.” Camille biraz fazla çabuk cevap verdi, ardın-
dan martini kadehinden bir yudum aldı.

“O adam mı tenis oynayacak?” Link, parmaklarını Camille’in kalçasında gezdiriyordu. “Mümkün değil.”

Parmak uçlarının hareketini, Camille’e uyguladığı hafif baskıyı gözlerimle takip ettim. Link’in boynuna saplanmış bir bıçak görüntüsü beni gülümsetti.

Link gülüşüme karşılık verdi. “Sen de mi onu tenis kortunda hayal ediyorsun?”

“Evet, bu komik.” Veronica’dan bir kokteyl bardağı alarak içindeki dumanlı içkiyi yudumladım. İçki boğazımdan aşağı inerken yaksa da bu his hep hoşuma giderdi. Bana kendimi insan gibi hissettiren birkaç şeyden biriydi.

Camille yarı dolu kadehini bıraktı. “Ben yeterince içtiğimi düşünüyorum. Bu şey oldukça güçlüydü.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Veronica, kenarından kıvrımlı bir limon kabuğu sarkan içkiyi alarak arkaya doğru itti. Bardağı sertçe bırakıp gözleriyle beni süzerek bir dirseğini bara yasladı. “Bana patronluğun nasıl olduğunu biraz daha anlatsana.”

Flört etmek, repertuvarımda yer alan özel bir yetenek değildi çünkü sıcak görünmem ve beni sıkın insanlarla ilgileniyormuş gibi davranmam gerekiyordu. Ancak Link’in peşimi bırakması ve Camille’in görüş alanımda kalması için yapılması gereken bir kötülüktü.

Dudaklarıma flörtöz olmasını umduğum bir gülümseme yerleştirdim. “Sorduğun buysa eğer, hükmetmeyi severim.”

“Miyav. Bu seni rahatsız etmiyor mu?” Veronica uzanıp kravatıma dokundu. “Çıkarmamı ister misin?”

Muhtemel cevaplarımı değerlendirerek bir tanesinde karar kıldım. “Elinden geleni ardına koyma.”

Dudaklarını yaladı ve parmaklarını boğazımdaki kusursuz Windsor düğümüne geçirdi.

Camille, “Link’in *patronu*,” diye tısladı.

Veronica parmak uçlarını tenimde dans ettirerek en üst düğmeyi de çözdü. Aramızda, Camille'le olduğu gibi bir kıvılcım ya da çekim yoktu. Veronica'ya sahip olmam gerekmiyordu, bronz teninde izlerimi bırakma arzusu duymuyordum.

"Çok daha iyi." Veronica başını kaldırıp bana gülümsedi, dolgun kırmızı dudakları vermeyeceğim ilgi için yalvarıyordu.

"Teşekkürler."

Link burnunu Camille'in saçlarına sürttü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Teni aniden kızarıırken Camille ağırlığını sağ ayağına verdi.

Boş martini kadehini kapıyor, bara vuruyor ve keskin ucunu Link'in göğsüne saplıyordum. Çığlık atıyordu. Yarasından fişkıran kan elimi kırmızıya boyamıştı. Camille bana dehşet içinde bakarken Link'in kanını yüzüme sürüyor, sonra da onu kendime çekip öpüyordum.

"Sebastian?"

Adımı duyduğumda iki kere göz kırptım. "Evet?"

"Nereye daldın dostum?" Link, Camille'in elini tutarak ayağa kalktı.

"Güzel günleri düşünüyordum."

"Ne demek istediğini biliyorum." Başıyla onayladı. "Sizin için sakıncası yoksa Camille'i sakın bir akşam yemeğine çıkarmak istiyorum."

"Şimdiden ekiyor musunuz?" Veronica burnunu kırıştırdı.

"Senin bu gece eğleneceğini sanıyordum?" Link, Veronica ile konuşurken dudaklarını Camille'in saçlarına bastırdı.

Ona sürekli dokunuyordu ve bu sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Veronica barmene iyi bir bahşiş uzattı.

“Hayır.” Link’in elleri aksini söylüyor, Camille’in belinde ve karnında geziniyordu. Pislik herif resmen bana işkence ediyordu. “Planların var sanıyordum. Camille bu akşam benimle biraz vakit geçirmek ister diye düşündüm.”

Camille duraksadı. “Aslında, Link haklı. Konuşmamız gereken şeyler var.” Veronica’ya anlamını çözemediğim bir bakış attı.

Ben anlamamış olsam da Veronica işareti almıştı. “Doğru. Link çok sevgili Camille’imizle yalnız kalmak istediğine göre senin bir planın var mı, Sebastian?” Kolunu benimkine geçirdi.

Siktir. Veronica ile hiçbir şey yapmak istemiyordum ancak Link çoktan Camille’i bu akşamlık alıkoymuştu. Niyetimi bu kadar erken belli edemezdim. Onun gitmesine izin vermek zorundaydım.

“Ne yazık ki bu akşam başlamam gereken bir yığın işim var, o yüzden lütfen başka bir zaman yapalım.” Eline hafifçe dokunarak üzerimden çektim.

“Sen kaybedersin.” Eğilip Camille’i yanağından öptü. “Daha sonra bana mesaj at.”

“Tamam.” Camille arkadaşına sarıldı. Ardından Veronica döndü ve bardan çıkarken erkeklerin birçoğu arkasından öylece bakakaldı.

Link ayağa kalkıp Camille’in paltosunu giymesine yardım etti. Her teması işaretledim, onun dokunduğu her noktanın üzerini kendi ellerimle kapatmaya kararlıyım.

“Bize taksi çağırabilir misin?” Camille, Link’in kolunu sıktı.

Link bana temkinli bir bakış atsa da kabul etti. “Olur. Ben dışarıdayım. Seni görmek güzeldi, Sebastian.”

“Benim için de öyle.”

Duyuma mesafesinden çıktığında Camille bana doğru yaklaşmıştı, tatlı kokusu hislerimi köreltiyordu. “Kusura bakma. Sen ve Veronica’yla yemek yemeyi çok isterdim ama Link’le

Noel tatili hakkında konuşmam lazım ve o, şey...” Başparmağının tırnağını kemirdi. “Nasıl tepki verecek bilmiyorum.”

“Özür dilemene gerek yok.”

“Eğer FD olduysa üzgünüm.”

“FD mi?”

“Fazla detay verdiysem yani.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

“Hiç de değil.”

“Pekâlâ.” Ön kapıya göz attı. “Gitsem iyi olur.”

Elini yakalayıp dudaklarıma doğru çektim ve parmak eklemelerini nazikçe öptüm. “Benim için her zaman bir zevk, Camille.”

Yanakları pembeleşti ve birisi boşalan yerlerimizi kapmak için bana dirsek atıp geçti. Elini bıraktığımda Camille geri çekildi.

Midemdeki ekşime tekrar başladı, bu gerçek bir soruna dönüşüyordu. Teras katımda bu küçük nöbetler için Tums^{*} zulası bulunduruyordum ama pek işe yaradıkları söylenemezdi.

“Daha sonra görüşürüz... sanırım.” Dönüp kalabalığın arasından geçerek gitti.

Yumruğumu sıkıp kayboluşunu izlerken, küçük elinden geriye kalan tüm ısıyı avucumun içinde tuttum. “Evet, görüşeceğiz.”

* Mide ekşimelerini rahatlatmada kullanılan, mide asidini düzenlemeye yardımcı bir tür tablet.

CAMILLE

Link ile çıktığımız uzun akşam yemeğinden döndüğümde, Veronica'nın dairesi boştu. Çantamı kapının yanındaki masaya bırakıp yatak odasına yöneldim. Büyük boy yatağına gömülürken sessizliğe minnet duyarak iç çektim.

Link, Amazon gezime tahmin ettiğim gibi tepki vermişti. Hayal kırıklığına uğramış, şehre taşınma vaktimin geldiğine dair şikâyetle bulunmuştu. Fazlasıyla içten ve ilgili bir şekilde iyiliğimi istiyordu ancak ben yerleşmeden önce biraz daha keşif yapmak istiyordum.

Kendisiyle eve dönmem için neredeyse yalvarışını hatırladığımda, dönerek yüzümü yastığa gömdüm. Vücudumdaki ellerini, dudaklarını benimkilere bastırışını anımsadım... Beni kafese kapatmaya çalışır gibi bir hali vardı. Bedenim tepki verse de kontrolü kaybedecek kadar etkilenmemiştim. Beni durduranın ne olduğunu çözemiyordum. Link mükemmeldi. Harika bir işi vardı. Zekiydi, yakışıklıydı ve sabırlıydı. O zaman neden ona istediğini vermiyordum? Buna bir cevabım yoktu.

Akşamki konumuma geri dönmüştüm; Veronica'nın yatağına uzanmış bir halde her zerremle endişe duyuyordum. Kapının kilidinden anahtar sesi geldi, ardından Veronica'nın topuklu ayaklarının tıktısını duydum.

"Hemen döndün mü?" Doğrulup koridora baktım.

“Evet, bu akşam ortam bana göre değildi. Şehrin yukarısını çok fazla hippî işgal etmiş. Her yerde dar kesim kotlar vardı fakat giyenler kadın değildi.” Öğürür gibi bir ses çıkarıp kendini yatakta yanıma bıraktı. “Link Amazon haberini nasıl karşıladı?”

“Oldukça iyiydi. Heyecanlanmasa da sonunda anladığını söyledi.”

“Kulağa pek iyi gelmiyor.” Çizmelerinin fermuarını açtıktan sonra onları yatağın ucuna fırlattı.

“Başta değildi. Yine de gecenin sonlarına doğru kendisiyle evine gitmemi istedi.”

“Ama sen gitmedin.” Elbisesinin altından sutyenini çıkardı.

“Evet.”

“Hımm.” Yanıma yerleşti.

“Ne?”

“Bilmem. Düşünüyordum da, belki de Noel’de ayrı olmak ikinize iyi gelir.”

“Nasıl yani?”

“Orada telefona pek fazla erişimin olmayacağını varsayıyorum ki onu da kullanabilirsen. Birbirinizden tamamen ayrı olacaksınız. Tabii eğer geri döndüğünde *hâlâ* bir atılım gerçekleştiremezsen.” Dönüp bana baktı. “Bence bu onun doğru kişi olmadığı anlamına gelir. Diğer yandan, uçaktan iner inmez kollarına koşarsan da tam tersi olduğunu anlarsın.”

“Bilimsel analizlerine göre keşiften döndüğüm gün onunla seks yaparsam eğer, o benim gerçek aşkım demek oluyor, öyle mi?”

“Evet, bilimsel. Bak, sana bir gerçek daha söyleyeceğim. O patron, Sebastian, bana doğru eğilip ağdamın nasıl olduğuna bakmak isteseydi bir dakika bile düşünmeden ona gösterirdim.”

Link ile yemekten Sebastian akşam boyunca zihnimin köşelerinde gezinip durmuştu. Veronica onu ayartmaya

çalıştığında içime alışılmadık bir kıskançlık hissi sızmıştı. Dürüst olmam gerekirse, Sebastian akşam için onu reddettiğinde rahatlamıştım.

“Özel hayatına önem veren biri gibi.” Omuz silktim. “Daha geçen hafta Lindstrom Galası’nda tanıştık. Orada nazik olsa da çoğu zaman mesafeliydi. Dans ettik.”

“Onda bir şeyler var. Ne olduğundan tam olarak emin değilim ama belanın en kötüsü olduğunu garanti edebilirim.” Kollarını başının üzerine doğru uzatıp gözlerini kapattı. “Tam da benim hoşlandığım türden.”

“Link ondan hoşlanmıyor.”

“Elbette hoşlanmaz. Sebastian her fırsatta sana baktı. Link’in üzerindeki baskı azalsın diye adama yürüdüm. İkisinin arasındaki testosteron yarışını hissedebiliyordum.”

“Saçmalık.” Başparmağımı neredeyse dişlerimin arasına alacaktım ama son anda durdum.

“Hayır, değil. İkisi de sana kilitlenmişti. Bu tür şeyleri sezerim. Birincisi, Sebastian’ın sert vücuduna kendimi dayamama rağmen siki benimle ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Tuhaf. İkincisi, bilmiyorum ama sanki Link sana dokunmaya başladığında gerilmişti.”

“Belki de toplum içinde yapılan sevgi gösterilerine karşıdır.”

“Ya da belki kendisi sana dokunmak istiyordur.”

“Bence hayal gücün kontrolden çıkıyor. Adamı daha ikinci görüşümdü.” Söylediklerime rağmen Veronica’nın ağzından çıkan gerçekler kulağımda çınladı. Ben de aynısını hissetmiştim.

“Birini çekici bulmak için bir hafta boyunca görüşmen gerekmiyor.” Dönüp iç çekti, fazlasıyla tanıdık viski nefesinin tuhaf bir rahatlatma etkisi vardı.

“Makyajınla uyuyakalmak üzeresin.”

“Bir şey olmaz. Nordstrom’dan aşırı pahalı bir şey aldım, sabah onu sürerim. On beş dakika içinde beni beş yaş genç gösteriyor. Babamın kredi kartını kullanmamın en iyi yanı bu.”

Babası on bir yaşındaki Veronica’yı ve annesini terk edip sekreteriyle kaçtığından beri, onunla olan ilişkisi oldukça zordu. Sekreteri onu daha genç bir erkek için terk edince Veronica’nın babası tekrar dönüp hayatına girmek istemişti. Veronica kabul etmişti, yine de ondan her fırsatta maddiyatla intikam alıyor ve onu buna mahkûm bırakıyordu.

“Onu satın aldığını biliyor mu?”

Gözleri hâlâ kapalıyken gülümsedi. “Ayın on beşine kadar kredi kartı ekstresi gitmez.”

“İnanılmazsın.”

“Teşekkürler.”

Gülümsedim. “Sana iltifat mı ettim yoksa tam tersi mi, bilmiyorum.”

“Yine de teşekkürler, *sürtük*.”

Beni her zaman güldürmeyi başarıyordu.

Uykuya dalarken boğazından hafif bir horlama sesi geldi. Kalkıp yüzümü yıkadım, sonra da uyku tişörtümü giyip tekrar yatağa girdim.

Uyandı. “Ondan uzak dur ama.”

“Kimden?” Lambayı kapatarak odayı karanlığa gömdüm.

“Uzun boylu, esmer ve ölümcül olandan.”

“Sebastian’dan mı?”

Ama çoktan tekrar uykuya dalmıştı, horultuları sessizliği bozuyordu.

SEBASTIAN

Anton, New York trafiğinde çok katlı terasına doğru ilerlerken anksiyetem beni ele geçirmişti. Günler geçiyordu ve ödülümle herhangi bir iletişim kuramadığım için daha beter oluyordum. Anton işini becerip beni eve götürebilirse, elimde bunu azaltabilecek bir şey vardı.

Emlak avukatım telefonun hoparlöründen mırıldandı. “Üst havzadaki arazi satılık değil. Bay Sartain’in bizimle anlaşması için uzun uzun çalıştık fakat araziyi elinde tutmak ve koyun yetiştirmek istiyor. Parseli bölüp ağaçlık alanları satmaktan bahsetmiyor bile. Ayrıca kesinlikle kiraya vermeyi de düşünmüyor. Reddetmekte kararlı.” Sesi hafifçe titredi. Bana “hayır” denmesi asla iyi sonuçlanmazdı. Her iyi eğitilmiş köpek gibi, o da itaatsizliğin bedelinin ne olduğunu biliyordu.

“Reddetmekte kararlı mı?” Aston, Fifth Avenue’ya dönerken sesimi sabit tuttum.

“Evet, efendim.”

Avukatın soluk kaşlarındaki ter parıltısını, gözlerindeki korkuyu hayal edebiliyordum. “Yanılmıyorsam, Bay Sartain’in güneybatısındaki arazi Lindstrom’a ait, değil mi?”

“Öyle, efendim.”

Burnumun kemerini sıktım ve beni anlayabilsin diye yavaşça öne eğildim. “Oradaki dar nehir bizim mülkümüzden onunkine bağlı mı? Şu Green Branch?”

“Doğru, efendim.” Herhangi bir anlama ya da kafasında ışık yanına belirtisi göstermedi. Yalnızca doğruca onaylıyordu.

“Travis, bu adamın koyunlarına su vermek için o nehre bağlı olduğunu söyleyebilir miyiz?”

“Evet, efendim. Ah, anladım.” *Sonunda*. “Birkaç arama yapayım. Eminim nehri bir süre başka yöne akıtabiliriz. İzne ya da onun gibi bir şeye ihtiyacımız olur mu bilmiyorum ama...”

“İzin mi?” Eğer tam karşımda oturuyor olsaydı, ona elimin tersiyle vurma ihtimalim oldukça yüksekti. “Lanet olası nehrin akmasını engelle. Adamı aç bırak. Şikâyet ederse kunduzlar yüzünden olduğunu söyle. Yağmur yağsa bile kurak mevsim olduğunu iddia et. Üzerinde çalışıyoruz de. Hangi bahaneyi kullandığın umurumda değil.”

“Evet, efendim. Ama dava açacaktır. Bu yola girmeden önce sizi bilgilendirmek istedim.”

“Elbette bunu biliyorum!” Anton binamın önünde dururken derin bir nefes aldım. “Bize tedbir kararı aldırmadan koyunları ölmüş olacak. Suyu kes. Masaya oturduğunda ağaçlığını kiralamamı sağla. Orayı şimdi de istiyorum, otuz yıl sonra oradaki her şey olgunlaştığında da.”

“Tabii, efendim. En kısa zamanda halle-”

Aramayı sonlandırıp arabadan çıktım. Ben hızla yanından geçip asansöre giderken kapı görevlisi beni selamladı. Patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordum. Asansörün kapısı açıldığında teras katına çıkmak için anahtarımı kullandım. Gümüş kapılara yakın durup nihayet oturma odama açıldıklarında rahat bir nefes aldım. Central Park’ın ışıkları gecenin içinde ışıltıyor, yolun karşısındaki gökdelenlerse ay ışığında parılıyordu.

Ceketimle kravatımı sandalyelerden birine fırlatıp mutfakçı geçtim ve misafir odasına girdim. Düz monitörler uğuldayarak hayata dönse de ekranları hâlâ siyahtı. Deri koltuğuma

oturduğum, dizüstü bilgisayarın bir tuşuna bastım ve takıntımın canlanmasını izledim.

“Siktir.” Link’in evindeydi. Kanepesinde birlikte oturduklarını, Link’in kolunun omzunda olduğunu gördüğümde derimin altında milyonlarca minik böcek gezmeye başladı. Film izliyorlardı, Link’in orta sehpasında bir mısır kâsesi duruyordu. Dairesine gizli kamera yerleştirmek kolaydı. Bina sorumlusuna verilen birazcık nakit para, adamlarımın kameralar ve mikrofonlarla içeri girmelerine yetmişti. Camille’in Trenton yakınlarındaki kulübesine girmek daha da kolaydı.

Yanlış bir şey miydi? Evet. Umurumda mıydı? Hayır.

Ekranda gördüğü bir şeye gülümserken veya kahkaha atarken ona bakarak oturdum. O kadar etkileyiciydi ki filmi izlemeye gerek yoktu, gözleri zaten bana tüm hikâyeyi anlatıyordu. Duygularını takip ederek mimiklerimi onunkilerle eşleştirdim.

Bir saatten daha uzun bir süre sadece ona baktım, kendimi görüntüsünde kaybettim. Yanındaki salağı görmezden gelmek kolaydı, ta ki ağzıyla aptalca sesler çıkarmaya karar verene kadar.

“Neden böyle yapıyorsun?” Link filmi durdurdu ve boş patlamış mısır kâsesini aldı.

“Ne yapıyorum?” Camille elinden kurtulup kanepenin koluna yaslandı, nihayet rahatlamış görünüyordu.

Link mutfığa doğru yürüdü. “Kötü adam ekranda belirdiğinde kıpırdanıp duruyorsun.”

“Hayır, öyle bir şey yapmıyorum.”

İkisini de görebilmek için bir tuşa bastım. Bir paket patlamış mısır alan Link onu mikrodalgaya attı.

“Yapıyorsun işte. Yenilmezler’i hatırlıyor musun? Loki’yi?”

Camille omuzlarını silkti. “Pek sayılmaz.”

“O zaman da kıpırdanmıştın. Joker... Hem Heath Ledger’ın hem de Jared Leto’nunkinden bahsediyorum. Yerde duramayıp kıpırdanmıştın.”

“Hayır, öyle bir şey olmadı.” Camille ona ters bir bakış atmak için döndü.

“Ramsay Bolton. *Taht Oyunları*? Kıpırdandın.”

“Tamam, işte bu yalandı.” Başını salladı. “Herkes gibi ben de onun ölmesini istedim.”

“Ama kıpırdandın.”

“Belki kaşınmışımdır.” Döndü ve mısırın patlama sesleri hafifçe hoparlöre dolarken kanepeye yerleşti.

Camille suçlulara, kötü adamlara ve kaçık şeytanlara olan ilgisini reddederken öne doğru eğilip görüntüsüne dokundum. Beyaz atlı prensi, gereksiz hayatında bir kez olsun haklıydı. Ben nasıl onun için en karanlık materyallerden şekillenip yaratıldıysam, o da benim için yaratılmıştı. Işığı gölgemi yumuşatacaktı.

“*Düşüş* filmindeki o seri katil.”

“Lütfen ama. Jamie Dornan. Onu Jamie Dornan canlandırıyordu. Yerde olsan sen de ona kıpırdanırdın.”

Link güldü ve yeni patlamış mısırları kâseye boşalttıktan sonra kasılarak Camille’in yanına döndü. Çünkü tam olarak öyle biriydi, kasıla kasıla yürüyordu. Özgünlükten yoksundu.

Oturup filmi yeniden açtı ve Camille’i koltukta sıkıştırmaya geri döndü. Camille umursamıyormuş davransa da kendisine dokunmasını, en az benim yastıklı hücreye tıklımayı istediğim kadar istediğini biliyordum.

Filmin geri kalanı olaysız geçti. Ta ki Link, Camille’in boynunu öpmeye başlayana kadar. Alevler zihnimi ele geçirdi, mantığımı tutuşturdu ve irade gücümü kundakladı. Link elini onun belinde gezdirdi, ardından yukarı kaydırıp gömleğinin üzerinden memesini avuçladı.

Camille bir elini Link'in koluna koydu ve Link onu öperken gözlerini kapadı ama orada değildi. Tam olarak burada, benim yanımdaydı. Onun dokunuşu sadece bir yer tutucuydu. Kendi me bunu defalarca söyledim.

Babam çocukken bana küçük tekerlemeler öğretmişti. Başkaları beni izlerken veya gergin hissettiğimde nasıl insan olacağımı hatırlatıyorlardı.

Gülümsediklerinde sen de gülümse. Seni ileri taşır.

Şüpheye düşersen bekle biraz. Duygular her zaman ne olduklarını gösterir.

Öfkemi sakinleştirmek için tekdüze bir sesle bunları mırıldandım. İşe yaramıyor gibiydi. Özellikle de Link, Camille'i kanepeye itip onu vücuduyla kaplarken.

"Ne hata yaptım?" Yetişkin komşumla yaptığımız konuşmanın kafamın içinde tekrarladım. "Gülümsüyordu, o yüzden belki ben de gülmeliyim diye düşündüm." Yaz güneşi üzerime düşerken çimler tekmeledim.

Babam göz hizama gelmek için diz çöktü. "Biliyorum. Duygular bazen kafa karıştırıcı olabilir. Bağlamı aramalısın, Sebastian. Tekerlemeler artık yeterli gelmiyor. İnsanlar fazla karmaşık ve artık büyüdüğün için ince ayrıntıları anlamaman gerekiyor."

"Ne gibi?" Bana öğretileni yapmıştım. Bu kadar önemli olan neydi?

Babam başını iki yana salladı, gözleri yorgundu. "Bayan Penny ile konuşmanızın ince ayrıntısı geçen yıl ölen kızından bahsediyor olmasıydı."

"Gülümsedi." Savunma isteğiyle dolarken başımı salladım. "Bı da gülümsemem ya da belki gülmem gerektiği anlamına geliyor değil mi?"

Omuzlarımı sıkarken gözleri kısıldı. "Hayır oğlum. Hayır. Gülümsüyordu çünkü Rose ile ilgili güzel bir anıyı düşünüyordu. Ama

o gülümsemenin altında yatan duygu, yastı. Sevdığımız biri öldüğünde üzgün hissederiz."

"Annem öldüğünde olduğu gibi mi?" İşte o zaman kafam çok fazla karışmıştı. Bir gün yatağından çıkmamıştı. Babam bana ölümlü anlatmıştı ama gerçek olduğunu fark etmemiştim, ta ki annem gidene kadar.

"Evet, öyle." Ağzının kenarları aşağıya doğru dönerken gözleri doldu. Üzgünlüğü kolaylıkla ayırt edebiliyordum, öyleyse Bayan Penny'de neden zorlanmıştım?

Babam başını geriye yatırdı, ardından bakışları benimkilere döndü. "Yüzeyin altına bakman lazım. İnsanların gerçekliklerini bulmalısın. Neye ihtiyaçları olduğunu, senden ne beklediklerini görmelisin. Seni insan yapan bu işte. Bağlantı kurmaya çalışmak. Mantıklı geldi mi?"

Hayır, hiç gelmemişti. Fakat daha sonrası için -düşünecek zamanım olana dek- kelimelerini saklamaya karar verdim. "Sanırım."

"Güzel." Ayağa kalktı, gölgesi güneşi engelliyordu. "Bayan Penny bir daha Rose'dan bahsederse..."

"Gülmeyeceğim."

Omzuma vurdu. "Bu da bir başlangıç."

Camille'e baktım ve ince detaylarını aradım. Bedeni, gözleri... tamamı benimle konuşuyordu. Onu okuyabiliyordum, tahmine gerek yoktu. Belki başlangıçta ona çekilmemi sağlayan da buydu; ince, görünmez bir kabloyla birbirimize bağlıymışız gibi duygularını doğrudan bana iletmesiydi.

Link hâlâ üzerinde, dudakları dudağındaydı. Terli avuçlarımı pantolonuma sildim ve onu arayıp işle ilgili bir sorun uydurmayı düşündüm. Onu Camille'den uzaklaştırmak için herhangi bir şey söyleyebilirdim. Fakat bunu yapmama gerek kalmadı. Benim Camille'im, bir şekilde kızgınlığını hissetmiş olmalıydı çünkü Link'in omuzlarını ittirdi.

Link geri çekildi. "Kötü adam olsam daha mı hoşuna giderdi?" Sesinde hüsrân vardı.

"Nereden çıktı bu?" Yaralanmış gibi görünüyordu. "Hayır, elbette hayır. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

"O zaman neden beni itip duruyorsun?" Onu tekrar öptü hâlâ fazla kibardı. Camille kibârlık istemiyordu. Camille'im sadece benim verebileceğim türden bir karanlık istiyordu.

Link, hiçbir zaman ahlaklı bir gerzek olmaktan ileri gidemeyecekti. Ne kadar denerse denesin onu benden kurtaramayacaktı. Çünkü Camille, kalbinin derinlerindeki gizli bir yeri beni arzuluyordu. Masum güzel, canavarı şövalyeden daha çok istiyordu.

Başını iki yana sallayarak omuzlarını tekrar itti. Link geriye yaslandı ve yanına oturabilmesi için Camille'i kaldırdı. Sırtı öfke olduğunu bildiğim bir şeyle sertleşmişti. Onu duyamayacağım kadar alçak bir sesle konuştu. Hayallarının morardığını düşününce sııttım.

Camille kollarını savunmacı bir hareketle göğsünde birleştirdi. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Link kalçasını -ve işe yaramaz ereksiyonunu- ondan uzaklaştırdı. "Sana baskı yapmamalıydım."

Korkak.

Biraz daha konuştular. Bir süre sonra Camille, orada kalmayacağını belli ederek ayaklandı. Onları izlediğim birkaç hafta boyunca, Link'le uyumayı her reddedişinde şaşkınlıkla keyiflenmişim. İlk tanıştığımızda seviştiklerini düşünmüştüm ancak yanıliyordum. Sanki Camille, beni beklediğini biliyor gibiydi.

Link onunla kapıya yürüyüp son bir kez öptükten sonra ayrışmasını izledi. Camille arkadaşı Veronica'nın dairesine gidecekti. Oraya da diğerleri gibi kamera taktırmıştım. Camille

şehre her gelişinde geceyi orada geçiriyordu, bu sebeple orada neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

Link kapıyı kapatıp arkasına yaslandı, ardından bir elini pantolonunun içine soktu. Oturma odasına yönelerek dizüstü bilgisayarını açtı. Anime pornosuna özel bir ilgisi olduğunu öğrenmiştim. Beklenildiği gibi en sevdiği mastürbasyon malzemesini açtı; anime gözlü, büyük memeli bir kız farklı adamlarla grup seks yapıyordu. Hemen ardından anime pornosu bukkake gelecekti.

İğrenme sesi çıkarıp o yalnız icraatına iyice kendini kaptırmadan ekranı kapattım. Geri zekâlının tekiydi. Camille gibi bir kadını olsaydı her gece onu tatmin ederdim. Hayır, Camille gibi bir kadını olsaydı yarışmadaymış gibi amıyla bir ziyafet çeker, fırsat bulduğum an aletimi derinlerine gömerdim.

Ağızıma bir tane Tums attım.

Link işi bitiremezdi çünkü benim kadını için uygun değildi. Bu yüzden, ben Camille'in aletimde nasıl hissettireceğini düşünürken o gecelerini çizgi film karakterlerine otuz bir çekek geçiriyordu.

CAMILLE

“**T**atilde fotosentez projeleriniz üzerinde çalışmayı unutmayın. Noel tatilinden önce masamda çığır açan bilim-” Çalan zil sesimi bastırdı ve sınıf gergin bir enerji dalgasıyla ayağa kalktı.

Öğrencilerim sınıfı boşaltırken yaklaşan Şükran Günü tatili hakkında konuşuyorlardı. Mint arkada oyalandı, kravatı özensizce bağlanmıştı ve pantolonu kırıktı. Onunla öğrendiklerim hakkında konuşmak istiyordum fakat ne zaman konuyu açmaya çalışsam, şaka yapıyor veya gevşekliğe vuruyordu. Sürekli geçiştiriyordu.

Bir kere daha denemeye karar verip sırasına yürüdüm.

Kafasını iki yana sallayıp bana bakmayı reddetti. “Bugün değil. Uğraşamam.”

“Mint, lütfen. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Çok zekisin ve önünde inanılmaz bir gelecek olabilir ama bu dönem aldığın notlarla olmaz.” Daha da yaklaştım. “Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Gözlerime baktı, ilk kez havalı maskesinin ardındaki savunmasız genç adamı görüyordum. “Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

“Çünkü geleceğin benim için önemli.”

Sırasına gömüldü ve başını kaldırıp gözlerini bana dikti. “Daha önce durmak bilmediğini söyleyen oldu mu?”

“Son zamanlarda olmadı.” Karşısındaki sıraya oturdum, ahşap sandalye daha önce oturan öğrenciden dolayı hâlâ sıcaktı. “Neyin var senin?”

İç çekti, genç bir oğlanın taşıyamayacağı kadar ağır bir sesti. “Şükran Günü’nde eve gitmek istemiyorum.”

“Neden?”

Kapıya göz attı, belki de kaçma fırsatını değerlendiriyordu. Sonunda açılmışken onu korkutmamak için sessiz kaldım.

“Amcam orada olacak. Babam ve annem de.” Bir kalem alıp sırada sektirdi. Kalemin ucundaki küçük silgi, her darbede hafif bir ses çıkarıyordu.

“Bu kötü bir şey çünkü...”

“Çünkü annemle babam birbirinden nefret ediyor ve...” Kalemi biraz daha sektirdi. “Çünkü amcam, annemle o işi yapıyor.” Yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben, şey, onları yakaladım. Ekimde hafta sonu için eve gitmiştim. Amcamın arabası evdeydi. İçeri girdiğimde sesler duydum ve sonra onları gördüm. Bildiğimi bilmiyorlar. Dışarı çıktım... Yürüyüp gittim. O zamandan beri de ne geri döndüm ne de annemle konuştum.”

Zil tekrar çaldı, Dr. Potts’un monoton sesi sınıfımın içine doldu.

Mint sandalyesinde kıpırdandı. “Galiba annemle babamın yeniden eskisi gibi anlaşmaya başlayacaklarını düşündüm. Babam yeni işine girip sürekli seyahat etmeye başlamadan önce yakın bir aileydik. Eskiden beni balık tutmaya götürürdü. Üçümüz yılda bir kez plaja giderdik. Ritüel gibiydi.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Hatta birkaç yıl önce gittiğim için sinirlenmiştim. Evde kalıp arkadaşlarımla partilemek istiyordum. Gittiğimiz son yıl oydu. Ve ben zamanımın tamamını şerefsizin teki gibi surat asarak geçirdim. Artık aynı odada bile durmuyoruz.”

Silginin hareketi durdu. “Ayrıca amcam sürekli etrafta dolanıyor. Babamın, kardeşinin yaptıklarından haberi yok.”

Uzanıp elini tutmak istedim ama bu türde bir temas onaylanış fikir verebilirdi. “Böyle bir sırrı taşımak ağırdır.”

“Öyle.” Kısık sesle nefes verdi. “Babama söylemek istiyorum ama...” Devam etmeden önce omuzlarını silkti. “Annemin gitmesini istemiyorum. Her zaman benim yanımda oldu, babamdan çok daha fazla.” Dik dik baktı. “Böyle söyleyince kulağa korkağın tekiymişim gibi geldiğini biliyorum.”

“Hayır, öyle gelmiyorsun.” Omzunu sıktıktan sonra ellerimi yeniden kucağıma koydum. “Buna inanmak istemediğini biliyorum ama sen hâlâ ailesine ihtiyaç duyan genç bir adamsın. Yirmi dört yaşındayım ve hâlâ anneme bütün sorunlarımı anlatılabilmeyi diliyorum.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme göründü. “Yirmi dört mü? Sandığımdan daha yaşlıymışsın.”

Güldüm. “Teşekkürler.” Bunun iyi bir şey olup olmadığından pek emin değildim, yine de fark etmezdi. Nihayet bana içini açmış, ona yardım etmem için şans tanımıştı. Ben de bunu bir zafer olarak sayacaktım.

Kendine geldi. “Sence gördüklerimi babama söylemeli miyim?”

Zor kısmı gelmişti. “Hayır ama bence annene söylemelisin.”

Bembeyaz oldu. “Onunla bu konuyu konuşamam.”

“Kulağa berbat geldiğinin farkındayım. Ancak taşıdığın suçluluk duygusu ve onun davranışları yüzünden çektiğin acı... bunları bilmek isteyecektir. Annenden bahsetme şekline bakarak seni sevdiğini anladım.”

“Evet, arayıp duruyor ama ondan kaçıyorum. Aramayı bırakın diye birkaç kez mesaj atsam da canının yandığını ve nedenini anlamadığını biliyorum.” Gözlerini ovuşturdu.

“Şükran Günü tatili için sana verdiğim ödev bu. Annenle otur ve konuş, tamam mı?”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum.”

“Yapabilirsin. Söz veriyorum. Detaylara girmene gerek yok. Sadece genel durumu anlat ve akışına bırak. Nasıl tepki verirse versin şimdi taşıdığın yükü bir daha hissetmeyeceksin.” Biyoloji kitabını gösterdim. “Üzerinde böyle bir ağırlık varken odaklanamazsın. Bu öğretim yılının geri kalanında daha sıkı çalışman lazım. İyi bir üniversiteye girmen için notların gelişme göstermeli.”

“Biliyorum.” Sözleri yorgunlukla donuklaştı.

“Annenle aranızdaki çatlağı onararak başarabilirsin.” Kendimi tutmayı bırakıp elini sıktım ve ardından ayağa kalktım. “Göreceksin.”

“Peki.” O da kalkıp sırt çantasını omuzuna taktı. “Yapacağım ya da en azından deneyeceğim.”

“Güzel.” Masama doğru gidip küçük bir kâğıt parçasına cep telefonu numaramı yazdım. “Moral desteğine ihtiyaç duyarsan beni ara veya mesaj at.”

Gülümsedi, ukalalığının bir kısmı geri dönüyordu. “Seksi öğretmeninin telefonunu kaptım.”

Ellerimi kalçama koydum. “Mint...”

“Tamam, tamam. Şaka yapıyorum.” Hızla kapıya gitti fakat sonra durdu. “Gerçekten, teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Koridorda kayboldu. Kapı kayarak kapanmadan önce, “Hey, önüne baksana!” dediğini duydum.

Tırnağımı iki ön dişimin arasındaki küçük boşluğa yerleştirip çekiştirdim. Öğrencilere evdeki hayatları hakkında tavsiye vermek tam olarak iş tanımıma uygun değildi; ancak onları düzgün bireyler haline getirmem de gerekiyordu. Mint’e verdiğim tavsiyenin sağlam olmasını umuyordum.

Kapı çaldı, Gregory yüzünde fazla geniş bir gülümseme ve ellerinde mektuplar olmadan içeri girdi.

“Neden böyle gülüm-”

Kapı iyice açıldığında Sebastian göründü. Zümrüt yeşili gözleri görüşüme girdiği an benimkilerle buluştu.

Gregory masamın kenarında dururken ağzını oynatarak, “*Beni istiyor,*” dedi. “Bu da sınıflarımızın güzel bir örneği. Bayan Briarlane biyoloji öğretmenimiz, botaniğe özel ilgisi vardır. Ayrıca burs kurulunda.”

“Sanırım tanışmıştık.” Sebastian elini uzattı, ben de sersemce kabul ettim.

“Merhaba.”

Gregory bir ona bir bana bakarak boğazını temizledi. “Birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Evet. Ben, şey... Kendisi Sebastian Lindstrom, Link’in patronu.”

Gregory’nin gözlerinde onu tanıdığını belli eden bir bakış belirdi. “Şu dans ettiğin adam mı?”

Sebastian gülümsedi ve elimdeki tutuşu sıkılaştı. “Benden mi bahsediyordun?”

Masamın altına girip son zil çalana dek orada kalmak istedim. “Hayır, pek sayılmaz.” Gregory’ye nefret bakışları attım.

“Sorun değil.” Sebastian’ın bakışları dudaklarıma kaydı. “Benim için de oldukça hatırlanmaya değerdi.”

Galada da aldığım, sandal ağacı ve derinin sofistike bir karışımından oluşan kokusu, kollarında olma hissine dair anılarımı ateşledi. Kalbim tekleyip bir adım öne çıkarak sanki yarıştaymı-şız gibi atmaya başladı.

“Vay be.” Gregory eliyle kendini yelledi. “Buradaki ısıtma sistemini tamir ettirmemiz lazım. Fazla çalışıyor.”

Yüzünden bilmiş bir ifade geçerken elimi Sebastian'ın elinden çektim. Söylediği yalnızca birkaç kelimeyle dengemi bozduğunun farkında mıydı?

“Daha az şanslı öğrencilere burs yoluyla yardım ettiğine dair o küçük konuşmandan çok etkilendim. İhtiyaca dayalı fona bağış yapmaya niyetliyim, müdüre hanım gelip ziyaret etmemde ısrar etti.” Elini kömür grisi ceketinin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. “Gregory de nezaket göstererek bana etrafı gezdiriyor.”

“Benim için bir zevk.” Gregory ona gülümsedi, belli ki abayı yakmıştı.

“Çok cömertsin.” Dilim az da olsa benimle işbirliği yapmaya başlamıştı. “Alabildiğimiz tüm kaynaklara minnettarız.”

“Çalışma alanın burası demek.” Sebastian pencereye doğru yürüdüğünde akşam güneşinin ışıkları etrafını sararak uzun gölgesini zemine düşürdü. “Bu bitkiler senin mi?” Penceredeki filiz sırasını inceledi.

Gregory elleriyle, ‘devam’ hareketi yaptı. Gözlerinde yaramazlık parıltısı vardı. “*Kabul ettir şunu,*” dedi dişlerinin arasından.

Sebastian'ı takip edip filizlerin ilk sırasını işaret ettim. “Bunlar öğrencilerimin üzerinde çalıştıkları melez bir domates cinsi. Buradaki laboratuvarımda yaratılmış özel bir çeşit.”

“Onları bu kadar özel kılan ne?”

“Bu melez, tatlılığıyla tanınan ata tohumu türünde büyük meyveler ve daha güçlü sarmaşıklarıyla bilinen modern bir türün karışımı. Öğrencilerime bir seçim sundum; daha küçük olacak tatlı domatesler, büyük ancak o kadar tatlı olmayanlar ya da böceklerle ve mantarlara dirençli, orta boy olanlarla eşlenmiş olanlar.

Orta parmağıyla parlak yeşil yapraklardan birini okşadı ve gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Onlar da tatlı olanı mı seçtiler?”

Sesim boğazımda solmaya çalışırken doğrudan bakışlarına rağmen devam ettim. “Öyle oldu. Yaratıcı melezlemeyi esas alarak tatlılık ve sertlik özelliklerini seçtiler. Buldukları fikir beni şaşırttı.” Gülümsedim. “Ayrıca memnun da etti. Kanıtı, bu bitkilerin küçük seramızda ürettikleri domateslerde olacak.”

“Zeki çocuklarmış.”

Göğsümü tavus kuşuna benzemeden gururla kabartabilseydim yapardım. “Öyleler. Noel tatilindeki gezimden döndükten sonra onları bireysel olarak toprağa ekecek ve gelişimlerinin her adımını kaydedeceğiz.”

Gözlerinden bir gölge geçti. “Gezin mi?”

“Ah, Amazonlar’daki bir keşif gezisine kabul edildim.” Sesi me bir tutam heyecanla birlikte daha fazla gurur yayıldı. “Okul tatile girdiğinde gideceğim.”

“Kulağa heyecanlı geliyor.” Gülümsediğinde nedenini bilmediğim bir ürperti omurgama yayıldı. “Gezinde çok şey öğreneceğini tahmin ediyorum. Umarım orada güvende olursun.”

“Olacağım. Grup lideri Dr. Williams’la telefonda birkaç kez konuştum, botanik konusuna beklediğim kadar ilgi göstermese de grubu yönetmek konusunda yeterli görünüyor.” Aslında gezinin detaylarından bahsetmekten kaçınmıştı, muhtemelen telefon kötü çektiği ve tek seferde yalnızca birkaç dakika konuşabildiğimiz içindi.

“Belki o alanları sana bırakıyordur?”

Omuz silktim. “İçgüdülerimi takip etmem için bana rahatlık sağlamasını umuyorum.”

“Güvende olman önemli.” Dudağının bir kenarı seğirdi. “Yırtıcı hayvanlara dikkat et.”

“Ederim. Dr. Williams’ın söylediğine göre kamp alanında ve ormanda güvenliğimiz olacak.”

“Sevindim.” Saçımı çok tanıdık bir hareketle kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sana bir şey olmasını istemem.” Parmakları, kulağımın hemen altındaki hassas noktada durdu.

Dokunuşu zincirleme tepki yarattı. Tutku içimde parlayarak duyularımın kenarlarına kadar hücum etti. Midem sıkışırken sınıftaki havaya bir anda ne oldu diye düşündüm. Sebastian’ın göz bebekleri büyüdü. Siyah renk bakışlarını ele geçirirken gözlerinin nahif yeşili ince bir çerçeveye dönüştü. Bakışlarında hayvansı bir şeyler vardı, tıpkı üzerime tüm varlığıyla çöküşünde olduğu gibi. Parmaklarını boynumun yan tarafından omzuma doğru kaydırırken nefesim hızlandı.

Yanlış bir şey yapmamış olsam da bir yanımda az önce Link’i aldattığıma dair şiddetli bir hisse kapıldım. Bu yanımda, Sebastian’ın parmaklarının daha ilerilere gitmesini, okul sınırları içinde izin verilenden fazlasını keşfetmesini istiyordu. Soğuk gülümsemesinde, beni korkunç vaatlerle okşadığını hissettiğim bir karanlık gizliydi.

Gregory boğazını temizledi. “Gezinmeyi bitirip müdüre hanımın ofisine dönmemiz gerek.”

Büyü bozuldu ve Sebastian’dan uzaklaştım.

“Her zamanki gibi bir zevkti.” Beni başıyla hafifçe selamladıktan sonra dönüp Gregory’yi takip etti. Gregory ise koridorda kaybolmadan önce gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Kapı kapanırken sandalyeme çöktüm. Kalbim hâlâ gümbürdüyor, coşkulu bir ritimle atıyordu. Tek bir dokunuşla beni bu hale getirmeyi nasıl başarmıştı?

Veronica’nın uyarısı zihnime fısıldadı. “*Ondan uzak dur.*”

Belki de haklıydı.

SEBASTIAN

Link'in, ön merdivenlerde ona veda öpücüğü vermesini izlerken ellerimi yumruk haline getirdim. Bektan pembe Polo gömleği ve bej rengi pantolonuyla, benim olana sanki kendine aitmiş gibi dokunmaya cüret ediyordu. Onu ortadan kaldırma arzumu, ağır bir okyanus dalgası misali yükselip alçaldı. Yapma- ma kararı alsam da onu öldürme düşüncesi hâlâ aklımdaydı... Çoğu zaman. Onu kıvrandırken izlemekten duyacağımı hazza değerdi. Hayatımın sınırlı zamanlarında keyifli hissederdim, bu da genellikle birinin acı çektiğini izlerken gerçekleşirdi.

Ben sabırsızlıkla yeni oyuncacağımın gelmesini beklerken Anton, Camille'in çantalarını limuzinin arkasına yükledi. Link onu nihayet bıraktı ve Camille, Trenton'ın girişinden yalnızca birkaç yüz metre ötedeki küçük kulübesinin kaldırımında uzun adımlarla yürüdü. Kalçası klasik kot pantolonun içinde sallandı, ceketiyse kıvrımlarının çoğunu gizlemişti. Onu çıplak ve kontrolüm altında ele geçirme düşüncesi neredeyse ağzımı sulandırıyor- du.

Çok yakındı; sonra birden Link ona bocalayıp durmasını sağlayan bir şey söyledi. İçimdeki sabırsızlık merakla beraber büyüdü. Ona ne söylemişti?

Camille suratını ekşitti, ardından dönüp el salladı. Link bu tepkiyi beklemiyor olmalıydı çünkü Camille arabaya ulaştığında hafifçe tökezledi. Sırıttım. Birkaç hafta sonra Camille'in Amazon

ormanlarında geçirdiği ölümcül kazayı öğrenince, kalbinin ne kadar kırılacağını gözümde canlandırımdı.

Anton kapıyı açarken Link'in beni görmemesi için başımı çevirip karşıdaki pencereden dışarı baktım. Araba sallandı, Camille'in tatlı kokusu soğuk bir esintiyle bana doğru geldi. Anton kapısını kapatır kapatmaz ona döndüm.

"Sebastian?" Kaşları alnının üst kısımlarına kadar kalktı. "Burada ne işin var?"

Anton sürücü koltuğuna geçip kaldırımdan uzaklaştı. Kurduğum tuzak Camille'imın üzerine kapanırken tehlikeyi hissetmemişti bile. Gözlerinde korku değil, yalnızca kafa karışıklığı vardı.

"Dr. Williams yakın arkadaşımıdır." Tamamen yalan sayılmazdı. Telefonda birkaç kere Dr. Williams rolünü oynayan kâhyam Timothy'yi çok iyi tanıyordum. "Seni yolcu edeyim dedim."

"Ya." Parmaklarını kucığında birbirine geçirdi ve bir süre sessiz kaldı. Sonra keskin bir bakışla beni yerime saptı. "Bu geziye davet edilmemin sebebi sen misin?"

Gülümsedim. "Öyle de diyebiliriz."

Gözleri ışıldadı, bana karşı tutumu tamamen değişmişti. "Bu o kadar... Tanrım... Çok cömertsin!" Elim tutunca sıcaklığı bana doğru aktı. Yaşamından beslenen bir vampir misali, ağgöz-lülükle o eli kabul ettim.

"Dert etme. Bağlılığın ve bilgi birikimin beni etkiledi. Seni doğru yola yönlendirmek için gerekli birkaç ipi çekmem çok olağandı." *Bana getiren yola.*

"Bu gerçekten çok fazla." Elini benimkinden çekti. "Affedersin."

"Bana dokunabilirsin."

Pembeye boyanan yanaklarıyla limuzinin zeminini incelemeye koyuldu. "Hiç aklıma gelmedi." Alnı kırıştı. "Oraya kendi yeteneklerim sayesinde girdiğimi sanıyordum."

“Öyle zaten.” Gurur, anladığım duygulardan biriydi. Ne dı olsa her insanın özünde bulunan canavarımsı bir duyguydu, ha yatta kalma içgüdüsünün bir parçasıydı. “Bu keşfe emsalsiz bi biçimde uygunsun. Hatta yerine başka kimse koyulamaz.”

Avuçlarını yanaklarına bastırdı. “Şu anda şaşkına dönmü durumdayım.”

“Hayalin gerçek olduğu için mi?” Utanmam yoktu anca yiyip bitirmeden önce yemeğimle oynamam ve kanamasını izle mem daha önce yapmadığım şeylerden değildi.

“Evet. Sen de yardım ettin.” İri gözlerini tekrar bana çevirdi “Neden?”

“Dediğim gibi, sana özel bir ilgi duyuyorum.”

“Link biliyor mu?”

Dişlerimi sıktım. O boktan isim, Camille’in dudaklarından dökülmemeliydi. Sadece benim adımlı söylemeliydi.

“Hayır. Korkarım hiçbir şeyden haberi yok. Sen de aynı fikir de değil misin?” Onu gözünün önünden ayıracak kadar aptaldı.

Camille beni yanlış duymuş gibi başını bir yana eğdi. “Ben, şey...”

Anton, otoyola çıkarak şehirden uzaklaştı ve Catskill Dağları’nın güney kıyısındaki mülküne doğru ilerledi.

Camille camdan dışarı bakıp başını iki yana salladı. “Bu havaalanına giden yol değil.”

“Evet.” Bu kısma bayılıyordum. Nihayet etrafına örülen ağ ları hissedebiliyordu. Daha önce herhangi bir kadını kaçırmamıştım. Fakat otuz iki yıllık hayatım boyunca bir sürü tuzak kurmuştum. Hiçbiri bu kadar riskli değildi ve heyecan, damar larımda titreşime yol açıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” Parmak uçlarını cama sürtüp bana döndü. “Başka bir havaalanına mı?”

“Hayır.”

“Birini mi almamız gerekiyor?” Umut dolu sesi hâlâ yerindeydi.

“Hayır.”

Gözlerimin içine baksa da orada herhangi bir rahatlama bulamadı. Sadece ben vardım, onu ele geçirmeye kararlı bir adam.

“Ne oluyor?” Zorla yutkunup etrafına bakındı. İçini kuşatan korku daha önce tattığım her şeyden daha tatlıydı. Beni doldurup ona neden ihtiyacım olduğunu hatırlattı. Camille bir şeyler hissetmemi sağlıyor, bana hayat veriyordu. Ondan her hissi almak, kendimi duyguyla tıka basa doyurana kadar her birini denemek istiyordum.

Gözlerimde gördüğü bir şey, kapıya doğru sinmesine yol açtı. “Nereye gidiyoruz?”

“Fark eder mi?”

Sesim onu yaralamışçasına yüzünü ekşitti. “Eder. Lütfen, ne oluyor? Sebastian?” Eli ceketinin cebine, telefonunu koyduğu yere gitti.

Bileğini yakaladım ve koltukta başının yanına hapsettim. Cebinden telefonunu çıkarıp kendi cebime sıkıştırdığımda soluğu kesildi.

Çığlık atmak için ağzını açtı.

“Şşt.” Elimi boğazına sarıp ciddi olduğumu anlamasına yetecek kadar baskı uyguladım. Tırnaklarımı elimin tersine geçirdi, ben de o durana kadar iyice sıktım. “Tek bilmen gereken bana ait olduğun.”

“Ne?” Başını sallamaya çalıştı. “Hayır.”

“Her daim benim olman gerekiyordu.”

“Lütfen, bırak beni.” Mavi gözleri doldu.

“Asla.” Tutuşumu nefes alabileceği kadar gevşettim.

“Bunu yapamazsın.”

“Yaptım bile. Amazon ormanlarına bir aylık geziye gittin. Telefon çok az çekiyor ki o da çekerse eğer. Ocak ayında geri dönmeyeceksin ve o zamana dek kimse kaybolduğunu bilmeyecek.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” Gerçekle bir süre savaştı. Farkındalık, mükemmel yüzünü ele geçirdiğinde sağ yanağında bir damla yaş aktı. “Aman Tanrım. Sen. Bunların hepsini serplanladım.”

“Suçluyum.” Eğilerek hüznünü yaladım, tuzlu tadı dilimle cilveleşiyor gibiydi. “Ağladığında bile güzelsin.”

İçinde bir şeyler harekete geçti, şaşkınlığı direnişe dönüştü. Gerildi ve bana saldırmaya başladı. Tekme atıp kıvranırken boştaki elini zararsız bir şekilde koluma vurdu. Tüm gücüyle bana vururken boğazından boğuk bir çığlık koptu. Araba sarsılsa da Anton söylendiği gibi sürmeye devam etti.

Boynuna baskı uygulamaya devam ederek onu yerinde tuttum. Onu boğazlamak istemiyordum, en azından tam olarak istemiyordum. Karşı koymasının hoşuma gittiğini bile söyleyebilirdim. Tırnaklarını yanağıma geçirdiğinde sırttım. Göğsümü bedenine dayayıp bastırıırken onu yerine sabitledim.

“Devam et,” diye fısıldadım kulağına.

Başka bir çığlığın ardından sırtını gerdi, çıldırmış gibi kaçmaya çalıştı. Döndü ve dizini benimkine geçirdi. Dizimi tekmelediğinde bacağıma boylu boyunca bir ağrı girse de spor ayakkabıları herhangi bir hasar verecek kadar etkili değildi. Eliyle saçımı kavrarken tırnakları kafa derimi çiziyordu. Tüm gücüyle saçımı çekti, ağzımı kulağından uzaklaştırdı ve burnuma kafa attı.

“Siktir, çok eğlenceli.” Kan tadı aldım, ılık sıvı dudaklarımdan dökülüp onun beyaz paltosuna damladı.

“Dur!” Beni itti ama yerimden kıpırdamadım.

“Sen benimsin. Şiddetin, öfken... Hepsi benim.”

Bana kafa attığı için alnında bir yumru oluşmaya başlamıştı. *Sıçayım*. Onu incitmek istemiyordum. En azından şimdilik.

“Sakin ol.” Panikle dolu gözlerinin içine baktım.

Mücadele etti, hâlâ tutuşumdan kaçmaya çabalıyordu. Çok geçmeden bunu beceremeyeceğini anlayacaktı. Fakat bu sonuca ulaşmasının çaba isteyeceğini anlamıştım ve bunun için son derece hazırdım. Kalbinin etrafı korkuyla kaplandığı andan beri aletim sertti. Çünkü ben bir canavardım.

Dizi tekrar benimkiyle buluştu.

Fısıldayarak, “Kendini yaralıyorsun,” dedim.

“Kalk üzerimden!” Suratıma doğru bağırdı.

“İşin buraya varacağını tahmin etmişim.” Ceketimin cebine uzanıp içinden nakışlı bir mendil çıkardım.

Havaya boğucu bir koku yayıldığında direnmeyi bıraktı, gözleri kokunun kaynağını arıyordu. “Yapma.”

“Korkarım yapmak zorundayım.” Kumaşı yüzüne bastırdım. “Ama endişelenme. Yakında beni tekrar göreceksin.” Başını çevirmeye çalıştı ve birkaç saniyeliğine nefesini tutmayı başardı. Ancak harcadığı efor onu duramayacağı kadar hızlı nefes almaya itiyordu. En sonunda nefes aldı ve göz kapakları titreşti.

“Bırak gideyim.” Sözleri bana ulaşırken ağzından yuvarlanarak çıkmıştı.

“Sana söyledim.” Gözlerini kapattı, ben saçlarını okşarken nefesi yavaşladı. “Asla.”

Bayıldığında burnumdaki kanı sildim. Ardından onu kucağıma çektim. Kusursuz bir oyuncak bebeğin olması gerektiği gibi gevşekti. Başını çenemin altına yaslayıp kollarımı etrafına doladım.

Göğsümdeki canavar, bir sonraki yemeğinin heyecanıyla mırıldanırken o huzurla uyudu.

CAMILLE

Yumuşak çarşaf. Yuvarlanıp yüzümü yastığa gömdüm ama bir terslik vardı. Yastık normalden farklı kokuyordu. Yalnızca şampuanımın değil, ağacın, derinin ve sofistike bir şeyin daha kokusuydu.

Gözlerimi açıp oturdum. O. Yastık *onun* gibi kokuyordu. Yorgan üzerimden düştü ve tenimin çıplak olduğunu fark ettim. Panik, şiddetle göğsüme çarpıp içimi doldurdu. Yorganı tekrar çekip loşluğun içinde etrafa göz gezdirdim.

“Uyanmışsın.” Kalın sesi etrafımı sarmalasa da onu göremedim.

“Neredeyim?”

“Odamızda.” Sağımda bir yerde oturuyordu.

“Kıyafetlerimi sen mi çıkardın?”

“Evet.”

Utandım ve yatağın kenarına doğru hareket ettim. Panik kulaklarımda patlarken, etrafımdaki her şey buz kesmiş gibi görünüyordu. Onun yatağında çıplak uyanmıştım. Baygınken bana ne yapmıştı? Zihnimi yokladım ama bedenimde farklı bir his yoktu.

“Sen...” Kendi sorumda boğuldum.

“Ne?” Sesi daha mı yakından geliyordu?

Bacaklarımı birbirine bastırarak herhangi bir acı aradım. Hiçbir şey yoktu.

Karanlıkta bir hareketlenme gördüm. Yatağın etrafından bana doğru yürüyordu.

Telaşla arkaya kayarken kafamı yatak başlığına çarptım ve yorganı üzerime çektim. “Ne yaptın bana?” Sesime nefret yerleştirmeye çalışsam da hâlâ titriyordu.

“Sana tecavüz edip etmediğimi mi soruyorsun?” Görüş alanıma girdi, çıplak vücudu arkasındaki kapıdan sızan zayıf ışıkla aydınlanıyordu.

Güçlüydü, kaslıydı ve tekrarlayan bir kâbus misali devasa görünüyordu. Gözleri gölgeleri delip geçti, içlerindeki ufak parıltı bu durumdan fazlasıyla keyif aldığını gösteriyordu.

“Ettin mi?”

Bir dizini yatağa koydu. “Hayır.”

“Bırak gideyim.” Bakışlarımı çıplaklığından çekmek istesem de onu görüş alanımdan çıkaramayacak kadar korkuyordum.

“Hayır.” Yaklaştı, geniş yatak ağırlığıyla çökmüştü.

Ondan hızla uzaklaştım ama ben daha yere basamadan ayak bileğimi yakalayıp beni geri çekti. Üzerimi bedeniyle örterken boğazımdan bir çığlık kaçtı.

Bir eliyle ağızımı kapatırken, “Hişşt,” diye fısıldadı. “Zaten kimse seni duyamaz.” Kalın aleti uyluğuma yaslandı ancak başka bir hamlede bulunmadı. Korku tüm varlığımı delip geçerken beni sadece tutuyordu. Elini çekip bana baktı. “Böylesi daha iyi.”

Gözlerim akan yaşlar yüzünden yanıyordu. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Sana söyledim.” Açıklamak zorunda kalmasına şaşırmış gibi başını eğdi. “Çünkü sen benimsin.”

“Senin değilim.” Sesim çatladı.

“Göreceksin.” Sözlerindeki kesinlik beni ürküttü. “Sen ve ben, biz birbirimize bağlıyız. Sen de hissettin. Dans ederken...

Sınıfını ziyaret ettiğimde bunu gözlerinde gördüm. Bana he-
yaklaştığında kendini ele veriyorsun.”

“Hayır.” Söylediklerinin bir kısmının doğru olması, utançla
yanmamı sağladı. Ancak bu, beni uyuşturup kaçırmadan ön-
ceydi. O yanan korlar artık koyu ve soğuktu. “Beni burada tu-
tamazsın.”

“Tutabilirim. Henüz fark etmedin ama göz alıcı bir aksesuar
takıyorsun, takip cihazı olan bir halhal. Onu çıkarırsan, anla-
rım. Evden çıkmayı denersen, anlarım. Bu mülk yüz yıllardır
aileme ait. Evin etrafında iki bin dekardan fazla arazi var. Ben
seni yakalayıp buraya, ait olduğun yere geri getirmeden önce
pek fazla uzaklaşamazsın. *Kaçamazsın*. Burada ne telefon ne in-
ternet ne de sana yardım edecek birileri var.”

Dudaklarından çıkan her kelime, kalbimi parçalayan birer
buz parçasından farksızdı. “Canavarsın sen.”

“Biliyorum.”

“Birisi beni bulacaktır.”

Yaklaştı, burnunun ucu benimkine değdi. “O birisi seni çok-
tan buldu.”

“Bana ne yapacaksın?” Zorlukla yutkundum, ağzım kuru-
muştu.

“Seni güvende tutacağım. Yakınımda tutacağım.”

Çenem titredi. “Öldürecek misin?”

“Ne?” Bu düşünce karşısında sahiden şaşırmış görünüyordu.
“Seni öldüreceğimi mi düşünüyorsun?”

“Düşünmemem için bir neden var mı?” Yanağımın içini ısır-
dım. Yine benimle oynuyor muydu?

“Sana asla zarar vermem.” Başını salladı. “Bunu yapanı da
öldürürüm.”

“Sen delisin.”

Sırıtırken dudakları acımasızca seğirdi. “Bunu söyleyen ilk kişi değilsin ama yüksek işlevli psikopatı tercih ederim.”

Çırpınıp onu üzerimden atmaya çalıştım. Yerinden kıpırdamadı. Sanki geçen her saniye beni ezmeyi amaçlayan bir dağ gibiydi. “Beni burada öylece tutamazsın! Ben evcil bir hayvan değilim!”

“Hayır.” Durdu, gözleri yüzümü taradı. “Evcil hayvan olmasan da benimsin. *Hissedebiliyorum.*” Arkaya yaslanarak elimi tuttu ve kalbinin üstüne bastırdı. “Burada. Hiçbir şeyin olmadığı yerde. Seni gördüğümde bir şey oldu ve şimdi *hissedebiliyorum.* Ancak sadece senin için.”

Gözyaşlarım şakaklarımdan kulaklarıma doğru akıyordu. “Bunun ne kadar yanlışı olduğunu hissetmiyor musun?”

“Hayır.” Elimi sıktı. “Bu, şimdiye kadar yaptığım ve doğru olduğunu hissettiğim tek şey.”

Sözlerindeki inanç, hızla çalışan zihnimi yavaşlattı. “Beni burada ne kadar tutmayı düşünüyorsun?”

“Sonsuza kadar.”

“Ne?” Korku içimi delip geçti, düşüncelerimi parçaladı ve hayallerimi paslı bir jilet gibi baştan sona kesti.

“Sen benim için yaratılmışsın. Anlamıyor musun?”

“Kalk üzerimden.” Midemdeki asit çalkalanırken elimi ondan çekip uzaklaştırdım.

Düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bana dik dik baktı. “Kalkacağım ama kaçmaya çalışırsan seni yakalarım. *Benim* yolum haricinde bu odadan başka çıkış yok.” Üzerimden kalktı ve yatağa uzandı, bedeni tıpkı dinlenen bir yırtıcı gibi gevşekti. “Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi olur.”

Oturup ona sırtımı döndüm. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmış olsa da gözlerim içerideki loşluğa alışmıştı. Odanın bir tarafında birkaç geniş pencere sıralanıyordu. Büyük bir evin

ikinci katında gibiydik. Ay ışığı olmadığı için gece karanlık ve uzaktaki sık ormandan başka bir şey göremiyordum. Yata büyüktü, her köşesinde ahşap üzerine oyulmuş desenler vardı. Soluk bir ışık yandaki banyodan içeriye süzülüyordu. Odadak diğer iki kapı kapalı ve hiç şüphesiz kilitliydi.

Odanın şık dekoru, gösterişli bir hava veren antika mobilyalarla harmanlanmıştı. Erkeksi bir tarzı vardı. Aslında tarzı umurunda değildi. *Neyi silah olarak kullanabilirdim?*

“Yorganın altına dön. Dağ eteğinde geceler soğuk olur.” Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. “Gerçi manzara oldukça hoşuma gidiyor.”

“Kıyafetlerim nerede?”

“Gittiler.”

Kapalı kapılara göz attım, düşüncelerim hâlâ durumun gerçekliğiyle savaşıyordu. “Gitmem lazım.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun. Her gece birlikteyiz, benimle uyuyacaksın ve çıplak olacaksın. Talihsiz bir nedenden ötürü iş için gitmek zorunda kalırsam da ben dönene dek yatağımızda yalnız uyuyacaksın.” Yatak örtüsüne vurdu.

Tüm hücrelerim kaçmamı söylüyordu ancak gidecek tek bir yer bile yoktu.

“Eğer sana boyun eğdirmemi istiyorsan, bunu yapabilirim.” Karanlık kıkırtısı üzerime karla karışık yağmur gibi yağdı. “Hatıta hoşuma bile gider.”

“Hayır.” Yorganın altına girip yatağın en uzak köşesine geçerken tüylerim diken diken oldu. Bunların hiçbirisi gerçek görünmüyordu. Zihnim anlamlandırmaya çabalıyordu. Parçalar parmaklarımın arasında dağılırken bir yapbozu tamamlamaya çalışıyor gibiydim. Titredim, bedenim ani ele geçirilişine karşılık isyan ediyordu.

“Bana yaklaşabilirsin.” Alçak sesi üzerime çöktü.

“Hayır.” *Hayatta olmaz.*

İç çekti. “Bu durum senin için tatsız olmak zorunda değil.”

Ona omzumun üzerinden baktım. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.” Tek dirseğinin üzerine yaslanarak doğruldu, yorganın ucu karın kaslarının üzerinde geziniyordu. “Beni çekici bulduğunu biliyorum.”

Döndüm ve başımı birleştirdiğim ellerimin üzerine yasladım. “*Buluyordum.* Şimdi? Pek sayılmaz.”

“Bu öylece ortadan kaybolabilecek bir şey değil.”

“Birini kaçırdığında kaybolabilir.” Gözlerimle hâlâ boş yere silah arıyordum.

“Daha çok âşığına kaçmışsın gibi düşün.”

“Evlenecek miyiz?” Gözlerimi sımsıkı kapayarak onları gereksiz yaşlardan arındırmaya çalıştım.

“Hayır.” Bana doğru hareket etti, bedeninin sıcaklığı sırtımı esir aldı. “En azından şimdilik.” Elini omzuma koyduğunda ondan uzaklaştım, yere düşmek üzereydim.

“Seni asla incitmeyeceğimi söyledim. Vermeye hazır olmadığın hiçbir şeyi almak da istemiyorum.” Sözlerini kanıtlamak ister gibi benden uzaklaşınca, sıcaklığı azaldı.

“Ya sana tek bir şey vermeye bile hazır olmazsam?”

“Olacaksın.”

“Emin misin?”

“Evet. Sen ve ben. Son.” Yorganı yukarı çekip omzumun etrafına örttü. “Göreceksin.”

Cevap vermeden sadece loş odanın içine baktım.

“Bir gün, düşündüğünden daha kısa sürede.” Sesi azaldı. “Bana her şeyi vereceksin.”

Güneş, geniş pencerelerimdeki kalın perdelerin kenarlarından sızmaya başlayana kadar Camille uyumadı. Birçok defa ona dokunup kollarıma almak istedim. Elbette benimle mücadele ederdi ki bunda bir sakınca görmüyordum. Aynı zamanda kendini yaralayabilirdi, işte bunda sakınca görüyordum.

Bana gelmesini beklemek zorundaydım. Sinirli olduğu, eninde sonunda kaçmayı deneyeceği ve onu çaldığıma dair suçlamalarıyla harcanacak vakitleri düşünmek bana acı veriyordu. Hissettiklerinde haklıydı, en azından babam böyle söylerdi. Bense doğru mu yoksa yanlış mı bilemiyordum.

En azında benim yanımdaydı. Üzerinde hakkı olabileceğini düşünecek kadar aptal olan o dangalakтан uzaktaydı. Adını düşünmedim bile. Ona dair her anıyı toplamış, zihnimdeki çöp kutusuna atmıştım. Belki daha sonra ateşe de verirdim.

Zamanımın gelmesini beklemek zor olacaktı ama Camille'in ona karşı sabırlı olmama ihtiyacı vardı. Durumunu kabul etmek zorundaydı. Kaçışı yoktu. Bunu anladığı anda durumunun o kadar kötü olmadığını, hatta onun için en iyisi olduğunu görmeye başlayacaktı.

Çıkış yolu aramaya çalışırken onunla oynamaktan biraz zevk almıyordum? Elbette. Ne de olsa hâlâ bir psikopattım.

"Ne yapıyorsun burada oğlum?" Babam kapımı tıklattı.

Frankie'yi sevdim, avucumun altındaki tüyleri yumuşaktı. "Frankie ile oynuyorum."

Kapıyı açtı ve tipik, on yaş çocuk odamı inceledi. Duvarıma sporcu posterleri asılmıştı ve raflarımda baştan sona Yıldız Savaşları Lego koleksiyonu vardı.

"Ne oldu baba?"

Yüzündeki renk soldu. "Oğlum? Frankie'ye ne oldu?"

"Bilmem." Onu okşamaya devam ettim, sevebilme şansı bulduğum için mutluydum. Babam eve getirir getirmez Frankie'yi sevmiştim, o da bana ısınmıştı. Odamda uyur, ne zaman kıpırdamadan otursam kucağıma gelirdi. "Bu sabah aşağı indiğimde onu mutfak zemininde buldum. Kıpırdamıyordu."

Gözleri benden kediye, ardından tekrar bana dönerken büyüdü. "Ölmüş, oğlum."

Tüylerini okşamaya devam ettim. "Evet. Galiba."

İçeri girip yatakta yanıma oturdu. "Sen mi yaptın?" Bir elini omzuna koydu. "Ben... Ben kızmayacağım. Sadece gerçeği bilmem lazım."

Soruyu anlayamadım. Neyi ben mi yapmıştım? Ama sonra açığa çıktı. Babam, onu, biricik kedimi öldürdüğümü düşünüyordu. "Frankie'yi öldürüp öldürmediğimi mi soruyorsun?"

"Evet, oğlum." Omzumu sıksa da elinin titrediğini hissedebiliyordum. "Yaptın mı?"

"Hayır." Gözlerine baktım. "Yemin ederim. Onu böyle buldum. Onu sevdim, baba. Ona asla zarar vermem."

Başıyla onayladı, korkusunun bir kısmı yok oldu. "Yemin eder misin? Bak, kızmayacağım."

"Yemin ederim." Ona en 'yetişkin' bakışımı attım. Babama yalan söylemezdim. Asla. Çocuk beynim olgunlukla karşılamam gereken herhangi bir şeyle karşılaştığında, babamın bir tımarhaneyele

aramda duran tek şey olduğunu görebiliyordum. Bunu birkaç kez bizzat söylemişti.

"Tanrı'ya şükür." İç çekti. "Benim endişem..."

"Evcil hayvan katiline dönüşmem mi?" Güldüm.

"Doğru. Biliyorum." Ayağa kalktı ve Frankie'yi yatağımdan aldı. "Bunu düşünmemeliydim. Özür dilerim."

"Sorun değil. Frankie'yi özleyeceğim." Üzgün değildim. Ya da en azından insanların kitaplarda ve filmlerde olduğu gibi "üzülmemiştim." Ne ağlamış ne de bir şey hissetmiştim. Yine de onu kaybetmek hoşuma da gitmemişti.

"Keşke ölmek zorunda olmasaydı."

"İyi bir kediymi. Timothy'ye onu ağaçların bittiği yere yakın bir yere gömmesini söylerim." Kapıda duraksadı. "Tekrar özür dilerim, oğlum. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmeliydim."

"Endişelenme." Frankie'ye son kez el salladım.

Babam görüş alanımdan çıktığında yatağımda döndüm ve bana komşunun "kayıp" evcil horozu Albay KızılMahmuz'u sormadığı için şükrettim.

Camille, bir eli yanındaki yastığın üzerinde dururken sırtüstü döndü. Yumuşak bir ritimle nefes alıp veriyordu.

Kendisini evcil hayvan olmakla bir tutmuştu ancak ondan fazlasıydı. Çok daha fazlası. Daha önce kimseye dokunmayı bu kadar arzulamamıştım. Yorganın altından vücudunun kıvrımlarına göz gezdirdim. Muhteşemdi. Yuvarlak memeler, incecik bir bel, çıkık kalça... Gözlerimi kapatıp kalçasındaki çilek şeklindeki beni hayal ettim.

Onu yalamak, nefis vücudunun her santimetresine ağzımı değdirmek istiyordum. Aletim hayal ettiklerimle beraber canlandı. Onunla yatağa girmeden önce işimi görmüştüm. Hayvansı içgüdülerimin devreye girmesine izin verirsem, her şey

mahvolabilirdi. Fakat sabah ışığında ona bakmak canavarı tekrar uyandırmıştı.

Sikimi sıvazlamak için ideal bir zaman değildi ama sikeyim, onun üzerine atlamaktan iyiydi. Yataktan yavaşça çıkıp odanın içindeki banyoya girdim. Camille'in nefes alışverişi sabitti, ritmi hiç değişmiyordu. Lavabonun yanındaki askıdan bir el havlusu alırken ayağımın altındaki gri mermer zemin sıcaktı. Aletim işe koyulmaya fazlasıyla hazırды. Kapının yanındaki duvara yaslanarak banyo dolabının üstündeki aynadan Camille'i kontrol ettim. Hâlâ hareket etmemişti.

Aletimi tutup uzun uzun, yavaşça okşadım. Gözlerimi kapattığımda Camille karşımda belirdi, vücudu gevşemişti ve benim için hazırды. Gülümseyip kollarını başının üzerine kaldırdı, sert ve dik meme uçları ağzım için yalvarıyordu. Bacaklarının arasına eğilip amını yalayarak benim olanın ilk kez tadına baktım. Altımda sıçradı. Ağzımı ona bastırıp, hassas etini dilimin düzenli darbeleriyle yiyip bitirirken gözleri kocaman açıldı.

Boğazımdan bir inleme yükseldi, hâlâ uyuduğundan emin olmak için bir gözümü araladım. Onu uyandırmadığıma memnundum, böylece altımda nasıl kıvranacağını, dilimi içine sokarken parmaklarımın bacaklarının yumuşak tenine nasıl gömüleceğini hayal edebiliyordum. Bedeni gerilirken klitorisini yalayıp orayla acımasızca oynadım. Parmaklarını saçımdan geçirdi, yüzümü kendine bastırıp boşalırken titredi ve adımı söyledi.

"Ah siktir. Camille." Dilim sayesinde boşaldığı hayali aletimdeki yükü yukarı taşıdı. Derin bir hırıltıyla geldim, aletimi son damlasına kadar sıvazlarken el havlusuna boşaldım.

İşim bittiğinde kendimi silerek temizledim ve aynaya göz attım. Camille'i hâlâ görebiliyordum ancak eskisi gibi üç metre kadar ötede değildi, gözleri kocaman açılmış bir halde tam kapının önünde duruyordu.

CAMILLE

Dönerek yatağa geri koştum ve yorganın altına girdim. Kendimi sıkıca sararak Sebastian'ı gördüğüm ve boşalırken adım söylediğini duyduğum kapı eşiğine gözlerimi diktim. Yanaklarımdaki ısıyı yok etmek için yüzümü yastığıma bastırdım.

Sebastian yataktan çıktığında uyuyor numarası yapıyordum. Bir süre bir şey duymayınca gittiğini ya da başka bir yerde oyalandığını düşünmüştüm. Yatağımdan sessizce çıkmış, odadaki kapıları açmaya çalışmışım ama hepsi kilitliydi. Bir kapıda elektronik kilit sistemi takılıydı. Sonra banyodan gelen sesini duymuştum. Tanrım, rahatlamak için kendini sıvazlarken yüzünün aldığı o ifade... Gözlerimi sımsıkı kapadım ve o görüntüyü, en önemlisi izlerken içimde yükselen heyecanı silmeye çalıştım.

Yatak kıpırdadı. "Az önce olanlar için kusura bakma."

Yorganı sıkıca kavradım. "Kusura bakma mı?" Sesim zar zor çıkmıştı, onu görebilmek için başımı kaldırdım.

Omuzlarını silkti, kaslı kolları sabah ışığında sert görünüyordu. "Yaptığım şeyi görmeni istemezdim ama pek sakıncası da yok. Hoşuna gitti mi?"

Başımı yeniden yastığıma gömdüm. "Hayır!"

Kısık bir kahkaha duydum, kadifemsi tonu beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. "Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin ama hoşlandığının farkındayım."

“Hayır.” Dizlerimi kendime çektim. Parmaklarım ince, metal bir zincire değene kadar baldırıma dokundum. *Takip cihazı.*

“Evet. O sırada ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Hayır!” Yüzüm hâlâ yastığa gömülü halde, sıcak havayı içime çektim; beni göremediği, hemen dibimdeki canavara karşı aptalca güvende hissettiğim kozamın içinde kalırken oksijenim tükeniyordu. Yüzünü kapadığında görünmez olduğunu sanan bir çocuk gibiydim.

“Aminla bir ziyafet çektiğimi. Sen yüzüme patlayana dek klitorisinle oynadığımı. Adımı haykırdığımı...” Saçımı hafifçe çekince parmaklarını aralarından geçirdiğini anladım. “Sen geldiğinde ben de geldim.”

Tiksintiyle dolmuş olmalıydım. Fakat bunun yerine, zihnim çizdiği resme odaklanıyordu. Ardından kendime gelerek dikkatimi tekrar nasıl kaçacağıma verdim. Belki odadan çıkarsa pencereden aşağı inebilirdim.

“Bırak gideyim.”

“Böyle bir şey olmayacak.” Ses tonundaki sakin kesinlik tansiyonumu yükseltiyordu.

Yastığıma doğru bağırdım ve bir anlığına gözlerini oyarak çıkarmayı düşündüm. Ancak vücudundaki şişkin kaslar, bunu yaparken sadece efor kaybedeceğimi söylüyordu, dengi değildim.

Bir çıkış yolu olmalıydı. Belki de sadece beni kandırıyordu. Belki Ashton Kutcher, kamera ekibiyle birlikte perdelerin arasından çıkacaktı ve kahvaltıda bunların hepsine gülecektik.

Kapı tıklatıldığında içimde bir gerginlik oluştu. Evde başka biri olması kaçış ihtimali anlamına geliyordu.

“Gel.” Sebastian yorgani sırtımdan yukarı çekti. Beni mi saklıyordu?

Gelen ses kapıya doğru dönmemi sağladı. Elektronik kilit mekanizması çalıştı ve içeri bir adam girdi. Yirmilerinin

ortalarında, sarı saçlı ve yakışıklıydı. Üzerinde koyu renkli kâf kıyafeti vardı ve servis arabasını itiyordu.

“Günaydın, Timothy.” Sebastian yatağın kenarına oturdu ve eğilerek komodinin üzerindeki bir şeye bastı. Pencerelelerde perdeler ayrılıp odaya sıcak ışığın yayılmasına izin verdi.

“Efendim.” Timothy, arabayı yatağın yanına ittirip bana yalnızca kısa bir bakış atmakla yetindi.

“Yardım et.” Oturdum ve yorganı göğsümde sıkıca tuttum. “Beni burada hapis tutuyor.”

Timothy bana bakmadı. Hiç konuşmamış gibiydim.

Sebastian arabanın üzerindeki tabakları inceledi. “Evdeki her şey ayarlandı mı?”

“Evet, efendim.” Timothy iki kupaya kahve doldurdu. Benim kullandığım miktarda şeker ekledikten sonra en sevdiğim kremayı döktü. “Rita durumu biliyor, Gerry de bütün kurallara sorunsuz sadık kalacak.” Hafif İngiliz aksanı zihnimde bir şeyleri, çözemediğim bir anıyı harekete geçirdi.

“Beni duydun mu?” Sesimi yükselttim. “Beni burada iznim dışında tutuyor. Polisi ara!”

Sebastian tabaklardan memnun göründü. “Şimdilik bu kadar, Timothy.”

Timothy başıyla onayladı ve uzun adımlarla kapıya yürüdü. Varlığıma pek aldırış etmeden kodu girip dışarı çıktı. Kilit mekanizması kapı kapanır kapanmaz çalıştı.

“İşe yaramaz.” Sebastian her hareketimi inceleyerek bana baktı.

“Beni burada esir tutmak için onları eğittin mi?”

Uykudan dolayı karışmış koyu renkli saçları pencerelerden gelen sabah ışıklarıyla parlıyordu. “Bana sorgusuz sualsiz itaat ediyorlar. Ben de onlara iyi davranıyorum, daha fazla maaş veriyorum.”

“Bu iğrenç oyunu devam ettirmeye yetecek kadar para veriyor musun bari?”

Zümrüt yeşili gözleri parladı. “Bu bir oyun değil. Hadi ye, kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Asla.”

“Açsın. Birkaç dakika önce karnının guruldadığını duydum.”

“Senin verdiği hiçbir şeyi istemiyorum.”

İç çekti. “Yemek zorundasın.”

“Senin yanına yaklaşmayacağım. Yiyeceklerin zehirli olmadığını nereden bileyim?”

“Bu kadar derde seni zehirlemek için neden gireyim ki?” Tabanın birinden bir parça pastırma alarak tek ısırıktaki bitirdi, ardından başka bir tabaktan pankek alıp bir parçasını kopardı ve onu da yedi. Yutarken âdemelması keskin bir hareketle inip kalktı. “İkna oldun mu?”

Demek zehirli değildi. Yine de bu onunla kahvaltı yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. “Çıplağım.”

Bir kaşını kaldırdı. “Çıplaksın diye yemeyecek misin?”

“Senin ne düşündüğün umurumda değil, giyinene kadar tek bir lokma bile yemeyeceğim.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

Omuzlarımı silktim. “Durum bu.”

Sebastian ayaklandı, güneş ışığı yontulmuş vücudunu süsledi. O banyoya doğru giderken başımı çevirdim.

“Gel buraya.” Emreden sesinde ufak bir kızgınlık vardı, galiba onu sinirlendirmeye başlamıştım. Güzel.

“Gelemem. Çıplağım.”

“Buraya gel yoksa yemin ediyorum seni sürüklerim.” Kesinlikle onu kızdırıyordum.

Aklımda bir düşünce, bu hapisshaneden çıkış yolumu şeklelendirebilecek hastalıklı bir parlak fikir oluştu. Sebastian on için mükemmel olduğumu, birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyordu. Eğer, uyumsuz bir cadaloz olduğumu kanıtlarsa, fikrini değiştirebilirdi. Yatağında uyandığım andan beri ilk bir umut kırıntısı hissettim.

“İyi.” Ayak sesleri bana yaklaştı. “Ben seni taşıyorum.”

“Geliyorum.” Hızla ayağa kalkıp devasa krem rengi yatak örtüsünü çektişirdim ve kabarık bir gelinlik gibi etrafıma sardım.

“Seni zaten çıplak gördüm, Camille.” Banyonun kapısını açtı, sert bedeni Veronica’nın müstehcen mesajlarında gördüğüm türdendi. Geniş göğsü, koyu meme uçları, karın kasları ve yarı sert aletine inen ‘V’ şekli... Bir anlığına kendimi durduramadan aval aval baktım. Neredeyse inanılmaz derecede kalındı. Gözlerimi kaçırarak kafasının üzerindeki boşluğa odaklanmam gerekmişti.

“Bunu gördüm, Camille.” Sırıltısı içimi kıpır kıpır etti.

“Hiçbir şey görmedin.”

“Beni dilediğin kadar inkâr edebilirsin ama senin de hissettiğini biliyorum.” Göğsünü, kalbinin üstünü ovdu. “Uzun bir süre gerçekten midem yanıyor sandım. Seni her gördüğümde ve bırakmak zorunda kaldığımda bunu hissettim. Sanki bir lav çukuru, beni içten dışa doğru yakıp kavuruyordu. Ne kadar ilaç içersem içeyim geçmedi. Sadece tek bir şey işe yaradı, sen. Sadece sana yakın olmak yeterliydi. O his gitti. Ardından yerini başka bir şey, beni dolduran ve sana daha çok muhtaç bırakan bir şey almaya başladı. Hep daha fazlasını isteyen bir şey.”

Çenemi kaldırıp soğuk bir ses tonuyla konuştum. “Bu çok tatlı.”

Yüzünü ekşitti, gözlerinde bir anlığına acı dolu bir ifade belirip hızla yok oldu. Acımasızca davranmıştım ve bir kez olsun

buna memnundum. Hissettiği mutsuzluk, beni içinde boğduğu üzüntü okyanusuyla karşılaştırılmazdı bile.

“Gel buraya.” Döndü ve kapının arkasında kayboldu.

Örtüyü arkamda sürükleyerek peşinden gittim. Banyo koca-mandı, yüzeylerin hepsi gri ve beyaz mermerle kaplıydı. En az altı kişiyi içine alabilecekmiş gibi görünen jakuzinin tepesinde avizeler yanıyordu. Arkasındaki pırıltılı karolar deniz mozaïği oluşturuyor, maviler ışıldayan kıyıya döne döne dökülüyordu.

Aynada bir kadın göründü. Durdum, ardından sertçe gözle-rimi kırıştırdım. O, başka bir kadın değildi. Bendim.

“Saçımı mı *boyadın?*” Bir tutam sarı saçı çekiştirip hayretle baktım.

“Yapmak zorundaydım.” Sesi banyonun derinliklerinden geldi. “Her ihtimale karşı.”

“Her ihtimale karşı mı?” Geldiğimden beri ilk kez burnum-dan soluyordum. Saçımı hiç boyamamış, geçici bir renk vermek için bile dokunmamıştım. Aynada gördüğüm kadın yabancı olsa da mavi gözleri bal rengi buklelere uyumlu bir şekilde par-ıldıyordu.

“Birisi seni görür ya da fotoğrafın çekilir diye.” Boxer giymiş halde banyonun yanındaki karanlık odadan çıktı ve başka bir ka-pıya ilerledi. “Yapmak istemedim. Saçını olduğu gibi seviyorum ama gerekli bir hamleydi. Daha iyi hissedeceksen şehirdeki en iyi kuaförlerden birini tuttum. Adam geldiğinde kuaförlerden çok korktuğunu, o yüzden saçın yapılırken uyuşturulman gerektiği-ni söyledim.” Bir lambanın düğmesine basıp gelmemi işaret etti. “Galiba, duyduğu en tuhaf hikâyeye yaklaşamadık bile.”

“Ama *benim* saçımdı.” Kendimi değişmiş, bir tutsağa dö-nüştürülmüş vaziyette görmek kalbimin bir parçasını kırmıştı. Makyaj masasının önüne eğilerek bu garip, yeni dünyada topar-lanmaya çabaladım.

“Gerekliydi, aksi takdirde yaptırmazdım.”

“Buna hakkın yoktu.” Daha fazla gözyaşı zorla yüzeye çıkmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı.

İç çekti. “İkimiz de alışırız ve her şey yoluna girdiğinde eski haline döndürürüz.”

“Biz mi?” Sesim boğuk ve boştu.

“Evet. Bundan sonra böyle. Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Bakışlarımı aynadaki yabancından ayırdım. Ona doğru yaklaşıırken sıcak zemin bedenimi ısıtmakta başarısız oldu. Kapının eşiğinde durup iki yana asılıp katlanmış halde duran kıyafetlere ve aksesuarlara bakakaldım. Gardırobun arkasında bir raflolu ayakkabı duruyordu. Düzenli bir sıraya dizilmişlerdi ve mağazalardakinden çok daha fazla ayakkabı vardı. Topuklular, babetler, spor ayakkabılar, çizmeler... Birinin ihtiyaç duyacağı her şey vardı, hepsi yepyenydi. Yukarı raflarda, diğerleri kadar parlak olmayan başka ayakkabılar olduğunu fark ettim.

Sebastian, yumuşak bal rengindeki ahşap çekmecelere yaslanırken ileriye doğru yürüdüm. “Bunlar benim.” Uzanarak elimi okulda sık sık giydiğim babetlerde gezdirdim.

“Buradaki her şey senin. Bütün kişisel eşyalarını da getirttim. İlaçlarını, doğum kontrol hapını, kişisel ürünlerini, makyaj malzemelerini... Hepsi lavabonun yanındaki dolaplarda. Kıyafetlerinin tamamını toplamadım, sadece mevsime uygun olanları getirdim. Diğerlerini sonra alabiliriz.”

Döndüğümde kıyafetlerimin çoğunun sağımdaki rafta asılı durduğunu gördüm. Yeni kıyafetlerle karışmışlardı. Etiketini çekip en yakınımdaki gömleği kontrol ettim. Benim bedenimdi. Başka bir etiketi çektim, yine benim bedenimdi. Ayakkabılara baktığımda da hepsinin giydiğim numara olduğunu fark etmişim. Kıyafetler, kendim için seçeceğim renklere benzerdi. Sanki

gardırobumdaki her şeyi çoktan görmüş sonra da onları çoğaltıp tasarımcı etiketleri eklemişti.

“Bunlar hoşuna gitmezse bağışlayabilir ve istediklerini alabiliriz.”

Durumun, *onun*, ne kadar ciddi olduğunu fark ettiğimde dizlerimin bağı çözüldü. Yüzümdeki kan çekildi ve nefesim kesildi. Saçım, kıyafetlerim, bunların hepsi... Gerçekten beni sonsuza kadar esir tutmaya niyetliydi.

“Camille.” Yere düşmeden önce beni dirseğimden yakaladı.

“Nefes... alamıyorum.” Karanlık görüşümün kenarlarını kapladı. Yatak örtüsü kalçalarımın doğru kaydı ve Sebastian beni yanına çekerken örtüyü yakaladı.

Kolları, üzerimde şekillenen çelik çubuklar gibi sırtımı kavradı.

“Yapma.” Onu itmeye çalıştım ama beni sıkıca tutuyordu.

“Hişşt.” Bir eliyle saçlarımı okşarken diğeriyle belimi kavradı. “Şu anda zor ama her zaman böyle olmayacak.”

“Lütfen.” Yanağımı göğsüne bastırdım, içindeki soğukluğa rağmen teni sıcaktı. “Bırak evime gideyim.”

Başımın tepesini öptü. “Zaten evindesin.”

SEBASTIAN

Ben onu bunaltmamaya gayret ederken Camille yemeğini sessizce yedi. Fakat içgüdülerimin tamamı, bana onu altıma alıp hapsedmemi söylüyordu. Karanlık arzularıma boyun eğme yerine pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum ve Lindstrom Şirketi'nin birkaç e-postasına telefonumdan yanıt verdim. Onu göz ucuyla izledim, Timothy'nin çantasından çıkardığı kıyafetleri giymiş, onun için aldığım yeni giysilere dokunmamıştı. Kot pantolon ve bol polar kazağına rağmen gördüğüm en güzel kadındı. Göğsümdeki ağrı harekete geçerek, onu bunun doğru olduğuna ikna etmemin ne kadar önemli olduğunu hatırlattı.

Yemeğinden az az yerken arada bana sinsî bakışlar atıyordu. Muhtemelen telefonumu alabilmek için plan yapıyordu. Telefonu tamamen kilitlemeden şifremi tahmin etme ihtimali sıfıra yakındı. Ayrıca telefon her kullanıldığında girilmesi gereken ikinci bir güvenlik katmanı eklemiştim. Sinir bozucu olsa da bir süreliğine gerekliydi.

Yalnızca birkaç lokma yese de kahvesinin neredeyse tamamını içti.

“Biraz daha ister misin?” diye sordum, satın almadan sorumlu müdüre yazdığım e-postadan başımı kaldırmamıştım. Bugün giydiklerim gündelikti, üzerimde kot pantolonla gri bir tişört

vardı. Uzaklaşmaya niyetim yoktu ve bir keresinde sıradan giyinmenin insanları rahatlattığını okumuştum.

“Hayır, teşekkür ederim.” Alçak sesle küfretti, belki de gardiyanı olarak gördüğü birine kibar davrandığı için sinirliydi.

“İşin bittiyse sana etrafı gezdirmek istiyorum.” E-postayı gönderip -satın alma müdürünün hafta sonunu mahvedecek bir fırçalamaydı- ayağa kalktım.

“Neden?” Kollarını karnında kavuşturdu.

“Burada kalmayı mı tercih edersin?” Kapıya yürüdüm, vücudumla görüşünü engellemeye çalışarak şifreyi girdim. .

“Hayır.” Ayağa kalktı ve ben kapıyı içe doğru açarken birkaç kararsız adım attı. Dışarı çıktım ve onun için kapıyı tuttum. Üst koridorun iki tarafına göz attıktan sonra dışarıya çıktı, ben de kapının arkamızdan kapanmasına izin verdim.

“Bu kapı kapanır kapanmaz otomatik olarak kilitleniyor. Şifre yalnızca bende ve Timothy’de var, düzenli olarak değiştireceğim.”

“Ah, teşekkürler.” Dişlerini sıkıp koridorun karşısındaki yatak odasına bakmak için yanımdan geçti. “Burada kim kalıyor?”

“Hiç kimse. Bizim dışımızda evde sadece Timothy ve Rita var. Timoty ile zaten tanışmıştın.” Babamı saymazsak Lindstrom soyunun son üyesi bendim. Birkaç yıl önce vergi koruma planının bir parçası olarak evi üzerime geçirmişti, ben de burayı şehirden uzakta yaşadığım evim yapmıştım.

“Hep burada mı kalıyorsun?” Yürümeye devam ederken kalçalarının hipnotize edici sallanışı gözlerimi aldı.

“Hayır. Şehirde teras katı bir dairem var, sen hazır olduğunda hafta içleri orada kalacağız.”

Döndü. “Ne zaman hazır olacağım?”

Benim olduğumu kabul ettiğinde. “Bilmem. Sana bağlı.” Şu aşamada yalan söylemek en doğru yol gibi görünüyordu. Konuşmaya devam etmesi için her şeyi yapardım. Giyinme odasında

neredeysse panik atak geçirirken bir anlığına şüpheye düşmüş-tüm. Onu incitmeden burada tutabilir miydim? Ama sonra onu kollarımda tutarken şüphelerim kaybolmuştu. Teninin be-nimkine değışı, sarsılmaz ve şeffaf gerçeğı apaçık ortaya koyu-yordu. Ona ihtiyacım vardı. Yakın bir tarihte o da bana ihtiyacı olduğunu fark edecekti.

“Ne yani, sana boyun eğdiğimde mi?” Sonraki yatak odasına göz atarken çıplak ayakları ahşap çam zeminde hiç ses çıkarmadı.

“İstedığım o değil.”

Dönerek ellerini kalçasına koydu. “Ne istiyorsun o zaman?”

“Seni.”

Dudakları düz bir çizgi halini alırken sesi sertleşti. “Eh, gali-ba istediğini çoktan aldın.”

Hazımsızlık geri döndü ancak bu seferki farklıydı, sanki kal-bimde küçük bir yarık oluşmuştu. Neydi bu? “Sana bir şey gös-termek istiyorum.”

“Çıkış yolu mu?”

Sorusunu bir anlığına düşündüm. “Bir nevi, evet.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kararsızdı. “O za-man göster.”

Koridordan aşağı inmesini işaret ettim. Birkaç tereddütlü adımın ardından yanımdan hızla geçti. Kokusu öfkeyle dolu bir girdap halinde havada dolaştı. Koridorda süratle ilerlemesini izle-dim. Göğsümdeki ağrı şiddetlenirken peşinden gittim.

Merdivenlerin tepesinde durdu ve antreyi süsleyen iki katlı pencerelere baktı. Bölmeli camın ötesindeki zemin, sıcak güneş-le parlıyordu. Soğuk havaya rağmen çimler hâlâ yaz aylarından kalma uçuk yeşilini koruyor ve garaj yolu çimlerin arasından uzun, siyah bir yılan misali kıvrılıyordu.

“Burası devasa.” Alttaki antreye, Lindstromlar’ın nesillerdir topladığı paha biçilmez sanat eserleriyle sıralı duvarlara göz attı.

Avize üçüncü kattaki kuleden sarkıyor, kristalleri üzerimizde prizmalar oluşturunuyordu.

Başını geriye doğru eğdi, nefis boynu ilkel yanımı onu işaretlemem için çağırıyordu. “Bu kadar paraya sahip olduğun için mi böyle oldun?” Bakışlarını benimkilerle buluşturdu. “Bu mu yani?”

“Beni hiçbir şey böyle yapmadı.” Babam sayesinde terapi seanslarında saatlerimi geçirmiştım. Özetle bütün doktorlar ve psikologlar aynı sonuca varmıştı. Kişilik bozukluğu spektrumunda karşlarına çıkan en psikopat insandım. Sahip olduğum canavarı yetiştirilme şeklim değil, doğa yaratmıştı. “Az önce ne demiştin? ‘Durum bu’ mu? Bu da benim, hep böyleydim. Düzeltebilecek bir şey değil.”

Gözleri bir anlığına yumuşadı ve bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü. Ardından fikrini değiştirerek aniden merdivenlerden inmeye başladı.

Tam o anda ne düşündüğünü öğrenmek için vermeyeceğim şey yoktu.

Hale girerken altın rengi saçları bir hale gibi ışıldadı, sadece yanında olmak bile kaburgalarımın arasındaki ağrıyı hafifletiyordu. Doğru olan buydu, öyle olmak zorundaydı.

Aşağı indikten sonra ayaklarımızın altındaki mermer zemin, serin hissettiriyordu. Onu genişletilmiş merdivenlerin etrafından geçirerek evin arkasına doğru yönlendirdim.

“Oturma odası, yemek odası ve bir ofis.” Geçerken her kapıyı işaret ettim.

Beni takip etti, yalnızca ofise göz atmak için biraz durakladı.

Sağdaki son kapıya döndüm. “Mutfak. Her zaman doludur, özellikle istediğin bir şey olursa senin için seve seve getiririm.”

Rita koşturarak kilerden çıktı, koyu renk saçlarını sıkıca topuz yapmıştı ve ortopedik ayakkabıları karo zeminde gıcırdayor-

du. “Bay Lindstrom.” Başını kaldırıp durdu. “Günaydın. Kahvaltıyla alakalı bir sorun mu vardı?”

“Gayet güzeldi. Camille ile tanışmanı istedim. Kendisi, Timothy ve benim hakkında konuştuğumuz kişi.”

Camille geniş mutfağın çift fırınlı ocağına, granit tezgâha ve ankastre dolapla dondurucuya bakındı.

“Tanıştığıma memnun oldum.” Rita’nın sesi samimi olsa da gülümsemesi tereddütlüydü.

“Sanırım sen de bana yardım etmeyeceksin?” Camille’in iğneleyici tonu Rita’nın önce bana, ardından tekrar ona bakmasına yol açtı.

“Etmeyecek.”

“İyi.” Camille, bir elini yeni sarıya boyanmış buklelerinden geçirdi. “Rita, bir iyilik yap ve bana bıçakların nerede olduğunu göster.”

“Onları çoktan kilere kilitledi,” dedim.

“Evet efendim, tıpkı Timothy’nin söylediğı gibi.” Lavaboya dayandığında yaşı sırtındaki kamburdan belli oluyordu. “Efendim?” diye seslendi.

“Evet.” Benim için çalıştığı on yıl boyunca, muhtemelen hiç bu kadar iletişim kurmamıştık.

“Ona zarar vermeyeceksiniz, değil mi?” Rita gözlerini yere indirdi ve sertleşmiş ellerini birbirine kenetledi.

“Asla.”

“Güzel.” Başıyla onayladı ama yine de başını kaldırmadı. “Tanıştığıma memnun oldum, Bayan Camille.”

“Sadece Camille diyebilirsin.”

“Kahvaltıdan memnun kaldınız mı? Bundan sonra ne tercih ediyorsanız onu yapabilirim.”

“Kahvaltı lezzetliydi, teşekkürler.” Kaba olma çabalarına rağmen Camille -sürekli sıcak ve her haliyle hayat dolu olan- gerçek kimliğine dönüyordu.

Rita, bir sünger alıp zaten temiz olan tezgâhı temizlemeye başlamadan önce gülümsedi.

Koridordaki kapıyı gösterdim. Camille yanımdan geçerken somurtuyordu.

“Buradan.” Evin arkasında ilerlemeye devam ettim.

Duvarın yerini havuza bakan geniş pencereler aldı. “Kış boyunca ısıtılıp üzeri kapatılıyor, yani istediğin zaman yüzebilirsin.” Açık mavi su dalgalandı, şelale uzakta sessizce suyunu sıçratıyordu.

Camda yansımasını gördüm. Hepsini incelese de tek bir kelime bile etmedi.

Onu müzik odasına yönlendirmek yerine döndüm ve evin diğer kanadını gösterdim.

“Burası sandığımdan büyük.” Parmaklarını duvar kaplamasında gezdirdi. Sesi karamsar bir hal alırken, “Ama hapishanenin boyutu pek bir şey değiştirmiyor sanırım. Yalnızca parmaklığı eksik,” dedi.

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim.” Onu kışkırtmaktan neden zevk aldığımı bilmiyordum ama hissettiğim her duygu, yalnızca onun çözebileceği bir gizemdi. “Bugünkü turda göreceğin son oda burası.” Ağır, siyah kapıyı iterek bir düğmeye bastım. Işıklar yukarıda parlamaya başladı ve demir avize odanın ortasında titreşerek yandı.

Camille peşimden gelip durdu. Dönüp tamamını görebilsin diye bir adım geri çekildim. İki sıra kitap, aydınlık pencereler, rahat koltuklar ve sıcak bir ateş... Evin kütüphanesi, yüzyıllar önce inşa edilmişti, ilk odalardan biriydi.

Odanın merkezine yerleştirdiğim yepyeni kitaplığı işaret ettim. “Bu senin için.”

İçeriye doğru yürüdü, odanın tamamını görmeye çalışırken gözleri büyüdü. Bakışlarını ortada duran kitaplığa çevirdi. “Bunlar benim.”

“Evet.”

Yürümeye devam etti. “Bunlar yeni.”

“İlgini çekebileceğini düşündüğüm çeşitli bir seçki. İçinde farklı Amazon gezilerindeki en yeni botanik anlaşmaları ve Kongre Kütüphanesi’ndeki yeniden oluşturulmuş birkaç kadim metin var. Koleksiyonunda özellikle Pedro Teixeira’nın günlüklerini tercih ettiğini fark ettim ama sende sadece ufak tefek şeyler vardı.” Ortadaki rafın sonundan el yapımı bir baskı çıkardım. “Bu yeniden oluşturulmuş günlüğu.” Yanındaki daha büyük kitabı elime aldım. “Bunlar da onun keşiflerine uygun yaratılmış modern, çapraz referanslı haritalar.”

Başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakakaldı. Güzel yüzünü ele geçiren kafa karışıklığı ve şaşkınlık, birbirleriyle adeta flört ediyordu.

Aldığım kitapları yerlerine geri koydum. “Alttaki iki sırada çoğunlukla botanik kitapları var. Ortadaki ikisi özellikle Amazonlar’a ayrıldı. Üstteki ikisi ise Ulusal Arşiv’de çalışan fitoloji öğretim üyesi tarafından seçilen metinlerin küçük bir bölümü.”

Camille kitaplığın etrafında dolanıp bakışlarını bir kitap sırtından diğerine kaydırırken, şöminedeki ateş ıttırdadı.

Göğsümde başka, tuhaf bir his oluştu. Yanma ya da yarılma değildi, başka bir şeydi. Avuç içlerim terledi. Gerginlik? Bu gerginlik miydi?

“Bu...” Tekrar benim olduğum tarafa geldi ve geniş kitaplığa baktı.

Bekledim, dünyam onun cevabının etrafında dönüyordu.

Yüzü yumuşadı, takmaya çabaladığı ince maske kayıyordu. Uzandı ve Teixeira'nın yeniden oluşturulmuş günlüğünün sırtını okşadı.

İlgisini çekmiş, ona verebileceklerimi, vermek *istediklerimi* azıcık tattırmıştım.

"Ne düşünüyorsun?" Kelimler ağzımdan tuhaf çıkıyordu. Herhangi birinin -babamdan başkasının- düşüncelerini hiç umursamamıştım.

Camille geri çekilip başını iki yana sallayınca büyüm bozuldu. O yumuşak bakış kayboldu ve bana ters ters baktı. "Bence Amazonlar'a gerçekten gitmek milyonlarca kez daha iyi olurdu."

CAMILLE

Damarına basmak, artık beni yanında istemediğini fark etmesini sağlamak istedim. Ancak muhteşem kitaplığına hakaret ettiğimde gururunun kırılması durmama neden oldu. Böyle olmaması gerekiyordu. Ne de olsa onun tutsağıydım. Yine de yüzündeki hayal kırıklığı içimi kemirdi.

“Seveceğini ummuştum.” Omuzlarını silkti. “Ama sanırım öyle olmadı. Timothy’ye hepsini atmasını söyleyeceğim.” Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürüdü.

Önümde sıralanmış paha biçilmez metinlere baktım, onları bizzat görebilme şansına sahip olacağımı en çılgın hayallerimde bile düşünemezdim. Bunlar birer kopyaydı ama fark etmezdi. Elimin altındalardı.

“Bekle.” Kelime dudaklarımın arasından telaşlı bir nefesle döküldü.

Duraklasa da arkasına dönmedi. “Evet?”

“Onları attırma.”

“Umurunda değil sanıyordum?” Dönüp tekrar bana doğru yürüdü, gözlerindeki alev yeniden tutuşmuştu.

“Öyle bir şey söylemedim.”

Gülümsediğinde, muhtemelen gerçeğinden pek farklı olmayan çocuksu bir görüntüye sahip oldu. “Söylemedin. Genelde duyguları çözmekte pek iyi değilimdir ama küçümsediğini hissettim.”

“Tutsağın olacaksam yapacak bir şeylerimin olması galiba iyi olur.” Her metni incelemek, her haritayı taramak ve Teixeira’nın her bilgilendirici yazısını okumak istesem de olabildiğince umursamaz konuşmaya çalıştım.

Beni inceledi, gözleri benimkileri arıyordu. “O zaman bir anlaşma yapmamız gerekecek.”

“Ne?” Bir adım geri attım. “Az önce bunları bana vereceğini söyledin.”

“O az önceydi.” Beni takip etti. “Şimdi elimde istediğini bildiğim bir şey olduğuna göre, karşılığında bir şey almam lazım.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım.

“İyi.” Gülümsemesi sırtışı dönuştü. “Sen görebilesin diye Timothy’ye ateşi yatak odamızın penceresinin önüne yakmasını söylerim.”

Canavar. “Yapamazsın.”

“Yapacağım.”

Midem düğümleırken dişlerimi gıcırdattım. “Ne istiyorsun?”

“Tek bir öpücük.”

İçimden ani bir heyecan geçti ve bu yüzden kendimden nefret ettim. Korkunç bir adamdı, insan kaçıyordu, sapık bir takipçiydi... Kötü adamların bir araya getirilmiş haliydi. O zaman neden duygularım Link’e kıyasla çok daha rahat yüzeye çıkarıyordu?

“Hayır.” Sesimdeki titremeden nefret ettim.

“Emin misin?” Parmaklarını sırtlarında gezdirerek üst raftan bir kitap çıkardı. “Bu *Iris Sibirica Fitolojisi*’ymiş.” Öndeki sayfaları açıp elle çizilmiş, oldukça parlak renkli çayır süseni resminin olduğu yerde durdu. “Büyük ihtimalle kaçırmak istemezsin.” Sayfayı çekince o güzel çizim, kasıtlı tahribatından dolayı yırtıldı.

“Dur!” Omurgamı dimdik tuttum. “Yanaktan tek bir öpücük. O kadar.”

Eli duraksadı. "Sanmıyorum."

Boğazım sıkıştı, sanki odadaki hava yok olmuştu.

"Ne o zaman?" Kitabı elinden kapmak istedim.

Bana bir adım yaklaştı, ben de şöminenin sıcak dalgalarını hissedene kadar geriledim.

"Bir öpücük istiyorum." Uzandı ve başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Gerçek bir öpücük. Sonrasında kitaplar sende kalabilir."

"Peki hayır dersem?" Kulaklarım ısındı, ardından üzerimdeki hâkimiyeti çoğalınca tekrar soğudu.

Elindeki kitapla ilerideki alevleri işaret etti. "Çalışanlarımın ateşte marşmelov kızartmasına izin veririm."

Ellerimi yumruk yaptım. "Bir öpücük. O kadar."

"Tek istediğim bu. Bana bunu verecek misin?" Daha da yaklaştı, kokusu şeytani sözcükleriyle beraber beni zehirliyordu.

Bunun bir hata olduğunu ruhumun en derinlerinde bile hissediyordum. Şeytanla yapılan anlaşmaların hesabı her zaman sorulurdu. Ama tek kaçışımı, etrafıma sardığı zincirlere rağmen kendim olabildiğim tek yeri yakmasına izin verecek değildim.

Derin bir nefes alarak kanımla imzayı attım. "Evet."

Yırtıcı bir kuş misali üstüme çullandı. Kitap yere düştü. Bir elini yanağıma, diğerini belime koyup nefesimi kesen sert bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı. Şaşkınlık içinde cıykladım. Avucunu belime doğru kaydırıp ağzı dudaklarımda gezinirken beni kendisine doğru çekti.

Beni geriye doğru eğerken, gömleğini yumruğumun arasında sıktım. Bedenimi esir alan azgın bir yangınla, arkamdaki alevler arasında kalmış halde onu tutundum. Savunmalarımın arasından sızıp şaşkınlığımı aleyhine kullandı. Dilini benimkine değdirdiğinde inledi ve bu ses, göğsümde titreşerek sıcaklığın tenime yayılmasına neden oldu.

Beni tüketti, alabileceği her şeyi aldı. Ağzı bir silahtı ve onu, gözlerimi kapayıp dokunuşuna karşılık verene dek beni kırmak için kullandı. Yanlıştı, çok yanlıştı. Ondan nefret etmeme rağmen beni öperken meme uçlarımın gerilmesini ya da tüylerimin diken diken olmasını durduramadım. Ağzımdan bir inilti kaçtı. Bir elini saçıma daldırıp başımı geriye çekerek ağzını benimkinin üzerine bastırdı.

Birine ait olmak... Başka birine ait olmak demek ki böyle hissettiriyordu. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Link'leyken de hiç hissetmemiştim. Bu düşünce yıkıcı bir utanç dalgası hissetmeme neden oldu.

Sert göğsünü ittim. Bırakmadı, istediği her şeyi almaya devam ediyordu. İyi hissettirse de yanlış olduğunun farkındaydım. İçimdeki her şey isyan ederken başımı çevirdim. Hırladı ama ayakta durmam için beni dengede tutup saçımı bıraktı. Gözleri dudaklarıma, ardından gözlerime kaydı. Daha fazlasını almak üzereymiş gibi görünüyordu.

Daha fazla. Sağduyumı yakıp geçmeye çalışan arzuyu gömdüm.

"Kitapları rahat bırak." Yanından geçerken kollarımı kendime sardım. "İstedğini aldın."

Parmaklarını açıkta kalan enseme sürttüğünde ürperdim.

Yaklaşırken elini indirdi. "Bu, senden istediklerimin yakınından bile geçmiyor."

Akşamüstünün geri kalanını kütüphanede geçirdi. Rahat etsin diye onu yalnız bırakmam gerekiyordu ama yapamamıştım. Onun yanında olmak biyolojik bir mecburiyete dönüşmüştü, gülünç bir durumdu. Yine de ona olan ihtiyacımdan kurtulamıyordum.

Öpüşmemiz bunu yalnızca yoğunlaştırmıştı. Artık dudaklarının nasıl hissettirdiğini değil, bacaklarının arasına gömüldüğümde ne tür sesler çıkaracağını merak ediyordum. Her yanını keşfetmek istiyordum. Fakat o, mesafesini koruyup gözlerime bakmayı bile reddetmişti. Zihnim etkileşimimize, bana verdiği tepkiye döndü. Dilinin benimkine dolanışı, tatlı inlemesi, bana tutunuşu... Tüm bu işaretler hoşuna gittiğini gösterse de ileriye gitmek yerine soğuk davranmış ve beni uzaklaştırmıştı. Onu tutan neydi?

Beyaz atlı prens. O olmalıydı. Adam, kadınlar konusundaki zevki dışında her konuda tam bir ahmaktı. Camille'in onunla geçirdiği her saniyeden nefret ediyordum. Belki de yaşamasına izin vererek hata yapmıştım. Camille onu sevdiyse ölmüş olması gerekirdi. Ama onu sevmediğini kesinlikle biliyordum.

Ateşin yanındaki koltuğa oturdu, bir elinde not defteri diğerindeyse bir kitap tutuyordu. Okuyup notlar yazarken farklı, esaretinin rahatsız etmediği bir dünyadaymış gibi görünüyordu.

Nihayetinde her daim rahat hissetmesini istiyordum. Bir gün ayak bileğindeki kelepçeye veya evin her tarafına kurduğum güvenlik kameralarına gerek kalmayacaktı.

Pencerelerden birinin yanındaki koltukta daha fazla sözleşme inceliyormuş numarası yaptım. Aslında, Brezilya'dan sinyal göndermeme olanak sağlayan özel bir program aracılığıyla Camille'in mesajlarına erişiyordum. İyi olduğu izlenimini vermeye devam etmek, onu eninde sonunda ortadan kaybetme planımın tamamlayıcı bir parçasıydı.

*Mint Baxter: Bayan Briarlane. Benim, Mint.
Size tekrar bu kadar çabuk mesaj atmayacaktım
ama ailemle işler biraz çığırından çıktı. Brezilya'da
olduğunuzu biliyorum ancak bana mesaj atabileceğimi
ve kampınızda telefon çeker çekmez cevap vereceğinizi
söylemişsiniz. Sizinle konuşmam lazım. Lütfen mümkün
olduğunda mesaj atın ya da arayın.*

*Camille Briarlane: Özür dilerim, Mint.
Yeni projelerimle son derece meşgulüm.
Döndüğümde konuşabiliriz.*

*Veronica Singer: Bir süre önce oraya varmış
olman lazım. Mesaj at ki öfkeli Amazon
kaplanları tarafından yenmediğini bileyim.*

*Camille Briarlane: Her şey yolunda.
Fırsat bulduğumda mesaj atarım.*

*Link Stewart: Seni özledim, bebeğim.
Uçuşun nasıldı? Seni seviyorum.*

*Camille Briarlane: Harikaydı. Telefon çok çekmiyor.
Fırsat bulduğumda mesaj atarım.*

Link'i ikilemde bırakmak bana leziz bir tatmin hissi verdi. Diğer ikisi için hedef şaşırtmak kolay olacaktı. Planımın tek gerçek tehdidi Link'ti. Tıpkı manasız hayatı boyunca yaptığı gibi karanlıkta kalacaktı. Dalaveremden tatmin olunca ormanlık arazi tekliflerinin olduğu sözleşme belgelerini incelemeye geçtim. Ancak gözlerim, Camille bu kadar yakınımdayken bitmek bilmeyen hukuki terimlere odaklanamıyordu. Yalnızca kaçamak bakışlar atsam da kitabına dalıp gittiğini fark ettiğimde gözlerimi ona diktim.

Koridorun diğer tarafında camların parçalanma sesi geldi.

Camille yerinde sıçrayarak endişeli gözlerle bana baktı. "Neydi o?"

"Endişelenecek bir şey değil."

Birkaç bağırış ve ardından aceleyle yaklaşan ayak sesleri uzun koridorda yankılandı.

"Bay Lindstrom?" Timothy kütüphanenin kapısını tıklattı.

Manzaramı bıraktığım için canım sıkkın halde ayağa kalktım ve uzun adımlarla hole geçip arkamdan kapıyı kapattım. "Neydi o?"

"İşçilerden bazıları duvar pencerelerinin sonuncusunu düşürdü." Açık renkli gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Kırıldı ama yerine koymak için ellerinde bir tane daha var."

"Yarın bitmesi şart."

"Bitecek." Arkamdaki kapıya göz attı. "O nasıl?"

"Sanırım alışıyor..."

Telefonum titredi ve devamlı gelen bip sesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. "Siktir."

Tam kütüphanenin kapısını açtığımda pencereden atladığını ve çimlerin üzerine indiğini gördüm.

Damarlarım heyecanla doldu ve beynimde bir vızıltı başladı. Onu kovalama ihtiyacı diğer tüm meselelerden daha baskındı. Gidecek hiçbir yeri olmasa da, yine de onu bulmak ve geri getirmek istiyordum. Böylece, bunun dışında bir gerçeklik olmadığını *bilecekti*. Öyle de yapacaktım.

Timothy boş kütüphaneye öylece bakarken sarardı. “Ben...”

“Hayır.” Yumruklarımı sıktım. “Ben hallederim.” Yanından geçip havuza açılan kapıyı ittim ve şelalenin arkasındaki arka kapıya giderken kenarından geçtim. Soğuk hava ürpermeme sebep olurken sağa dönerek arka garaj kapısını açan şifreyi girdim. Açılır açılmaz tepedeki ışıklar yandı. Odayı motosikletler ve ATV araçları dolduruyordu, evin diğer kanadındaysa boylu boyunca bir araba garajı yer alıyordu.

En yakındaki ATV’yi seçtim, siyah bir dört tekerdi. Bir bacağımı deri koltuktan geçirerek aracı çalıştırdım, motor öksürdü, ardından adeta mırılayarak açıldı. Garajdan çıkıp çimlere indim ve bir süre durup, sadece uzaktan onu izledim. Benden kaçmaya can atıyor, hızla koşuyordu. Göğsümdeki yarık tekrar açıldı, kalbimin etrafını alevler sardı ve kenarlarını kömürleştirdi. Camille sayesinde yüzeye çıkan hislerimi ne kadar antiasit içersen içeyim geçiremezdim. Emin olamasam da bu hissin öfke ve acı karışımı olduğundan şüpheleniyordum. Telefonum titredi ve farklı bir dizi ses çıkararak Camille’in evin ilk bariyerini aştığını haber verdi.

Tabii o altı bariyer daha olduğunu ve her birinin bir değerinden uzakta yer aldığını bilmiyordu. Gaza basıp çim denizinden süratle geçerken öne doğru eğildim. Uzaklaşan bedeni beni bir ok misali kendine çekiyordu. Göğsümdeki ağrı şiddetlendi. Onu ele geçirmek zorundaydım.

Ağaç sınırına yöneldi, Catskill Dağları’nın eteğinde kendine bir sığınak arıyordu. Serin havada avıma doğru roket gibi

fırladım. Saçları altın bir kurdeleymiş gibi uçuşurken omzunu üzerinden bakma imkânı buldu.

Yüzünü göremesem de gözlerinin büyüdüğünü ve çenesini gevşeten paniği kafamda canlandırabiliyordum. Vazgeçmek yerine ateşine biraz daha yakıt ekledi, kendini ormana atarken bacakları hızla hareket ediyordu. Başaramayacaktı. Aramızdaki doksan metrelik mesafe elliye düştü. Sonra iyice azaldı.

Gaza basarak etrafında geniş bir yay çizdim, böylece arkasından geçip önünü kesmiş oldum. Yavaşladı, bana bakarken göğsü inip kalkıyordu.

Motorun çıkardığı gürültülü sesin arasından, “Gidecek hiçbir yerin yok, Camille,” diye seslendim. “Atla da seni eve geri götüreyim.” Sırıttım. Niye mi? Çünkü hoşuna gitmediğini biliyordum. Yine de yaptım. Düşüncelerimi çözümlediğimde kaçmasını *istediğimi* fark etmiştim. Böylece yakalamak çok daha keyifli olurdu ve çıkış yolu olmadığını öğrenirdi.

“Robota dönüştüğün zamanları anlıyorum.” Soluklanmaya çalışırken sözleri ıslık çalar gibi çıktı. “O zaman çarkların çalışıyor. Çünkü psikopatın tekisin.”

Omuz silktim. “Bin.”

“Ne düşünüyordun?” Sağıma doğru yaklaştı.

Tarla faresini izleyen bir şahin gibi onu görüş alanımda tuttum. “Kaçmanın daha çok hoşuma gittiğini.”

Gözlerini kıstı. “Daha hiçbir şey görmedin.” Birden sağa doğru koştu, arkamdan fırlayıp ağaçların arasına atıldı.

ATV’den inip peşine düştüm. Uzun adımlarım aramızdaki mesafeyi kapattı. Hızlıydı ama ben çok daha hızlıydım. Tam çimenliğin sonuna ulaşmışken kollarımı etrafına doladım ve onu geri çektim.

Keskin çılgılığı içimde bir şeyleri, o çok iyi tanıdığım canavarın farklı bir yüzünü uyandırdı. Tekme atıp dirsekleriyle

vuruyordu. Saldırısı yüzünden tökezleyip düşerken onu güvende tutmak için göğsüme yasladım. Sırtım çimlerin üzerine çarptı. Nefesim ağzımdan bir ıslık gibi çıkarken Camille benden uzaklaşmaya çalıştı.

Tişörtünü kavrayarak onu yere çekip sabitledim. Tokat atarak yüzümün bir tarafında bıraktığı tırnak izlerine yenisini eklemeye çalıştı.

“Bırak beni!” diye bağırdı. Bileklerinden yakalayıp kollarını başının iki yanına sebitledim.

“Seni asla bırakmayacağım.” Kollarını neredeyse acı verecek kadar sıktım. “*Asla.*”

“Piç!”

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Camille küfretmezdi. Kötü yönlerini ortaya çıkardığımı düşünmek, göğsümde sevince benzer bir duygu oluşmasına yol açtı. Onun her şeyini; iyi, kötü, çirkin, güzel, onu o yapan her şeyi ortaya çıkarmak istiyordum.

Hâlâ mücadele ediyor, göğsünü benimkine bastırıyordu. Bağırdığı ilk anda aletim sertleşmişti ve bacaklarım ayırık halde üstünde duruyor olmasaydım bunu o da hissedirdi.

“Sakinleşmen lazım.” Yaklaştım, ağırlığımı biraz daha üzerine verdim. “Ne kadar gerekirse beklerim.”

“Senden nefret ediyorum.” Sağ gözünden bir damla yaş akınca tadına bakmak istedim.

“Etmiyorsun.”

Başını çevirdi, eve doğru baktı ve duruldu. “Beni sonsuza kadar burada tutamazsın.”

“Öyle bir niyetim yok.”

Yüzünü bana çevirdi ve kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. “Ne?”

“Seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum ama sürekli burada olmayacaksın.”

“Ne?”

Sol bileğini bırakarak yüzüne düşen birkaç vahşi sarı tutamı düzelttim. “Dünyanın dört bir yanında bir sürü mülküm var. Bir gün ikimizin ne kadar doğru olduğunu göreceğini umuyorum. Öyle olduğunda seni istediğin yere götüreceğim.” Elimle nabzına dokunup kalp atışlarını hissettim. “Bunun biraz zaman alacağını da biliyorum.”

Başını iki yana salladı. “Ya tek başıma gitmek istersem?”

“İstemeyeceksin.” Bir kez daha tadına bakmaya muhtaç halde dudaklarına göz attım. “Göreceksin.”

Nabızı hızlansa da kaşlarını çattı. “Kalk üzerimden.”

“Uslu duracak mısın?”

“Beni bırakacak mısın?” Omzumu ittirdi.

Kendimi ona iyice bastırıp sert meme uçlarının göğsümdeki hissini tadını çıkardım. “Hayır.”

“O zaman benden de hayır.”

İç çektim. “En azından, bu akşam kaçmayı bırakacak mısın?”

“Ne yani, beni yola getirmek için yine kitaplarımla tehdit etmeyecek misin?” Cüretkâr ses tonu içimde bin bir çeşit ateş yaktı. Öfkesinin tadına bakmak ve hatta onu üzerime ikinci bir deri gibi giymek istedim.

“O anlaşma tamamlandı, öpücükle mühürlendi. Kitapların güvende.” Boğazındaki baskıyı artırdım. “Ama tehdit edilmek hoşuna gidiyorsa elimde başka yöntemler de var.”

Nabızı bir daha attı. Siktir, kanı bile beni tahrik ediyordu.

“Hoşlanmıyorum. Çekil.”

“Söz vermen gerek, Camille.”

Gözlerimin içine baktı. “*Bugün* bir daha kaçmayacağıma söz veriyorum.”

“Aferin kızıma.” Arkaya doğru eğilip ayağa kalkarken ona elimi uzattım.

Görmezden gelerek doğruldu ve kıyafetlerindeki çimleri silkeledi.

ATV’ye yürüdüm. Peşimden gelirken sessizliği adeta bir suçlamadan ibaretti. Umursamadığım türden bir suçlama.

“Bin.” Bir bacağımı diğer tarafa atıp önümdeki koltuğa vurdum.

“Yürüyeceğim.” ATV’nin önüne geçip eve doğru yöneldi.

Kimse beni reddetmezdi. Eğer denerlerse onlara acı çektirirdim. Fakat ona zarar vermeyi asla istemiyordum. Sanki mevzu bahis o olduğunda, çarklarını duruyor ve tütmeğe başlıyordu. Dilimin ucunda, bana Eski Farsça’dan çok daha yabancı gelen bir kelime belirdi.

Söylemeye mecburdum. “Lütfen?”

Durdu ve sırtı hâlâ bana dönük halde ellerini kalçasına koydu.

Ona yaklaştım.

Başparmağının tırnağını kemiriyordu.

“Hadi. Hava soğuyor.” Bu doğrudu. Fakat istediğim tek şey vücudunun benimkine değdiğini hissetmekti. Ayrıca, sıcakta ve güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

“Peki ama sadece lütfen dediğin için.” İç çekerek bacağını arkamdaki koltuğa attı. Kollarını tereddütle etrafıma sarmıştı.

Gülümseyip gaza bastım. Tıpkı planladığım gibi bana sımsıkı tutundu ve nahif çimlerin üzerinde hızla ilerledik.

CAMILLE

Aşığı kattaki geniş yemek odasında yemeğimizi yedik. Rita bize mutlulukla hizmet ederken öğlene göre daha fazla yemek yedim. Yaptığı domuz bonfileyle patates, en sadık mideleri bile baştan çıkarabilirdi.

Sebastian masanın başına oturdu, ben de solundaki sandalyeye yerleştim. Odanın geri kalanı boştu, rahat edebileceğiniz kadar serbest alan vardı.

Şarabımı yudumlarken tabağımdaki tereyağı bıçağını düşündüm. Herhangi bir zarar verebilir miydi?

“Beni bıçaklamayı düşünüyorsan eğer, ben olsam çatalı kullanırdım. Daha iyi bir izlenim bırakır. Kör tereyağı bıçağından daha belalı görünür, değil mi?” Yüzü sakın görünse de bana güldüğünü hissedebiliyordum.

“Şerefsizin tekisin.”

“Sen de sürekli isim bulup duruyorsun.” Peçetesiyle ağzını sildi ve nazikçe tabağının yanına bıraktı. “Aynı zamanda küfürbazsın.”

“Değildim.” Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. “Ta ki sen beni hapsedene kadar.”

“Ne kadar oldu, bir gün mü?” Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Yarın bana ne kadar korkunç davranacağını hayal etmene.”

Kanım lava dönüştü. “*Benim sana nasıl davranacağımı mı?*” Öfkelendim ve çatal kullanma tavsiyesine uymayı ciddi anlamda düşündüm.

Rita, elinde iki tabakla mutfaktan geldi. İkisine de birer dilim çift katlı cheesecake konulmuştu. Çikolata ve krem peynir karışımı, gördüğüm en lüks tatlıyı oluşturuyordu. Ve ben bu tatlıyı tanıyordum.

“Bu Delatoni’den mi?” Rita önüme yerleştirirken lezzetli tatlıyı dikkatle inceledim.

“Tabii ki değil.” Sebastian tabağını Rita’dan aldı.

“Senin için yaptım.” Rita kızardı.

Masanın altına girmek istedim. “Niyetim seni kırmak değildi, Rita. Özür dilerim. Çok güzel görünüyor.”

“Lütfen, tadını çıkar.” Özrümü eliyle geçiştirerek yan kapıdan geçip mutfığa döndü.

Üzerindeki karamel tamamen aynıydı. Hatta krem şanti parçası bile en sevdiğim tatlı olan ve yalnızca Brooklyn Delatoni’de bulunan katlı cheesecake ile birebirdi.

Sebastian’a bakıp tek kaşımı kaldırdım. “Bunu sen mi yaptın?”

“Pastacı sayılmam. O yüzden, hayır.” Eline tatlı çatalını aldı.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.” Ağzım sulansa da, durumu açıklayana kadar tatlıma dokunmayacaktım.

“Tarifi soruyorsan, evet. Bay Delatoni’ye onun için cömert bir miktar ödedim ve Rita’ya verdim.” Tatlının önünden üçgen şeklinde bir parça keserek ağzına götürdü.

Gözleri kapalı vaziyette midemi geren bir ‘mmm’ sesi çıkardı. Ağzındakini çiğneyip yutarken, âdem elması gömleğinin yakasının altında hareket etti. Kafamı çevirmek zorunda kaldım. İçimde ölmüş olması gereken tüm duygular birden hayata dönmüştü. Sebastian’a karşı iğrenmeden başka bir duyguyu nasıl besliyor olabilirdim?

"Beni izledin. Zevki tadığımı nereden öğrendin?"

"Benimmi? Benimmi? Bu lokma alırken dışarıya."

"Kendini tatmayı yan taraftından kollarının arasından yapıyorsun. Dudaklarımı yaladım."

"Yine mi? Tadına bakmazsan, Rita yeterince iyi yapacak. Ben seni tatmamı sağlayacak."

"Ben tatma bu isim bulma isteğini basurdum. Akli tatma isteğini yağ sürecektim gibi geliyordu, sanki aldığım tatma tatma düşünceye boyun eğmemi istiyordu. Çok tatma tatma tatma yoktu tabii. Ama negatif duygularım doğru tatma tatma tatma etmemi istemesi, edepsizlikle karşılık vererek ben tatma tatma tatma sağlama planımı tehdit ediyordu."

"Mazadan tatlı çatalımı aldım ve onu kadifemsi karmarlarda tatma tatma. Rita'yı gücendirmek istemezdim ama Delatoni'deki tatma tatma güzel olmasına imkân yoktu. Cheesecake'in, çikolata ve karamelin mükemmel tatlarını dilimde hissettim. Aman Tatma tatma. Delatoni'dekinden daha iyiydi. Bir lokma daha deneyerek tatma tatma test ettim ve doğru olduğuna karar verdim, çok güzel."

"Kararın ne?" Beni izledi, aldığım zevki gizlemeyi başaramayınca yakışıklı yüzünde tatmin ifadesi oluştu.

"Rita kendini aşmış." Kendimi çatalı bırakmaya zorladım. "Ee, en sevdiğim tatlı olduğunu nereden öğrendin?"

"O ahmak Link'i, birkaç ay önce seni doğum günün için Delatoni'ye götürmeyi düşünürken duydum. Ben içeri girerken toplantı odamdaki herkese böbürleniyordu." Omuzlarını silk-ti. "Daha seninle tanışmamıştım ama tanıştıktan sonra o bilgiyi hatırladım."

"Tabii çünkü bu hiç ürpertici değil."

"Konu sensen eğer, seni mutlu etmek için gerektiği kadar ürpertici olurum."

Beni mutlu edecek tek şeyin özgürlük olduğunu hatırlatmak istesem de dilimi ısırđım. Söylemem bir şeyi değıştirmezdı.

“Durma. İstedığın kadar tatlı ye.” Çatalının dişlerini yaladı, dili bilmeyi reddettiğim şeyler yapıyordu. “Ben öyle yapmayı düşünüyorum.”

Peçetemi kucağımdan kaldırdım ve koyu ahşap masanın üzerine çarptım. “Ben doydum.”

“Yatağa mı o zaman?” Ayaklandı. “Ben varım.”

“Kütüphaneye dönmeyi tercih ederim.”

“Ateşin başında tek başına uyuyabilesin diye mi?” Cıkcıkladı. “Sanmıyorum. Senin yerin benim yanımda.”

İçimden geçenleri anlamıştı. *Lanet olası.*

Çatalımı tabaktan alıp bir lokma daha yedim. “O zaman yavaş yavaş tatlımın tadını çıkaracağım sanırım. Kahve var mı?”

Yeniden sandalyesine döndü, dipsiz gözlerinin derinlikleri keyifle aydınlandı. “Elbette, ne istersen.”

Cheesecake'imın neredeyse tamamını yiyerek ve bardağımda soğumaya başlayana kadar kahvemı içerek çıkmasını bekledim. Antredeki büyük saat gece yarısı olduğunu haber verdi. Umut-suzca bir yere kıvrılmak, bu kâbus gibi günü uyuyarak geçirmek istiyordum.

“Yeterince yedin mi?” Rahatça yayılmasına rağmen, yapılı vücudu yüzünden her hareket ettiğinde yemek masasının gösterişli sandalyesi gıcırđıyordu.

“Yorgunum.”

“Biliyorum.” Ayağa kalktı. “Yatma vaktin geçti.”

Dinlenmem, düşünmem ve bu karmaşadan nasıl çıkacağıma dair düzgün bir fikir bulmam gerekiyordu. Bu onun yatağında

uyumak anlamına gelse bile. Önceki gece yaptığım gibi yine köşeye kıvrılabilirdim.

“Sen kazandın.” Ayaklandım, çatalı kıyafetimin koluna sıkıştırdığımı fark etmemesini umdum.

“Seni bulduğum anda kazanmıştım zaten.” Sesi yumuşaktı ve gözleri alışılmadık bir şekilde sıcaktı. Bana, sanki karşısına çıkan paha biçilmez bir hazineymişim gibi bakıyordu.

Bir adım attığımda ayak bileğim sızladı. Durdum ve sandalyemin arkasına tutundum. Koştuğum sırada lisedeyken yaşadığım eski tenis sakatlığımı tetiklemiş olmalıydım.

Beni dirseğimden yakaladı. “İyi misin?”

“İyiyim.” Bileğimi denemek için bir adım daha attım. “Ben iyiyim.” İkinci adımda daha fazla canım yanınca durdum.

“Yaralandın mı?”

“İyiyim.” Aksak bir adım daha attım.

Hızlı bir hamleyle beni kollarına aldığı anda şaşkınlıkla bağırdım.

“Hey!” Ona dik dik baktım.

“Rita, Timothy’ye söyle odama biraz buz getirsin.” Beni koridora taşıırken mutfığa doğru seslendi.

“Yürüyeblirim.”

“Canın yanıyor.” Beni göğsünde tutup bir bebek kadar hafifmişim gibi taşıdı. “Acı çekmeni istemem.”

Merdivenlerden çıkarken zihnimi kafa karışıklığı kapladı. “Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

“Öyle mi?” İlk kata geldi, ardından odasına gitmek için sola döndü. “Bana kalırsa bir hayli mantıklıyım.”

“Beni kaçırdığın için acı çekiyorum. Ama o acıyı hiç umursamıyor gibi görünüyorsun.”

“O gerçek değil. Gececek.”

“Nereden biliyorsun?”

Kapının şifresini girmek için bacaklarımın altındaki elini kullandı. “Biliyorum işte. Şimdi hissettiğin acı, benim gibi gerçeği fark ettiğinde hissedeceğin mutlulukla karşılaştırılamayacak kadar geçici.”

“Ne gerçeğiymiş o?”

“Seninle bir bütünün iki parçası olduğumuz gerçeği.” Beni yatağa oturttu ve önümde dizlerinin üstüne çöktü. Sıcak elleri ayağımdan bileğime kaydı.

“Birincisi, bu delilik. İkincisi, ben iyiyim.”

Duymazdan gelerek daha iyi görebilmek için kot pantolonunun paçasını yukarı çekti. “Biraz zedelenmiş.”

“Geçer.” Nedense kibar davranması çok daha kötüydü. “Lütfen dur.”

Başını kaldırıp bana bakarken kaşları çatıldı. “Neden?”

“Yardımlarını istemiyorum.” Yatakta geriye doğru kayıp bacak bacak üstüne attım.

“Yine de edeceğim.”

Kapı tıklatıldı, ardından tuşa basma sesleri duyuldu.

Timothy içeri girdi, gözleri uykudan kızarmıştı. Bir elinde bir kova buz, diğerindeyse donmuş bezelye torbası tutuyordu. “Rita bezelyelerde ısrar etti.” Hepsini Sebastian’a uzattı.

“Bana yardım etmeyi tekrar gözden geçirmedin galiba?” diye sordum.

Timothy bana bakmadı bile.

“Çıkabilirsin.” Sebastian onu gönderdi ve tekrar bana döndü. “Pantolonunu çıkar. Hatta tamamen soyun.”

“Hayır.” Kollarımı karnıma sardım.

Sebastian iç çekti, kovayla bezelyeleri yatağın yanındaki zemine bıraktı. “Neden her şeyi zorlaştırmak zorundasın?”

“Beni rahat bırak.” İyice geriye gittim ve çatalı tenime bastırdım, varlığı silaha benzer bir şeyim olduğunu hatırlatıyordu.

“Öyle bir şey olmayacak.” Yatağın etrafından dolanarak beni takip etti. “Bileğine buz koymam lazım.”

“Uzaklaş.” Yatağın diğer tarafına kaçmaya çalıştım ama sağlam bacağımı yakalayarak beni uca çekip olduğum yere sabitledi.

“Bileğine buz koymama izin verirsen yatağa iç çamaşırınla girmene izin veririm. Sadece bir gecelik. Benimle savaşmaya devam edersen seni soyup bağlar ve yine de bileğine buz koyarım.” Kollarımı bıraktı, geri çekildim. “Sen seç.”

Oturdum. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Yorgundum ve canım yanıyordu, tehdidini yerine getirirse onunla savaşma şansım yoktu. “İç çamaşırı ve tişört.”

Bir elini koyu renkli saçlarından geçirdi. “Benim tişörtüm.”

“İç çamaşırı ve senin tişörtün mü?”

“Evet.” Başıyla onayladı.

Şeytanla ikinci kez anlaşma yapıyordum. Ruhumu ele geçirmeden önce kaç tane daha yapacaktım? “Kabul.”

“Pantolonunu çıkar.” Ben kot pantolonumu yere bırakırken, o da buzlu bezelyeleri geri aldı.

Külotumu kapatmak için tişörtümü aşağı çektim.

“Her yerini gördüm.” Ayağımın dibinde yere çöküp bileğimi tekrar eline aldı.

“Bu, daha fazlasını görmeye hakkın olduğu anlamına gelmez.”

“Her türlü hakkım var.” Bezelyeleri tenime bastırdı. “Nasıl?”

“Soğuk.”

“Güzel.”

“Hakkın yok.” Öylece peşini bırakamazdım.

“Senin de benim üzerinde her türlü hakkın olduğunu bilsen daha iyi hisseder misin?” Samimi gözlerle bana baktı.

“Var mı?”

“Evet.”

Burnumdan güldüm. “Dediğin doğruysa soyun o zaman.”

Bezelyeleri bileğimde dengede bırakarak ayağa kalktı. Parmakları hızla gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleği çıkardıktan sonra yere bıraktı. Beyaz atletini de çıkardı. Böylece karın kaslarını ve pantolonunun içine doğru giden koyu tüylerini ön sıradan izlemiş oldum.

Elleri pantolonun düğmesine gittiğinde onu durdurdum. “Bekle.”

Durakladı. “Eğer istersen senindir.” İması tok bir sesle çıktı ve derinlerime inerek bacaklarımın arasında durdu.

Yerimde kıpırdandım, bezelyeler pat diye yere düştü. “İstemiyorum.”

“Sen öyle diyorsan.” Yeniden dizlerinin üzerine çöküp bezelyeleri yerine koydu. “Bunu sabit tutsun diye bir sporcu bandı ve giymen için de bir tişört getireceğim. Hemen dönerim.”

Banyoda kayboluşunu izledim. Geniş omuzları pürüzsüz, mükemmel cildinin altında esnedi.

“Bu arada.” Sesi, bana doğru süzüldü. “Bileğine bakabilmek için eğildiğimde çatalı saplamak için mükemmel bir fırsatı kaçırdın.”

Lanet adam.

SEBASTIAN

Altın saç tutamları kolumu gıdıklarken, dudaklarından çıkan her tatlı nefes bana yeni bir hayat üflüyordu.

Gecenin başında yatağın kenarına ilişmişti, bitkinliğine yenik düşmeye direniyordu. Fakat eninde sonunda bedeni pes etmiş ve derin bir uykuya dalmıştı. Gece boyunca ona yaklaşıp kişisel alanını işgal etmiş, göğsünün battaniyenin altında inip kalkışını izlemiştim. Ellerimi ondan uzak tutmak bir işkence olsa da, zar zor başarmıştım. Güneş pencerelerden içeri sızıp düşen sıcaklığa rağmen odaya sıcak bir ısıltı verdiğinde, tüm iradem pamuk ipliğine bağlıydı.

Parmaklarımı düzgün kaşında gezdirip yüzüne düşen birkaç saç tutamını itme riskini göze aldım. İç çekerek gözleri hâlâ kapalıyken bana doğru döndü. Avucunu kolumun üst tarafına koyup alnını omzuma yasladı.

Bedenim ısındı, dokunuşu tıpkı bir adrenalin iğnesi gibi her parçamı uyandırıyordu. Öyle ki, ne kadar ufak olursa olsun her hareketini fark eder hale gelmiştim. Yavaş nabızı ninni gibiydi, kalbinin her atışı bir öncekinden daha tatlı bir notaydı. İstediğim şey bu kadar yakınımdayken uyumam mümkün değildi.

Yüz yüze gelem diye yavaşça yan tarafıma döndüm. Gözleri soluk göz kapaklarının altında hareket edip ardından durdu. Derin bir nefes alarak tam karşıma yerleşti, dudakları göğsüme

değiyor, yumuşak dizi bacaklarıma baskı yapıyordu. Tatlı kokusu beni baştan çıkarıyor, sessizce ona dokunup istediğimi almaya teşvik ediyordu. Ama yaparsam kesinlikle her şeyi bok ederdim. Bana istediğim her şeyi verecek olsa da bunu, bana güvenden sonra yapacaktı. Onu hapsettiğim gerçeği göz önüne alındığında, güvenini kazanmak zordu.

Bütün mantıklı hesaplamalarım yerindeydi, hipotezim fazlasıyla akla yatkındı. Yine de bu düşüncelerin hiçbirisi, onu hissetme ihtiyacımı dindirmiyordu. Olabildiğince usulca hareket ederek battaniyenin altından elimi çıkardım ve belindeki ince tişörte dokundum. Sıcaktı, ellerimin altında teninin ne kadar ısınacağını sadece hayal edebiliyordum. Siktir. Ya da *ağzımın*.

Elimi daha aşağı kaydırdım, avucum tişörtün açıkta bıraktığı yumuşak teniyle buluştuğunda durdum. Bu ufacık temas dâhi başımı döndürdü ve aletim, tilki kokusu almış bir köpek gibi ona doğru kalktı. Bu sabah ne o ne de ben tatmin olacaktık. En azından Camille sayesinde olmayacaktı. Yine de elimi daha aşağı ilerlettim, yumuşak iç çamaşırının beli beni kışkırtıyordu. Altında yatan her şeyin, henüz tadına bakmadığım tüm o nefis parçalarının farkındaydım. Bu düşünce ağzımı sulandırır da elimi olduğu yerde tuttum.

O sırada yaptığım fayda-maliyet analizi, eşitliğin fayda kısmında ağır bastı. *Güven*, diye hatırlattım kendime. Son aşama oydu. Gerisi onunla birlikte gelecekti.

"O kızla evlenmeye niyetin yok, değil mi?" Babam her zaman ki deri koltuğunda arkasına yaslandı, kucagında açık bir kitapla oturuyordu. Devasa kütüphane onu minik kılsa da Catskill Dağları'ndaki evimizin en sevdiği odası buraydı.

"Hayır." Karşısındaki kanepeye çöktüm.

"Ama aranız iyi?" Biraz fazla ilgili görünüyordu. Neredeyse iyimserdi.

"Pek değil."

Okuma gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "O zaman neden onunla çıkmak istiyorsun?"

" ıkmak mı? Hayır." Başımla iki yana salladım. "Sadece onunla seks yapmak istiyorum."

Babam kitabını kapattı, onu yanındaki küçük masaya yerleştirmesi biraz zaman aldı. şöminenin içinde ateş tısladı ve babam boğazını temizledi. "Sence de biraz, şey..." Derin bir nefes aldı. Gözlerinin kenarındaki deri, k ğit torba gibi kırışırken tekrar konuştu. "Daha on yedi yaşındasın, oğlum. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hamilelik endişesi var, hastalıklar..."

"Onların hepsini düşündüm." Bir kolumu kanepenin arkasına uzattım, vücudum hâlâ uzun ve zayıftı fakat kasabadaki kızların beni fark edeceği kadar genişliyordu. "Prezervatif aldım."

"Ne zaman?"

"Bugün kasabaya gittiğimde."

"Tamam." Koltuğuna yerleşse de sabit durduğunda daha rahat görünmüyordu. "Peki bu kızı ne kadar zamandır tanıyor sun?"

"Hiç tanı mıyorum."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Peki onun istediğini nereden..." Tekrar boğazını temizledi.

"Arabama giderken bana baktı, sonra arkadaşına bir şey fısıldadı ve gülüştüler." Belliydi. Hemen bloğun bitimindeki eczaneye gidip bir kutu prezervatif almıştım.

"Oğlum, kızlar öyle yaparlar. Bu, seninle ilişki kurmak istediği anlamına gelmiyor."

Hâlâ anlamıyordu. "Baba, ben ilişki istemiyorum. Sadece onunla seks yapmak istiyorum. O kadar. Bir süredir seks yapmak istiyordum ve sonunda yapabileceğim bir kız buldum. Giyinişine bakılırsa orta ya da alt sınıf bir aileden geliyor. Arabamdan etkilendiği ortada, bir de benden tabii. Fısıldaşmalarına ve

güllüşmelerine bakılırsa arkadaşlarının onayı hoşuna gitti. Yani bu, onların fikirlerinden etkilendiği anlamına geliyor. Benim hakkımda olumlu düşündüklerinden emin olacağım. Tek yapmam gereken benim de ilgilendiğimi belli etmek. Ona birkaç hediye almak ve arkadaşlarının önünde onunla flört etmek. Sonra bana istediğimi vermeye hazır olacak. O kız, alıştırma yapmam için mükemmel bir fırsat.”

Bana öylece baktı. Bu konuşmaya en doğru şekilde nasıl devam edeceği, göz kapaklarının içindeki bir kopya kağıdında ‘bir psikopat nasıl büyütülür’ yazıyormuş gibi birkaç kere gözlerini kırptırdı.

“Baba, ben hazırım.” Yatıştırıcı bir ses tonu denedim. “Sürekli kızları.. yani, onların bazı yerlerini düşünüyorum. Günde en az iki kez mastürbasyon...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Bayağı fazlaymış. Hepsini anlıyorum, evlat. Bir zamanlar ben de ergendim.” Kaşlarını indirdi. “Ama ‘bazı yerleri’ derken neyi kastettin?”

Başımı yana eğdim. “Daha çok amlarını. Memelerini de.”

“Tabii elbette. Ama o parçaları bedenlerinin üzerinde hayal ediyorsun, değil mi?” Soğukkanlı davranıyordu. Fakat bu, bana sorduğu ilk kolayca cevaplanan seri katil sorusu değildi.

“Evet, baba. İnsan parçalamaktan hoşlanmıyorum. Daha yapay vajina bile sipariş etmedim. Ben de onu diyorum ya. Ben gerçek olanı istiyorum.”

"Yapay vajina mi? O ne?"

Elimde hayali bir tane tutarak kasıklarımın ortasında hizaladım. “Bu tür bir tüp, içine siki-”

“Tamam. Anladım.” Sanki her saniye daha da rahatsız oluyordu. “Seks yapmak istiyorsun. Senin yaşında biri için mantıklı. Hoşuma gitmiyor ama bir ara olacaktı.” İfadesi yumuşadı. “Gözümün önünde erkeğe dönüşüyorsun. Annen seninle çok gurur duyardı.”

Güldü. "Eh, yapay vajina bilginden pek de gurur duymasa da gen kalanından duyardı. İyi notların, mükemmel ders dışı aktivitelerin ve Sarmaşık Ligi'ndeki geleceğinle... Umduğumdan çok daha iyi yetiştin."

İçimde bir şeyler hareketlendi, sanki lastik bant kaburgalarım vuruyordu. "Şaşırmış görünüyorsun."

Omuz silkti. "Sadece dürüstüm. Elimden geleni yaptım ama çocukların kullanma kılavuzu olmaz. Hele sen? Eşin benzerin yok, bu yüzden kesinlikle kullanma kılavuzun olmadığını söyleyebilirim."

İçimdeki lastik bant yeniden sıklaştı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayı asla istemem."

"Uğratmıyorsun. Hiç uğratmadın." Koltuğun kenarına doğru kaydı. "Ama o kıza kur yapma planında hâlâ bir sorun var."

'Kur yapma' yorumunu duymazdan geldim. "Neymiş o sorun?"

"Kadınlar senin tarif ettiğin gibi davranmazlar." Yanağındaki kirli gri sakalını kaşıdı. "Öyle olsa işler çok daha kolay olurdu."

"Öyle mi? Nasıl davranırlar o zaman?" Duruşunu taklit ederek öne doğru eğildim. "Bu hedefe ulaşmak için ne yapmam lazım?" Bana kendim için hedefler koymamı öğretmişti. Bu da başka bir tanesiydi.

"Kadınlar hedef olamaz." Açıklayıcı bir ses tonu kullansa da sözleri bana mantıklı gelmiyordu. "O terimi kullandığımız şekliyle en azından."

"Neden? İstediğime ulaşmak için açık bir plan hazırladım. Her şeyi söylediğim gibi yaparsam o kız benimle seks yapacak. Planım bu."

Ellerini sıktı. "Bunu nasıl açıklasam bilemiyorum."

"Neden?" Daha önce ondan yardım almakta sorun yaşamamıştım.

"Durum farklı."

"Nasıl?"

“Öyle işte.” Ses tonu değişti, içinde ilk defa duyduğum bir kızgınlık vardı. “Kadınları okumak zordur, özellikle de senin baktığın bağlamda.”

“Sinirlendin mi?” Onu kızdırmayı hiç istemiyordum. Tek gerçek müttefikim oydu.

İş çekerek bakışlarını indirdi. “Hayır, sadece başın belaya girsin istemiyorum ve sana yardım etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken aynı zamanda büyüme biraz izin vermeye çalışıyorum. O kıza bir hedefmiş gibi davranmanı istemiyorum.” Tekrar gözlerime baktı. “Üstesinden gelmen gereken bir şeymiş gibi. Anlıyor musun?”

Satır aralarını okumak uzmanlık alanım olmasa da, babamın ne demek istediğini bu kez anlamıştım. “Baba, asla onun rızası olmadan bir şey yapmam.”

Başıyla onayladı. “Güzel. Bu... güzel. Ama çok gençsin...”

“İlk kez seks yaptığında sen kaç yaşındaydın?”

Öksürdü. “O, şey, önemli değil.”

Gülümsedim. “Benden gençtin, değil mi?”

Beni eliyle geçiştirip geri oturdu, kâğıt gibi yanakları bu yaşta bile pembeleşmeye başlamıştı. “Seni ilgilendirmez, genç adam.”

Odadaki gerginlik hafıfledi, işaret parmaklarını birbirine bastırmasından bana yardım etmeye niyetli olduğunu anladım. Babamın klasik hareketiydi işte.

“Ee, planımda eksik olan ne?”

“Tanrım, eski anıları hatırlıyorum da.” Neredeyse gülümsedi ve gözlerinde kendini beğenmiş bir pırıltı oluştu. “Ya da eskiden ‘strateji’ dediğim şeyleri.”

Sonunda beğendiğim bir kelime söylemişti. “İşe yaradılar mı?”

Şöminenin turuncu parıltısı altında, yüzü tam anlamıyla bir gülümsemeyle aydınlandı. “New York eyaletinin en güzel kadını, anneni buldum. Bu yüzden kesinlikle yaradı diyebilirim.”

Aşk böyle bir şey olsa gerekti. Annemi anımsadığımda onu kaplayan sıcaklığı not alıp zihnimdeki dosya dolabına kaldırdım. O bakış aşk anlamına geliyordu. Onayladım.

Kadınların kurallarını öğrenmeye fazlasıyla hazırdım. "Ee, strateji ne?"

"Sana anlattığımda basit görünecek." Kıkırdadı. "Ama yemin ederim ki değil. Bir kadını yatağa atmadan önce kesinlikle kazanman gereken şeyin ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Güven."

Elimi Camille'den uzaklaştırdım. Sahip olduğum tüm iradeyi, yani hatırı sayılır bir miktarını kullanmam gerekmişti. Sırtüstü döndüm, eli hâlâ kolumun üzerinde olsa da aramızda ince bir boşluk bırakırken ona hafifçe sürtündüm.

Gözleri titreşerek açıldı. Geri çekilirken yanıyormuş gibi elini üzerimden çekti.

"Bana dokundun." Dudaklarımdaki sırıtışı engelleyemedim.

"Uyuyordum." Battaniyeyi yukarı çekerek çenesinin altına sıkıştırdı. "Bilincim kapalıyken kirpinin bile yanına sokulabilirim."

"Ama sokulmadın. Benim yanıma sokuldun."

Başını bir anda kaldırdı ve gözleriyle arkamdaki bölgeyi taradı. "Çünkü yatakta benim tarafıma gelmişsin. Ben uyurken sinsice buraya yanaşmışsın."

"Belki. Ama uykusunda kolumu elleyen sensin."

"Beni bırakırsan o konuda endişelenmen gerekmez."

"Bırakayım da bu arkadaşça sabah sohbetini kaçırayım mı yani?" Ellerimi başımın arkasına yerleştirdim. "Kesinlikle olmaz."

"Of." Örtüyü başının üzerine çekti.

"Ayak bileğin nasıl?"

"Sert."

Sen mi ben mi. "Ilık bir banyoya ne dersin?"

“Seninle mi?” Burnundan güldü, sesi yorganın kumaşı yüzünden boğuk çıkmıştı. “Hayatta olmaz.”

“Benimle güzel olurdu ama hayır diyeceğini tahmin etmiştim.” Ayağa kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. “Sana banyo hazırlarım. Zaten duşta yapmam gereken bir şey var.”

Yatak örtüsünün içinde anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. İstedğim gibi üzerine atlamamıştım ve onunla birlikte banyo yapmakta ısrar edecek değildim.

Güven. Onu kazanacaktım. Kazandıktan sonra da yavaş yavaş tadını çıkaracaktım.

Rita kahvaltıyı servis ederken Camille’in mesajlarını kontrol ettim. Zavallı küçük Minton Baxter’dan gelen mesajı okuduğumda, az daha gözlerimi deviriyordum.

Mint Baxter: Yanlış bir şey mi yaptım?

Camille nasıl bir cevap verirdi? Amazonlar’da ‘kaza’ yapmadan önce yalnızca birkaç hafta daha mesajlaşacağıma memnundum. Kısa bir internet aramasıyla Mint’i, Camille’in yakasından düşürecek tehlike altındaki bir bitki ismi buldum.

Camille Briarlane: Hayır. Epipogium Aphyllum’u araştırmakla meşgulüm. Üzgünüm ama gezinin geri kalanı boyunca telefonumun pek çekeceğini zannetmiyorum. Döndüğümde konuşuruz.

Mesajı gönderdim, nadir bitki referansını eklediğim için kendimle bir hayli gurur duyuyordum. Mesajlarını okumaya devam ederek oyunumu sürdürdüm.

Veronica Singer: Gezide hiç seksi erkek var mı? Seni özlüyorum. Seksi biri varsa eve birlikte dönün. Ve fotoğraflarım nerede? Egzotik şeylerin resimlerini göndereceğine söz vermiştin. Ödemeni yap bakalım.

DUYGUSUZ

Camille Briarlane: Telefonumu düşürdüm ve lensini kırdım, fotoğraf çekemiyorum. Burada her şey harika. Ben de seni özledim.

Link Stewart: Seni çok fazla düşünüyorum. Dönmen için sabırsızlanıyorum. Gideli daha birkaç gün oldu ama çok daha fazla gibi hissettiriyor. Herkes Noel ruhuna giriyor, bense sensiz giremiyorum. Mümkün olduğunda birkaç fotoğraf gönder. Bitkiden daha müstehcen bir şeyler olursa hoşuma gider. Seni seviyorum.

Camille Briarlane: Cinsel mesaj gönderemem. Buradaki ana çadırda Noel ağacı kuruyoruz Festival gibi. Noel'in ruhunu gerçekten hissediyorum. Hatta, bu geçirdiğim en iyi Noel olabilir. Gelecek hafta ormanın derinliklerine gireceğiz, o yüzden net bir iletişim kurmak zor olacak.

Küçük bildiriği Link şerefsizine yollarken yüzümde bir gülümseme oluştu.

"Neden az önce yavru kedi boğmuş gibi gülümsüyorsun?" Rita tabaklarla oradan oraya koştururken Camille kahvesini yudumluyordu.

Rita bir bardak portakal suyunu önüme bıraktığında omuzlarımı silktim. "Şu sapık, tembel hayvan esprisini her gördüğümde gülüyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Aynen." Kısık sesle küfür gibi bir şeyler mırıldanıp tekrar konuştu. "Yarın çalışacak mısın?"

"Tabii ki." Bundan nefret ediyordum. Onu yalnız bırakma fikri tenimin altındaki bir pürüz gibiydi.

"Ben burada mı kalacağım?"

"Evet." Onu burada, bensiz hayal ederken pastırmayı sertçe ırdım.

“Şükürler olsun.” Sandalyesine yerleşti ve küstah bir gülümsemeyle bana baktı. “Sensiz bir hafta kulağa harika geliyor.”

“Ah, sevgili Camille.” Gülümsemesine karşılık verdim. “Bütün hafta buradan şehre helikopterle gideceğim. Akşam yemeğine evde olurum. Yatma saatine de kesinlikle yetişirim.”

Rita, önüne bir tabak elmalı çıtır parçacıklı pankek koyarken gülümsemesi soldu. “Belki beni yanında şehre götürebilirsin.” Umutlu sesi kulağıma tatlı notalar halinde geldi.

Kahvemi bitirdim. “Hayır.”

Gözleri hüsrarla bakarken içine kapandı. Hissettiğim mide yanması artsa da hakkından geldim. “Yemeğini ye. Bugün sana başka bir şey göstereceğim.”

“Aç değilim.” Tabağını ittirdi.

“Yapma böyle. Rita o pankekleri özellikle senin için yaptı.”

Başını yana eğerek gözlerini tabağa dikti. Yüzünde aniden idrak ettiğine dair bir ifade belirdi. “Bunlar Friar’ın pankekleriyle aynı.”

“En sevdiğin.” Tabağı ona doğru ittim. “Bir tadına bak.”

“Beni en sevdiğim yiyeceklerle satın alamazsın.”

“Öyle bir niyetim yok. Sadece seni mutlu etmek istiyorum.”

Söylediklerim hoşuna gitmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Evet, onu şu an serbest bıraksam çok mutlu olacağını biliyordum. Fakat onun henüz anlamadığı, hayatının geri kalanı boyunca Camille’i mutlu edecek tek kişinin ben olduğumdu. Bunu görmesi neden bu kadar zordu?

“En azından dene. Rita için.” Mutfak kapısına bir bakış attım.

“Rita’yı bana karşı kullanıp duramazsın.” Söylediklerine rağmen çatalını kaldırıp bir ısırık aldı. Çiğnerken gözlerini kapattı. “Güzelmiş.”

Rita odaya tekrar girdi, elinde bir sürahi dolusu taze kahve vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Harika." Camille bir ısırik daha aldı. "Teşekkürler."

"Beğenmene çok sevindim." Taze kahveyi doldurdu. "Tarifte Granny Smith elmalarından kullanmam gerektiği yazıyordu ama ben daha tatlı olan Ambrosia cinsini kullandım. Umarım tadını mahvetmemiştir."

Camille, "Friar'dakinden *daha iyi*," dedi. Ardından garip bir biçimde sevimli bir hareketle ağzını peçetesiyle sildi.

Rita'nın gözlerinin içi güldü. "Sevindim."

Pankeklerinin çoğunu yedikten ve Rita'nın dikkatli gözleri altında bir bardak daha kahve bitirdikten sonra Camille doyduğunu belirterek Rita'ya tekrar teşekkür edip bana döndü. "Bana ne göstermek istiyordun? Losyonu sakladığın kuyuyu mu?"

"Psikopatların başrolde olduğu filmler hakkındaki engin bilgilerin, benden çok seninle ilgili bir şeyler anlatıyor." Çenesindeki kırıntıyı almak için uzandığımda elimi vurarak ittirdi ve çenesini kendisi temizledi. "Göster işte."

"Sen nasıl istersen." Ayaklanırken kalkmasına yardım etmeyi teklif ettim.

"Hallederim." Ayaklanıp bileğini test etti.

Yüzünü ekşitince yanına yaklaştım. "Seni taşıyacağım."

"Hayır. İyiyim. Düzelmesi için bileğimi kullanmam lazım."

Başımı salladım. "Canın yansın istemiyorum."

Bana tam olarak anlamlandıramadığım tuhaf bir bakış attı. Normalden hızlı atan sağ şakağındaki damara bakılırsa kafa karışıklığı olabilirdi. "İyiyim ben."

"En azından sana yardım..."

"Hayır. Önden git yeter. Ben takip ederim." Koridoru gösterdi.

“Peki.” Önünden geçerken yetişmekte zorlanmasın diye yavaş yürüdüm. Keşke onu taşımama izin verseydi. Canının yanması sadece benim ellerimden olmalıydı ve bu acı, zevk alacağı türden bir acı olmalıydı. Kabul etmese de dokunuşundaki yangını, gözlerindeki ısınmayı *hissedebiliyordum*. Onun içinde kendimden bir parça görüyordum ve neyse ki bu, kararmış köşeli bir parçaydı.

Arka holden çıkan Timothy’nin yanından geçtik.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Her şey hazır.” Başıyla onayladı ve biz geçerken sırtını duvara yasladı.

“Hazır olan ne?” Camille ayaklarını sürüyerek yanıma geldi.

“Göreceksin.” Avuçlarım yapış yapış oldu, evin arkasına giden koridora döndüğümüzde terlemeye başladım. Ya hazırladığım şeyi beğenmezse?

Evin karşı kanadının altında yer alan müzik odasından geçtikten sonra durdum. “Sıradaki...” Öksürdüm. “Bu, istediğine en yakın olan şey. Hemen mükemmellik bekleme. Ama tercihlerine göre senin için kusursuz hale *getireceğim*.”

Gözlerinden yumuşak bir bakış geçerken çenesi kasıldı ve başını salladı. “Göster artık.”

“Tamam...” Derin bir nefes alıp ağır, koyu kahverengi kapıyı ittim.

Camille içeri girdi ve nefesi kesildi.

CAMILLE

Yüksek tavandaki cam yansıyor, duvarı kaplayan pencereler iki kat üstümüzdeki sivri tepeli çatıya doğru uzanıyordu. Saydam duvarlar, tepedeki güneş ışığından ve mavi gökyüzünden bir katedral oluşturunuyordu. Küçük nehir taşlarıyla kaplı zeminde dört uzun masa vardı. Her masada aralıklı olarak buhar püskürtme cihazları ve vantilatörler yer alıyordu. Alanın neredeyse her santimetresini bir yaşam formu; yeşillikler, çiçekler, meyveler ve sebzeler kaplıyordu. Bereketli toprağın, damarlarımdaki kanın şarkı söylemesine neden olan kokusu, ben yürüdükçe burnuma doldu.

Güneş sağdan vuruyordu ancak içerideki hava serindi. Serranın arkasına geniş havalandırmalar sıralanmış ve devasa vantilatörler muazzam yapının dört köşesine asılmıştı. Onları incelerken ağzım açık kaldı.

“Dediğim gibi, kusursuz değil ama inşaatı daha dün bitirdiler ve biraz aceleye geldi.” Yürüyerek yanımdan geçti. “Bunlar sınıfından alınan bazı örnekler. Bunları da Trenton’ın serasındaki bölümünden aldırđım.” Koyu topraktan çeşitli yeşil filizlerin çıktığı saksı sırasını işaret etti. “Dış duvardakiler, Amazonlar’dan uçakla getirttiğim özel türler. Isıtıcılar...” Serranın arkasındaki küçük vantilatörleri gösterdi. “Sıcaklıklarının ideal seviyede kalmasını sağlıyor, en azından bana söylenen bu. Ayrıca diğerlerinden daha sık çalışan bir buharlandırma zamanlayıcıları var.”

Olduğum yerde kaldım, yalnızca camdan duvarlara ve uzun sıralardaki bitkilere bakabiliyordum.

“Burası istediğin şekilde tamamen düzenlenebilir. Bahçivamın Gerry emrine amade olacak. İstedğin her şeyi getirecek.”

Uzun bitki sıralarının ilerisine, seranın tam merkezine doğru yürüdüm. Ayağımın altındaki pürüzsüz taşlar her adımında yerine oturuyordu. Parmaklarımı mumlu tropik yapraklarda sonra da olgunlaşmamış sebzelerin daha yumuşak gövdelerinde gezdirdim. Yanımdaki buhar püskürtme cihazı çalışıp uzun bir sıra halindeki olgunlaşmamış domates fidelerinin üzerine, incecik, parlayan su damlaları sıktı. Güneş ışığı nemle birlikte içeri girince gökkuşakları açığa çıktı. Bundan daha güzel bir sera görmemiştim.

“Alışık olmadığını biliyorum...”

Dürüst olmam gerekirse, yıllardır Trenton’da yenilemeye uğraştığım küçük seradan çok daha iyiydi. Müdüre hanıma ve kurula sürekli istekte bulunmama rağmen orada asla kaynak bulamamıştım. Zihnim, önümde uzanan ihtimallerin ve yapabileceğim deneylerin fikriyle heyecanlandı. Masalara yerleştirilmiş çeşit çeşit araç gereçler vardı. İçerideki bazı bitkiler neredeyse paha biçilmezdi, kıymetli mücevherlerden çok daha zor bulunuyorlardı.

Dönüp ona baktım, zümrüt yeşili gözleri etrafımızdaki yeşilliğin içinde parlıyordu. “Bunların hepsini benim için mi yaptın?”

“Evet.” Bakışlarını benden ayırmadı. “Senin için her şeyi yaparım. Gitmene izin vermek dışında.”

“Delilik bu.” Düşüyor olsam da hâlâ ayaktaydım. Hiç istemediğim şeyleri hissetmeme sebep oluyordu; onu görmezden gelmeye çalışırken bile tüm duyularımı harekete geçiriyordu.

“Hayır.” Yaklaştı, sıcaklığı dalgalar halinde yayılıyordu. Geçen gün, tırnaklarımla yüzüne ve boynuna attığım çiziklerle

insandan çok vahşi bir hayvana benziyordu. “Tam olarak böyle olması gerekiyor.”

Sertçe yutkundum ve geriye doğru gittim. Beni takip etti, hiçbir detayı kaçırmıyormuş gibi görünen o tuhaf, yoğun bakışlarıyla etrafımı kuşattı.

“Bunu ne zaman inşa etmeye başladın?” Cevabından korksam da aslında biliyordum. Böyle bir şey zaman ve öngörü gerektirirdi.

“Gala gecesinde mimar tavsiyesi almak için tasarımcımı aradım.”

Sağımdaki masanın üzerine avucumu düz bir şekilde koydum. “Bunların tamamını o gece mi planlamaya başladın?”

“Evet.” Omuzlarını silkti. “Olması gereken kişinin sen olduğunu anladım. Seni *gördüm*.” Elimi tutup sıktı. “Sen de beni gördün.”

Elimi çekerek başımı iki yana salladım. “Bir kere dans ettik. *Tek bir danstı*.”

“İhtiyacım olan tek şeydi.”

Çiçek sıralarına bakmak için bakışlarımı ondan ayırırken öfkem hiddetlendi. “Fakat benim ihtiyacım olan tek şey değildi.”

“Zamanla...”

“Zaman mı?” Geriledim. “Ne için? Tutsak olduğumu ve sana âşık olduğumu kabul etmem için mi?”

“Aşk mı?” Yine peşimden geldi, araya mesafe koymayı reddediyordu. “Onun ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Gözleri dudaklarıma kaydı ve aklıkla parladı. “Yalnızca *benim* olduğunu biliyorum.”

Aniden göğsümde bir şey oluştu. Deliliğin yansıması içimde bir kibrit bularak ateşi tutuşturdu. Dudaklarına bakış attım ve sadece bir anlığına beni kütüphanede öpüşünü, ellerinin üzerimde ne kadar harika hissettirdiğini düşündüm. Kalbimdeki

iğrenme hızla hayata döndüğünde, bunun ona mı yoksa bana mı yönelik olduğunu anlayamadım.

Derin bir nefes alarak rahatsız edici tepkimi bastırdım. Sırtımı döndüğümde bu hissin yeniden filizlenip büyümemesini umdum. “Ben senin değilim.”

“Benimsin. Hep öyleydin.”

“Şunu söylemeyi kes!” Elimi hızla masada kaydırarak saksıları ve bitkileri yere düşürdüm, yuvarlak taşların üzerinde parçalandılar.

“Benimsin.” Bana doğru yaklaşıp kollarımın üst kısımlarını tuttu, tüm bedenim bir şok dalgasına kapıldı. Bana doğru eğildi, dudakları tam ağzımın önünde durdu. “Bunu gerektiği kadar söyleyeceğim.”

Titredim ve bu tiksintiden değildi. Bana ne yapıyordu?

Sırıttı. “Kabul etmek istememen sorun değil ama bunu istiyorsun. Bizi. Doğru olduğunu biliyorsun.” Beni geriye doğru iterek bir avuç dolusu saçımı yakaladı ve kendine çekti. Sert bedeni, yumuşak vücudumu dilediği gibi eğiyordu.

Tırnaklarımı koluna geçirdim. “Bırak beni.”

“Hayır.” Dudakları hâlâ tam ağzımın üzerinde duruyordu.

Yukarıya doğru yükseldim ve altdudağını sertçe ısırdım. Dudağından kan akınca inleyip ağzını benimkine yapıştırdı. Beni, daha önce deneyimlemediğim sert bir yoğunlukta öperken dilimin ucuna bakır tadı geldi. Tırnaklarım iyice koluna gömülse de bedenimi kavrayışında hapsolmuştum.

Dili dudaklarımın arasına girdi, dişlerimin arasından kaydı ve iyice derinlere daldı. Karşı çıkmak için ağzımı açmak bir hataydı çünkü dili benimkiyle çatışmaya başlamıştı. Beni yiyip bitirirken göğsünden bir inilti yükseldi, dilinin her darbesi egzotik bir çiçeğin lezzetli zehri gibiydi. Gözlerim titreyerek kapandı.

Bu öpücük ilkinden daha ısrarcıydı, sanki dik durma çabalarımın rağmen bir gelgit dalgası beni yerle bir ediyordu.

Kalçasını benimkine dayadı, aramızdaki ereksiyonu sert ve kalındı. Dillerimiz çatışmaya devam ederken saçımdaki tutuş sıkılaştı ve beni iyice eğip tamamen kendi merhametine bıraktı. Çok yanılttı fakat trafodan geçen elektrik gibi, bedenimi ele geçiren çarpıcı vızıltıyı görmezden gelemiyordum. Beni sarhoş etti... Ağzıyla, elleriyle, tadıyla.

Ama esiriydim. *Ne yapıyorsun?* Kaskatı kesildim ve başımı çevirmek için savaştım.

Yüzümü olduğu yerde tutsa da gözlerimin içine bakabileceği kadar geri çekildi. "Nereye gideceksin?"

Onu itmeye çalıştım. "Bir dakikalığına senin gibi delirsem de şimdi kendimdeyim, o yüzden bırak beni."

Hüsrân, gözlerinin arasında bir çizgi oluşturdu. Yine de geri çekilip beni serbest bıraktı. "Buradaydın. İkimiz de buradaydık."

"Hayır." Kalçamdaki toprağı silkeleyip gözlerimi yarattığım pisliğe diktim.

Bıkkın bir şekilde iç çekerek başını eğdi. "O ifadeyi yaptığında uygun cevabın ne olacağını bilemiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne?"

"Çoğu zaman duygularını belli ediyorsun." Yüzüme dokunmak için uzandığında bir adım geriye kaçtım, toprak ayak parmaklarımla arasında ezildi. "Ama böyle yaptığında aklından ne geçtiğini ya da nasıl tepki vermem gerektiğini anlamıyorum."

"Neden bahsediyorsun sen? Robot beynin sana böyle yapmanı mı söylüyor?"

"Hayır, o kadar basit değil. Sadece benim gibi insanlar..."

Kırıcı bir kahkaha attım. "Senin gibi *kimse* olmadığına oldukça eminim."

“Bak, bu kolay. Sinirlisin.” Bir adım geriledi. “Seni biraz rahat bırakmam lazım.”

“Bir dakika önce sinirliydim ve beni rahat bırakmadın.” Şaşkınlığımı içimde tutamadım. Sanki bir programlama dilinde konuşuyordu ama bu, davranışlarıyla pek uyuşmuyordu.

“Biliyorum.” Çenesindeki hafif gölgeyi bir eliyle ovaladı. “Ama sen farklısın.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.” Şimdi sinirlenme sırası ondaydı. “Sadece şu an *bildiğim* şeyden başka bir açıklamam yok.”

“Tam olarak neyi biliyorsun?” Ses tonumu sabit tutmaya çalıştım. Belki onu neyin harekete geçirdiğini bulabilirsem programlamasına kısa devre yaptırabilirdim. “Tutsağın olmamın kaderimde olduğunu mu?”

Omuzlarını silkti. “O kadar çok kelimeyle değil.”

“Ne o zaman?” Sonraki düşüncemi sesli söylemek içimi burktu. “Aşk mı? Bana âşık olduğunu mu düşünüyorsun?”

“O konuda hiçbir şey bilmediğimi söyledim.”

“Daha önce hiç kimseyi sevmedin mi?”

“Sevgi bir duygudur.”

“Bu bir cevap değil.”

“Benim duygularım yok, en azından o tarz duygularım yok.”

“Bu da ne demek oluyor?” Kafam allak bullak olmuştu.

“Tam anlamıyla ihtiyacın olan yerdesin demek oluyor.”

İçimde bir öfke dalgası kaynadı ve onu olabildiğince sert bir şekilde ittim. “Benim neye ihtiyacım olduğuna sen karar veremezsin!”

Neredeyse hiç kıpırdamamıştı. “Kesinlikle öfke. Seni onunla baş başa bırakacağım.” Ardından topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı.

“**B**ana sormak istediğin bir şey mi var?” Tabletimden, Washington Eyaleti’ndeki Yakama Kızılderili Bölgesi’nin sınırında yer alan 1200 dekarlık ağaçlığın teklifine göz attım. Camille yatağımızda oturmuş bana bakıyor ve neredeyse üç dakikadır durmaksızın başparmağının tırnağını kemiriyordu.

“Evet.” Dizlerini göğsüne çektiği sırada gözlerime bakmadı. Ona sinirli olmasında bir sorun olmadığını söylemek istedim. Bana hiçbir şeyden ve her şeyden bahsederken onu kollarımın arasına almak istedim. Fakat geri çekilmiş hali mesafemi korumam gerektiğini söylüyordu.

“Sor bakalım.” Haritaya bir not ekleyip Kızılderili Bölgesi’ndeki ağaçları, dikkat çekmeden yasadışı olarak kesebileceğimiz yeri işaretledim.

“Bütün gün beni bu odada tutacaksan neden o serayı yaptırdın?”

“Sera bir ödül.” Bir not daha aldım.

“Ne için?”

“İyi hal.”

Somurttu. “Bunu bir anlaşma yapmak için bana karşı mı kullanacaksın?”

“Hayır. Sadece kendin olmanı istiyorum. Beni memnun etmek için herhangi bir şekilde davranmana gerek yok çünkü

kendin olduğunda zaten bunu yapmış oluyorsun. Bunun için anlamaya ihtiyacım yok. Ama onlardan daha bir sürü yapacağımıza eminim.”

“Sanmıyorum.”

“Bu kadar sabit fikirli olma.” Tableti kucığıma bırakıp gözlerimi ona diktim. “Benim dünyam anlaşmalarla döner. İstediğimi almak için uzlaşma yaparım. Sen de aynısını yapıyorsun. Kitaplarını istedin, o yüzden onlar için bir anlaşma yaptın.”

“Bir anlaşma daha yapabilir miyiz?”

Olasılık kalbimi hızlandırırsa da oyunbaz ifademi korudum.

“Ne için?”

Öne doğru eğildi, hevesli hali ona duyduğum iştahı kabartıyordu. “Beni bırakırsan...”

“Anlaşma yok.” Dikkatimi tekrar tabletime verdim.

Küçük ellerini yumruk yaptı. Enfes. Onun için neyi takas edeceğini merak etsem de böyle bir anlaşma söz konusu dahi olamazdı. Sonsuza dek birlikteydik.

“*İyi hal* tam olarak neyi içeriyor?” Sözcükleri sanki acıymış gibi tükürürcesine dile getirdi.

“Kurallarına uy. Kaçmaya çalışma. Oldukça basit. Bunun, gerçek hayatın olduğunu kabul ettikten sonra önünde yepyeni fırsatlar açılacak. Sera, şehre ziyaretler, seyahat... hayal ettiğin her şey. Sana her şeyi vereceğim. Sana her şeyi vermek *istiyorum*. Ama sana güvenmeden bunu yapamam.”

“Seks yok mu?”

“Sen kibarca sorana kadar yok.” Tabletimde bir sonraki sözleşmeyi açtım. “Ama geceleri benimle, çıplak ve şikâyet etmeden uyuyacaksın. Pijama giymeyi tercih ettiğinin farkındayım, özellikle üzerinde kedi olanları.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Kaşlarını çattı, zihninde bilgi parçalarını incelediğini, bir araya getirdiğini hissettim. Yüzü

bembeyaz kesilirken dehşet tatlı yüzüne bir tiyatro sahnesinin perdeleri misali indi. “Ayrıca benim hakkımda nasıl bu kadar şey biliyorsun? En sevdiğim yiyeceklerden tercih ettiğim renklere ve neyle uyuduğuma kadar?”

“Hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

“Nasıl?” Olduğu yerde çökmüş gibi görünüyordu, sanki bedenini olabildiğince küçültmüştü.

Omuz silktim. “Tanıştıktan birkaç gün sonra kulübeni inceledim. Bilgisayarını, rehberini, senin...”

“Aman Tanrım.” Fırlayıp banyoya koştu.

Peşinden gittim, kusarken çıkardığı sesler adımlarımın gürültüsünü bastırıyordu. Tuvaletteki klozetin önünde diz çöktü. Saçını yüzünden çekmek için uzandım.

“Sakin bana dokunma!” diye bağırdı klozetin içine doğru.

Bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamıyordum. Eşyalarını kurcalamak yapılacak en doğru hamleydi, araştırma yapmıştım. Çok mu iğrenç bir şeydi? Öğle yemeğini tuvalete kusmasını izlerken muhtemelen öyle olduğunu düşündüm.

Göğsümde yabancı bir kelime dizisi dönüp durdu. Yalnızca babama karşı dile getirdiğim ve kesinlikle ciddi olmadığım kelimelerdi bunlar. Lavabonun yanından bir el havlusu alıp ona uzattım.

Poposunun üzerine oturdu ve başının arkasını tuvaletin yanındaki fayansa yasladı. Teninin aldığı rengi beğenmedim, bu tepkiye benim sebep olmuş olmam da hoşuma gitmemişti.

Sözcükler yeniden içimde gezindi, en az Camille kadar hiddetli bir şekilde özgürlük talep ediyorlardı.

Şansımı denedim. “Özür dilerim.”

“Özür mü diliyorsun?” İnanmayan gözleri bana baktı. “Mahremiyetimi en kötü şekilde işgal ettiğin için özür mü diliyorsun?”

Ona evindeki kameralardan asla bahsetmemeyi aklıma not ettim. “Mantıklı göründü.”

“Mantıklı mı?” Gözleri kapanırken beyaz el havlusuyla ağzını bir kez daha sildi. “Neden robot gibi davranıyorsun?”

“Robot değilim.” Yanına oturdum, altımdaki karo taşı sıcaktı. “Psikopatım.”

“Tabii ya.” Güldü, çıkan ses gergin ve tizdi.

“Düşündüğün kadar kötü değilim.” Daha cümle ağzımdan çıkmadan yalanın dilimde bıraktığı buruk tadı alabiliyordum.

“Biliyorum.” Başını salladı. “Daha kötüsün.”

Ona yalan söylemeyi düşünsem de vazgeçtim. “Bu doğru.”

Gözlerini sımsıkı kapattı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. “Bırak da gideyim işte.”

Tatlı yakarışı herhangi birini pes ettirebilir, kırabilirdi. Bende tam tersi bir etki yaratmıştı. O kaçmaya çalıştıkça kanatlarını kesmeyi daha fazla istiyordum. Ne de olsa bulduğum en kıymetli şeydi.

Ayağa kalktım. “Birkaç saate dönerim.”

“Dur tahmin edeyim.” Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Birkaç video kaset mi iade etmen lazım?”

“Bir daha söylüyorum, *Amerikan Sapiği*’nden alıntı yapman pek çok şey anlatıyor.” *Senin için doğru erkek olduğumu söylüyor.*

Cevap vermedi. Yalnızca dolu dolu mavi gözleriyle bana baktı, gözyaşları akmaya devam ederken bile -belki de onlar yüzünden- güzeldi.

Anime pornosu işe yaramıyordu. Aletim işbirliği yapmıyordu. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyemde geriye yaslandım. İş öncesi mastürbasyonumun zamanı gelmişti ama her zamanki büyüm çalışmıyordu.

Sorunum, abartılı çizilmiş memeler veya çizgi kız arkadan becerilirken dolgun dudaklarından dökülen Asya dilinde sözcükler değildi. Sorunum Camille'di. Gittiğinden beri mesajları çok soğuktu. 'Seni seviyorum' deyişime cevap vermemesi içimi acıtmıştı.

Ayağa kalktım ve şehre bakan geniş pencerelere doğru yürüdüm. Sorunu neydi? Camdan yansımanı inceledim. Kollarımdaki kasları çıkarıp poz verdim ve profilime bakmak için yan döndüm. Hâlâ çekiciydim. Hadi ama! Kadınlar bana sürekli asılıyorlardı. Ancak hiçbirisi Camille değildi. Bu yüzden birkaç kere sakso kabul etmek dışında onlarla pek içli dışlı olmamıştım. Bu sayılmazdı, en azından tam olarak.

Telefonum biyledi. Masama dönerek elime aldım, Camille'den cinsel içerikli bir mesaj gelmesini umuyordum. Onun yerine mesajın bilinmeyen bir numaraya ait olduğunu gördüm.

"Bu ne be?"

Selam Link, ben Mint Baxter. Bayan Briarlane'in öğrencilerinden biriyim. Kulağa tuhaf geleceğinin farkındayım ama gittiğinde beri onunla hiç konuştun mu?

Ne diye sınıfındaki küçük piçin teki bana mesaj atıyor? Numarayını aramak için tuşa bastım.

Bir kere çaldıktan sonra açtı.

“Link?”

“Evet, neden bana mesaj atıyorsun?” Hoparlör tuşuna basıp birkaç sınav çekmek üzere yere uzandım.

“Amcam Hal, seninle aynı yerde çalışıyor. Telefonunu burada bırakmış. Bu hafta sonu...” Öksürdü. “Ziyarete geldiğinde yani. Neyse... Ben, şey, üzgünüm ama gittiğinden beri Bayan Briarlane’le konuştun mu?”

“Hayır. Bulunduğu yerde telefonla konuşulmuyor.” Yerden her uzaklaştığımda sırt kaslarımı sıkıştırdım. Derdi buysa eğer, bu azgın ergenin Camille ile hiç şansı yoktu.

“Biliyorum ama bana mesaj attı ve tavrı biraz... tuhaf geldi. Onu havaalanına sen mi bıraktın?”

“Bak çocuk. O iyi. Bana mesaj atıyor. Havaalanına giden arabaya bindiğini gördüm.”

“Tamam. Sanırım bu daha iyi hissetmemi sağladı.”

Gözlerimi devirdim. Sanki bu ufaklığın ne hissettiği çok umurumdaymış gibi. “Harika. Bugün yapmam gereken önemli işler var, o yüzden başka bir şey yoksa...” Bicepslerim güzelce yanmaya başlamıştı.

“Yani sana attığı mesajlar normal miydi?” Sesinde hâlâ kararsızlık vardı.

“Evet.” Kendimi yukarı itip orada kaldım. Şimdi düşününce, aslında normalden daha soğuk konuşmuştu. Beni başından savıyor muydu? Başımı iki yana salladım. Mümkün değildi. “Çoğunlukla.”

“Çoğunlukla mı?”

“Evet, sana ne yazdı?” Bir elimi sırtıma yerleştirerek tek elle sınava başladım, her kalkışta nefesimi dişlerimin arasından veriyordum.

“Sanki birazcık... bilmiyorum işte, kabaydı.”

“Ona ne yazıyordun?” *Sikinin fotoğrafını yollamamışsındır umarım.*

“Konuşmak istediğim ödev sorunları vardı da. Büyük bir şey değil.” Son cümlede sesi çatladı.

“Peki.” Elimini değiştirdim. “Bak, o benim kız arkadaşım, tamam mı? Ona karşı küçük bir hoşlantı duyuyorsan unut gitsin. Azgın sikin onun yakınına bile yaklaşmayacak. Anladın mı?”

Sızlandı. “Konu o değil.”

“Bana ‘ergenlik hormonlarım zirvede ve kız arkadaşını sikişmek istiyorum ama mesajlarıma olumlu yanıt vermiyor’ dışında başka bir şey söylemeyeceksen bu konuşma bitmiştir.” Camille benimle bile sikişmiyordu. Bu çocuğun zerre şansı yoktu.

“Onun hakkında böyle söyleme.” Ses tonunda bir keskinlik vardı. Bir anlığına oğlan çocuğundan çok yetişkin bir erkek gibi konuşmuştu.

Dirseklerimi serbest bıraktım ve yüzüüstü uzandım. “Ahbap, o bana ait. İstedigimi söylerim.”

“Seninle çıktığına inanamıyorum. Bak, şerefsiz, bugün bana bir mesaj gönderdi. Ekran resmini alıp sana gönderiyorum.”

“Sikinin fotoğrafı olmasa iyi olur.” Mesaja bastım ve konuşma ekranı belirdi, çocuk ailesi hakkında dırdır ederken Camille de onu oyalıyordu.

“Önemli kısmı görüyor musun?”

Ekрана baktım. “Dikkatimi çeken bir şey olmadı.”

Mint Baxter: Yanlış bir şey mi yaptım?

Camille Briarlane: Hayır. *Epipogium Aphyllum*'u araştırmakla meşgulüm. Üzgünüm ama gezinin geri kalanı boyunca telefonumun pek çekeceğini zannetmiyorum. Döndüğümde konuşuruz.

"Aphyllum'un baş harfini büyük yazmış."

"Tamam. Yani?" Serin ahşap zeminde sırtüstü dönerek karın egzersizi yapmaya başladım.

"*Sen* ciddi erkek arkadaşı mısın?"

"Çocuk, beni sinir ediyorsun. Sadede gel. Ayrıca bil diye söylüyorum, ben harika bir erkek arkadaşım."

"Bayan Briarlane, iki terimli sınıflandırmadaki tür isminin baş harfini *asla* büyük harfle yazmaz."

"Anlamadım?" Mekiklerin sayısını unutsam da çekmeye devam ettim.

"Dersindeki ilk haftamızda, bize canlı varlıkları sınıflandırmının doğru şeklini öğretmişti. İlk kelime cinstir. İkincisiyse tür. Türler asla büyük harfle yazılmaz. Bu da asla öyle bir hata yapmayacağı anlamına geliyor."

"Otomatik düzeltme diye bir şey duydun mu hiç?" Karın kaslarım yandığı sırada çocuk haklı olabilir mi diye düşündüm. Camille bilimsel şeylere fazla meraklıydı, özellikle de bitkiler söz konusuysa.

"Sorunun ne senin?" Sesi yükseldi. "Yazan o değildi. Olamaz. Asla öyle bir şey yapmaz. Hem mesajları o yazıyormuş gibi bile *hissettirmiyor*."

Durdum ve başımı zemine yasladım. "Bana attığı mesajlar da biraz tuhaftı." Neredeyse bensiz çok eğlendiğini söylediği Noel meselesi... Onun doğru olmasına imkân yoktu.

"Gördün mü?" Zaferle sevinç çığlığı attı. "Diğer arkadaşları kim? Onlarla iletişime geçip geçmediğini soracak mısın?"

"Evet, Veronica'ya mesaj atacağım. Ama şimdiden çok heyecanlanma. Eminim yeni çevresine uyum sağlamaya çalışıyordur."

DUYGUSUZ

“Heyecanlanmıyorum. Endişeliyim.”

“Endişelenmek için fazla gençsin.” Oturup telefonumu yerden aldım. “Birkaç arama yapacağım.”

“Bir şey bulursan lütfen bana mesaj at.”

“Tamamdır.” Aramayı sonlandırıp bir mesaj penceresi açtım.

Link: Selam Veronica, bizim kızdan haber aldın mı?

Üç nokta belirdi.

Veronica: O benim kızım ve evet.

Link: Sana da tuhaf konuşuyor gibi geldi mi?

Veronica: Şey, cevapları biraz kısaydı sanırım ama garip bir şey yoktu. Neden?

Link: Sadece kontrol ediyorum. Bana yazdığı cevaplar da kısaydı.

Veronica: Büyük bir maceranın içinde. Muhtemelen yardımına koşan bir sürü kaslı, yarı çıplak yerli varken bize vakti kalmıyordur.

Link: Mümkün değil.

Veronica: Endişelenme. Başının çaresine bakar.

Bunun üzerine peşini bırakmak istesem de rahatsızlık hissi içimi kemiriyordu. Camille, gezi başkanının numarasını bırakmıştı. Onu arayacaktım... Sabah mastürbasyonumu bitirdikten hemen sonra.

CAMILLE

Helikopter o sabahın erken saatlerinde kalktı, ben odamın penceresinden izlerken pervaneleri soğuk havayı kesiyordu. Onu dışarıya kadar geçirmemi istediğinde onu reddetmiştim. Koyu gri takım elbisesiyle oldukça yakışıklı ve güçlü görünmesine rağmen gitmesini istiyordum. İçimde uyandırdığı duygular, kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Onu anlamaya çalışmak yerine kaçmak için bir plan yapmam lazımdı.

Helikopter döndü ve öne doğru eğildi, her geçen saniye onu benden uzağa taşıyordu. Birisi kapıyı tıklattı, sonra da tuş takımının sesini duydum. Timothy kapıyı açtı ve kapanma mekanizmasındaki bir düğmeye bastı. Böylece kapı açık kaldı.

“Lütfen buradan gitmeme yardım et.” Yanına yürüdüm.

Gözlerini yerde tuttu.

“Timothy.” Önünde durdum.

Bana bakmadı bile.

“Hey!” Yüzünün önünde parmaklarımı şıklattım.

Bu defa bakmıştı. “Kaçış taleplerinize katılamam.”

“Burada hapis kalmam senin için sorun değil mi?”

“Yapamam.” Ellerini önünde birleştirdi. “Kahvaltınız aşağıda hazır.”

Stresli olduğunda İngiliz aksanı daha belirgin çıkıyordu. Birden onu tanıdım. Her şey nihayet yerine oturmuştu. Öfke kan dolaşımımı ele geçirip tüm mantıklı düşüncelerimi zehirledi.

"Dr. Williams?" diye tısladım.

Gözleri büyüdü ancak cevap vermedi.

Beni arayan ve Amazonlar'daki, -güya eski profesörümün ekipteki saygın yerim için beni ziyadesiyle övdüğü- geziyi açıklayan adam oydu. Hepsi bir kurmacaydı, Sebastian'ın beni tuzığa düşürme planının bir parçasıydı sadece.

"Bana yalan söyledin. Buraya gelmem için onun oyununa alet oldun. Neden?" Sessizliği derinleşirken içim öfkeyle doldu. "Sorunun ne senin?" Ona yaklaştım, benden çok daha iriydi. Omuzlarından tutup onu sarsmak istiyordum. "Ne yaptı sana?"

Sonunda bakışlarımla buluştu. "Beni özgür bıraktı."

"Zavallı adamı rahat bırak." Sebastian'ın sesi içimi ürpertti. Yakınlardaki bir hoparlörden gelmişti.

Beni bir şekilde izliyor, *duyabiliyordu*. Hızla döndüm ve odaya bakınarak kamerayı bulmaya çalıştım. Ondan bir süreliğine kurtulmuş olmama rağmen hâlâ buradaydı.

"Sana bunu söylemek istemedim ama evin her yerinde kamera sistemi var." Sesi sahiden mahcup gibi mi çıkmıştı? Sırf sınırimi çıkarmak için Timothy'yi tekmeleme ve tokatlama isteğimi bastırdım. Fakat bu onun suçu değildi, en azından tam olarak. Sesi nereden geldiği belli olmayan o şerefsizin suçuymuştu.

"Demek sürekli gözetlendiğimi söylemek istemedin, öyle mi?" Ellerimi kalçama koydum ve daha iyi bir hedef bulamadığımdan, gözlerimi odanın ortasındaki siyah avizeye diktim. "Yaptığın en psikopatça şey olduğu için mi?"

"Kendimi savunmam gerekirse, eve uzun zaman önce kamera taktırmıştım." Her konuştuğunda helikopterin pervaneleri arka planda *tak tak tak* sesleri çıkarıyordu.

"Neden?"

"Her şeye göz kulak olmak hoşuma gidiyor."

"Kameralar nerede?"

“Bulamazsın. Aramanın bir anlamı yok.”

Kayıtlarımı sakladığı düşüncesi omurgama doğru bir dehşet dalgasının yükselmesine sebep oldu. Ardından başka bir düşünce aniden gözlerimin önünde belirdi. “Ah, Tanrım... banyoda da var mı?”

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

“Aman Tanrım!” Çığlık atarak ellerimle yüzümü örttüm. Birkaç derin nefesin ardından ellerimi indirdim. “Kapat onları!”

“Karşılığında bana ne vereceksin?”

Anlaşma istemiyordum. Mahremiyet istiyordum. Benim için yarattığı bu kafeste kendime ait bir şeyler, biraz alan istiyordum. Nasıl cüret ederdi? Öfke kanımı kaydattı. Timothy’ye dönerek bir nefes ötesinde durdum. “Banyodakileri ve bu yatak odasındakileri kapatmazsan Timothy’yi öperim.”

Timothy’nin rengi soldu ve gözleri avizeye kaydı. *Yakalandın.*

Bir hırlamadan sonra, “Helikopteri döndür,” dedi. *Tak tak tak.*

“Vaktinde yetişemezsin.” Omzumun üzerinden avizeye seks olduğunu umduğum bir bakış attım. “Belki de bir öpücükten fazlasına dönüştürürüm.”

Timothy zorla yutkundu.

“Senin için sorun olmaz, değil mi?” Elimi pürüzsüz yanağında gezdirdim.

“Hemen şu lanet helikopteri döndür!”

“Şartlarımı kabul et yoksa Timothy tadıma bakar.” Parmak uçlarımda yükseldim ve avuçlarımı Timothy’nin sert göğüs kaslarına değdirdim.

“Lütfen yapmayın.” Kaşında parlak bir ter damlası belirdi. Meydan okumamın üstesinden gelmeye çalışması acınasıydı ama duramazdım. Şimdi olmazdı.

“Tamam!” Sebastian’ın bağıışıyla irkildim. “Peki. *Sadece* banyodakileri kapatacağım.”

“Yatak odasındakini de.”

“Hayır.”

“Dudaklarını uzat, Timothy.” Yanaklarını tutup onu kendime çektim.

“Anlaştık!”

Gülümsedim ve zavallı adamı bıraktım, ardından avizeye döndüm. “Kameraları *hemen* kapat.”

“Kapandı.”

Timothy rahatça nefes alarak kapı çerçevesinin önünde yere çöktü.

“Yalan söylemediğini nereden bileceğim?” Gözlerimi avizeye diktim.

“Timothy, yatak odasındakini ve tuvaletlerdeki kameraları sök.”

“Tamam efendim.”

“Güzel.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kendimle fazlasıyla gurur duyuyordum.

“Şehre devam et.” Sebastian’ın sert emri camı bile kesebilirdi.

Timothy, zaten düzgün olan siyah kâhya ceketinin ucunu çekiştirdi. “Siz kahvaltınızı yaparken kameraları...”

Cebinden gelen titreme ve zil sesi sözünü kesti. Bana bir bakış attı. “Bir dakika izin verin, lütfen.”

“Tabii.” Koridora çıktım ve kapı arkamdan kapanırken merdivenlere yöneldim.

“Camille.” Sebastian’ın sesi önümdeki koridora yayıldı ve içime bir endişe tohumu ekti. “*Seninle* bu akşam döndüğümde ilgileneceğim.”

“Bunların çoğunu bulabileceğimi düşünüyorum.” Gerry, eskimiş beyzbol şapkasını kafasının arkasına itti ve ona verdiğim bitki listesini inceledi. “Bazı bilimsel isimlerden emin değilim ama hallederim.”

“Harika.” Üzerinde çalıştığım domates bitkisinin köklerinin etrafını kazdım. “Getirmen ne kadar sürer sence?”

“Bazılarını bugün getiririm. Bazıları biraz daha uzun sürebilir.” Konuşurken güneşten solmuş teni kırıştı, buna rağmen koyu kahverengi gözleri gençliğe özgü o parıltısını koruyordu. “Büyük planlarınız mı var?”

Omuzlarımı silkerek domatesi nazikçe çıkarıp, daha geniş bir pişmiş toprak saksının içine tekrar ekdim. “Sadece birkaç deney. Egzotik türler hakkında bizzat çizimler ve çalışmalar yapmak istiyorum. Daha yaygın olanları melezlemede kullanacağım.” Duraksadım. “Kaçmama yardım etmekle ilgilenmezsin, değil mi?”

“Hayır. Yapmamam gerekiyor.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Size zarar verdi mi?”

“Evet desem yardım eder miydin?”

“Ederdim ama böyle bir yalanla yanlış başlangıç yapmış olmamız hiç hoşuma gitmezdi.” Kâğıdı katlayıp iş tulumunun cebine sıkıştırdı. “Yalan olurdu, değil mi?”

“Bariz zihinsel ve duygusal hasar sayılmazsa...” Başparmağımın tırnağını çiğnemek istedim ama ellerime toprak bulaşmıştı. “Hayır, bana fiziksel olarak zarar vermedi ama yine de burada esir tutulmamalıyım.”

“Evet, tutulmamalısınız. O konuda size katılıyorum.” Sözlerine rağmen bana yardım etmek için bir şey yapmaya istekli değil gibiydi. Listemi koyduğu cebine vurdu. “İstedikleriniz bu kadarsa gitsem iyi olur.”

Dikkatimi yeniden bitkiye verdim ve gözlerime batan gereksiz yaşları yok saydım. Buradaki kimse kılını kıpırdatmayacaktı.

Tek başımaydım. Gerry'nin ayak sesleri seranın arkasında kaybolurken ağlama isteğim azaldı. Kimse bana yardım etmese de listemdeki bir şey kendi kendime yardım etmemi sağlayacaktı.

“Ne düşünüyorsun?”

Sebastian'ın sesi yakındaki çatı kirişinden gelince yerimde sıçradım. Hoparlör içerisine gömülmüş olmalıydı. Domatesi saksıya yerleştirdim, ardından etrafını toprakla doldurdum. “Domatesleri yeniden ekmemin bütün sabahımı, sınıflandırmanın ve buradaki diğer her şeyin de öğleden sonramın tamamını alacağını düşünüyorum.”

“Bence doğruyu söylemiyorsun.”

Konuşurken kameraya bakmak için etrafa bakındım ki bu saçmalıktı. Belki de bilmemem ve hayalet Sebastian'la öylece konuşmaya devam etmem daha iyiydi. “Şimdi de bitki ekme ve sınıflandırma konusunda uzman mı oldun?”

“Hayır, o kısmı doğrudu. Sadece düşündüğünün o olmadığını söylüyorum.”

Bitkinin tabanındaki koyu toprağa bastırdım. “Zihnimde kameranın olmaması ne kadar kötü, değil mi?”

“Öyle bir şey için neler vermezdim.”

Bir sonraki bitkiye geçerken, “Psikopat,” diye fısıldadım.

“Dudaklarını okuyabiliyorum.” Sesi kalınlaştı. “Aslında dudaklarını epey düşünüyorum. Ne kadar yumuşak olduklarını, tadını. Dilinin en az benimki kadar meraklı oluşunu.”

“Senin yapman gereken kirli anlaşmalar yok mu?” Kolumun temiz kısmıyla yüzüme düşen saç tutamını ittim. “Meşgulüm de.”

“Beş dakika içinde heyecanla beklediğim bir toplantım var.”

“Neden o kadar heyecanlısın?” Pişmiş topraktan saksının dibine, fazladan gübre attım. “Yıllık fok dövme inzivanı mı planlıyorsun?”

Kahkahası etrafımdaki alanı doldurup beklenmedik bir neşeyle elektriklendirdi. Nedense beni ısıttı. Dudaklarımda oluşan belli belirsiz gülümsemeyi durduramayınca göremesin diye başımı eğdim.

“Güzel gülümsemen için teşekkür ederim. Günün geri kalanında yanımda taşıyacağım.” İç çekti. “Korkarım altıya kadar meşgul olacağım. Sonrasında bu akşam misafirimiz olacak.”

Yaptığım işi bıraktım. “Misafir mi? Kim?”

“Babam.”

Sabit bir sesle konuşmaya çabaladım. “Beni buraya kilitlediğini biliyor mu?”

“Babama her şeyi söylerim.”

“Bunu sorun *etmiyor* mu?” Nerdeyse sonraki domatesin sapını koparacaktım.

“Tam olarak etmiyor diyemem. Ama istediğimi yapmama izin vermeyi öğrendi. Yaptığım şey o kadar...”

“Yasal, ahlaki, etik, adil, akla yatkın olmasa da mı?”

Kahkahası bu sefer daha kalın ve daha karanlıktı. “Makul diyecektim.”

“O halde sana destek oluyor.”

“Sayılır, evet.”

“Harika.” Duygusuz mizah yeteneğim en az bahçıvanlığım kadar tazeydi.

“Gitmem lazım ama yakında dönerim.”

“Acele etme.”

“Bu sabahki küçük tuzağını unuttum sanma. Onu biraz daha detaylı tartışmamız gerekecek.”

Kolumu gökyüzüne doğru kaldırarak orta parmağımı gösterdim.

Kahkahası güneş ışınlarının arasından aktı. “Yakında.”

SEBASTIAN

Helikopterden uzun adımlarla uzaklaşıp evin kütüphane kanadına doğru ilerledim. Midemdeki ekşime, ondan uzak kaldığım her an daha çok artmıştı. Link'in, 'Dr. Williams'ın' ofisini araması canımı sıkıyordu. Timothy araştırma görevlisi numarası yapmış ve Camille'in iyi olduğunu, yalnızca Dr. Williams'la beraber yoğun çalıştığını söyleyerek o mankafayı rahatlatmıştı. Belli ki mesajlarım şüphe uyandırmıştı, bu yüzden onlardan kurtulmak için çıtayı yükseltmem gerekiyordu.

Helikopter kalkışa geçip arazinin uzak tarafındaki park alanındaki hangara ilerledi. Akşam vakti ev ıslıl ıslıl olsa da bakışlarım Camille'in bir kitapla beraber kıvrıldığı kütüphaneye odaklandı.

Artık yakınımda olduğundan onu kollarıma alana kadar koşmak istedim. Elbette anlaşma olmadan kendisine dokunmama izin vermezdi. Belki babam bu konuda bana yardımcı olabilirdi. Helikopter inerken arabasının uzun araç yolundan geçtiğini görmüştüm.

Timothy beni arka kapıda karşıladı. "Babanızla birlikte kütüphanede. Babanızı oyalamaya çalıştım..."

"Siktir." Yanından hızla geçerek kütüphanenin yer aldığı koridora gittim. Siyah kapı açıldı ve Camille'in sesi geldi.

"...sonsuz kadara burada kalmamı bekleyemezsiniz!"

“Biliyorum.” Babamın sakinleştirici sesi, onun yüksek tonunu bastırmaya çalışıyordu. “Sonsuza kadar değil. Onunla konuşmam için bana bir fırsat ver.”

Kütüphaneye girdim. Camille sırtı ateşe dönük halde ayakta idi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Eflatun kazağı ona sıcak bir yansıma vermişti ve seçtiği kot pantolon, bacaklarının şeklini gösteriyordu. Midemdeki ekşime azaldı, bana elinden geldiğince ters bakışlar atsa da yakınımda olması adeta ilaç gibiydi.

“Kulaklarım neredeyse yanıyordu.” Ona sırıttım.

Öfkeli bakışları daha beter bir hal alırken ellerini yumruk yaptı.

“Oğlum, bunu daha kötü hale getirme.” Babam en sevdiği sandalyeye oturmuştu, Camille de genelde onu tercih ediyordu. “Ne karmaşa ama.”

“Karmaşa değil.” Ceketimin düğmelerini açıp çıkardım. Camille’in gözleri her hareketimi takip etti. Bakışları göğsümde oyalandığında, bana duyduğu çekimden yayılan güveni içime çektim. İsteddiği kadar karşı koyabilirdi fakat bakışlarındaki arzu, dudaklarındaki inkârdan daha samimiydi.

“Bu zavallı kızı kaçırmışsın.” Babam alnını ovdu, sesi yaşından ötürü titriyordu. “Bunu düzeltemem, oğlum. Sana öğrettiğim her şeyi çöpe attın. Sonu iyi bitmeyecek.”

“Her şey plana göre gidiyor.” Karşısına oturdum. “Camille buraya, benim yanıma ait. Göreceksin, o da görecektir.”

“Ben buradayım, psikopat.” Başparmağının tırnağını kemirmeye başladı.

Babamın yüzündeki stresli ifadeden nefret etsem de elimden bir şey gelmiyordu.

Başını salladı, ardından Camille’e döndü. “Ailen var mı, canım?”

“Birilerinin beni özleyip özlemeyeceğini mi soruyorsunuz?” Acı dolu ses tonu, sanki babamın daha çok çökmesine sebep olmuştu.

“Eminim bir sürü insan seni özleyecektir.” Elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. “O konuda şüphem yok, üzgünüm.”

“Üzgünseniz oğlunuza beni bırakmasını söyleyin!”

Babam bana baktı. Ondan sızan endişe, delinmiş bir akciğerdeki hava gibiydi. “Onu bırakmak zorundasın, Sebastian.”

“İkiniz için de bunu anlamamanın zor olduğunun farkındayım ama doğru olan bu. Onu bırakmayacağım.”

“Delisin sen! Bir insanı öylece çalamazsın.” Camille sırtını bana dönüp başını ellerinin arasına aldı. “Benim Amazonlar’da olmam gerekiyordu,” diye mırıldandı ellerine doğru.

“Oğlum.” Babamın nazik sesi -psikopatın içinde var olduğunu umduğu gerçek bana ulaşmaya çalışırken kullandığı o ses (spoiler uyarısı: orada yalnızca psikopat vardı)- üzerime saldırdı. “Bu sabah bana anlattığında içten içe şaka yaptığını umuyordum. Ama yapmadığını biliyordum. Biliyordum.” Başını salladı. “Seni büyütmek için... her şeye rağmen iyi bir adam olabilmenin yolunu sana göstermek için elimden geleni yaptım. Ancak yolu bu değil. Şimdi de kendine hapisane bileti satın aldın. Seni akıl hastanelerinden uzak tutmak için yaptığım onca şeyden sonra.” Gözlerine yaşlar doldu. “Oğlum, lütfen bırak onu.”

“Anlamamı beklemiyorum. Ama anlayacaksın.” Camille’i işaret ettim. “O, *hissetmemi* sağlıyor.” Babamı gösterdim. “Senin gözyaşlarının beni üzmesi gerekiyor, değil mi? Üzmüyorlar. Canının sıkkın olduğunu gördüğümde ‘mutsuz olmanı istemiyorum’ diye düşünüyorum fakat üzüntünü *hissetmiyorum*. Ama o...” Sanki anlamasını sağlayabilirmiş gibi babama yaklaşıp öne doğru eğildim. “O ağladığında ya da güldüğünde, tam şuramda hissediyorum.” Göğsüme, kalbimin olduğu yere vurdum. “Daha

önce ne böyle bir şey deneyimledim ne de yaşadım. Bunu bırakmam. Anlamıyor musun?”

Camille bana doğru döndü, gözleri üzgün olsa da acımasının kendisinden çok bana yönelik olduğundan şüphelendim.

Babam ona, ardından tekrar bana baktı. Yüzünde yeni bir ifade belirmişti. Neredeyse... umutlu muydu? “Oğlum, bir dakikalığına odadan çıkabilir misin? Camille ile yalnız konuşmak istiyorum.”

Camille’i bırakmak istemesem de babama güveniyordum. “Pekâlâ.” Ayağa kalkarak ona dönme arzuma karşı koydum ve kapıya doğru yürüdüm.

Babam, Camille’e az önce oturduğum koltuğu gösterip peşimden kapıya geldi. “Oğlum, kamerayı kapat. Sesi de.” Siyah kapıyı yüzüme kapattı ve tamamen karanlıkta kaldım.

Sonsuzluk gibi gelen ancak teknik olarak sadece bir saat kırk üç dakikanın ardından dışarı çıktılar.

Beklerken yaslandığım duvardan uzaklaştım. Babam Camille’e sarıldı, ikisini ayırmak istedim. *Benim*. Hayatım boyunca ilk defa babama zarar vermeyi düşünüyordum. Olduğum yerde kalıp içinde bulundukları duruma dikkat kesildim.

Camille’in gözleri yaşlı, burnu hafifçe kızarıktı. Ağlamıştı. Babam burnunu çekti. Birlikte ağlamışlardı. Camille nihayet bana baktığında gözlerinde, her zamanki ihtiyatın yanında yeni, anlayışlı bir ifade de vardı.

“Neyi kaçırdım?”

Babam yemek odasına yöneldi. “Rita akşam yemeği için ne pişiriyor?”

Camille onu takip etti.

“Ne konuştuğunuzu bana söylemeyecek misiniz?” Camille’e yetiştim.

“Hayır.”

Siktir. Sanırım iyi haber, Camille’in eskisine göre kaçımaya daha az meyilli görünmesiydi.

“Kaçmayı denemeyi bırakmaya mı karar verdin?”

Başını iki yana salladı. “Özgürlüğümde vazgeçmem için babamla tek bir konuşma yapmaktan fazlası gerekecek.”

“Yine de sarıldınız?” Sesim soru sorar gibi çıkmıştı. Kulağıma aptalca geldiğini biliyordum ama konuşmalarının her bir parçasını öğrenmek istiyordum. “Bu iyi bir şey mi?”

Yemek odasına girmeden önce durakladı.

Açık mavi gözleri beni delip geçti, ardından babama göz attı. “Senin tek kurbanın ben değilmişim diyelim.”

Sebastian dişini fırçaladı ve ben gardırobumun arkasında dolaşırken aynadan beni izledi. Orayı çoktan “benim” gardırobum olarak düşünmem garibime gitmişti. Pijamalarımı giyerken kendime oranın sadece “bir” gardırop olduğunu hatırlattım.

Dışarı çıkıp lavabodan diş fırçamı aldığımda, Sebastian başını salladı. “Kıyafet yasak.”

“Aptal kuralların umurumda değil.” Fırçama biraz diş macunu sıktım ve o aynadan bana ters ters bakarken işe koyuldum. Bakışları iyice sertleşirken acele etmeden, yavaşça ve metoduna uygun bir şekilde dişlerimi fırçaladım. İşim bittiğinde dönüp yatak odasına yöneldim.

Kolumdan yakalayıp beni döndürerek sırtımı duvara dayadı. “Babam hakkımda ne söyledi bilmiyorum ama seni temih ederim ki bana meydan okuman senin çıkarına olmayacak.”

“Yatağa pijamalarım ile gireceğim.”

“Hayır.” Eğilerek yaklaştı. “Girmeyeceksin. Zorunda kalırsam onları yırtıp çıkarırım.” Yüzünde bir sırıtma belirdi ve bakışlarımı onunkilere sabitlemekte zorlandım.

Özgüvenimi bir top haline getirerek sesimle birlikte savrulmasına izin verdim. “Sana bir anlaşma teklifim var.”

Tişıörtümü tutup kumaşı avucunun içine aldı ve beni kendine çekti. “Çıplak olmanı içerse iyi olur.”

Zorlukla yutkundum. Babasının, bana kütüphanedeyken verdiği cesareti çağırmayı denedim. “Anlaşma şu. Yatakta istediğimi giymeme izin vereceksin, ben de kendi isteğimle bana sarılmana izin vereceğim. *Yoksa* çıplak yatar ve yatağın diğer tarafında kalırım, bana dokunamazsın. Senin seçimin.”

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Üçüncü seçeneği unuttun.”

Elini tutarak parmaklarını çözmeye çalıştım. Kıpırdamadılar.

“Üçüncü seçenek seni soymam ve zorla bana yaslanmış halde uyumanı sağlamam.” Beni duvara doğru bastırdı, bedeni benimkinin üzerinde hâkimiyet kuruyordu. “Nasıl öpülmekten hoşlandığını çoktan biliyorum.” Devam etmeden önce sesi iyice kısılmıştı. “Ve kendine ne kadar yalan söylersen söyle, fazlasıyla keyif aldığını da biliyorum.”

Tişörtümü bırakması için çabalamaktan vazgeçtim. “Bütün gece sana karşı koyarım.” Nefes nefese çıkan sesim, bana ihanet etse de biraz olsun kazanç sağlayana dek pes etmeyecektim.

“Birlikte çıplağız, bedenlerimiz birbirine geçmiş ve dayalı, öyle mi? Kulağa o kadar kötü gelmiyor.”

Titredim fakat korkudan değildi. Stockholm Sendromu ders kitabının içinde olmalıydım çünkü söyledikleri beni içten dışa ısıtıyordu.

“Benimki, dizimin kasıklarında son bulmayacağı tek teklif.” Yüzüme zorla katı olduğunu umduğum bir ifade yerleştirdim. “İster sarıl ister sarılma. Sana kalmış.”

Dudaklarını yaladı ve tişörtümdeki tutuşunu gevşetti. “Yatağa gir.”

“Pijamalı mı pijamasız mı?” *Yok artık, az önce kazandım mı ben?*

“Sen pijamalarını giyebilirsin.” Başparmaklarını, iç çamaşırının beline taktı ve belinden aşağı itip yere bıraktı. Kalın ve sert aleti özgür kaldı. “Ama ben çıplak olacağım.”

Döndüm, yatağın içine koşturdum. Banyonun lambasını kapattıktan sonra hemen peşimden geldi.

“Gel buraya.” Anlaşma *benim* olsa da ses tonundaki emir, yerini koruyordu.

Yorganın altına girip koyu silüetinin yanıma yavaşça yerleşmesini izledim. Eli belimi sardı ve beni kendi tarafına doğru çekti.

Bedenlerimiz temas kurar kurmaz ciğerlerinden derin bir soluk kaçtı. “Neden bu kadar doğru hissettiriyor?”

Sıcaklığı, sesindeki dürüst merak ve ona verdiğim tepki, beni boğuyordu. Anlam veremedim. Ona karşı az da olsa olumlu hisler beslediğim için kendimden nefret ediyordum. Durumum sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar karmaşıktı.

“Sen de hissediyorsun, biliyorum.” Burnunu saçlarıma sürttü.

“Hayır.” Göğüslerim yan tarafına yaslanırken, meme uçları-
nın rızam olmadan sertleşmesi ve midemin sıkışmasına bakılırsa, zayıf bir karşı çıkıştı.

Dönerek kollarını bana doladı ve beni zehirli kucağıyla sarmaladı. Sinekkapan bitkisinin ağzına düşmüştüm. Tıpkı talihsiz bir sinek gibi üstünlüğün bende olduğunu sanmıştım. Şimdi ise bana yaslanmış haldeyken bir avdan farksızdım.

“Dokun bana.” Pürüzlü sesi bedenimi sıyırıp geçti, tenimi tutuşturdu.

“Bu anlaşmada...”

“Sana sarılabileceğimi söyledin.” Dudaklarını kulağıma bastırıp fısıldadı. “Sen de bana sarıl.”

Sarılışına karşılık vermeyi reddederek kolumu yan tarafımda bıraktım.

“İnatçı.” Kulağımın dibinde gülümsedi. “Başka bir anlaşmaya ne dersin?”

“Şu anki sözleşme durumumuzdan bir hayli memnunum.”

“İyi hissettiğini biliyorum.” Elini sırtıma koyarak bir aşağı bir yukarı kaydırıldı. “Ama belki benim sunacağım bir şey vardır.”

“Neymiş o?” Üzerimdeki elleri uyuşturucu etkisi yaratıyordu, kendime rağmen rahatladım.

“Bana dokunmayı kabul edersen...”

Başımı, göğsüne dayalıyken iki yana salladım. “Sana el muamelesi yapmayacağım.”

Kısık gülüşü beni baştan çıkarmaya çalıştı. “Çoktan dudaklarının ve dilinin tadına baktım. Sen de en az benim kadar hoşlandın.”

Yanaklarım alev alırken kendimi kıpırdamamaya zorladım. “O konuda pek seçeneğim yoktu.”

“Seçeneğin vardı.” Parmaklarını saçlarımdan geçirdi. “Sen, *gerçek* senin istediği kararı verdin.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun. Bir yanın senin için doğru adam olduğumu, birbirimize ait olduğumuzu biliyor. İşte o, gerçek benliğin. Sen, o aptal erkek arkadaşının kurtarmak istediği ya da senin adına konuşup prensesmişsin gibi davranmak zorunda olduğu bir kadın değilsin. Işıksın ama karanlığı arzuluyorsun. Beni arzuluyorsun.”

Kalbim ona hızlı atışlarla cevap verdi ve soyunup yatağın ucunda uyumuş olmayı diledim. Dokunuşu fazla yatıştırıcıydı, sözleri bana daha önce hiç dokunmadığım bir seviyede hitap ediyordu. İçimi nasıl görebiliyordu? Ya da hiçbir şey görmüyordu. Belki de yalnızca kendi isteklerini bana yansıtıyordu. Fakat bu doğruysa, neden bu kadar çelişkili hissediyordum?

“El muamelesine gelince, istediğim o değil. Hayır demem tabii. Kabul edersen bu anlaşmada yapman gereken gece boyunca henden hoşlanıyormuş gibi davranmak.”

Gözlerindeki karanlık havuza bakmak için başımı eğdim.
“Zor bir görev.”

Dudakları titredi. “Eminim ifade ettiğin kadar zor değildir.”

“Haklısın, daha beter.”

“Hadi.” Sırtımı okşamaya devam etti. “Burada istediğin için bulunuyormuşsun gibi davran.”

Benden, kelimelerinin ifade ettiğinden fazlasını istiyordu. Benden istediği şey, kendimi serbest bırakmamdı. Her şeyi unutup bunun olmasına izin vermemdi.

“Mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Neden mümkün değil?”

Sol bacağımı uzattım. Bileklik hafifti ve vücut ısımdan dolayı ısınmıştı ama yine de üzerimde ağırlık yaratıyordu. “Çünkü gerçek değil.”

“Numara yapma kısmı burada devreye giriyor.”

“Karşılığında ne teklif ediyorsun?”

“Şehirde bir gün.”

Nefesim kesildi. “Ciddi misin sen?”

“Şaka yapan türden biri gibi mi görünüyorum?”

“Pek sayılmaz.” Umut, içimde tatlı bir melodi gibi mırıldandı. Şehre gidebilirim belki kaçma şansım olurdu.

“Anlaşma şu, sonraki pazartesi benimle şehre geleceksin. Ben işlerimle ilgilenirken teras katı dairemde kalacaksın. İlk olarak öğle yemeğinde sonra da akşam yemeğinde görüşeceğiz. Timothy sürekli yanında olacak. Yanlış bir hamle yaparsan ona seni uyuşturup buraya geri getirmesini söyleyeceğim, böylece her şeye yeniden başlamış olacağız.”

“Neden yarın değil?”

Çenesini başımın tepesine koymak için beni kendine çekti. “Çok erken olur. Hem anlaşmaya göre bu hafta her gece sana

sarılmama izin vereceksin ve sen de bana dokunacaksın. Şehre böyle gidebilirsin.”

Burnumu kırıştırdım. “Her gece mi?”

“Evet.”

Sakin davranmak akıllıca bir seçenek gibi görünüyordu ancak bu şansın elimden kaçmasına izin vermeyecektim. “Sana ‘dokunmam’ derken neyi kastediyorsun?”

“Neyi kastetmemi istiyorsun?” Başımın tepesini öptü.

“Hey.” Ondan uzaklaştım. “Öpmek yasak.”

Beni tekrar kendine çekerken göğsünden kısık bir hırlama sesi geldi. “İnatçı. Vücudum üzerinde tam yetkin olacağını kastediyorum. Bana, yanında rahat olduğun biri gibi davranacaksın.” Gerildi. “O... O görüşüğün geri zekâlı dingil gibi.”

“Link’ten mi bahsediyorsun?” Canını sıkıldığını biliyordum, sırf misilleme yapmak için elimdeki küçük silahları kullandım.

Bedenindeki tüm kaslar sanki taş kesilmişti. “Evet, *ondan*. Fakat çok daha fazlasını istiyorum. Yanımda rahat ol.” Geri çekilerek bana baktı, gözlerime baktığı her saniye bedeni gevşedi. “Burada güvendesin. Yanımda her zaman güvendesin. Sana asla zarar vermem.” Sıcak avucunu yanağıma koydu. “Bana inanıyormuş gibi davran. Burada olmak istiyormuş gibi davran. Senin olmamı istiyormuşsun gibi davran.” *Benim olmak istiyormuşsun gibi davran*. Söyleyemediği kelimelerin aramızda asılı kaldığını hissedebiliyordum.

Ağırbaşlı davranıyordu, buna rağmen yalvarışı üzücü gelmişti. Sanki sözcüklere pek aktaramasa da ilgi arıyordu. O dili bilmiyordu ama istemedi de duramıyordu. Koşullara bakılırsa bu yüzden onu pek suçlayamazdım.

Bükülmüş bir ağaç bile güneşe uzanmak isterdi.

“O ifadeyi yapıyorsun. Hani şu okuyamadığım.” Parmak uçlarını yanağımdan aşağı kaydırıp, ardından dudaklarıma sürttü.

“Pijama giyiyorum, bana sarılmaya iznin var ve sana...” Derin bir nefes aldım. “Dokunarak yanında rahat olmaya çalışıyorum. Sonra da pazartesi günü şehre gidiyorum, öyle mi?”

“Evet.” Alnını benimkine yasladı. “Evet de.”

Kendimi, ona dokunmanın kaçış şansı için ödemem gereken küçük bir bedel olduğuna, isteklerine boyun eğmenin ondan çok bana yarayacağına ikna ettim. Ancak tıpkı önceki anlaşmamızda olduğu gibi, dokunuşu altında ısınan ve daha da kötüsü, onu hissetmek isteyen en aşağılık parçamı da inkâr edemezdim. Evet demek ona ruhumun başka bir parçasını vermektir. Özgürlüğümü yeniden kazandığımda ise, o parçaları geri alacağıma dair sadece bir umuda tutunuyordum.

“Evet.”

“Seninle çalışmak bir zevkti.” Gülümsedi, sivri hatlarında gerçek bir haz belirdi. “Şimdi, ellerini üzerime koy.”

SEBASTIAN

Bedenimin yan tarafındaki kararsız parmaklar, omzumu gıdıklayan yumuşak nefesi. İçine dalıp derinliğini keşfetmek ve onu, o yapan her şeyin haritasını çizmek istiyordum. Ancak nazik dokunuşlarına da razıydım. Güvenini kazanmam gerekiyordu. En yeni anlaşmamız, -onun yarattıklarından biri- bu küçük soruna müthiş bir çözüm sunuyordu.

Tıpkı yeni doğmuş bebeklerin anneleriyle kurdukları basit bir fiziksel temas gibi, hiçbir şeyin parçalayamayacağı kadar güçlü bir bağ yaratabilirdi. Biz de tam olarak bu durumdaydık. Camille kollarımın arasındaydı ve daha önce deneyimlemediğim bir memnuniyet, zihnimi parlatmak istercesine dolduruyordu.

“Buradaki her şey senin.” Parmakları cesaretlendi. Her bir önce sırtımda sonra da boynumun yukarılarında hareket ederken kulağına fısıldadım.

Ürperdi ve diğer elini kalbimin üzerine koydu. Dokunuşu tenime boylu boyunca yayıldı, bunun sona ermesini hiç istemiyordum.

Gözlerime bakarak bir elini yanağıma yerleştirdi. “Şu anda robot matematiği mi yapıyorsun?”

Hayatım boyunca ilk defa yapmıyordum. Sadece var oluyordum, zihnim onun düşünceleri dışında sessizdi. “Hayır.”

Parmaklarını kaşımda gezdirip alnıma düşen saçı çekti. “Kaç yaşındasın?”

Gülümsedim. “Otuz iki.”

“Hiç evlendin mi?” Parmakları incelemeye devam ederken kulağımın etrafına dokundu.

“Hayır.”

“Uzun süreli ilişkin oldu mu?”

“Hayır.”

Başıyla onayladı. “Baban senin için...” Küçük, beyaz dişle-riyle altdudağını ısır-dı. “Soğuk dedi. Sanırım kullandığı kelime buydu.”

“Seni bulana kadar öyleydim.”

“Ne şanslıyım.”

“Bence öylesin.” Parmaklarımı tişörtünün ucundan içeriye sokup belini ovdum. “Senden önce hiç kimseyi esir almadım.”

Burnunu kırıştırdı. “Bunu, umursamaz bir tavırla söyleyebi-liyor olman oldukça berbat.”

“Belki de. Ama ben farklı bakıyorum.”

“Söylemiştin. Eninde sonunda bunların hepsi bana mantıklı gelecek, değil mi? Sorun etmeyeceğim?”

Tereddüt etmedim. “Evet.”

“Hiç öyle olmama ihtimalini düşündün mü?” Elini omzuma indirdi ve orada durdu.

“Hayır çünkü seni bırakmayacağım. Bunu senin de hissetti-ğini biliyorum.”

Tırnaklarını omzuma geçirdi. “Robotun teki hislerden, hele de *benim* hislerimden ne anlar ki?”

“Sekiz yaşındayken komşunuzun yaşam alanlarını tehdit eden bir araziye temizlediği sırada, bir kirpi yuvası kurtardın. İç-lerinden biri sana iğnesini batırdıktan sonra acile gitmen gerekti.

Fakat sen yine de yerlerinin deðiřtiğinden ve güvende olduklarından emin oldun.”

Bana hayretle bakakaldı. “Sen nere-”

“Doğduğun yerin yerel gazetesindeki haberdendir.” Omuzlarımı silktilim. “On altı yaşımdayken mezuniyet balosu kraliçesi seçildin. Balonun kralı, yani o zamanlardaki erkek arkadaşın, tam bir Amerikalıydı. İyi bir görünüşü vardı ve atletikti, tipik bir iyi çocuktuk. Ama o akşamki fotoğraflarda gözlerin hep bir başkasındaydı. Deri giyen ve motosiklet süren, en sonunda okul sınırları içerisinde içki ve sigara içtiği için danstan atılan genç adama bakıyordun.”

Kaşları saç çizgisine değene kadar kalktı.

“Yıllığından ve birkaç eski Myspace* gönderisinden öğrendim.”

“Sapık takipçi.”

“Evet.” Dikkati dağılmışken parmaklarımı sırtından yukarı kaydurdım. “En sevdiğin film? *Kuzuların Sessizliği*. En sevdiğin kitap? *Tess*. Bunların hepsini biz tanıştıktan sonra öğrendim. Her bir bilgi, bir öncekinin üzerine gelerek birleşti ve senin somut bir resmini oluşturdu. Önsezilerimin bana zaten söylediğı şeyden artık emindim. Benim için yaratılmıştın. Hayatın boyunca, yakışıklı prensin ayaklarını yerden kesmesini bekleyen güzel genç kızı oynadın. Ama sen o değilsin.”

“Kim olduğuma dair en ufak fikrin yok.” Elini çekti.

Cıkladım. “Şehre yapacağın gezi tehlikede.”

Somurtup kolunu yan tarafıma doladı, parmak uçları sırtıma değıyordu.

“Daha iyi.” Parmaklarımı biraz daha yukarı kaydurdım ve açgözlülükle mümkün olduğunca çok dokundum. “Annenle baban altı ay arayla öldüğünde Link imdadına koştu. Sen de izin

* Facebook tarzı, fotoğraflar, şarkılar, videolar vs. yüklenebilen bir sosyal ağ sitesidir

verdin. Yine de o, asla olmayacak bir şeye dönüşen bir dayanak-
tan başka bir şey değildi. Onu kullandın.”

“Hayır. Yalan.”

“Yaptın. Onu kullandın, birlikte şehre taşınmaya hiç niyetin
olmamasına rağmen onu sürükledin. Seni sikmesine bile izin
vermedin. Bu arada, onun için teşekkür ederim.”

Vücudu taşa döndü, tırnakları sırtıma battı. Benden kaçmak,
öfkeyle inkâr etmek istese de şehre gitmeyi daha çok istiyordu.
Onu kendi tuzağına düşürmüştüm. Ben ona, birlikteyken ne-
den mükemmel olduğumuzu anlatırken kollarımın arasında
kalmak zorundaydı.

“Verileri öğüttüm ve seni buldum. Gerçek seni. Sıradan bir
erkek yerine canavar isteyen seni. Şeytanla dans etmekten zevk
alıyorsun. Anlaşmalarımız? İyi kızı oynamana rağmen seni öp-
memi istedin.” Burnumu kulağına sürttüm. “Tadını, çıkardığın
sesleri düşünmeden duramıyorum.”

Tırnakları sırtımı çizerek aşağı indi. “Dur.”

“İşte benim kızım.” Sırıttım ve tekrar gözlerine baktım. Sert
meme uçları dikkatimden kaçmamıştı. Bacaklarının arasındaki
ıslak sıcaklık da öyle. “Kimse seni tanımıyor. Tam olarak değil.
Benim tanıdığım gibi değil ve ben seni yargılamıyorum. Sen
nasıl benim okyanusuma çekiliyorsan ben de senin karanlık
kıvılcımına çekiliyorum. Biz, zayıf bir güç tarafından birbirine
çekilen mıknatıslar değiliz. Birbirimiz için kendi yer çekimimizi
yaratıyoruz.”

Gözleri kısılrsa da zihnindeki inkâr dudaklarına ulaşmadı.
İnandırıcı olmayacağını biliyor muydu?

“Veronica’ya, dans ettiğimiz o akşam beni ne kadar istediğin-
den hiç bahsettin mi?”

Bakışlarını kaçırdı. “Bu varsayımlardan yola çıkarak, asla kanıtlayamayacağın büyük bir hipotez yaratmışsın. Bilimsel yöntem hatası.”

“Göreceğiz.” Onu sarıp daha yakınımaya çekerek göğsüme hapsettim.

“Elini tişörtümün altına sokarak hile yapıyorsun.”

“Bu konuda ne yapacaksın?” Elimi yumuşak teninin üzerine koydum.

Göğüs kısmımda bir batma oluştu, sırtındaki elimi gevşetirken acı yoğunlaştı. Beni ısırtmıştı. Sertçe.

Halihazırda yarı sert olan sikim, hayatımın en sert ereksiyonuna dönüştü. “Bunu tekrar yaparsan nasıl davranman gerektiğini öğrenene kadar yüzümü amına gömmek zorunda kalacağım.” *Lütfen tekrar yap.*

Oflayıp başını koluma yasladı. “Uyu. Robot analizlerinden ve sapıklığından yoruldum... Aslında senden yoruldum.”

“Tabii, öyledir.” Diş izlerinin zonklayan acısından zevk aldım. “Bir sonraki seferde kan akıt.”

“Psikopat.”

Saçını tekrar öptüm ve yastığıma gömüldüm. “*Senin* psikopatın.”

“**B**ak çocuk, şu gezinin başkanıyla konuştum. Her şey yolunda.”
 “Bayan Briarlane ile konuşmana izin verdi mi?” Mint’in sesindeki endişe bedenimde bir karıncalanma yarattı. Bu çocuk neden benim kızım ile bu kadar ilgileniyordu?

“Hayır, bir ağaca çıkmış.”

“Bu kulağa şüpheli gelmiyor mu?”

“Hayır.” Sekreterime ofisime girmesini işaret ettim. Misafir koltuklarımdan birine oturdu, uzun bacakları arkamdaki pencereden gelen sabah ışığıyla parlıyordu. Onları eteğine ve altındaki karanlığa kadar gözümle takip ettim. Bu yeni geçici sekreterin kesinlikle uylukları arasında boşluk vardı. Dudaklarımı yaladım.

“Beni duyuyor musun Link? Alo?”

Her ne saçmalıyorsa, kaçırmıştım. Geçici sekreter kaleminin tepesini ağzına götürüp dişlerinin arasına bastırdı. “Ben olsam endişe etmezdim.”

“Sana mesaj attı mı?”

“Birkaç gündür atmadı ki öyle olmasını bekliyordum.” Bu azgın ergen neden işin peşini bırakmıyordu ki? “Endişelenmeyi bırak. O iyi.”

“Sanmıyorum.”

“Ben sanıyorum ve yetişkin olan benim. Bırak peşini.” Otorite yaymaya çalıştım. Yeni sekreter biraz doğruldu, demek işe yaramıştı.

Çocuk homurdandı, ardından bir anlığına sessiz kaldı. “Bekle. Onu alan arabayı gördüğünü söylemiştin, değil mi?”

“Evet, yani? Bak, benim ilgilenmem gereken işler...”

“Sadece beni dinle. Nasıl bir arabaydı?”

“Siyah bir limuzindi. Özel bir şey değildi.” Misafir koltuğumdaki sarısına güzel bir limuzinin içini göstermeyi isterdim.

“Normal mi bu?”

“Ne?”

“Bilim gezisinin limuzin ayarlaması?”

“Bilmiyorum. Daha önce hiç bilim gezisine gitmedim.” Sabrım sınıra ulaşmıştı. “Bir daha arama, çocuk. Her şey yolunda.”

“Hayır, Link...”

Ekrana basıp telefonu kapattım ve geçici sekretere zafer kazanmış bir gülümseme gönderdim. Gözlerimin önünde eridi. Kırmızı rujunun sikimde fena halde seksi görüneceğine bahse girerdim.

Sandalyemde arkaya yaslandım. “Ee, ajandamızda bugün ne var?”

Gerry, öğleden sonra seraya teslim ettiği bitkileri inceledi. Çeşitli ürün kutularında yeşil saplar ve birkaç çiçek karışık halde duruyorlardı.

“Hepsi bu mu?” Yığını gözden geçirdim ancak aradığım asıl türü göremedim.

Eskimiş lacivert şapkayı tekrar kafasına taktı. “Dördünü Florida’dan sipariş etmem gerektiği için kargo gecikti. Birkaç güne burada olurlar.”

“Ah.” Hayal kırıklığımı gizlemek için bir eldiven çıkardım ve kendimi yeni gelenlerle meşgul ettim.

Gerry, düzenli sıralanmış bitkilere ve daha yeni saksılara ayırdığım fidelere bakındı. Yalnızca birkaç gün içinde serayı istediğim gibi düzenlememe yardım etmiş ve budama makası dışında istediğim her aleti getirmişti. Belli ki keskin silahlar yasaktı.

“Bugün sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” Kürdanı dudaklarının bir tarafından diğerine geçirdi.

Hazırlık masasındaki başka bir listeyi gösterdim. “Mümkünse biraz tohum istiyorum.”

“Tabii.” Listeyi alıp inceledi. “Bunları bulmak kolay. Atalık tohumu olanlar biraz uğraş gerektirecek ama bazılarını bulabilirim.”

“Harika.”

“Başka bir şey var mı?”

“Şu anda yok.” Tropik bitki sırasına gözlerini kısarak baktım. “Buhar püskürtme cihazlarından biri tıkanmış sanırım. Emin olmak için öğleden sonrayı beklemem gerekecek. Sulama aralıklarını ayarladım, biri tuhaf çalışıyor.”

“Bana haber verin yeter.” Camdan ağaçlara doğru baktı. “Bugün bir süre ormanda olacağım ama Timothy’ye bana ihtiyacınız olduğunu söylerseniz hemen buraya dönebilirim.”

“Ormanda ne yapacaksın?” Yanından geçerken küçük bir el küreğine uzandım.

Bakışlarını ayak bileğime indirdi. “Birkaç sırayı kontrol edeceğim. Bakım için.”

“Peki.” Yüzümü buruşturdum.

“Affedersiniz.” Mahcubiyeti, yerinde olup olmadıklarına bakmak için hapisane demirlerimi kontrol ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

“O monitörleri kapatma ihtimalin var mı?”

“Yok.” Sebastian’ın sesi, Gerry’nin cevabını kesti.

Gerry, şapkasının ucuna dokunup döndü ve ardından seradan hızla çıktı.

“Yine beni bahçıvanlık yaparken izleyerek ürkütücü eğlence dozunu mu alıyorsun?”

“Sadece toplantı arasında kontrol ediyorum.”

Domateslerime göz atıp kaşlarımı çattım. Bu sabah gövdelelerinde fark ettiğim beyaz nokta iki katına çıkmıştı.

“Sorun mu var?”

Eğilerek bitkiyi inceledim. “Bir tür küf olduğundan şüpheleniyorum. Emin olmak için mikroskopa ihtiyacım olacak.” Sırada ilerleyip diğer domatesleri de dikkatle inceledim. Hiçbirinde aynı hastalıktan yoktu.

Sorunlu bitkiyi çıkarıp diğer domateslerden birkaç metre uzaktaki boş alana yerleştirdiğim sırada Sebastian sessiz kaldı. Trenton'daki serada yer alan fidelerde de aynı sorun var mıydı?

"Dün gece güzel uyudun." Sesindeki tatmini fark etmemek zordu.

"Psikanalizlerinden sonra yorgun düşmüş olmalıyım. *Psikopata* odaklanmaktan yani." Son üç gecedir beni kollarının arasına alıyor ve sapık takipçi eylemleri sırasında hakkımda edindiği bilgileri anlatıyordu. Sonra birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu açıklıyordu, bense uykuya dalana dek inkâr ediyordum.

Güldü. "Basit bir öğretmenin olması gerekenden çok daha zekisin."

"Bir CEO'nun etrafında koşturmak, olması gerekenden çok daha kolay." Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışsam da gülümsemem dudaklarımı tehdit ediyordu.

"Bugün eve erken gelmeyi düşünüyorum." Şakacı ses tonu içimdeki bir duygu karmaşasını tetikledi. İçlerinde korku yoktu ve bu gerçeğe küfrettim.

Başımı salladım. "Kendimle baş başa vakit geçiriyorum. Meşgulüm."

"Bana zaman ayırmaz mısın?"

"Kesinlikle olmaz." İncelememi bitirdim ve seraya yeni eklenenlere döndüm.

"Kırıldım." Gülümsediği ses tonundan belli oluyordu fakat bana mı gülüyordu yoksa benimle beraber mi gülüyordu, anlamıyordum.

"Güzel."

"Bir sonraki toplantım başlamak üzere."

"O halde günüm iyi geçecek." Parmaklarımı, cüce ormangölünün saten gibi yapraklarında gezdirdim. Ondan başka herhangi

bir şeye odaklanma çabalarımın rağmen, hâlâ sesinin hoparlörlerden gelmesini bekliyordum.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. “Bu akşam seni kollarıma aldığımda ses tonunu değiştireceğinden şüpheleniyorum.”

“Haklısın. Horlamaya dönüşecek.”

“Ondan biraz şüpheliyim.”

“Sen şüphelenmeye devam et, ben de seni bıçaklayıp kaçma planları yapmaya devam edeyim.”

Kısık hırıltısı etrafımdaki havayı ateşe verdi. “Seni kovalarım. Yakalarım. Sanırım bu hoşuna gider. Bahsettiğim seni tekrar kovalamam. Ama bu kez seni eve götürmek yerine saldırganlığını üzerimde atmana izin vermeyi tercih ederim. Sikime binerken enerjinin her bir damlası tükenecek. Açık havada, hayvanlar gibi sevişeceğiz.”

Bu edepsiz sözler önce kulaklarıma doldu, ardından ilerleyerek ruhumun karanlığına, en derinlerime kadar indi. Yüzümün ısındığını, tenimi aniden saran uyarılmayı göremediğini umdum.

Kısık kahkahası, etrafımı kürkten yapılmış koyu renkli bir atkı gibi sardı. “Kendini benden saklayamazsın. Seni gören tek kişi benim.” Konuşmaya devam ederken sesi giderek kayboldu. Oysaki fazlasıyla yakından geliyordu. Son söylediklerini anlayamamıştım.

Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ve zihnimde sızan, ağaçların arasındaki çimlerde kıvrandığımız görüntüyü reddettim.

“Bu akşam devam ederiz.” Sesinde sabırsızlık vardı, ardından sessizleşti.

Biraz daha çalıştım, görevlerime odaklanmakta güçlük çekiyordum. Dudaklarından dökülen oldukça kaba kelimeler, içimi nasıl bu kadar ateşe verebilirdi? Onları aklımdan çıkaramıyordum.

Bedenim, sanki o burada kulağıma fısıldıyormuş ve elleri her gece oldukları yerdeymiş gibi tepki verdi. Kendimi odaklanmaya zorladım, belirli bir iş ritmi oluşturunana dek bir görevden diğerine koştum. Düşüncelerim bir türlü sessiz kalmıyordu, zihnimi biraz olsun boş bıraktığım anda tekrar ortaya çıkıyorlardı.

Tırmanan bir sarmaşığı, gerektiği gibi kumlu toprak yerine, yanlışlıkla kil ve gübre karışımına ekince eldivenlerimi çıkarıp seradan aceleyle ayrıldım. Bedenlerimizin birbirine dolandığı, ona ait olduğuma dair tüm iddialarını yerine getirdiği düşünceler beynimi ele geçirdi. Büyük resme odaklanabilmek için kendimi bu düşüncelerden kurtarmam, onları devre dışı bırakmam gerekiyordu.

Timothy holde bir merdivenin tepesine çıkmış, kapının üzerine Noel süslerini asıyordu. Sabahtan beri dekorasyonla uğraşmıştı.

“Biraz şekerleme yapacağım,” dedim ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım.

“Peki.” Arkamdan seslendiğini işittim. “Sizi rahatsız etmem. Hazır olduğunuzda kapının yanındaki çağrı tuşuna...”

Dönüp ona bakmadan yatak odasına bir füze gibi koştum. Kapının kapanmasını sağlayan mekanizmayı çalıştırdıktan sonra nihayet yalnız kalıp, Sebastian’ın gözlerinden saklanabildim. Bunu bilmeyecekti. Erkenden akşamüstü şekerlemesi yaptığını düşünecekti.

Yere ilk düşen tişörtüm oldu, ardından onu sporcu sutyenim, kot pantolonum ve külotum takip etti. Yatağa uzanıp gözlerimi avizeye diktim. Timothy’nin dekoratif kollardan birine gömülü küçük kamerayı çıkartışını görmüştüm, gitmişti. Yine de yorganı üzerime çektim. Ağrıyan meme uçlarıma hafifçe dokundum, bu ufacık temas bile içimde bir arzu dalgası yarattı.

Gözlerimi kapatıp bacaklarımı açtım ve parmaklarımın klitorisime kaymasına izin verdim. Orta parmağımla bir kere okşadığımda ciğerlerimden kısık sesli bir inleme koptu.

Hazırdım, işkencemi mutluluk patlamasıyla bitirmek istiyordum. Zihnim kendi senaryosunu yarattı, erotik olduğu kadar yanlıştı. Sebastian üzerime çöktü, mükemmel vücudu tamamen ortadaydı. Altında sere serpe yatıyor, kendime dokunmamı izlerken ona gösteri yapıyordum. Kalın aletini okşarken zümrüt yeşili gözlerinin içine baktım, boynundaki kaslar gerilimden kasıldı.

“Gelme.” Sesi derinden ve boğuktu. “Henüz olmaz. Orgazmın bana ait.”

Klitorisimi daireler çizerek okşadım. Parmaklarımı derine daldırıp ıslaklığımı sıcak etime yaymadan önce orayı tahrik ettim. İnemelerim hem fantezimde hem de gerçekte yükseldi.

Sebastian dolgun dudaklarını yaladı. “Benim için bacaklarını biraz daha geniş aç.” Dizlerini yatağa koyarak aletini amımın uzunluğu boyunca sıvazladı.

Parmaklarım en sevdiğim melodiye çalarken sırtımla yay çizdim. “Sebastian.”

Sırıttı. “Böyle olduğunu söylemiştim. Benim olduğunu.” Aletinin başını açıklığıma bastırdı. “Şimdi de hissedeceksin.” Sert bir hamleyle içime girerek keskin bir darbeyle beni sahiplendi.

Çıglık atıp dudağımı ısırdım. Zihnimdeki nefis görüntü beni sınıra doğru itiyordu, bedenim boşalmanın eşiğindeydi.

Sebastian saçımı tutup çekti. İçimi doldururken ağzını boynuma gömdü. Her darbesi, beni bir öncekinden daha çok deli ediyordu. Bacaklarım titremeye başladı, duygularım beni istila etti.

“Sebastian, lütfen,” diye sızlandım.

“Bu daha başlangıç.” Sesi kulağımdaydı, bedeni beni ele geçiriyordu... Dayanamıyordum.

Uzun, alçak bir inlemeyle boşaldım. Bedenim, tıpkı bir iskambil destesi gibi dışarıya doğru patlamadan önce sıkıca kıvrıldı. Parçalarım her yere dağılsa da, yoğun yeşil gözlerinin görüntüsünü saklamayı tercih ettim; kendime gelip sırtım nihayet yatağa tekrar inene dek benimle kaldı. Derin nefesler aldım, şehvet sisi beynimi terk ediyordu. Şimdi odaklanabilir, Sebastian'ı gardiyanımdan başka bir şey olarak görmeyi bırakabilirdim.

“Az önce ofisimin tuvaletinde boşaldım. İsmi dudaklarımdaydı.” Sebastian'ın kalın sesi neredeyse nefes nefeseydi. “Siktir, çok seksiydi.”

Dondum ve öfke bedenimi ele geçirmeden önce yorganı çeneme çektim. “Kamerayı kaldırdığını söylemiştin. Söz verdin!”

“Kaldırdım.” Seksi kahkahası söndürdüğümü sandığım alevi tekrar yaktı. “Ama mikrofon hâlâ duruyor.”

SEBASTIAN

Camille sessizleşti, onu görmeyi öyle çok istiyordum ki... Fakat bir anlaşma yapmıştık ve bu, hile yapmayacağım bir anlaşmaydı. Yatak odamızda ya da banyomuzda herhangi bir kamera sistemi olmayacaktı.

Timothy'den, Camille'in yatak odamıza döndüğüne dair bir bildirim aldığım da sese tıklamış ve yeni reklam sunumunu bir kulağımla dinlerken, diğerine kulak içi kulaklık takmıştım.

İlk kesik nefesi, karnıma inen bir tekme gibiydi ve adımlı söylediğini duyduğumda... Toplantıdan çıkarak ofisime gitmiştim. Sekreterime, reklam şirketinin ben dönene kadar beklemesini söylerken yüzüme boş boş bakmıştı. Ofisime girdiğim an kapıyı çarpıp kilitlemiş ve sesi açmıştım. Çıkardığı sesler beni az kalsın öldürecekti. Ve adımlı söyleyiş şekli... Bunu biz yüz yüze yaparsaydı dizlerimin üzerine çökerdim. Boktan tuvaletimde bile orgazm olmamı sağlamıştı ki bu bir ilkti.

Ona mikrofon sırrını açık ettiğim de sessizleşmişti, ben de toplantıya dönmüştüm. Toplantı hiçbir sorun olmamış gibi devam ediyordu. Ancak öncesinde zihnim uzaktaysa şimdi tatik çıkmıştı. Düşüncelerim Camille'deydi, avının üzerinde daire çizen akbabalar misali dolanıyordu. Beni istediğini inkâr edemedi, artık olmazdı. Onu kalmaya ikna etmek için gereken çoğu şeye sahip olsam da esas gerekli olan şey henüz yoktu. ~~Güven~~ Güvenini kazanmam için ne yapmam gerekiyordu?

Oda sessizleşti; herkesin bana baktığı göz önüne alınırsa bir süredir bu durumda olmalıydı.

Ayağa kalktım. “Düşünüp bir hafta içinde dönüş yapacağım.”

Reklamcıların başındaki adam, -Don Draper’ın tombul haline benziyordu- gülümsedi ve benimle birlikte ayaklandı. “Fırsat için teşekkür ederiz.”

Link de ayağa kalıp kapıyı açtı, beni izlerken aptal yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı.

Yanımdan geçip köşedeki ofisime yöneldim.

“Sebastian.” Beni takip edip dibime kadar girdi. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Hayır ama gözüne bir kalem sokabilirim. “Ne konuşmak istiyorsun? Bu öğleden sonraki programım tamamen dolu,” diye cevapladım. Doğruydı. Fakat her şeyi iptal ederek eve, Camille’in yanına uçmaya niyetliydim. Sadece ağzımı kullanarak bile ona çok daha iyi bir orgazm yaşatabilirdim ve bunu o da biliyordu.

“Bay Lindstrom, Graffine cumartesi akşamki rezervasyonunuzu onaylamak için aradı.” Sekreterim telefonu kulağına götürdü.

“İptal et. Vaktim yok.” Babamla buluşacaktım ama dışarıda bir akşam geçirmek için fazla meşgul olduğumu biliyordu, özellikle Camille evde beni beklerken.

“Peki.” Ben ofisime girerken o da masasına döndü.

“Graffine mi? Oraya girmek zordur.” Link hâlâ dibimdeydi.

“Ne istiyorsun?” Kızgınlığımı saklamaya zahmetine girmedim.

“Konu kız arkadaşım.”

Tempolu bir şekilde masama yürümeye devam etsem de aslında onu takım elbisesinin ceketinden tutup pencereden dışarı fırlatmak istiyordum. “Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Onunla ilgili beni rahatsız edip duran bir çocuk var ve biraz kafamı karıştırdı. Çocuğu başımdan savdım ama Camille’in birkaç arkadaşı da endişeli.”

“Affedersin, kız arkadaşın bu anlattıklarının neresinde?” O embesilin söylediği her heceyi dikkatle dinlerken ceketimi çıkardım.

“Bitkiler üzerinde çalışmak için Amazonlar’daki bir geziye gitti ama mesajlarında tuhaf konuşuyor ve telefona da çıkmıyor. Grup liderini uydu telefonu yoluyla aramayı denedim. O da bana Camille’in ağaçta olduğu için konuşamayacağını söyledi ve...”

“Bunun benimle ne ilgisi var?” Masama oturup e-postalarımı açtım.

Davet edilmeden kendini koltuklarımdan birine bıraktı. “Aslında hiçbir ilgisi yok. Sadece bazı şeyleri halletme kabiliyetin olduğunu biliyorum ve birkaç hamleyle belki...”

Kaşlarım havaya kalkarken, ona ancak ölümün taşlaşmış bakışı diyebileceğim türden bir bakış attım.

Hızla devam etti. “Brezilya’da iki Lindstrom işletmesi var. ben de...”

“Seninle konuşmak istemeyen kız arkadaşını bulmak için değerli şirket kaynaklarını kullanabileceğimi düşündün, öyle mi?” Arkama yaslandım ve tüm dikkatimi ona verdim. “Peki, gide ne kadar oldu?”

“Cumartesi sabahı gitti. Bugün perşembe, yani...”

“Altı gün mü? Yalnızca altı gün ortadan kayboldu diye, ofisime gelip benden yardım mı istiyorsun?”

Yanaklarının rengi solarken kravatının düğümünü çekti. “Aslında haklısın. O çocuk aklıma girdi. Sonra da Veronica sorular sormaya başladı.”

“Sarışın olan mı?”

“Evet.” Gülümsemeye çalışırken hasta gibi görünüyordu. “Numarasını ister misin?”

“Hayır, sağ ol.” Bilgisayarıma döndüm. “Hepsi bu kadarsa çalışmam lazım ve sanırım senin de aynısını yapman gerekiyor.”

“Evet.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Hızlı bir hesaplama yaparak mümkün olduğunca çok veri toplamaya karar verdim. Kibar bir tonda konuşmayı denedim. “Bir dakika bekle. Kaba davranmak istemedim. Bak, daha fazla zaman geçmesine rağmen şüphelerin devam ederse bana haber ver. Ne yapabileceğime bir bakarım.”

Gülümsedim.

Link irkildi.

“Teşekkürler. Minnettar olurum.” Hızla ofisimden çıkmadan önce başını sallamıştı.

O geri zekâlı hâlâ bir şey bilmiyordu ve aklında oluşacak herhangi bir şüpheyeye doğrudan bağlantı kurmuştum. Sakinleşmesi gerekiyordu ama asıl sorun o değildi. Camille’in sınıfındaki vetletti. Ortallığı karıştıran oydu. Ancak Veronica da şüphelendiyse hasar kontrolü yapmam gerekiyordu.

Camille’in cep telefonu hesabına giriş yaptım. Veronica’dan bir düzine mesaj gelmişti, her biri bir öncekinden çılgındı. Üstüne üstlük, Mint birkaç mesaj daha atmıştı. Nihayet o şerefsiz, “Her şey yolunda mı?” yazabilmişti.

Normal bir insanı taklit etmeyi hiç mi beceremiyordum? Belli ki öyleydi. Veronica’nın, Brezilya’daki Amerikan Konsolosluğu’nu aramakla da tehdit eden mesajlarındaki telaşlı tona bakılırsa, bir şey yapıp bunu çabucak halletmem lazımdı.

Telefonum çaldı ve sekreterimin sesi derin düşüncelerimi böldü. “Bay Lindstrom sizi ziyarete geldi.”

Babam takvimimde yoktu ancak onu geri çeviremezdim. Kahretsin, ona ayıracak zamanım bile yoktu.

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Onu hafta sonu görmüştüm, o zamandan beri geçen beş günde iyice yaşlanmış görünüyordu.

Gerzek herifin boşalttığı koltuğa otururken yorgun gözleri beni inceledi. "Onu bıraktın mı?"

İç çekişimi bastırdım. "Hayır ve bırakmayacağım."

"Zorundasın."

"Baba, benimle bu konuda konuşmaya geldiğin için teşekkür ederim ama hiçbir şey değişmedi. Onun yeri benim yanımda."

"Oğlum, lütfen." İleri doğru eğildi, gözlerinde bu sabah aynada gördüğüm yoğunluğun aynısı vardı. "Ona bunu yapamazsın."

"Ona yardım ediyorum," dedim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Etmiyorsun. Kendine yardım ediyorsun."

Sesimi gizliden gizliye bir hüsrana kapladı. "Söylediğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

"Artık bana güvenmiyor musun?" Gözlerini, annem öldüğünde gördüğüme benzer bir acı ile geçirdi. "Bunca şeyden sonra?"

"Güveniyorum." Düşüncelerimle mücadele ettim ve onları mantıklı bir sıraya koymaya çabaladım. "Her zaman. Beni asla yarı yolda bırakmayan, içtenlikle menfaatimi düşünen tek insansın. Ama bu farklı. *Camille* farklı. Açıklayamam."

"Ben açıklayabilirim." Yaşlılık lekesi olan ellerinden biriyi yüzünü sıvazladı. "Onu seviyorsun."

Alaycı bir şekilde cevap verdim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Olabilir ama göğsünde taşıdığın o kalp biliyor." Arkasına yaslandı, gerginliği azalmanışı. "Onu bırakmazsan asla senin olmayacak. Parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidecek."

Neyden bahsediyordu böyle? “O *zaten* benim. Parmakları-
mın arasından falan kaymayacak.”

Masadaki telefonum titremeye başladı. Elime alıp şifreyi gir-
dim. *Siktir*. Camille’in ağaçlara doğru hızla koştuğu görüntüyle
karşı karşıyaydım.

“Oğlum, daha derine bakman lazım. Onu istiyorsun ama asıl
istediğin şey içindeki. *Kalbi*. Kafesin içindeyken ona asla sahip
olamayacaksın.” İç çekişi derindendi, yorgundu.

Avuçlarım terlemeye başladı. “Baba, benim yapmam gere-
ken...”

“Hayır, beni dinleyeceksin.” Ses tonu tartışmaya fırsat vermi-
yordu. “İkiniz.” Beni işaret etti. “Birbirinize aitsiniz.”

Timothy hangi cehennemde? Camille bir sonraki güvenlik
aşamasından geçerken telefonum daha sert titredi. Koşmak, eve
uçmak ve onu yakalamak istedim ancak yapamadım.

“Oğlum!” Babam elini masaya vurdu, uzun zamandır ilk defa
onu bu kadar tedirgin görüyordum. Ardından ifadesi yumuşadı.
“Onunla kütüphanede konuştuğumda, tıpkı senin gibi her şeyi
görebildim. Kişiliğini, sevdiği ve seymediği şeyleri, senin karan-
lığına karşılık onun ışığını... Ben...” Durdu ve zorla yutkunup
gözlerini sildi. “Hatta kısa bir anlığına torun hayali kurdum.
İkiniz bir aile kuruyor, birlikte mutlu oluyordunuz.”

“Aynen öyle.” En sonunda farkına varıyordu. Ekranın ke-
narındaki hareket dikkatimi çekti, Timothy ATV’ye binmişti.
İçim rahatladı. Ormanın içine kadar giremeyecekti.

“Ama bu yanlış. Yaptığın şey işe yaramayacak.” Başını salladı.
“Bu dediklerimin hepsini istiyorum; ikinizi birlikte görmeyi,
torunlarımı, mutluluğu. Hepsini senin için istiyorum. Onu di-
lediğin gibi hapsedebilir, elinde tutabilirsin. Fakat bilmelisin ki
onu özgür bırakana dek asla senin olmayacak.”

“Bu doğru değil.” Her Şey kontrolüm altındaydı. Timothy etrafında daire çizerken Camille durdu. Çok geçmeden Timothy ile ATV’ye oturdu ve birlikte eve yöneldiler. Telefonu bıraktım, yine de ekrana göz atmaya devam ediyordum. “Yanılıyorsun.”

“Hayır.” Zorlukla ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. “Yanılmıyorum ve en üzücü kısmı da bu.” Kapı ardından kapanırken arkasına bakmadı.

Renkli kalemimin ucundan kalın dalgalı çizgiler aktı, rengin tonu yapraklardan siyah kan sızıyormuş gibi bir görüntü veriyordu. Daha önce elime hiç *Tacca chantrieri* örneği almamıştım. Kaçma girişimimden sonra buraya tekrar döndüğümde, Gerry'nin getirdikleri arasında onu bulduğumda heyecanlanmıştım. Deneğim kütüphane pencerelerinin yakınında, geniş ahşap masanın merkezinde duruyordu; onu olabildiğince düzgün çizmiştim. Bu bitki, siyah yarasa çiçeği olarak da biliniyordu, kendine özgü bir güzelliği vardı ve bana hitap ediyordu. Mürekkebe benzeyen daha koyu damarlı yapraklarına, yaşlı bir kedinin bıyıklarını andıran açık yeşil filizler eşlik ediyordu. Onu kâğıda doğru bir şekilde çizeceğimi umuyordum.

Tıklatılan kapı dikkatimi çekti ve Timothy kollarında bir kutuyla içeri girdi.

“Ne bu?”

“Bir mikroskop, lamlar, havan, tokmak ve başlaman için birkaç eşya daha. Geri kalanının da siparişini verdim. Müzik odasının içine küçük bir bilim alanı kuracağım, tabii sen serada ya da burada olmasını tercih edersen ayrı.”

Çizmeyi bıraktım. “Ayı istediğimi söylesem onu da getirir mi sence?”

“Bana kalırsa dener.”

Gözlerimi avizeye çevirdim. "Sebastian, hey."

Sessizlik.

"Hey, üstümü çıkarmak üzereyim. Bu konuda bir şey söylemeyecek misin?"

"Camille, lütfen." Timothy gözlerini kapadı. "Bugün daha fazlasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

Ayağa kalktım ve kutuyu taşımasına yardım etmek için yanına gittim. "Dinliyor mu diye öğrenmek istedim sadece."

Kutuyu bana vermek yerine çalıştığım masaya götürdü.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Açık mavi gözlerinin içine baktım.

"Gitmen hakkındaysa sormamanı tercih ederim." Yüzünü ekşiterek bir adım geri attı.

"Hayır." Deri kanepeyi ve en sevdiğim rahat koltuğu gösterdim. "Kaçmam hakkında değil. Söz veriyorum. Bir dakikalığına oturabilir miyiz?"

"Muhtemelen oturmasam daha iyi olur."

"Lütfen?" Koltuğun ucuna oturup peşimden gelmesini bekledim.

Kapıya uzun bir bakış attı.

"Sadece bir dakika, söz veriyorum." Ellerimi birleştirdim.

İç çekti ve kanepeye geçip temkinli bir şekilde oturdu, avizeye sık sık göz atıyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Son konuştuğumuzda Sebastian'ın seni kurtardığını söylemiştin. Tam olarak neyi kastettiğini söyleyebilir misin?" Beni tutsak eden adam hakkında her türlü bilgiyi edinmeye çalışıyordum, Timothy ise doğrudan giriş yolu gibi görünüyordu.

"O konu hakkında konuşmak istemiyorum." Parmaklarını birbirine geçirerek bakışlarımdan kaçındı.

Ayağa kalkıp yanına oturdum. “Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum. Yalnızca onu anlamaya çalışıyorum.” Bacağımı kaldırdım, altın rengi halhal kot pantolonumun ucundan zar zor görünüyordu. “Sonsuza kadar esir olmak istemiyorum. Ona... bilmiyorum işte, güvenmemin bir yolu varsa belki o zaman onunla uğraşmak için daha iyi yollar bulabilirim. Söylediğim mantıklı geldi mi?”

“Geldi.” İç çekip üzerine tam oturan siyah ceketinin düğmelerini açtı ve arkasına, yastıklara doğru yaslandı. “Sebastian iyi bir adam değil. Kötü bir adam da değil. Onun gibi birini, doğrudan açıklamanın bir yolu yok. Gördüğünün büyük çoğunluğu gerçek, su katılmamış hali. Ne var ki sakladığı kısımlar da mevcut. Sen gelene kadar içinde fazladan bir derinlik olduğunu fark etmemiştim bile. Tanıştığımızdan beri, ilk kez onun gerçekten değiştiğini gördüm.”

Bir kapıyı açık bırakmıştı, ben de içeri girdim. “Nasıl tanıştınız?”

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirip birbirine bastırdı. Sanki cevabı sesli söylerse canı yanacakmış gibi görünüyordu.

“Bana anlatacak mısın?”

Saniyeler geçtikçe iyice gerildi. “Anlatabileceğimi sanmıyorum.”

Elini tutup avucumla sıktım. “Onu anlamama yardım et, lütfen. Burada hayatta kalmamın tek yolu bu. Hem bence bana borçlusun, *Dr. Williams*.”

Bana döndüğünde gözlerinde pişmanlık vardı. “Benim fikrim olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Farkındayım. Yine de seni konuşturmak için telefon dolandırıcılığından, beni bu duruma getirmenin suçluluğuna kadar hiçbir şeyi kullanmaktan çekinmem.”

Omuz silkti. "Seni kandırarak kadar bilim konuşabildiğim için kendimle biraz gurur duydum."

Gözlerimi devirdim. "Sebastian'la arkadaş olmana şaşmamalı." "Arkadaş mı?"

"Evet. Yani... kâhyası, uşağı ya da her neyse işte, onlardan biri olduğunun farkındayım fakat ikinizin eski arkadaşlar gibi bir bağınız olduğunu anladım."

Gülümsedi. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Doğru ama." Elinin arkasını okşadım. "Şimdi geçmişini dö-
kül yoksa Sebastian'a bana asıldığını söylerim."

Burnundan güldü. "İnanacağını sanmıyorum ama yeterince göz korkuttun, o yüzden anlatacağım. Ama lütfen..." Elimi tekrar sıktı. "Beni fazla sert eleştirme." Düşüncelerini bana aktarmadan önce beyninde toparlıyormuş gibi gözlerini kapadı. "Beni bulduğunda bir akıl hastanesindeydim. Daha yirmi yaşındaydım ve hastaneye gireli dört yıl olmuştu." Sesi titreyerek kaybolurken tamamen susmadı. Boğazını temizledi. "Orada olmanın sebebi on altı yaşındayken erkek arkadaşımı öldürmemdi."

Donup kaldım, devam etmesini istediğimden emin değildim. O da benim kadar kararsız görünmesine rağmen nihayetinde sesini buldu. "Onu sevmiştim, öyle bir şeyi nasıl yapabildim bilmiyorum. Hâlâ hatırlamıyorum. Hiçbirini." Gözlerini açtı ancak kütüphanenin duvarlarının çok ötesine bakıyor gibiydi. "Bipolarım. Teşhis sadece birkaç ay önce konulmuştu..." Zorlukla yutkundu. "Bu olaydan önce ailem ilaçla ya da başka şeylerle tedavi olacağıma inanmamıştı. Ben sekiz yaşındayken toprak zeminli, her gün vaftiz töreni yapılan bir kiliseye katılmak için İngiltere'ye taşındık. Kilise rahibinin beş tane eşi vardı. Şeytanla düşüp kalkmamın sonucu olarak hastalandığımı düşündüler. Bayılıncaya kadar şiddetli öfke nöbetleri geçirsem de cevabın haplar değil, dua olduğunu söylüyorlardı. Kilisenin

beni iyileştireceğini sandılar.” Gülümsese de ifadesindeki üzüntü gözlerime yaşlar dolmasına sebep oldu. “Kilisenin benim pek çok şeyimi iyileştireceğini zannettiler. Ama yanıldılar. Sam, onlar yanıldığı için öldü. Hâkim beni cinayetten yargılanmak için yetersiz bulunca, St. Andrews’daki karanlık bir deliğe atıldım.”

Sesindeki acı kalbimi parçaladı, bunu değiştirmek veya iyileştirmek için söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Yalnızca dinleyebilirdim.

“St. Andrews’un, suçlu ve deli mahkûmları nasıl gördüğüne dair detayları anlatmayacağım. Orada geçirdiğim dört yıl, şu an zihnimde boş bir alan gibi. Kapatmak zorunda kaldım, yoksa eninde sonunda beni öldürecekti.” Gözlerini sertçe kırıp sil-di. “Dördüncü yılımın sonunda hastane el değiştirdi ve yönetim kuruluna Sebastian katıldı. Tesis gezerken beni yatağıma kelepçelenmiş halde, pislik içinde, yüzümde ve bedenimde açık yaralar varken buldu. Nöbetçiler beni kum torbası olarak kullanmaktan hoşlanıyorlardı.”

“Tanrım, Timothy.” Ne kadar korkunç olduğunu hayal dahi edemiyordum.

“Sebastian bana sadece bir kez baktı, çizelgeme göz gezdirdi ve yeni doktorlara bana düzgün ilaçlar vermelerini emretti. Nöbetçileri kovup hastaneyi tamamen değiştirdi. Altı ay daha tedavi edildikten sonra Sebastian sayesinde serbest kaldım ve onunla ilgilenmeye başladım, o zamandan beri yanındayım. Hâlâ altı ayda bir St. Andrews’u ziyaret eder. Gerçi artık bambaşka bir yer oldu.” Güldü, çıkardığı ses yarı üzgün yarı mutluydu. “Hatta adının verileceği psikoz koğuşuna bağışta bulundu.”

“Tam ona göre.”

“Oldukça.” Başıyla onayladı.

“Timothy?”

“Evet?”

Sarılmak için onu kendime çektim. “Sam için üzgünüm. Senin suçun değildi.”

O da bana sarıldı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Onu bir kere daha sıktıktan sonra bıraktım.

Gözlerime baktı. “Beni kurtardı derken kastettiğim buydu. Kurtardı çünkü. O zamandan beri St. Andrews’da bir sürü kişiyi daha kurtardı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “İyi bir adam olmadığını söylemiştin.”

“Değil, en azından klasik anlamda. Benim hikâyeme, onun yaptığı gibi teorik olarak bir bak. Tedavi edilebilir bir zihinsel hastalığı olan, yıllarca kilit altında tutulmuş ve kötü muamele görmüş genç bir adam gördü. Düşüncelerinin nasıl işlediğini biliyormuş gibi davranmıyorum ama sanırım şöyle düşündü; ‘Onu tedavi edebilirsem bana hayatının geri kalanı boyunca hep sadık kalır.’”

“Acımasızca.”

“Doğru.” Şakağına hafifçe vurdu. “Onu anlamak istiyorsan, duyguları odağa almadan bakman lazım.”

“Ama bu beni onun robot olduğu düşüncesine geri döndürüyor.”

“Robot mu? Hayır. Bu, onun için bile fazla mekanik kalır. Onu harekete geçiren birtakım güdüleri var. Bunlar bazen iyi bazen kötü olsa da o güdülere *her zaman* sahip.”

“St. Andrews’daki insanlara yardım etmeye devam etmesi için onu harekete geçiren şey ne?” Kütüphaneyi gösterdim. “Beni burada hapis tutabilmek için başka sadık arkadaşlar yaratmaya çalıştığını sanmıyorum.”

“Haklısın. Ama duygular olmadan bir bak. Ya da en iyisi bir anlamaymış gibi bak. St. Andrews’a yardım ederek ne alıyor?”

“Olumlu reklam belki?”

Başıyla onayladı. “İşte şimdi anlamaya başladın. Olumlu reklam. Ayrıca kendisinininki de dahil tüm zihinsel hastalıkları çözmeye adanmış bir yer.”

“Yani bencilce, öyle mi?”

“Hayatta kalma içgüdüğü diyelim.” Ayaklandı ve temiz ceke-tini tekrar ilikledi.

Ayağa kalktım. “O halde, yaptığı her şeyi mantık çerçevesin-de ayrıştırarak anlayabileceğimi söylüyorsun, öyle mi?”

Gülümsedi, geçmişinin üzüntüsü içinde sakladığı oyuğa geri döndü. “Öyle olduğunu düşünüyordum, ta ki sen gelene kadar.”

O akşamüstü Sebastian eve erken geldi. Birkaç dakikalığına Timothy ile konuştuktan sonra kütüphanede benimle buluştu. Siyah yarasa çiçeği çizimim neredeyse bitmişti, renkli kalemime baktım. Ucu bir hayli sivri görünüyordu.

“Eğer ciddiysen, gözü hedef almalısın.” Sebastian üzerime doğru eğilerek çalışmamı değerlendirdi. “Beynime saplamak istiyorsan sertçe yukarı doğru ittir. İşimi bitir yoksa seni bulurum. Bu arada, öğleden sonraki koşun nasıldı?”

“Hastasın sen.”

“Bütün profesyoneller öyle olduğumu söylüyor.”

“Yapabilirim, biliyorsun.” Ona bakmak için döndüm. “Tam şu anda, onu sana saplayabilirim.”

“Yapmayacaksın.” Âdemelması konuşurken hareket etti. Çenesindeki hafif gölge, çizimimdeki yapraklar kadar keskin görünmesine neden oluyordu.

“Bunu neye dayanarak söylüyorsun?”

“Herhangi bir hamlede bulunacak olsaydın, bunu iki gece önce çatalla yapardın. Bu noktada, bana iyice alıştın.” Eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. “Bugün öyle dediğini duydum.”

Hatıra mideme vururken aşağılama üzerime yağmur gibi yağdı. Bunu nasıl unutabilirdim? Timothy beni şaşırtmıştı.

Masadaki çizimimi kapı. “Bu arada çok güzel olmuş. Yağmur ormanlarına mı özgü?”

“Hayır.” Kâğıda uzandım ancak daha yukarıda tuttu. “Benim o. Geri ver.”

“Çerçeveletmek istiyorum.” Bana gülümsedi. “Bir anlamaya ne dersin? Benim için yaptığın her resme karşılık sana bir orgazm vereceğim.”

Boğazımdan öfkeli bir ses yükseldi ve öyle hızlı ayağa kalktım ki sandalyemi devirdim. “Anlaşmalarınla işim bitti.” Topuklarımin üzerinde dönerek uzun adımlarla ondan uzaklaştım.

“Bu dediğinin doğru olduğunu sanmıyorum.” Beni hole, oradan da seraya kadar takip etti.

Egzotik bitkiler bölümündeki fıskiyelerin tıslaması dikkatimi çekti. Bozulduğundan şüphelendiğim ağızlığı inceledim. Çalışıyor gibi görünüyordu.

Sebastian arkamdan yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu.

Omuzlarımı silkerek dokunuşundan kurtuldum ve son bir haftada inşa ettiğim küçük dünyaya göz attım. Kendi esaretimin içine bu kadar hızlı düşmem midemi bulandırıyor. Burada durmuş, beni esir alan adamın camdan sergisinde buhar püskürtme cihazı düzgün çalışıyor mu diye düşünüyordum. Benim sorunum neydi?

Ona döndüm. “Okul üç haftaya başlıyor. İnsanlar yokluğunu fark edecek. Bununla ilgili yaptığın büyük plan ne?”

Gözlerini bana dikti, nasıl cevap vereceğini düşünürken yüzümü taradı. Bu hareketi beni iyice kızdırmıştı.

“Robot beynin bunu düşünmüştür eminim, değil mi?”

“Bir planım var, evet.”

“Neymiş?”

“Seni Amazonlar’da ölmüş gibi gösterme niyetindeyim.”

Zihnim boşalırken yüzüne bakakaldım. Zorlukla gözlerimi kırptırdım ve bariz sözlerinden başka bir anlam çıkarmaya çalıştım. Herhangi bir alternatifi yoktu. Arkadaşlarıma öldüğümü söyleyecekti.

“İzin vermem.”

“Beni durduramazsın.”

“Buradan çıkacağım.”

“Camille.” Uyarıcı ses tonu içimden taşan seli durduramadı.

“Çıkacağım.”

“Sen buraya aitsin.”

“Hayır. Ben Trenton’daki öğrencilerimin yanına aitim. Veronica’nın yanına aitim. Benim yerim...”

“Onun yanı mı?” Gerildi, bana ters ters bakarken güçlü bedeni iyice sertleşti.

“Link’i mi kastediyorsun?”

İsmini duyunca yüzünü ekşitti. “Evet, *onu*.”

Aylardır kaçındığım bir soruydu. Hâlâ cevaplayamadığım... Link istemem gereken her şeydi ama ona bağlanamamıştım. Tabii Sebastian’ın bunu bilmesi gerekmiyordu. Sorma şekline bakılırsa olumlu cevap verirsem canı yanacaktı. Ve ben canını öyle çok yakmak istiyordum ki...

Omurganı düzleştirip ona daha fazla teslim olmayı reddettim. “Evet. Birbirimize âşığız.”

Gözlerini sımsıkı kapadı, insanların ağır bir yaraları olduğunda kendilerini toparlamaya çalışırken yaptıkları türden bir hareketi.

Göz kapakları açıldığında saniyeler önce gördüğüm parlak gitmişti. Yerinde sert bir azim ve içimin her zerresini ürperten bir karanlık vardı.

Sesi o kadar alçaktık ki neredeyse söylediği şeyi duyamayacaktım. "Onu öldüreceğim."

Esip gürlüyerek merdivenlerden çıkarken peşinden gittim. "Sebastian!"

Fişek gibi bir hızla koridoru geçip odasına yöneldi. Şifreyi girip içeri daldı.

Kapı kapanıp beni dışarıda bırakmadan önce yetişmeyi başardım. "Ne yapıyorsun?"

Önce banyoda sonra giyinme odasının içinde kayboldu. "Aylar önce yapmam gerekeni."

O cüzdanını kapıp askıdan bir ceket alırken gardırobunun kapısında aniden durdum. Kalbime korku saplandı. Link'e âşık olduğum yalanını söylediğimde kendini kapatmıştı. Şimdiyse karanlık bir hortum gibi dönüp duruyordu ve hiddetliydi.

"Dur, lütfen." Zihnimde tehlike çanları çaldı. Az önce Link'i ölümcül bir tehlikenin içine attığıma emindim.

"O ölene kadar olmaz." Bir çift ayakkabı kaptı. "Beni sevmek zorunda değilsin ama kesinlikle başkasını sevmeyeceksin." Yanımdan hızla geçerek koridor kapısına yürüdü.

Giderse ve kapı arkasından kapanırsa, Link'e yardım etme imkânım olmadan burada hapis kalacaktım. Sebastian'ın yapabileceklerini gözümde canlandırırken panik, kendime verdiğim önemi tamamen sildi. Link, yaklaştığını bile fark etmeyecekti.

Koşarak etrafından dolanıp sırtımı koridor kapısına yasladım. "Gitme."

“Gitmek zorundayım. Anlamıyor musun?” Parmaklarını tuş takımının üzerine götürdü. “Bizim için. Ölmek zorunda.”

“Yalan söyledim.” Gözlerinin içine baktım ve itirafımın yeterli olmasını umdum.

“Tabii ki onu korumak için böyle söyleyeceksin.” Alaycı tavrı içime derin bir korku yerleşmesine sebep oldu, ciddiye. Bir şeyler yapmazsam eğer, Link’in yaşayacak bir günü daha olmayacaktı.

“Doğru ama. Ona hiç seni seviyorum demedim.”

Avuçlarını kapıya, başımın iki yanına yerleştirip beni bedeniyle hapsetti. “Söylemen ya da söylememen önemli değil. Ona karşı böyle bir his *besliyor musun?*”

“Hayır.” Gerçek dudaklarımın arasından döküldü.

“Sana inanmak istiyorum.” Yaklaştı, gözlerindeki şiddet vaa-di tüm görüş alanımı ele geçirdi.

Hızlı düşündüm. “Havaalanına gittiğimi sandığım gün beni arabayla almıştın, hatırlıyor musun?” Bir ömür önceymiş gibi geliyordu. “Link o zaman beni sevdiğini söyledi.”

Yüzünü ekşitti. “Bunun sana hiç yardımı olmuyor.”

“Ben karşılık vermedim. Yapamadım çünkü yalan söylemiş olurdum.”

Geri çekildi, öfkesi azıcık da olsa dağılmıştı. “Sizi görmüş-tüm.” Ağzının kenarında hafif bir gülümseme oluştu. “Sen arabaya bindiğinde tekmelenmiş köpek yavrusu gibi görünüyordu.”

“Çünkü ona karşılık vermedim.”

Suratını tekrar astı. “Yine de o sana söyledi. Onu öldürme-liyim.”

“Yakalanırsın.” Taktik değiştirmem gerekiyordu.

Yaklaştı, alnını benimkine yaslarken varlığı vücudumdaki her hücreyi işgal ediyordu. “Ben asla yakalanmam. Sırf yapabiliyorum diye çok fazla pis anlaşılmaya karıştım, çok fazla hayatı mahvettim. Bu durum Link için de geçerli.”

“Onu sevmiyorum.” Gerçek, bütün çirkin görkemiyle ortadaydı.

“Sana inanmayı isterdim.” İç çekti.

“Gerçeği söylüyorum.” Sıcak nefesi dudaklarımın üstüne değerken son kelimede sesim çatladı.

“Keşke bana kanıtlamanın bir yolu olsaydı.” Zalim sırtışı geri dönmüştü, sıcak ellerinden birini boğazıma koydu.

“Nasıl?” Boynumun kenarlarını nazıkçe sıkınca nefesim kesildi.

“Birkaç fikrim var.” Dudaklarını benimkilere sürttü.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Seninle seks yapmayacağım.”

“Henüz olmasa da yapacaksın.” Dudakları tekrar benimkilere değdi ve dokunuşunun sıcaklığıyla davetsiz bir heyecan içime doldu. “Hadi bir anlaşma daha yapalım. Gerçi seni uyar-mam lazım, bu seferki bahis, botanik kitaplarından daha yüksek. Link’in hayatı karşılığında bana ne vereceksin?” Başparmağı şahdamarımı ileri geri okşadı.

Kalbimin düzensiz atışlarını hissedebiliyor muydu?

“Bir öpücük daha.”

Gözlerinde ateş belirdi. “Anlaştık ama nereni öpeceğimi ben seçeceğim.”

“Hayır.” Göğsünü ittim.

Bakışları karardı. “Peki.” Elini uzatıp tuşlara basmaya başladı. Tuş takımının biplemesi içimdeki paniği artırdı.

“Bekle!” Gömleğini avuçladım ve sonraki kelimelerimi söylerken adeta mücadele ettim. “İstediyini verirsem ona asla zarar vermeyeceğine söz verecek misin?”

Bip sesi durdu. “Burandan öpmeme izin verirsen...” Bir eliyle amımı avuçladı. “Sen istemediğin müddetçe o acınası beyaz atlı prene asla zarar vermem.”

“Söz mü?”

“Evet.” Elini çekmedi. “Ama hâlâ bir sorun var.”

“Ne?” Ellerimi yumruk yaptım. “Şimdi ne var?”

“Bunu istediğini söylemen lazım.” Avucunu bana sürterek klitorisime bir titreşim gönderdi.

“Ne zamandır ne istediğimi umursuyorsun?” Ona içini donduracağını umduğum ters bir bakış attım.

Buna karşılık sadece gülümsedi. “Cesur olman hoşuma gidiyor. Belki de tatlılığından bile daha fazla.”

“Senden nefret ediyorum.” Sahip olduğum tüm zehri kelimelerime döktüm.

“Yüzümü tatlı amına gömdüğümde, bunu hâlâ söylüyor olacak mısın bakalım.” İşaretparmağını kot pantolonumun dikiş yerinde kaydırınca tenime şehvet dalgaları yayıldı. “Bunu istemediğini söylersen duracağım.” Başını eğip dudaklarını çenemde gezdirdi. “Ama tadına bakmamı, seni kendini kaybedene kadar yiyip bitirmemi istiyorsan bunu söylemen gerekecek.”

“Sen hastasın.” Gömleğini tuttum ve gözlerimi kapadım. Şeytan karanlık arzuları fısıldarken, kapıya yaslanmış halde burada olmaktansa başka bir yerde olmaya diledim.

“Ve sen de ıslanmışsın.” Ağzımı ele geçirdi, dili derine inerek keşfe çıktı, nefesimi alıp yerine kendininkini koydu.

Ondan, bana yaptığı her şeyden ve tüm bu olanlardan nefret ettim. Ancak her şeyden çok bana hissettirdiklerinden, o istediğini alırken kasıklarımın sıkışmasından ve bacaklarımın arasındaki sıcaklıktan nefret ediyordum. Bunların hepsi çok yanılttı. Benim için doğru olan tek adam beni asla yakıp kavurmamış, hiçbir zaman Sebastian'ın yaptığı gibi başımı döndürmemişti. Dokunuşu hoşuma gittiği için hasta ve sapkındım. Tıpkı bu evden ayrılamadığım gibi böyle hissetmeyi de durduramıyordum.

Dili benimkini okşuyordu. Kapıya yapıştırdığı bedenimi kışkırtarak istediğini alırken düşüncelerim şehvet pususunun içinde kayboldu. Amımla oynayıp elini kot pantolonumun üzerinde hareket ettirdi. Ardından geri çekildi ve hassaslaşmış klitorisimin tam üzerine vurdu.

Sıçrayarak ağzının içine doğru haykırdım, çıkardığım sesi yutup beni okşamaya geri döndü. Avucuyla bir şaplak daha atınca dizlerimin bağı çözüldü.

Kıçımı avuçlayıp beni kaldırdı, yatağa taşıdı ve kalçalarım kenara gelecek şekilde yatırdı. “Kıyafetlerini çıkar.” Göz bebekleri büyümüştü, ruhundaki karanlığın aynısı, gözlerinin yeşilini yutuyordu.

Tereddüt ettim. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonumun düğmesini çekti.

“Ben yaparım.” Parmaklarını tutup durdum.

“Hızlı olsun.” Topuklarının üzerinde oturdu.

Ayağa kalkarak titreyen ellerle kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarı indirdim. Kuş avlayan bir kedi gibi izledi, fark etmediği tek bir hareketim bile yoktu.

“Ona zarar vermeyeceğine söz...”

“Sana söz verdim. Şimdi oyalanmayı bırak.” Tekrar uzandığında elini vurarak uzaklaştırdım. Pantolonumu kalçalarımın sonra da baldırlarıma indirdim.

Sabırsızca kalan kısmı çekti. “Sıra külotunda.” Kafasını kaldırarak bana sırtıttı. “Çoktan sıırılsıklam olduğu belli oluyor.”

Yanaklarım ısındı ve beni onun ellerinden kurtaracak bir şey için dua ettim. Fakat hiçbir şey olmadı. Link bir gün daha yaşayabilsin istiyorsam boyun eğmek zorundaydım. Karanlık bir ses bundan hoşlandığımı, Sebastian’ın dilini içimde *istediğimi* fısıldasa da onu dinlemeyi reddettim. Doğru olamazdı, değil mi?

Önceki fantezim yeniden yüzeye çıktı. Hissettiğim utanç beni az daha boğuyordu. Yine de durmadım. Yapamazdım.

Başparmaklarımı kalçamdan kaydırıp kumaşı aşağı ittim. Bacaklarımı olabildiğince bitişik tutmaya çalışarak mavi külotumu dizlerime kadar indirdim ve ayaklarıma düşmesine izin verdim.

“Her yerini görmek istiyorum. Tişörtünü yukarı çek.”

Gözlerimi kıstım. “Anlaşmada bu yoktu.”

Gözlerini bacaklarımdan ayırarak bana keskin bir bakış attı. “Böyle mi oynayacaksın? Boyun eğersen...” Parmaklarını önce dizime, ardından daha yukarıya kaydırды. “Sana hoşgörölü davranırım.”

Ona daha fazlasını vermeyi reddettim. Benden aldığı bu küçük parça sahip olabileceği tek şeydi. “Elinden geleni ardına koyma.”

Yakışıklı gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. Ona doğru açıdan bakarsam neredeyse çekici bir adam olduğunu düşünebilirdim. Ama öyle olmadığının farkındaydım.

“Böylesi daha çok hoşuma gider.” Geniş avucunu göğsüme bastırdı ve beni yatağa itti.

Elleri bacaklarımdan iç kısmında gezinirken kalan azıcık direncimi de kolaylıkla kırdı. Beni iyice açtı, serin hava sıcak tenime değdi. Omuzları bacaklarıma değecek biçimde yaklaşmıştı.

“Yaptığım her şey hoşuna gidecek.” Amımdaki ılık nefesi içimi titretiyordu. “Ama ben daha çok hoşlanacağım. Şimdi *iste benden*.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“İstemek zorundasın, Camille.” Tenimin üstünde nefes alırken boğazımdan yükselen bir çığlığı bastırdım. “Lütfen demen yeterli. Tek bir kelime.”

Bana işkence ediyordu, ağzından çıkan her kelime tatlı bir zevk sözüydü.

Dili benimkini okşuyordu. Kapıya yapıştırdığı bedenimi kışkırtarak istediğini alırken düşüncelerim şehvet pususunun içinde kayboldu. Amımla oynayıp elini kot pantolonumun üzerinde hareket ettirdi. Ardından geri çekildi ve hassaslaşmış klitorisimin tam üzerine vurdu.

Sıçrayarak ağzının içine doğru haykırdım, çıkardığım sesi yutup beni okşamaya geri döndü. Avucuyla bir şaplak daha atınca dizlerimin bağı çözüldü.

Kıçımı avuçlayıp beni kaldırdı, yatağa taşıdı ve kalçalarım kenara gelecek şekilde yatırdı. “Kıyafetlerini çıkar.” Göz bebekleri büyümüştü, ruhundaki karanlığın aynısı, gözlerinin yeşilini yutuyordu.

Tereddüt ettim. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonumun düğmesini çekti.

“Ben yaparım.” Parmaklarını tutup durdum.

“Hızlı olsun.” Topuklarının üzerinde oturdu.

Ayağa kalkarak titreyen ellerle kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarı indirdim. Kuş avlayan bir kedi gibi izledi, fark etmediği tek bir hareketim bile yoktu.

“Ona zarar vermeyeceğine söz...”

“Sana söz verdim. Şimdi oyalanmayı bırak.” Tekrar uzandığında elini vurarak uzaklaştırdım. Pantolonumu kalçalarımın sonra da baldırlarıma indirdim.

Sabırsızca kalan kısmı çekti. “Sıra külotunda.” Kafasını kaldırarak bana sırtıttı. “Çoktan sırlıslıklam olduğu belli oluyor.”

Yanaklarım ısındı ve beni onun ellerinden kurtaracak bir şey için dua ettim. Fakat hiçbir şey olmadı. Link bir gün daha yaşayabilsin istiyorsam boyun eğmek zorundaydım. Karanlık bir ses bundan hoşlandığımı, Sebastian’ın dilini içimde *istediğimi* fısıldasa da onu dinlemeyi reddettim. Doğru olamazdı, değil mi?

Önceki fantezim yeniden yüzeye çıktı. Hissettiğim utanç beni az daha boğuyordu. Yine de durmadım. Yapamazdım.

Başparmaklarımı kalçamdan kaydırıp kumaşı aşağı ittim. Bacaklarımı olabildiğince bitişik tutmaya çalışarak mavi külotumu dizlerime kadar indirdim ve ayaklarıma düşmesine izin verdim.

“Her yerini görmek istiyorum. Tişörtünü yukarı çek.”

Gözlerimi kısıtım. “Anlaşmada bu yoktu.”

Gözlerini bacaklarımdan ayırarak bana keskin bir bakış attı. “Böyle mi oynayacaksın? Boyun eğersen...” Parmaklarını önce dizime, ardından daha yukarıya kaydırды. “Sana hoşgörölü davranırım.”

Ona daha fazlasını vermeyi reddettim. Benden aldığı bu küçük parça sahip olabileceği tek şeydi. “Elinden geleni ardına koyma.”

Yakışıklı gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. Ona doğru açıdan bakarsam neredeyse çekici bir adam olduğunu düşünebilirdim. Ama öyle olmadığının farkındaydım.

“Böylesi daha çok hoşuma gider.” Geniş avucunu göğsüme bastırdı ve beni yatağa itti.

Elleri bacaklarımdan iç kısmında gezinirken kalan azıcık direncimi de kolaylıkla kırdı. Beni iyice açtı, serin hava sıcak tenime değdi. Omuzları bacaklarıma değecek biçimde yaklaşmıştı.

“Yaptığım her şey hoşuna gidecek.” Amımdaki ılık nefesi içimi titretiyordu. “Ama ben daha çok hoşlanacağım. Şimdi *iste benden.*”

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“İstemek zorundasın, Camille.” Tenimin üstünde nefes alırken boğazımdan yükselen bir çığlığı bastırdım. “Lütfen demen yeterli. Tek bir kelime.”

Bana işkence ediyordu, ağzından çıkan her kelime tatlı bir zevk sözüydü.

Dili benimkini okşuyordu. Kapıya yapıştırdığı bedenimi kışkırtarak istediğini alırken düşüncelerim şehvet pususunun içinde kayboldu. Amımla oynayıp elini kot pantolonumun üzerinde hareket ettirdi. Ardından geri çekildi ve hassaslaşmış klitorisimin tam üzerine vurdu.

Sıçrayarak ağzının içine doğru haykırdım, çıkardığım sesi yutup beni okşamaya geri döndü. Avucuyla bir şaplak daha atınca dizlerimin bağı çözüldü.

Kıçımı avuçlayıp beni kaldırdı, yatağa taşıdı ve kalçalarım kenara gelecek şekilde yatırdı. "Kıyafetlerini çıkar." Göz bebekleri büyümüştü, ruhundaki karanlığın aynısı, gözlerinin yeşilini yutuyordu.

Tereddüt ettim. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonumun düğmesini çekti.

"Ben yaparım." Parmaklarını tutup durdum.

"Hızlı olsun." Topuklarının üzerinde oturdu.

Ayağa kalkarak titreyen ellerle kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarı indirdim. Kuş avlayan bir kedi gibi izledi, fark etmediği tek bir hareketim bile yoktu.

"Ona zarar vermeyeceğine söz..."

"Sana söz verdim. Şimdi oyalanmayı bırak." Tekrar uzandığında elini vurarak uzaklaştırdım. Pantolonumu kalçalarımın sonrada baldırlarıma indirdim.

Sabırsızca kalan kısmı çekti. "Sıra külotunda." Kafasını kaldırarak bana sırtıttı. "Çoktan sırlıslıkla olduğu belli oluyor."

Yanaklarım ısındı ve beni onun ellerinden kurtaracak bir şey için dua ettim. Fakat hiçbir şey olmadı. Link bir gün daha yaşayabilsin istiyorsam boyun eğmek zorundaydım. Karanlık bir ses bundan hoşlandığımı, Sebastian'ın dilini içimde *istediğimi* fısıldasa da onu dinlemeyi reddettim. Doğru olamazdı, değil mi?

Önceki fantezim yeniden yüzeye çıktı. Hissettiğim utanç beni az daha boğuyordu. Yine de durmadım. Yapamazdım.

Başparmaklarımı kalçamdan kaydırıp kumaşı aşağı ittim. Bacaklarımı olabildiğince bitişik tutmaya çalışarak mavi külotumu dizlerime kadar indirdim ve ayaklarıma düşmesine izin verdim.

“Her yerini görmek istiyorum. Tişörtünü yukarı çek.”

Gözlerimi kısıtım. “Anlaşmada bu yoktu.”

Gözlerini bacaklarımdan ayırarak bana keskin bir bakış attı. “Böyle mi oynayacaksın? Boyun eğersen...” Parmaklarını önce dizime, ardından daha yukarıya kaydırды. “Sana hoşgörölü davranırım.”

Ona daha fazlasını vermeyi reddettim. Benden aldığı bu küçük parça sahip olabileceği tek şeydi. “Elinden geleni ardına koyma.”

Yakışıklı gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. Ona doğru açıdan bakarsam neredeyse çekici bir adam olduğunu düşünebilirdim. Ama öyle olmadığının farkındaydım.

“Böylesi daha çok hoşuma gider.” Geniş avucunu göğsüme bastırdı ve beni yatağa itti.

Elleri bacaklarımin iç kısmında gezinirken kalan azıcık direncimi de kolaylıkla kırdı. Beni iyice açtı, serin hava sıcak tenime değdi. Omuzları bacaklarıma değecek biçimde yaklaşmıştı.

“Yaptığım her şey hoşuna gidecek.” Amımdaki ılık nefesi içimi titretiyordu. “Ama ben daha çok hoşlanacağım. Şimdi *iste benden.*”

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“İstemek zorundasın, Camille.” Tenimin üstünde nefes alırken boğazımdan yükselen bir çığlığı bastırdım. “Lütfen demen yeterli. Tek bir kelime.”

Bana işkence ediyordu, ağzından çıkan her kelime tatlı bir zevk sözüydü.

Kendime başka bir seçeneğim olmadığını, ağzını üzerimde istemediğimi söyledim. Fakat kalbimin her bir hararetle atışı, bana yalancı olduğumu söylüyordu. Suça dahil olan ağzım kaderimi mühürleyen tek bir kelime fısıldadı. “Lütfen.”

Dili ani, sıcak ve ısrarcıydı. Beni aşağıdan yukarıya, boylu boyunca yalarken inledi. Örtüye tutundum, içimi saran uyarılma dalgasıyla savaşmaya çalışırken kumaşı avuçlarımda döndürdüm.

“Tadını asla unutmak istemiyorum.” Dilinin ucunu klitorisime hafifçe vurdu, ardından beni tekrar yaladı. “Şimdiye kadar tattığım her şeyden daha tatlı.”

Dudağımı ısırarak kendimi sessiz kalmaya zorladım. Tadıma baktı, dilini içime sokup, ardından tekrar klitorisime kaydırarak beni ağır ağır okşadı. Nefes nefese kaldım ve ilgisi karşılığında kalçalarımı oynatma isteğimi bastırdım.

“Leydimin kaç parmağa ihtiyacı var? Dudaklarında benim adımla boşaldığında kaç tanesini içeri sokmuştun?”

Ona dik dik baktım, benimle kendine bir ziyafet çekerken gözleri yarı kapalıydı.

“Bir mi?” Bir parmağını içime kaydırıp ve ağzımdan kısık bir inleme kaçtı. “Çok sıkısın. Çok lezzetlisin.” Yalarken parmağını da hareket ettirdi; ben terleyene ve parmaklarım örtüyü tutmaktan ağrıyana kadar devam etti.

“Eminim beyaz atlı prensin seni hiç böyle yememiştir.” Dilini boylu boyunca klitorisimde gezdirdi. “Benim yaptığım gibi yiyip bitirmemiştir. Yapamaz çünkü kendisine ait olmayan bir şeyi almaya çalıştı.” Acelesiz bir ritimle parmağını içeri sokup çıkardı. “Sanırım seni hafife aldım.” Bir parmağını daha içime soktu, beni doldurdu ve derinlerimdeki o gizli bölgeyi okşadı. “İşte. İstedğin bu, değil mi? O sana bunu veremezdi. Bir beyaz atlı prensin olmasına rağmen sen canavarını bekliyordun. İşte

buradayım.” Klitorisimi ağzıyla kavradı, dili şiddetli darbelerle adeta orayı kırbaçlıyordu.

Sözcükleri bir girdap oluşturdu, dönüp kıvrıldı ve içimi bir asit gibi yiyip bitirdi. Çünkü doğruydu. Link istemem gereken her şeydi ancak dilimin ucundaki ad ona ait değildi.

Sebastian’ın parmakları ve ağzı beni kontrolümün sınırına sürükleyip sonra da onu kırdı. Çığlık atıp kalçalarımı oynattım, üzerimde kahkaha atan ve beni orgazma iyice yaklaştıran şeytanla dans ettim. Azmim paramparça olurken ağzının kölesi haline geldim. Parmaklarımı koyu renkli saçlarından geçirerek çekti.n. Tenime doğru hırladı. Temposunu hızlandırıp diliyle amımı yarlarken parmaklarıyla beni becerdi.

Nefesim düzensizleşti, kendimi ağzına doğru ittim ve bacaklarım titredi. O beni sıkı sıkı tutarken ben de orgazmımı kovalıyordum. Şeytan topuklarımı dişleyerek beni zevke sürükledi.

“Hepsini ver bana.” Klitorisimi kavradı, şişmiş organı emdi. Dişleriyle beni sıyrıp ısırırken sırtım yataktan yükseldi. Bedenim sıkışıp daralarak küçük, iğne deliği kadar bir ışığa dönüştü. Ardından, tıpkı köpüren dalgaların çarpışı misali patladım, her biri beni daha derine çekti. Ta ki cehennemin en karanlık çukurunda, Sebastian’la göz göze kalana dek.

SEBASTIAN

Gevşediği, tüm o gerilimin kayadan akan su misali vücudundan kaydığı anı hissettim. Sessizce uzandı. Yumuşak etine öpücükler kondururken yalnızca nefes alışverişlerinin aramızdaki havayı doldurması duyuluyordu. Aletim sertti ve tatmin talep ediyordu. Ancak bu, anlaşılmada yer almıyordu. Çok geçmeden olacaktı. Çok geçmeden amını, dilimden daha fazlasıyla ele geçirmemi istediğini kabul edecekti. Ben de soluk teninde izlerimi bırakacak ve onu tekrar tekrar ele geçirecektim.

Derin bir nefes alıp geriye doğru kayarak, en sevdiğim ödülümü benden uzaklaştırdı. Bacaklarını kapatarak onlara sarıldı ve bana suçlarcasına bir bakış attı.

“Ne?” Somurtuşu derinleşirken parmaklarımdaki tadını yaladım. “Elimden geleni yapmamı söyledin.”

“Buradaki işimiz bitti mi?”

Ayağa kalktım. Bakışları gözden kaçırılması imkânsız sertliğe kayarken sıırttım. “Bitmesi şart değil. Asla karşılık almakta ısrarcı biri olmadım ama eğer ilgileniyorsan...”

“Hayır.” Başını iki yana salladığında sarı bukleleri havada uçuştı.

Güldüm. Tanrım, bana neler yapıyordu. Mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazlasını *hissettiriyordu*. “İyi.

Nasıl hallettiğimi görmek istersen izleyebilirsin." Yerden külotunu aldım.

"Hey!" Avucumu işaret etti. "Geri ver onu."

"Sanırım bende kalacak. Tadını, çıkardığın sesleri, amının benim için titreyişini hayal ederken bunu aletime saracağım."

Örtüyü çıplak bacaklarının üzerine çekti. "Psikopat."

Banyoya döndüm. "Hiçbir yere gitme."

Gözleri alevlendi. Eğer atacak bir şey bulsaydı muhtemelen fırlatırdı.

Camille'in yanaklarının sürekli kızarık olduğu akşam yemeğinin ardından birkaç saati kütüphanede geçirdik, ben tabletimde çalışırken o çizime devam etti. Düşüncelerim Mint'in, Veronica'nın ve o geri zekâlinin yarattığı soruna kayıp durdu. Çözümü biliyordum. Kulağının arkasına kırmızı renkli bir kalem sıkıştırılmış halde birkaç adım ötemde oturuyordu. İlk defa onunla anlaşma yapmaktan çekiniyordum. İhtiyacım olanı yalnızca o verebilirdi ve karşılığı pahalıya mal olurdu.

Saat on bire geldiğinde tabletimi kilitleyip ayağa kalktım. "Hadi yatağa gidelim."

Ben konuşunca dengesini kaybetti, kalemi çizimin yan tarafına hatalı bir çizgi çizdi. "Off." Masadan bir silgi alıp düzeltti.

"Gergin misin? Önceki faaliyetlerimizden sonra rahatlarsın diye düşünmüştüm."

Silgiyi masanın üzerine fırlatıp ayağa kalktı. "Belki de sandığın kadar iyi değilsindir?"

"İmkânsız." Yanında merdivenlere doğru yürüdüm. "Yoksa başka bir şans daha mı teklif ediyorsun?"

"Hayatta olmaz." Başını iki yana salladı. "Olanların hiçbiri tekrar yaşanmayacak."

SEBASTIAN

Gevşediği, tüm o gerilimin kayadan akan su misali vücudundan kaydığı anı hissettim. Sessizce uzandı. Yumuşak etine öpücükler kondururken yalnızca nefes alışverişlerinin aramızdaki havayı doldurması duyuluyordu. Aletim sertti ve tatmin talep ediyordu. Ancak bu, anlaşılmada yer almıyordu. Çok geçmeden olacaktı. Çok geçmeden amını, dilimden daha fazlasıyla ele geçirmemi istediğini kabul edecekti. Ben de soluk teninde izlerimi bırakacak ve onu tekrar tekrar ele geçirecektim.

Derin bir nefes alıp geriye doğru kayarak, en sevdiğim ödölümü benden uzaklaştırdı. Bacaklarını kapatarak onlara sarıldı ve bana suçlarcasına bir bakış attı.

“Ne?” Somurtuşu derinleşirken parmaklarımdaki tadını yaladım. “Elimden geleni yapmamı söyledin.”

“Buradaki işimiz bitti mi?”

Ayağa kalktım. Bakışları gözden kaçırılması imkânsız sertliğe kayarken sııttım. “Bitmesi şart değil. Asla karşılık almakta ısrarcı biri olmadım ama eğer ilgileniyorsan...”

“Hayır.” Başını iki yana salladığında sarı bukleleri havada uçuştı.

Güldüm. Tanrım, bana neler yapıyordu. Mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazlasını *hissettiriyordu*. “İyi.

Nasıl hallettiğimi görmek istersen izleyebilirsin.” Yerden külotunu aldım.

“Hey!” Avucumu işaret etti. “Geri ver onu.”

“Sanırım bende kalacak. Tadını, çıkardığın sesleri, amının benim için titreyişini hayal ederken bunu aletime saracağım.”

Örtüyü çıplak bacaklarının üzerine çekti. “Psikopat.”

Banyoya döndüm. “Hiçbir yere gitme.”

Gözleri alevlendi. Eğer atacak bir şey bulsaydı muhtemelen fırlatırdı.

Camille’in yanaklarının sürekli kızarık olduğu akşam yemeğinin ardından birkaç saati kütüphanede geçirdik, ben tabletimde çalışırken o çizime devam etti. Düşüncelerim Mint’in, Veronica’nın ve o geri zekâlarının yarattığı soruna kayıp durdu. Çözümü biliyordum. Kulağının arkasına kırmızı renkli bir kalem sıkıştırılmış halde birkaç adım ötemde oturuyordu. İlk defa onunla anlaşma yapmaktan çekiniyordum. İhtiyacım olanı yalnızca o verebilirdi ve karşılığı pahaliya mal olurdu.

Saat on bire geldiğinde tabletimi kilitleyip ayağa kalktım. “Hadi yatağa gidelim.”

Ben konuşunca dengesini kaybetti, kalemi çizimin yan tarafına hatalı bir çizgi çizdi. “Off.” Masadan bir silgi alıp düzeltti.

“Gergin misin? Önceki faaliyetlerimizden sonra rahatlarsın diye düşünmüştüm.”

Silgiyi masanın üzerine fırlatıp ayağa kalktı. “Belki de sandığın kadar iyi değilsindir?”

“İmkânsız.” Yanında merdivenlere doğru yürüdüm. “Yoksa başka bir şans daha mı teklif ediyorsun?”

“Hayatta olmaz.” Başını iki yana salladı. “Olanların hiçbiri tekrar yaşanmayacak.”

“Hangi kısmı? Suratıma boşalman mı, adımı söylemen mi, yoksa hayatının en iyi orgazmını yaşamış olman mı?”

Yüzünü elleriyle kapatıp adımlarını yavaşlattı. “Dur.”

“Sadece açıklığa kavuşturmak istedim.” Kıvrandığını görmek en büyük zevklerden birini yaşamama neden oluyordu.

“Hayır, şerefsizlik ediyorsun.”

“En azından psikopattan daha iyi, değil mi?” İkinci kata çıkan merdivenlerden ilerlerken ona yetiştim.

“İkisi de olabilirsin.”

“Bana verebileceğin başka hangi isimler var?” Onu yatak odasına sokup kapıyı arkamızdan kapattım.

“Hiçbirini sesli söyleyemem.” Ben soyunurken hızla banyoya gitti.

O dişini fırçalarken arkasından içeri girdim. İçim özlem ateşiyle tutuştu. Çok yakındı ama ikimizin de istediğini vermeye niyeti yoktu. Ona sarılmak, dudaklarımı boğazında hafifçe atan damara bastırmak istiyordum. Onu yanımda tutma planını bulduğumda kısa bir alışma evresinden sonra yanıma ait olduğunu fark edeceğini varsaymışım. Aynadan bana attığı bakış, o alışma evresinin beklediğimden bir hayli uzun süreceğini gösteriyordu.

“Bu akşam benimle soyunma ihtimalin var mı?”

Kırışmış burnu açıkça cevap verse de gözleri çıplak göğsüme kaydı. Ona aynadan bakarken aletim ilgisini ifade edercesine sertleşti.

Sarı buklelerini bir omuzunun üzerinden attı, ardından ağzını çalkaladı ve gardırobuna doğru yürüdü. *Siktiğimin pijamaları.*

“Kollarımda çıplak olman için ne gerekiyor?” Ben böyle iş yapmazdım, pazarlık esnasında asla elimi açık etmezdim. Fakat arzu, hayatımı kontrol eden mantığı devre dışı bırakmıştı. Dürttü -onu, onun tamamını hissetmenin çıplak ihtiyacı- tüm gücünü üzerimde kullanıyordu.

Başını elbise dolabından çıkardı. "Anlaşma mı istiyorsun?" Gözlerini kısarak bana baktı ve hayatımda ilk defa kontrolün elimde olmadığını hissettim.

Beni şaşırtmaya devam ediyordu. Yemek masasındaki utancı, yerini soğuk hesaplara bırakmıştı. Aşırı seksiydi. Ama pes edemezdim. Amatörce oynadığı bu oyunda, ben uzmanlaşmıştım. *Kontrol.*

"Hayır." Omuzlarımı silktim. "Yalnızca asıl istediğin şeyi itiraf etme zamanının geldiğini fark ettim."

"Pas geçmek zorundayım." Elbise dolabının içinde kayboldu.

Siktir kelimesi, kafatasımın içinde bir küfür ayini halinde tekrar etti. Giyinme odasının kapısını yavaşça geçtim. İçeri göz attığımda donakaldım. Üzerinde sadece dantelli pembe külot vardı. Saçları sırtından aşağıya dökülürken, tutamlar açık tenine sürtünüyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerindeki şeytani bakış; aletimin bana bir şeyler yapmam için yalvarmasına yok açtı. "Anlaşma istemediğine emin misin?"

"Ben..."

O dönerken kelimelerim yok oldu. Diri meme uçları bakışlarım altında sertleşti. *Siktir.*

Omuzlarını silkti, memeleri bu hareketle beraber hafifçe sallandı. Kahrolası tişörtünü alıp giymek için kollarını kaldırdı.

İleri atılarak bileklerini yakaladım. Sırtını giysi çekmecesine dayayıp tenini benimkinin üzerinde hissettiğimde inledim.

"Anlaşma yoksa dokunmak yok." Çenesini bana doğru kaldırdı.

İstediğimi alabilir, onu yere atıp fantezisini kurduğum her şeyi yapabilirdim. Beni sadece tek bir sözcük durdurdu. *Güven.* Bileklerini bıraktım, ondan uzaklaşmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

Titrek bir nefes verdi, gül rengi meme uçları hâlâ yuvarlak ve dokunuşuma muhtaçtı. “Ee, anlaşıma?”

“Ne istiyorsun?” Çaresizlikle kaplı bu ses, bana mı aitti?

“Bu hafta sonunu ve çoktan söz verdiğin pazartesi gününü şehirde geçirmek.” Tişörtünü kapıp memelerini örttü.

İleri doğru eğilerek bir elimi başının yanına yerleştirdim. Bedeninin sıcaklığı aramızdaki havaya karıştı. Tadına bakmak istiyordum. Onu daha birkaç saat önce yiyip bitirmiş olmama rağmen çoktan ona duyduğum açlıktan ölmeye başlamıştım. “Bunu ne zaman tezgâhladın? Çizim yaparken mi, merdivenlerden çıkarken mi, yoksa dişini fırçalarken mi? Ne zaman?”

“Ne önemi var?”

“Çünkü seni çözmeye çalışıp duruyorum ama hâlâ bunu beceremedim.”

“Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum?” Küstahlığı öldürücüydü. Dudaklarını yalamak istedim.

“Biliyorum ama kişiliğinde kafamı bulandıran bazı aykırılıklar var.”

“Belki de beni hafife almışsındır?”

“Belki de.”

“Şehirdeki üç güne dönecek olursak, anlaştık mı?”

“Büyük bir istek.” Bakışlarımı dudaklarından ayıramadım.

“Değer ama, değil mi?” Tişörtünü bıraktı, memeleri tamamen ortada ve çok yakınımdaydı.

“Çıplak olacaksın *ve* öpüşeceğiz.” Pazarlık tuzağına düşmüş, beni kışkırtan arsız meme uçları tarafından teşvik edilmişim.

“Hayır.” Başını iki yana salladığında, memeleri beni çıldırtırcasına tekrar sallandı.

İnledim. “*Dudaktan* öpüşüp çıplak olursan, hafta sonunu ve pazartesi gününü alabilirsin.” Şehvet bulutu bir anlığına kalktı

ancak bu kadarı yeterliydi. "Anlaşmayı daha cazip kılmak için arkadaşlarına mesaj göndermene izin vereceğim."

Gözleri büyürken parmaklarını birbirine geçirdi. *Bingo*.

Aldatıcılığımın sınırı yoktu, özellikle de ödül bu kadar muhteşemken. Bu fikir, kötülük dehasının eserinden başka bir şey değildi. Ona dokunup öpebilecektim ve o da Scooby Doo dostlarıyla olan küçük sorunumu çözecekti.

"Bana sarılabilirsin..." Kaşlarını çatı. "Ama memelerime ya da belimin altına dokunmak yok ve..."

"Ne?" Onu, teninin her santimini hissetmem gerekiyordu. "Geldiğinde amının nasıl hissettirdiğini zaten biliyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Bu anlaşma elle tacizi kapsamıyor. Sadece sarılmak var ve *bu akşamlık* dudağımdan öpmene izin vereceğim. Tabii şehirde üç gün geçirip arkadaşlarımla iletişim kurmama müsaade edersen."

"Üç günü teras katımda geçireceğiz, *her gece* kollarımda çıplak uyuyacaksın. Bu akşamlık sadece öpüşme var ve mesajları sana *aktaracağım*. Telefona dokunmayacaksın. Yanlış bir fikre kapılma sakın."

Dudağını ısırıldı. Tırnağını dişlemeyi hayal ettiğine şüphe yoktu. Tereddüt mü ediyordu? Pazarlığın şu aşamasında onu kaybetmek bir seçenek olamazdı.

Üzerinde baskı kurmaya karar verdim. "İster kabul et ister etme. Ama bu giyinme odasından çıktığın anda teklif geçersiz sayılacak." Sırtımı ona dönmek beni az kalsın ikiye bölecek gibi hissettirse de başarıp kapıya doğru yürüyebildim.

"Anlaştık." Sözcük dudaklarından çıktığı an bedenimin tamamı beklentiyle kasıldı.

Durdum ve bakışlarımı onunkilere çevirdim, önüme gelecek her şeye açtım. "Tamamdır. Şimdi, şu ıslak külotunu çıkar."

Boğanın önünde kırmızı bayrak sallamış ve maçtan çok daha fazlasını kazanmayı başaramıştım. Arkadaşlarıma mesaj atma düşüncesi zihnimdeki korkuyu neredeyse silmişti. Fakat Sebastian'ın bana -aç bir kurt gibi- bakışı o kısa neşeyi bastırdı.

“Yavaşça yap.” Giyinme odamın kapısına yaslandı, sert aleti tam olarak görünüyordu.

“Anlaşmanın parçası değil.” Titreyen parmaklarımı külotumun yanlarından kaydurdum ve çıkardım. Ayağa kalktığımda beni adeta içine çekti, bakışları beni durduğum yerde yakmakla tehdit eden türden bir sıcaklıkla, tenimi yalıyordu. Bu kadar ıslanmış olmamdan nefret ettim; saklamanın bir yolu yoktu, en azından artık.

“Yatağa gir. Hemen.” Daha önce gösterdiği tereddüt kaybolmuştu. Her zamanki yoğunluğu geri dönse de yüz kat büyümüştü. Kendimi neyin içine sokmuştum böyle?

Kapının önünden çekilirken bana sadece yalpalayarak geçecek kadar yer bıraktı. Ondan hızla uzaklaştım. Yine de yakınım da kaldı ve banyonun ışığını söndürdü. Eğilerek örtüyü tekrar çektim.

“Siktir.” Elini sırtımda gezdirdi ve popomun üzerindeyken durdu.

Ondan tökezleyerek kaçtım. Örtüyü hızla üzerime çekerek vazağa girdim. Beni takip ederek hemen yanıma yattı ve beni kollarına aldı.

“Sebasti-”

Ağzı benimkiyle buluşarak tekrar etmeye niyetlendiğim temel kuralları devre dışı bıraktı. Dili benimkini okşayarak harekete geçerken zincirleme bir arzu tepkimesi yarattı. Sebastian sadece öpüşmüyor, insanı boğuyordu. Parmaklarını saçıma geçirip çektiğinde gözlerim titreyerek kapandı. Diğer elini sırtıma koyup beni iyice kendine yapıştırırken ağzını eğimli bir açıyla benimkinin üzerine bastırdı.

Daha önce defalarca öpülmüştüm. Link sayamayacağım kadar çok kez dilini boğazımdan aşağı sokmuştu. Ancak Sebastian’ın dudaklarıyla ilk kez buluştuğum ana dek, gerçekten, derinden ve tutkuyla öpüşmemiştim. Dilinin her darbesi, dudaklarımı her dişleyişi etkili bir uyuşturucuya dönüşüyordu. Ve ben de karşı çıkamayacak kadar güçsüz kalıyordum.

Anlaşmayı iptal edebilir, ona direnebilir, durmamız gerektiğini söyleyebilirdim. Öyle olması gerekiyordu. Çünkü öpücüğünün tutkusuyla ve ellerinin üzerimdeki hissiyle kendimi kaybediyordum. Benden numara yapmamı istemişti. Ben de yapmıştım. Ama şu anda numara yapmıyordum, yapmam gerekmiyordu. Kollarımı etrafına sarıp bir elimi saçlarından geçirdim. Kendime dahi yalan söyleyemiyor, mecbur kaldığım için yaptığımı kendimi ikna edemiyordum. Bunu yapıyordum çünkü onu daha çok hissetmek istiyordum. Dana önce deneyimlediğim her şeyden çok daha iyi hissettiriyordu. Kaybolmuştum, karanlığın içinde dönüyordum.

Ağzımın içinde inlediğinde, bedenimden lezzetli bir uyarılma dalgası geçti ve bacaklarımın arasına doğru kıvrıldı. Alt

dudağıımı ısırdım. Bacağını benimkinin arasına kaydırarak cevap verdi, aleti kalçama yaslı duruyordu. Çok sertti.

Geri çekildim. "Anlaşmada bu yok."

"Bence var. Hatırlarsan..." Saçıımı çektiğinde hissettiğim hafif acı, içimde zonklayan uyarılma seline eşlik etti. "*Ellerimin* belinden aşağıya dokunamayacağını söyledin. Ben ellerimi kullanmıyorum ki." Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve bacağına ıslak amıma sürttü. "Nasıl ıslak." Beni çevirip üzerime yerleşti, dudakları tekrar benimkileri bulduğunda aleti bacağımdaydı.

Bir elini boğazıma koyduğu ve hain diliyle nefesimi kesmeye devam ettiği sırada tırnaklarımı sırtına geçirdim. Dudaklarımdan çıkmaya hazırlanan itirazı çalıp bacağına bana sürtmeye devam etti. Klitorisime doğru kaydığında daha fazla kendimi tutamadan inledim.

"Tekrar tadına bakabileceğimi söyle." Çeneme boylu boyunca öpücükler kondurdu.

"Anlaşmada yok."

"Anlaşmayı siktir et," diye inledi ve ağzımı yeniden ele geçirdi.

Ağzı, anlam verebildiğim ve istediğim tek şey olana dek öpüştük.

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Tekrar tadına bakabileceğimi söyle." Sesindeki talepkâr ton, en karanlık yanıma hitap etti. Kalçalarımı ona doğru oynattım, bacağına bastırdım ve aletin içimin derinliklerinde olmasını diledim.

Saçıımı daha sıkı tuttu. "Söyle."

"Hayır."

Hırladı ve tekrar dudaklarıma yapıştı. Amımı arsızca ona sürterken uyuşturucu etkisi yaratan öpücüğü, beni iyice yüksekere çıkarıyordu.

Ellerimi kışından aşağı indirdim ve tırnaklarımı kaslarına gömdüm.

Boğazından çıkan hırlama dudaklarıma çarptı. “İzin ver.” Vahşi gözleri benimkilerle buluştuğu an pes etmek, anlaşmayı bozup ona istediğini ve daha fazlasını vermek istedim. *Her şeyimi.*

Ancak ayak bileğimdeki zincirin ağırlığı bunu yapmama izin vermedi. Bileğimdeki görünmez pranga bana olamayacağını söylüyordu. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Gözyaşları gözlerime battı ve içimdeki ateş titreyip söndü.

“Hayır.”

Kaşları çatılırken beni tekrar öptü, karşılık vermediğimi fark ettiğinde durdu. “Neden?” Saçımı bıraktı, elini yumuşak bir şekilde yanağımdan gezdirse de gözlerinde hâlâ arzu vardı. “Canını mı yaktım?”

“Evet.” Kaçan bir damla gözyaşını yüzümden silerek beni göğsüne çekti.

“Nereni?” Sesinde samimi bir endişe vardı.

Gözyaşları sağanak halinde akmaya başladı. “Her yerimi.”

“Şşşt.” Ağlarken beni iyice kendine yaslayıp kucakladı.

“Benden her şeyi çaldın.” Hıçkıldım, onunla savaşmak yerine iyice yakınına sokuldum. “Her şeyi.”

Cevap vermeden yalnızca saçlarımı okşadı ve ben parçalara ayrılırken bana sarıldı. Kaburgalarım ağrıyana ve gözyaşlarım onun göğsünü kaplayana kadar ağladım.

Sessizleştüğimde saçımı yüzümden çekip alnımı öptü. “Üzgünüm.”

Geri çekilip kollarımla bedenimi sardım. “Hayır, değilsin. Üzgün olsan gitmeme izin verirdin.”

“Yapamam.” İç çekti.

“Anlatacağımdan mı korkuyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman neden?”

“Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Başka biri söylemiş olsa bu kelimeler içimi ısıtırdı. O söylediğindeyse soğuk hapisane parmaklıkları gibi hissettiriyordu.

“Neden?” Burnumu çektim.

“Bilmiyorum.” Örtüyü yukarı çekip etrafıma sardı. “O dans-tan beri derinlerime, varlığından dahi haberdar olmadığım yerlere gömüldün. Başta ne yapacağımı bilemedim ama sonra anladım. Sana ihtiyacım vardı.”

Alnımı göğüs kaslarına bastırdım. “Çoğu kişi birinden hoşlandığında ne yapar, biliyor musun?”

“Bu hoşlanma değil.”

Onu duymazdan geldim. “Normal insanlar birinden hoşlandığında o kişiye randevuya çıkmayı teklif eder. Bu hiç aklına geldi mi?”

“Geldi ama sen o yarım akıllıyla birlikteydin ve randevuya çıkmayı teklif etmek... Bilmiyorum, *yeterli* değildi.”

“Yani kaçırmak tek seçeneğindi?”

“En mantıklısı oydu.”

“Sadece senin için.” Geriye yaslanıp gözlerimi ona diktim. “Neden beni düşünemiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “*Tek* düşündüğüm sensin.”

“Bu sana sağlıklı geliyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Bunun önemi yok. O zaman da biliyordum şimdi de biliyorum. Sen bana aitsin.”

“Benim adıma buna karar veremezsin.”

“Vermiyorum. Anlamıyor musun? Bunların hepsini, benim zaten bildiğim şeyi anlaman için yaptım. Bir nevi kısa yol...”

Söylediği şeyler, mantığın çok ötesinde olsa da söyleme şekli sanki çok doğruymuş gibi geliyordu.

Elimi yanağına koydum, o da yüzünü avucuma bastırdı. “Benim için işler öyle yürümez.”

“Nasıl yürür?”

Dirseğimin üzerine yaslanıp ona tepeden dikkatle baktım. “İlk defa doğru soruyu soruyorsun, biliyor musun?”

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Öyle mi?”

“Evet, öğrencilerim de böyledir. Bir kavramı anlamaya çalışırken kafalarını defalarca duvara vururlar ama aslında tek yapmaları gereken doğru soruyu sormaktır.”

“Peki cevap ne?”

“Esaretle aram iyi değildir.”

Sırıttı. “Henüz doğru düzgün bir şans vermedin ki.”

“Psikopat. Ayrıca anlaşmalarla da aram yoktur.” Hemen ardından ekledim. “Gerçi az önce yaptığımız hâlâ geçerli.”

“Esaret değişmeyecek.”

Umudum kırıldı.

“Ama belki anlaşma yapma eğilimim üzerinde çalışabilirim.”

Büyük bir şey olmasa da bir gelişmeydi. Kabul edecektim. “Pekâlâ.”

“Ama hâlâ senden istediklerim var.” Ellerini başının arkasında birleştirdi. “Anlaşma yapamıyorsam onları bir şekilde ulaştırabilir hale getirmen lazım.”

Gevşeyip başımı göğsüne yasladım. “Ne tür istekler?”

“Bedenin, düşüncelerin, hislerin.”

“Demek istediğin her şey, hepsini istiyorsun.”

“Evet.” Yine aynısını yapıyordu, sanki bunu başka birinden istemek son derece mantıklıymış gibi konuşuyordu.

“Ne yapabileceğime bakarım.”

Sağ elini omzuma koydu ve huzurlu bir sessizliğe gömüldük.

Bir süre sonra, “Canını yaktığım için üzgünüm. Niyetim o değildi.” dedi.

“Biliyorum.” Fakat sözleri, kaçmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Dokunuşu, hararetli öpücükleri ve içimde yaktığı tutku... Ben özgür olmadıkça bunların hiçbirisi büyüyemezdi. Anlamasını sağlamanın tek yolu, bunu ona göstermekti ve benim de niyetim buydu.

“Sonuncu da gönderildi.” Tabletinin ekranına dokundu ve ekran karardı.

“Cevap verdiklerinde bana söyleyecek misin?” Şehre giden yolu, Veronica’ya, Link’e ve Mint’e dikkatle seçilmiş sözcüklerle mesaj atarak geçirmiştik. Ne zaman yaratıcı bir şey yapmaya çalışsam önümü kesmişti. *“Mesajlarının hepsini gözden geçirdim. Nasıl konuştuğunu biliyorum. Beni başından savamazsın.”* Bu engelle rağmen arkadaşlarım benim için endişelendi diye az kalsın sevinçten ağlayacaktım.

Sebastian’ın okurken bir sürü detayı ve mesajı atladığına emindim ama onun aracılığıyla iletilse bile bana gönderdikleri sevgiyle hayatta kalabilirdim. Mint’e güçlü kalmasını ve her şeyin yoluna gireceğini, Veronica’ya Amazonlar’da yakışıklı adamlar olmadığını, Link’e de onu özlediğimi söyledim. Sebastian parmaklarıyla mesajı kontrol ederken kaşlarını çattı ama yine de gönderdi. İşimiz bittiğinde rahatlamış görüldüğüne yemin edebilirdim.

Araba trafiğin içinde yol aldı, cumartesi sabahı olmasına rağmen sokaklar kalabalıktı. Gökdelenlerden güneş ışığı yansırken yanımızdan geçen insanların hepsine baktım. Yalnızca birkaç metre ötelerindeki altın kafesin içinde bir tutsak olduğundan

haberleri yoktu. Ben arabaya biner binmez kapılar kilirlenmişti ve Sebastian camlara vurmama fırsat vermezdi.

“Sorun ne?” Beni inceledi.

“Dünya olağan halinde devam ederken benim tutsak olmam dışında mı? Hiç.”

“Şehir seni mutsuz ediyorsa eve geri götürmeye dünden razıyım.”

“Hayır.” Dirseklerimi tuttum. “Bu bana pahalıya mal oldu, o yüzden şehirde isteğim kadar zaman geçireceğim.” *Ayrıca kaçmanın bir yolunu bulacağım.*

“Ödemeye bu kadar taktığını fark etmemiştim.” Yüzünde o sırtıtsı belirdi. “Ağzımın içine doğru inlediğinde...”

Parmağımı dudaklarına koydum. “Bırak da buradaki zamanımın tadını çıkarayım, olur mu?”

“Bana uyar.” Kolunu omzuma sardı.

Bana dokunmayı bırakmasını talep edebilirdim ancak çabalamaya değmezdi. Bahsettiğim şey kokusundan ya da vücuduma yaslanan bedeninden hoşlanmamam değildi, hem de hiç. Tek yapmam gereken, isteklerine uyum sağlayacağımı düşünmesini sağlamaktı. Hepsi planımın bir parçasıydı.

Kulağıma yaklaştığında fısıltısı tüylerimi ürpertti. “Anlaşma akşam için hâlâ geçerli, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Bu kez gerekenden fazla etkileşimden kaçınmaya niyetliydim. Güçlü olacaktım.

Araba parlak gökdelenlerden birinin özel otoparkına yöneldi. Kapılar kapandığında Sebastian arabadan inmeme yardım etti ve asansöre birlikte yürüdük.

“Çatı katında da evdekine benzer bir güvenlik sistemi var. Ön kapıdan geçersen bana uyarı gelecek. Asansör sana açılacak, merdivende de şifreli kilit var.”

Bekleyen asansörün içine adım attım. “Ya yangın çıkarsa?”

“Seni kurtarırım.” Gerçekmiş gibi konuşması tek kaşımı kaldırmama sebep oldu.

“Beni kurtarır mısın? Kötü adamların kendilerinden başkasını kurtardıklarını sanmıyorum.”

Teras katındaki dairenin şifresini girdi ve kapı açıldı. “Sence ben, kötü adam mıyım?”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Sarsıntı olmadan yukarı hareket ederken asansörün arka duvarına yaslandım.

O da yanıma yaslandı. “Her kötü adam, kendi masalının kahramanıdır.”

“Cidden mi?” Kapının yansımasından ona bakakaldım. “Kahraman?”

“Seni o beyinsizden kurtardım, sana en sevdiğin şeylerle dolu bir kale verdim. Yangın ya da başka bir felaket durumunda senin için hayatımdan vazgeçmeye hazırım. Bunlara ne diyeceksin?”

Söyledikleri o kadar deliceydi ki gülümsemeden duramadım. “Edebiyat öğretmeni olsaydım perspektifin öneminden bahsederdim. Ne yazık ki fen öğretmeniyim, o yüzden çekinmeden söyleyebilirim ki bahsettiklerin dayanağı olmayan birer varsayım.”

Kapılar kayarak açıldı ve lüks bir çatı katı dairesini ortaya çıkardı. Karşımdaki manzara, New York emlakçılarının bile nefeslerini kesecek türden bir manzarayı. Koyu ahşap döşemeler, yerden tavana uzanan pencereler ve pahalı mobilyalar. Erkeksi ve cilalı bu ev, özenle Sebastian’ın zevklerine göre dekore edilmişti. Basit bir Sparta tarzına sahipti, aynı zamanda bir şekilde lükstü.

Etkilenmemiş bir yüz ifadesi yapmaya çalışsam da pencerelerden giren gün ışığı gözüme takılıp duruyordu.

“Trenton’daki küçük kulüben kadar güzel değil ama idare eder.” Sebastian arkamızdan kapıyı kapatıp tamamen açık oturma odasına yürüdü.

Mutfaktan gelen bir ses dikkatimi çekti.

Rita, geniş bir granit ada tezgâhın önünde durmuş çilek doğ-
ruyordu. Burada olması zihnimde bir kırbaç etkisi yarattı. Onu
daha bu sabah evde, kahvaltıda görmüştüm.

“Buraya ne zaman geldin?” Yanına gittim.

“Bay Landstrom benim için helikopter gönderdi.” Başını iki
yana salladı. “Bir daha asla binmem. Dios mio*, asla.”

Omzumun üzerimden telefonuyla uğraşan Sebastian’a göz
attım. “Aşçını mı getirdin? Şımarığın tekisin.”

“Hayır, seni şımartıyorum.” Ekranına dokununca gizli ho-
parlörlerden kısık bir müzik yayıldı. “Şehirdeyken genelde dı-
şarıdan sipariş veririm ama sen rahat et diye Rita’yı getirdim.
Bizim üstümüzdeki dairede kalacak. Gerçi bu akşam onun hiz-
metine ihtiyacımız yok. Seni dışarı çıkarıyorum.”

Dışarı. Kaçma ihtimalleri zihnimde belirdi ve bir o kadar
hızlı kayboldu. Sebastian, beni şehirde kaybetme riskini göze
almazdı.

“Öğle yemeği bir saate hazır olur.” Rita ellerini önlüğüne si-
lip kullandığı bıçağı kilitli bir metal kutuya bıraktı.

Kutuyu işaret ettim. “Gerçekten mi?”

Sebastian deri koltuğa oturup ayaklarını pelüş pufa koydu.
“Gerçekten.” Eliyle baş döndürücü manzarayı gösterdi. “Artık
burada olduğuna göre lütfen kaçış planını anlat da eğleneyim.”

Rita’dan bir çilek alarak pencereye doğru yürüdüm. En az
çilek kadar ağız sulandıran şehir manzarasını izlerken olgun
meyvenin tadı ağızımda patladı. Güneş, bulutsuz gökyüzünün
üzerinden süzülüyordu. Central Park’ın manzarası, sadece bir-
kaç blok öteden insanı yanına çağırıyordu.

* İspanyolca Aman Tanrım, Tanrım gibi anlamlara geliyor.

“Şormana sevindim.” Dönüp geniş göğsüne mükemmel bir şekilde oturan lacivert polo yaka tişörtüne ve kalçasının biraz aşağısında duran kot pantolonuna baktım. “İlk olarak seni uygunda öldürdükten sonra banka hesabını yağmalayacağım, hemen ardından kendi standartlarımda uygun bir açık hava okulu açmak için Amazonlar’a kaçacağım.”

Başıyla onayladı. “Sağlam plan, hoşuma gitti. Ama tek bir sorum var. Beni nasıl ortadan kaldıracaksın?”

Ellerimi uzatarak onları inceliyormuş gibi davrandım. “Boğabilirim.”

Rita bana tuhaf bir bakış atıp büyük kilerin içinde kayboldu.

“Korkarım onun için gereken güç sende yok.”

“Ah, bilmem ki. Motive olduğumda -ki şu anda öyleyim- her şeyi yapabilirim.”

“Denemek ister misin?” Kucağına vurdu. “Bu planı tam anlamıyla gerçekleştirirmeden önce gücün var mı bir bakalım?” Olası cinayetini konuşmamıza rağmen gözlerindeki parıltı fena halde seksiydi.

“Kalsın, teşekkür ederim.”

“B planın var mı?” Bakışları vücudumda dolaştı. “Boğma ihtimalinden daha fazla fiziksel temas içeren bir şey?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yüzüme oturursan seve seve boğulurum, tabii önce senin orgazm olman koşuluyla ve öyle olacağını temin ederim.” Dudaklarını yaladı.

Tanrım. Pencerelere bakan sandalyeye oturdum. Bunun sebebi zihnimde yüzüne oturduğumu canlandırdığım için bacaklarımın dermansız kalması değildi. Yalnızca yorulmuştum. “Boş ver, mahvettin.”

Güldü. “Planımı çekici geldi diye böyle diyorsun.”

“Seni boğma kısmı, evet. Yüzüne oturma kısmı, hayır.” Yalanım üzerine yanaklarım kızarmaya başladı.

“Bana duyduğun arzuyu kabul edebilirsin. Seni asla yargılamayacak tek kişi benim.”

“İçim rahatladı. Özgür olmayı arzu ediyorum.”

“Öylesin zaten. Benimleyken.” Pufun üzerinde duran geniş tableti aldı ve birkaç tuşa bastığında müzik kapanıp çıplak ahşap döşemeden büyükçe bir televizyon çıktı. “Mükemmel kaçış planına henüz başlamadığına göre, bir film izlemeye ne dersin?”

“Film mi?”

“Evet.” Kanepede yanına vurdu. “Bu öğleden sonra yapmam gereken birkaç arama var ve akşam da dışarı çıkacağız, hazır boş vaktimiz varken bir film izleyelim.”

“Bilmiyorum...” Dairenin farklı yerlerine açılan kapılara göz attım.

“Etrafı sonra gösteririm ve çarşıftan yapacağın halatı ben telefundayken hazırlayabilirsin. Olur mu?” Gülümsemesi beni hem kızdırdı hem de dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu.

“Sanırım bir film sorun olmaz.” Yanına oturmak için hareket etmedim.

“İşleri ulaşılabilir hale getirmen lazım, unuttun mu?” Kanepeye tekrar vurdu. “Lütfen.” Sanki dilinde fıstık ezmesi varmış da konuşmakta zorlanıyormuş gibiydi. “Benimle bir film izlesen?”

Deneyeceğime söz vermiştim ve bir film, ona vermek istemediklerime dahil değildi. Kalkıp yanına oturduğumda aramızda birkaç santimetre bıraktım.

“Alacağım tek şey bu mu?”

“Bir film istediğini söyledin. İşte geldim, film izlemeye hazırım.” Kanepede ayaklarımı altına sıkıştırarak gözlerimi boş televizyon ekranına diktim.

Homurdanıp ekranda bir şeye dokundu. Tavandan perdeler indi ve pencereleri kapattı.

“Açık kalsın.” Elimi onunkinin üzerine koydum. “Işık hıçırma gidiyor.”

“Film boyunca elini üzerimde tutarsan açık bırakırım.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Kulağa fazlasıyla anlaşma gibi geliyor.”

“Anlaşma değil, istek.” Kumandadaki aynı tuşa bastı ve perdelerin inmesi durdu.

Elimi çekmeliydim ama yapmadım. Aramızda bir alışveriş değil, anlayış vardı. Elimi çekersem hiçbir şey kaybetmezdim. Orada bırakırsam da teslim olmuş sayılmazdım, kendi seçimimi yapıyordum.

Sebastian birkaç tuşa daha bastıktan sonra televizyon açıldı, etrafımızdaki gizli hoparlörden sesler geldi. Ekranı birden Lionsgate logosu çıktı. Müzik çaldı, bunlar ezbere bildiğim piyano notalarıydı. Bir koridor belirdi; duvarlar bembeyaz, mobilyalar yeni alınmış ve hiç kullanılmış gibi temizdi. Ardından ortaya beyaz külot giymiş mükemmel bir adam çıktı. Hikâyeyi anlatmaya başladığında tüm bedenimdeki tüyler diken diken oldu. *Amerikan Sapığı.*

Sebastian elini çevirerek parmaklarımızı birbirine geçirdi. “En sevdiğin film olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı.

Kâğıt üzerinde en sevdiğim film *Mükemmel Uyum*’du. Fakat aslında Sebastian haklıydı. Christian Bale’in Patrick Bateman’i canlandırışı, açış monoloğunu duyar duymaz beni büyülemişti. Biri görür diye korktuğumdan kitaba hiç sahip olmamıştım ya da kütüphaneden hiç ödünç almamıştım. Bu sadece bir film, değil mi? Milyonlarca kişinin tadını çıkardığı eğlenceli bir film-den keyif almak benim hakkımda bir şey söylemiyordu.

“Düşünmeyi bırak ve tadını çıkar.” Ekrandaki psikopat bize, “Ben aslında orada değilim,” derken parmaklarını sıktı.

Camille teras katındaki dairemde kaçma araştırmalarına devam ederken ben de telefondaki aramalarımı bitirdim. Her yeri gezmeyi bitirdikten sonra -kilitlediğim kamera odası dışında- yatak odama tekrar gelip kendini yatağa bıraktı.

“Bir şey yok mu?” Tabletimi kilitleyerek ayağa kalktım.

“Yok, sadist pislik.” Benimle kaldıkça ağzı gitgide daha çok bozuluyordu. Aşırı tatlı bir şeydi.

Ona gülümsedim. “Biraz kızgınlık hissetmeye başlıyorum. Ama sadece biraz.”

“Kilitli odada ne var? Kesilmiş kafa koleksiyonun mu?”

“Saçmalama.” Sırıttım. “Ölü fahişeleri orada saklıyorum.”

“Bu dediğin ancak psikopat olmayan biri söylediğinde komik olur.” Karnının üzerine dönerek yüzünü beyaz yorgana gömdü. Bana lakap takmaya devam ettiyse bile -ki ettiğinden emindimsesi anlayamayacağım kadar boğuktu.

“Hadi. Çıkma vakti neredeyse geldi.”

Ben ayak bileğine doğru emeklerken yana döndü.

“Ne yapıyorsun?” Dirseğinden destek alarak parmaklarımın halhaldan yukarı kayışını izledi.

“Akşam için seni serbest bırakıyorum ama sakın alışma.” Altın zinciri açtım ve kilidini cebime koydum.

Elini halhalın olduğu yerde gezdirdi, iç çekişindeki rahatlama neredeyse elle tutulur derecede hissediliyordu. “Teşekkür ederim.”

“Dediğim gibi, akşamın ilerleyen saatlerinde tekrar takılacak.” Manalı gözlerinin yansıttığı her duyguyu sevsem de sesimdeki sertliği korudum.

Sevmek. Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştım, fikri bile bana yabancıydı. Yün halının üzerine geri oturdum. Ama az önce o kelimeyi düşünmüştüm. Onun duygularını ne kadar *sevdiğimi* düşünmüştüm. Sadece düşünmemiş, *hissetmişim* de.

“İyi misin?” Yukarıdan bana baktı.

Göğsümün ortasındaki yanma beni kora dönüştürmekle tehdit ediyordu “İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.” Yatağın ucuna kayd, oradan da yere, yanıma indi. “Ne oldu?”

“Hiç.” Hızlıca doğrulup elimi ona uzattım.

Tutup ayağa kalktı, burnunun üstündeki deride endişe kırışıklıkları oluşmuştu.

“Timothy elbiseni getiriyor, çıkmak için hazırlanmamız lazım.” Saatime vurdum. “Rezervasyonlarımız var.”

Timothy adını duymuş gibi açık olan kapının çerçevesini tıkatıp içeri girdi. Kolundan koyu kırmızı bir elbise sarkıyordu, diğer elindeyse siyah topuklu ayakkabılar vardı. “Gecikme için üzgünüm.”

“Sorun değil.”

Timothy’nin yanına gidip elbiseyi elinden aldı. “Vay canına, bayağı gösterişli.”

“Başka bir şey tercih edersen anlarım.” Bunu söylememe rağmen sessizce onun için seçtiğim elbiseyi beğenmesini istedim.

Elbiseyi kaldırdı ve eleştirel bakışlarla inceledi. “Galiba beğendim.”

Kalbimdeki hararetli sıkışma çok az da olsa gevşemişti. “Sevindim.”

Gülümsedi, yüzünden gerçek bir neşe vardı ve az daha kırım yeniden yün halıya değecekti. Görmek istediğim, son birkaç aydır peşinden koştuğum duygu buydu. Gün ışığı kadar parlak ve güneşten daha keskin bir halde karşımdaydı ve bu sadece halhal cebime girip, özgür kaldığında mümkün olmuştu.

Ayakkabıları Timothy’den alarak hızla yanımdan geçti ve banyonun kapısını kapattı. “Bana birkaç dakika ver, hemen çıkarım.”

Gözlerimi kapayıp burun kemerimi sıktım. İçimde yaşananlar da neydi böyle?

“İşe yarıyor.” Timothy’nin kısık sesi kafamın içindeki sesleri böldü.

“Öyle mi?” Gözlerimi ona diktim. “Sence kabul ediyor mu?” Kıkırdadı. “Hayır ama bence siz kabul etmeye başladınız.”

Üzerime bir smokin giyip Camille’in banyoda attığı her adımını dikkatle dinledim. Bir süre sonra sessizleşti ve kapı açıldı.

Daha önceki şaşkınlığım hiçbir şeydi, göz kamaştırıcı elbiseyi giymiş hali beni sivri topuklarının altında adeta eziyordu. Kırmızı kumaş göğüslerinin arasına dökülüyor ve kalçasının kıvrımını sarıyordu. Eteği uyluğunun ortasına iniyordu, öne eğildiği an karşıma çıkacak manzarayı düşündüğümde ağzım kurudu. *Siktir.*

“Sen çok...” Derin bir nefes alarak yanıma yürüdü, bir elini yanıp kavrulan kalbimin üzerine koydu. “Yakışıklı görünüyorsun.”

Sarı saçlarını tek omzunun üzerine bırakmıştı ve Timothy'nin banyoya dizdiği makyaj malzemelerinden bazılarını kullanmıştı. Kirpikleri koyu ve uzun, dudaklarıysa elbisesinin koyu tonundan biraz daha açık bir renkteydi. Bir hayal gibi nefesimi kesti. Kelimeler yetersiz kalıyordu.

Gülümsemesi, gerçek gülümsemesi dolgun dudaklarına yayıldı. "Daha önce bir erkeğin dilinin tutulmasına yol açtığımı sanmıyorum, özellikle de bir psikopatın."

Kalçalarını kavradığımda yerinden kıpırdamadı. Parmaklarımin altındaki incecik kumaş pürüzsüzdü. Ya tanga giymişti ya da hiçbir şey giymemişti. Bu seksi kadınla yemeği nasıl atlatacaktım? Şimdi bile ona çılgılık attırmak istiyordum. Yemeğimiz bittiğinde tatlı amını bir kez yalayabilmek için ona yalvarıyor olacaktım.

"Sikeyim. Senin kadar güzel bir şeyi daha önce hiç görmedim." Sözcüklerim ağzımdan bana özgü olmayan bir hızla çıktı.

Mavi gözleri parladı. "Teşekkür ederim."

"Anton arabayı bekletiyor, efendim." Timothy'nin sesi yatak odası kapısının ötesinden duyuldu. Şu aşamada içeri girmemesi gerektiğini biliyordu.

"Umarım beni havalı bir yere götürüyorsunuzdur." Kirpiklerini kırptırdı. "Çok ama çok insan olan bir yere."

İşaretparmağımı çenesinin altına koyup ağzını benimkine doğru çektim. Tadına bakmak için ölürken sadece durup fısıldadım. "Senin için en iyisini ayarladım."

"Güzel. Açlıktan ölüyorum." Baştan çıkarıcıydı.

Kafam tekrar karıştı. Kapıya doğru ilerledi, giydiği topuklular sayesinde pürüzsüz bacakları upuzun görünüyordu.

Onu takip ettim. Camille ile beraberken başka bir seçeneğim yoktu. O nereye giderse ben de oraya gidecektim. Sonsuza dek birlikte olacaktık.

CAMILLE

Sebastian elimden tutarak beni limuzinden çıkardı. Hemen ardından tepemizdeki gecenin içinde kaybolan gökdelenin arka girişinden hızla içeri soktu. Timothy arkamızdan gelip kapıyı kapatarak buz gibi aralık havasını dışarıda bıraktı. Sağa döndük, modern resimler ve ilginç grotesk figürlerle donatılmış uzun bir koridordan geçtik.

Görünürde tek bir insan bile yoktu. Yardım alabileceğim kimseyi göremedim. Sebastian elbette her şeyi düşünmüştü. Binanın ortasına yaklaştığımızda bir asansöre bindik ve o kadar hızlı yukarı çıktık ki kulaklarım tıkandı. Sebastian elimi sıkıca tutarak yansımali asansör kapılarından beni izledi. Özel tasarım smokiniyle erkeksi mükemmelliğin canlı örneği; her şeyiyle etkileyici, bakımlı ve inanılmaz seksi görünüyordu.

Asansör açıldı ve lezzetli kokular sıcak havayla beraber dönerek yanımızdan geçti. Sebastian beni geniş buzlu camların arasından, engin şehir manzaralı bir yemek odasına götürdü. Timothy arkamızdan kapıyı kilitleyip mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere yöneldi. Tepemizdeki avizeler ışıldıyordu ve parlak siyah zemin, aralıklarla yansıyan ışık yüzünden camdan bir havuz gibi görünüyordu. Pencerelerin yanında tek bir masa vardı, küçük şekliyle geniş odada oyuncak mobilyayı andırıyordu.

Manhattan'da cumartesi akşamı koca bir lüks restoranı kapatmanın maliyetini hayal bile edemiyordum. Kendime bunu yalnızca benim tecrit halinde kalmam için yaptığını hatırlatarak dengemi korudum.

"Umarım beğenmişsindir." Bana masayı gösterip sandalyemi çekti.

Oturduğumda o da soluma geçti, böylece ikimiz de muhteşem şehir manzarasını görebiliyorduk. "Daha önce bu kadar yükseğe çıktığımı sanmıyorum."

Elimi tuttu ve başparmağını eklemlerimin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Fazlasıyla katılıyorum."

Büyüsü içime işleyip beni uyuşturdu. Güzel bir elbise, ıslıl ıslıl bir akşam ve yanımdaki enfes adam, beni bir geceliğine hayale kapılmaya itiyordu. Kaçma planlarımı değiştiremezdim.

"Teşekkürler." Elini sıktım. "Burası insanı hayrete düşürüyor."

"İzin verirsen seni her gün hayrete düşürmek istiyorum."

Gözlerindeki ciddi bakış kalbimin etrafındaki duvarlarda balyoz etkisi yarattı. Ona sempati duymak istemiyordum. Belki de onun gibi biri olsam daha iyi olurdu, ne de olsa duygu yoksa sorun da yoktu. Ancak ben öyle biri değildim.

Hislerimi bastırdım. "O halde buradan başlayalım, bakalım sürdürebilecek misin?"

Gülümseyerek elimin arkasını öptü. "Sürdürebileceğimden emin olabilirsin."

Timothy bir şişe şarap, kadehler ve salatalarla yanımıza geldi. Şaraptan bol bol doldurdu. Çok geçmeden Sebastian bana öğretmenlikle alakalı sorular sormaya başladı, bir yandan yiyor, bir yandan içiyordum.

* Üst satırda kullanılan 'yüksek' sözcüğü orijinal dilinde aynı zamanda 'sarhoş' anlamına da gelir. Karakterin verdiği cevapla yazar kelime oyunu yapmıştır.

“Çocuklar çok farklılar. Hepsinin kişiliğinin değişik yönleri var. Bazıları diğerlerinden zeki ama hepsi derslerimin başka parçalarını alıp kendi yoluna göre uyguluyor.”

“Hiç yorulmuyor musun?”

“Öğretmekten mi?” Şarabımı yudumladım. “Hayır. Aslında, beni asla yormayan tek şey bu. Her yıl yeni nesiller geliyor ve tamamen farklı olmaları... İşimi seviyorum.”

“Peki şehre taşınma meselesi... onunla?”

“Link’le mi?”

Kaşları aşağı indi. “Evet.”

“Hepsini o planladı. Ben hiç öyle bir plan yapmadım.” Şaraptan daha büyük bir yudum aldım. Sebastian, beni ailemin ölümünden sonra Link’i destek olarak kullanmakla suçlarken haklı olabilir miydi?

“Çünkü seni tanıımıyordu.”

“Bu dediğin doğru mu, bilmiyorum. Birlikte çok zaman geçirdik.”

Başını salladı ve bir elini masanın altına kaydırıp, çıplak bacağına üzerine koydu. “Galada belli oluyordu. Senin adına konuşuyordu ama benim duymam gereken tek şey senin sesindi. Sen ne söylemek istediğini bilsen de onun egosunu yatıştırmak için arka planda kalıyordun. Sen öyle biri değilsin. Güneş, ay soğukluğundan endişe etmesin diye sıcaklığını düşürmez.”

“Bunu nasıl başarıyorsun?”

Başını bir yana yatırdı. “Neyi?”

“Böyle şeyler söylemeyi? Hiçbir şey hissetmeyen bir adama göre salt şairlik yapıyorsun.”

“Senin sayende.” Eğilerek yaklaştı ve elini bacağımda daha yukarı kaydırды. “Sebebi sensin. Emin ol seninle tanışana dek tek bir şairane kelime bile söylemedim.”

Yanaklarımı boylu boyunca bir sıcaklık kapladı ve Sebastian benden tepki aldığına memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. “Benim yüzümden kızarmana bayılıyorum.”

Timothy önümüze tabakları koydu. Yemekler hem göz hem de mide doyuran türden bir ziyafetti.

“Harika görünüyor.”

“Şef saygılarını iletti.” Timothy geri çekilip yeniden mutfakta kayboldu.

“Okuldan biraz daha bahsetsene.” Sebastian elini bacağımdan çekti, sıcaklığı dağıldı fakat tenimden tümüyle ayrılmadı.

Yemeklerimizi yerken ona Trenton’ın serasından ve oraya ödenek bulmak için nasıl uğraştığımdan, şimdiki müdürün orayı yıktırıp yerine daha iyi bir konferans salonu inşa ettirmek istediğinden bahsettim. Şarap özgürce aktı, ben de her zamankinden biraz daha fazla coşkuyla içtim. Hafif çakırkeyiflikten öteye geçtiğimde okula yepyeni bir sera almasını önerdim.

“Tamam. Sabah Timothy’ye hallettiririm.”

Şarap boğazımda kalıyordu.

Sırtımı ovaladı. “İyi misin?”

“İyiyim, iyiyim. Sadece senin...” Başka bir öksürükle sarsıldım.

“İstediğin her şeyi vereceğimi düşünmedin mi? Evet, vereceğim.”

En çok istediğim şey dışında her şeyi. Ben düşünceyi bir kenara iterken Sebastian şarap kadehimi alıp masanın karşı tarafına koydu.

Ağzımı sildikten sonra kullandığım peçeteyi tatlı tabağımın yanına bıraktım. “Bir lokma daha yiyemem.”

Sebastian, Timothy’ye başıyla işaret etti. Birkaç saniye sonra etrafımızda müzik çalmaya başladı, galada çalan o yavaş şarkıydı. O gecenin anıları artık aynı gizemi korumuyordu, belki de nedeni Sebastian bulmacasını çözmüş olmamdı. Bir yırtıcı

tarafından yiyip bitirilmek, insana çalışma şekilleri hakkında yakın bir manzara sunuyordu.

“Dans edelim mi?” Ayağa kalkıp elini uzattı.

Şarap beni ayaklandırarak ona katılmaya zorladı. Kendime, beni pençelerinin içine çektiği güne göre daha özgür olduğumu hatırlattım. Yapabileceğim tek şey tadını çıkarmaktı. Şimdilik.

Beni yakınına çekerek sağ elimi kalbinin üzerine götürdü. Sol eli sırtımın aşağısına uzandı ve müzikle iki yana doğru sallanmaya başladık.

“İlginç bir müzik seçimi.”

“Hayatımın en önemli gününün anılarını canlandırıyor.” Dudaklarını kulağıma bastırdı. “En sevdiğim melodilerden biri oldu.”

Ağzını boynuma indirdiğinde nefesim kesildi. Ciğerlerimden bir itiraz gelse de asla dudaklarımdan çıkmadı. Sıcak dili şahdamarıma dokunduğunda eridim, kıvrımlarım smokinin altındaki sert kaslarıyla bütünleşti.

“Bunu tanıştığımız o ilk gece yapmalıydım.” Boğazımın ön tarafını öptü, bedenlerimiz hâlâ müzikle birlikte salınıyordu.

Sebastian beni geriye doğru yatırıp göğsümden aşağı öpücükler kondururken, elbisenin kumaşının altında meme uçlarım sertleşti. Elinin tek bir hamlesiyle elbisenin askısını omzumdan kaydırды ve serin hava çıplak göğüslerime saldırdı. Ardından sıcak ağzı geldi, meme ucumu yalayıp ağzının içine çekerek emdi.

Diğer eli elbisemin altına kayarken inleyerek ona tutundum, parmakları kalçama doğru çıkıp popomu kavradı. Bacaklarımla arasına sıcaklık yayılırken göğsümün yukarısını öptü ve dudaklarımı esareti altına aldı. Ağzı beni şarabın yapabileceğinden çok daha fazla sarhoş etti, dili içeriye girmeye çalışırken dudakları sert ve ısrarcıydı. Ağzımı açıp kendimi ona teslim ettim.

Öpüşü diğer her şeyden daha damgalayıcıydı. Bir dahaki sefere, dudaklarım bir başkasıyla buluştuğunda ondan başka birini

düşünebilecek miydim? İki eliyle popomu kavrayıp arkama uzandı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı sırtına, kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım. Derin inlemesi göğsümde gürledi. Yanlış ve hastalıklı olsa da onu istedim... İçimde hareket ettiğini hissetmek istedim.

Sırtım, şehre bakan geniş pencerelere dayanana kadar beni arkaya götürdü. Aşağıya bakarsam doğrudan düştüğümü görürdüm. O yüzden sadece ona baktım. Sert aleti klitorisime değecek şekilde bana sürtündü. Bir elini yavaşça baldırıma indirdi ve parmak uçları ıslak katlarıma dokundu.

“Siktir.” Beni tekrar okşadı. “Külot giymemişsin.” Elbisemin diğer askını da omzumdan indirmek için dişini kullandı, ardından meme ucumu ağzına aldı.

İnledim. O, beni delirene dek emip okşarken başımı pencereye yasladım. Sert meme ucunu dişiyile çekerken ellerimi saçlarında gezdirdim. Tüm benliğim ona haykırıyordu, onu daha önce kimseyi istemediğim kadar içimde istiyordum.

Bir eliyle beni tutarken diğerini aramıza getirdi. Parmaklarını klitorisimden kaydırıp içime sokunca sıçradım.

“Öyle sıkı ki.” Mememin soluk derisini ağzıyla emdi, parmaklarını içime seksi ve hızlı bir ritimle iterken üzerimde izlerini bırakıyordu.

Omuzlarına tutundum, sırtımdaki soğuk cam içimde yaktığı yangını hiçbir şekilde soğutamıyordu.

Boynumu öptü, dokunuşu beni ruhumun derinliklerine kadar kavurdu. Titredim, bedenimdeki her şey parmaklarıyla yürüttüğü senfoniyle uyum halindeydi.

“Sana ihtiyacım var, Camille.” Kulağımdaki sesi, geriye kalan ufacık direnç zerresini de eritti. “Seni hissetmem gerek, tamamını.”

Çenesini tutarak yüzünü benimkine doğru çektim.

Yeşil gözleri, benimkine benzer bir arzuyla titredi. "Sana asla zarar vermem." Avucunun içini klitorisime bastırıp orada yavaşça daireler çizdi. "Bunu biliyorsun."

Biliyordum. Çok sayıda korkunç şey yapma kabiliyeti olsa da ruhumun derinliklerinde bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Sen benim için her şeysin." Sesinde daha önce duymadığım bir yumuşaklık ve sıcaklık belirdi. Bu samimiyetti, açığa çıkmış gerçeği idi.

"Seni istiyorum." Sonuçlarını boş vererek kelimelerin uçmasına izin verdim.

Ağzımı ele geçirerek göğsünü benimkine bastırdı ve beni pencereye sabitledi. Parmaklarını içimden çekip klitorisimin etrafında gezdirdi. İnledim, bu his öyle güçlüydü ki bacaklarım titremeye başlamıştı.

Diğer eliyle pantolonunu açtı. Parmaklarını çekip yerine sert aletini yerleştirdi. "Yavaş olmaya çalışacağım." Sesi titrerken kasları gerildi.

Altdudağını ısırdığımda hırlayıp üzerime doğru eğildi. Aleti biraz daha aşağıya kayd ve kendini girişime bastırdı. Mememi avuçlayıp sıktı, ardından ucunu çimdikledi. Her biri, bir öncekinden daha güçlü olan zevk dalgaları beni ele geçiriyordu. Yavaşça içime kayarken inledim, aleti kolayca girdi ve duvarlarım ona yer açmak için genişlemeye başladı.

Hafif bir acı oluşunca tırnaklarımı boynuna gömdüm. Durup öpüşmeyi bıraktı. "İyi misin?"

Acı kaybolurken kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim.

"Ah, siktir." İleri doğru iterek kendini tamamen içime gömdü.

Nefesim kesilirken başımı tekrar pencereye dayadım. Geri çekilip tekrar girerken dudakları boynumla buluştu, ıslaklığım sayesinde daha kolay hareket ediyordu.

Topuklarımı sırtına bastırıp onu devam etmeye teşvik ettim. Bir elini popomun altında tutup diğeriyle mememi sıktı. Her itişiyse daha yükseğe çıkarırken beni öpmeyi asla bırakmadı. Tırnaklarımı kafa derisine geçirdim; o beni pencereye doğru becerip her cezalandırıcı darbeye tenimin cama vurmasına sebep olurken saçlarını kavradım.

Uyarılmam girdap misali iyice yükseldi. Aleti kalındı, sertti ve en çok ihtiyacım olan o noktaya değiyordu.

“Siktir, mükemmel.” Alnını benimkine yaslayıp beni daha sert becerdi, her vuruşuyla bedenim titriyordu. “İstediğim her şey ve daha fazlasın.” Başını geriye attı, ben de onu ısırma isteğime yenik düştüm.

Boğazının yan tarafını yaladıktan sonra ısırdım. Derin hırlaması havayı doldurdu, tırnaklarını kalçama gömerek orada izler bıraktı. Batma hissine karşılık onu öptüm ve dilimi çenesinde boylu boyunca gezdirdim.

“Siktir.” Saçımı avuçladı ve başımı yana döndürdü. Dişi tenime boylu boyunca geçiyor, muhteşem bir haz ve acı kokteyli oluştuyordu. “Acı hoşuna gidiyor.” Tenimin üzerindeki kısık sesi en güçlü afrodizyaktı. Beni tekrar ısırınca bağırıp ceketinin pürüzsüz kumaşına tutundum.

“İşte bu, bebeğim. İşte bu.” Aletini içime öyle sert itti ki pencerenin kırılacağından korktum. Gerçi tam şu an ölsek, yine umurumda olmazdı... O durmadığı müddetçe tabii.

İçten içe kıvranırken her bir zerrem katlanarak küçüldü... Ta ki bacaklarımın arasında atan o yumruya sığana kadar.

“Yaklaştın. Amının iyice kasıldığını hissedebiliyorum.” Kendini dışarı çekip beni yere indirdi.

Şehvetimin sisi dağılmadan önce dizlerinin üzerine çöktü ve bacağımı omzunun üzerine attı. Klitorisimdeki sıcak ağzı ellerimi cama vurmama neden oldu.

“Sebastian.” Nefes nefese kaldım, dili darbelerine devam edip parmakları içimdeki şişmiş noktayı ararken düşünemiyordum. Bulduğunda bedenim gerildi ve kendimi yüzüne bastırdım.

İnleyerek beni tam ihtiyacım olduğu gibi yalamaya devam erti. Vücudum kasılırken içimde bir dalga yükseldi ve kıyıya vurmasıyla adını haykırdım. Şiddetle boşalırken sesim boşlukta yankılandı, her mutluluk dalgası diğerinden daha derindi ve nihayetinde süzölmeye başladım. Tüm gerginliğim kaybolurken, Sebastian’ın dili arzumu son damlasına kadar yalayarak içti.

Beni dizlerimden sertçe çekti, bedenimi tamamen çevirip yüzümü pencereye dayadığında haykırdım. Arkadan içime girdiğini hissettiğimde tıslayıp istediğim kadar derine insin diye bacaklarımı açtım.

Ağzını kulağıma dayayıp, “Amını saatlerce yalamak istiyorum. Boşalmana izin vermem için saatlerce bana yalvar istiyorum. Ama izin vermeyeceğim. Sen aletimin üzerine binene kadar olmaz,” diye fısıldadı. Kendini derinlerime itip çıktıktan sonra daha hızlı bir tempo tutturdu. O enseme öperken memelerim pencereye yaslanmıştı. Göğsü sırtıma dayalıydı ve Sebastian keskin darbelerle bana sahip olurken şehri mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Soluğum kesildi, nefesim camı buğulandırdı. Parmaklarını klitorisime kaydırırken inledim.

“Lütfen.” Sesim, sızlanıyormuşum gibi çıkmıştı.

“Tekrar gelmek mi istiyorsun?” Omuzumu ısırdı. “Ben dayanamayacak hale gelene kadar aletimi sıkacak mısın?”

“Evet.” Pis sözleri içimdeki sarmalı iyice yukarı taşıdı.

“İstediğin her şey senindir.” İki parmağını silinecek klitorisime bastırıp ileri geri okşadı.

Kalçalarım yukarı doğru kalkarak yaptığı darbelerle buluştu ve Sebastian saçımı tutup dudaklarımdan öpmek için başımı geriye çekti. Sert ve pis bir şekilde öpüştük, ikimiz de boşalmaya

çalışırken bedenlerimiz birbirine karışıyordu. Homurdandı, saniyeler geçtikçe bedeni daha da sıkılaşıyordu.

“Az kaldı. Gelmen lazım.” Klitorisimdeki baskıyı artırdı ve bu kadarı yetti.

İkinci orgazm içimi kaplarken sarsıldım. O kadar derindi ki Sebastian’a doğru eğilirken konuşamamıştım.

“Seni hissedebiliyorum, duvarların beni sıkıyor, gelmemi istiyor.”

“Aman Tanrım.” Ürperdim.

Omuzlarımdan tutup bedenimi aşağı doğru eğdi ve aletiyle beni adeta deldi. “Hepsi senin, Camille.” Sertçe itti, içime boşalırken ıslaklığı benimkiyle karıştı. Birkaç kez daha hareket etti, erkeksi inlemeleri bana açıklayamadığım bir tatmin veriyordu.

İşi bittiğinde beni göğsüne çekti ve kollarını etrafıma sardı. Bir süre yalnızca nefes aldık. Başımı omzuna yasladım, zihnime dolmaya başlayan karanlık düşünceleri durdurmaya çabalıyordum. Fakat tıpkı bir su gibi, yaratmaya çalıştığım tüm duvarların etrafından sızıyorlardı. Bunu nasıl yapabilmıştım?

Sebastian omzumdan öptü, ardından elbisemin askılarını yerlerine çekti. İçimden çıkarken dudağımı ısırdım. Hissettiğim sızı, bana bir erkekle birlikte olmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlatıyordu. Uzattığı mendili alıp kendimi temizledim. Ardından ayağa kalkmama yardım etti.

Uzaklaşmaya çalıştım ancak beni durdurdu ve kollarının arasına aldı.

Başımın üstünü öpüp, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Kollarında erimek istesem de kendime duyduğum nefret, buna izin vermedi. Ondan ters tarafa döndüm ve girişteki buzlu camlarda bir hareket dikkatimi çekti.

“Kim o?” Bakakaldım. Tanıdık gözlere ve koyu sarı saçlara odaklanırken şok beni felç etti. Link. Kapıların arkasındaki saydam camdan içeriye bakan adam, Link’ti.

Tina'nın elinden tuttum ve asansöre geri koştuk. "Aman Tanrım, çok seksiydi." Arkasına, New York'un en seçkin restoranlarından Graffine'in buzul camlı kapılarına baktı. Araya ciddi birilerini sokmuş -aslında iptalini istediği rezervasyonu bana vermesi için Sebastian'ın sekreterine rüşvet vermiştim- ve bu akşam onun adına bir masa tutmayı başarmıştım. Ancak geldiğimde restoranın özel bir şahıs için kapatıldığını öğrenmiştim. Ama teselli ödülü vardı. Akşam yemeğini yiyememiş olabilirdim ancak kesinlikle bir gösteri izlemiştim. Sebastian seksi bir sarışını cama karşı beceriyordu. Keşke telefonumla kaydetmeyi akıl edebilseydim.

Aletim, baksırıma savaş açmıştı ve biri pes edecekti yoksa boğulmuş sik vakasından ötürü acile gitmek zorunda kalabilirdim.

"Hadi, hadi." Asansörün çağrı tuşuna birkaç kere daha bastım. Sebastian beni görmemişti ama acayip ateşli sevgilisi görmüştü. Kadında tanıdık gelen bir şeyler olsa da tam olarak çözemiyordum. Yüzünü tamamen göremeyeceğim kadar uzağımdaydı. Onca darbeye rağmen saat gibi çalışmaya devam etmişti. Eğer bir eskortsa Sebastian'dan numarasını mutlaka alacaktım.

"Fena azdım." Tina şişkin dudaklarını yaladı ve asansör açılırken elini aletime koydu.

Restoranın içinden bağışmalar yükseldi, bir siluetin ön kapıları kilitlemeye çalıştığını görebildim. Tina'yı asansöre çekerek içerideki 'kapıyı kapat' tuşuna çılgınlar gibi bastım. Tam buzlu camdan kapılar açılırken asansörün kapıları kapandı. Kaçmıştık.

Tina dizlerinin üzerine çöktü ve fermuarımla uğraşmaya başladı.

Onu tekrar ayağa kaldırdım. "Buradan çıkmamız lazım. Patronum gösteriyi gördüğümü öğrenirse boku yerim. Sen de öyle."

Kapılar açıldı, koşup kaldırımda yürüyen insanların arasına karıştık. Bir taksi çevirdim ve içine atladık. Güvenle trafiğe girdikten sonra rahat bir nefes alıp gevşedim.

"Şimdi." Pantolonumun fermuarını açtım, ben şoföre talimatları verirken Tina da işe koyuldu.

Çıkardığı ıslak sesler ve inip kalkan başı, taksi şoförünün daha iyi görebilmek için dikiz aynasını düzeltmesine sebep oldu. Umurumda bile değildi. İki kişinin gerçek ve canlı bir şekilde sikişmesinin verdiği haz, damarlarımda uğultuya neden olmuştu.

"Hayalarım," dedim dişlerimin arasından.

Tina, aletimin altına uzanıp toplarımı sıktı. Tam bir profesyoneldi. Gözlerimi kapayarak sihrini yapmasına izin verdim. Ama orgazmım yaklaşırken bir şey beni rahatsız ediyordu. Beni durdurmanın ne olduğunu bir türlü anlayamadım. Sebebi kesinlikle, Tina'nın dilinin çapraz hareketleri ya da boğazının hissi değildi.

Siktir, sorunum neydi benim? Başımı arka koltuğun sert kumaşına yasladım. O sarışın... Sebastian'ın becerdiği kadında bir şeyler vardı. Ama neydi?

Hayalarım kasıldı, benim çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Tina, sikimin etrafında ucuz bir fahişe gibi inleyerek beni bitirmeye teşvik etti.

Çok yakındım ve sonra birden aklıma geldi. O sarışın Camille'e çok benziyordu. Herhangi bir uyarıda bulunmadan Tina'nın ağzına boşaldım. Geri çekilmeye çalışırken başını olduğu

verde tuttum ve benimle birlikte aletimin ucunu yutmasının verdiği hissin tadını çıkardım.

İşim bittiğinde boğulur gibi oldu ve öksürdü, ardından yanıma oturarak yaşlı gözleriyle bana baktı.

“Kusura bakma, bebeğim. Tamamına ihtiyacım vardı. Bu çok iyiydi.” Yanağını okşadım, beni öpmek için ileri uzandığında geri çekildim. “Birkaç kulübe gitsek nasıl olur? Hoşuna gider, değil mi?”

Kaşlarını çattı, dağılan ruju, ‘üzgün soytarı’ gibi görünmesine yol açıyordu.

Parmaklarımı kalçalarından yukarı kaydırđım. “Sen de seninkini alacaksın.” Amını yemekle ilgilenmiyordum. Fakat boş sözlerim surat asmasını engelleyecekse benim için sorun değildi.

“Peki.” Bir pudra kutusu çıkarıp makyajını düzeltti.

Düşüncelerim restoranın buzlu camlarına döndü. Sarışın. Gözleri. On metre, belki daha fazla uzaktaydı ama gözlerinde, çenesini hafifçe eğişinde bir şey vardı. Onu düşündükçe Camille’e daha çok benzemeye başlıyordu. Bu mümkün değildi. Camille yağmur ormanlarındaki bir ağacın üzerinde bitkileri inceliyor ve uzmanı olduğu inekçe şeyleri yapıyordu. Değil mi?

Telefonumu cebimden çıkararak mesajlarıma girdim. Son birkaç günde Mint bana onlarca mesaj daha göndermişti. Hepsi görmezden gelsem de numarasını engellememiştim. İyi bir çocuktu ve belki de küçük bir parçam paranoyasına inanıyordu. Ne de olsa o limuzine bindiğinden beri Camille ile konuşmamıştım. Şu ana kadar arar diye düşünüyordum, gerçi son mesajları daha sıcaktı. Beni özlediğini daha yeni söylemişti. Benden uzak kalmak onun için zor olmalıydı, özellikle de Noel’e birkaç gün kalmışken.

Mint’in mesajlarına göz gezdirirken endişesinin giderek arttığını fark ettim. Şerefsiz telefonumu bir sürü delice iddiayla doldurmuştu. ‘Okulun serasındaki bitkiler eksik’ suçlaması ço-

cuğun akıl sağlığını ciddi den sorgulamama yol açıyordu. Her şeyi yoluna koyduktan sonra kızımın yakasını bırakması için onunla sert bir konuşma yapacaktım. Tabii pek fazla önemi de yoktu. İlkbahar döneminin sonunda yanıma, şehre taşınacaktı. Mint onu bir daha asla göremeyecekti.

Ana mesaj ekranına bastığımda Veronica'dan bir mesaj geldiğini gördüm. Belli ki Mint'le aynı fikri körü körüne inanıyorlardı.

Veronica: Her bilimsel dergiyi, her üniversiteyi, her lanet taşın altını kontrol ettim. Amazon çalışmasından sorumlu Dr. Williams diye biri yok. Yanlış bir şeyler var. Ara beni.

Camille'in kankasının işime burnunu sokması tam da ihtiyacım olan şeydi. Tina elinin tersine bir kokain çizgisi çizerken telefonu cebime koydum. Tıkalı bir elektrik süpürgesi gibi içine çekip gümüş ilaç şişesiyle bir çizgi daha çizdi. Ben de bir fırt çekip burnumu sıkarken, taksi kulüplerin sıralı olduğu blokta durdu.

Camille Amazonlar'daydı. New York'taki bir gökdelende Sebastian Lindstrom'u becermiyordu. Bu çok mantıksızdı. Bir fırt daha almak için Tina'nın bileğindeki çizgiyi içime çektim. Zihnimde o sarışın belirdi. Asıl mesele benim yanımdayken o tür bir ifadeyi -şaşkınlığını değil de ondan öncekini- hiç yapmamış olmasıydı. Gözleri büyümüştü. Doymuş mutluluk bakışını ve daha şairane birinin aşk diyebileceği o belirsiz soyutluğu... Bu bile Camille olamayacağını gösteriyordu. Camille birini sevecek olsa o kişi ben olurum.

Yine de sarışın içimi kemiriyordu. Belki acayip bir şeyler oluyordu ama şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

"Hadi partileyelim." Tina kolumu tuttu ve en yakındaki kulübü gösterdi.

Kokainin kafası geldiğinde Camille hakkındaki tüm düşünceler patlayarak yol oldu.

SEBASTIAN

Anton bizi daireye geri götürürken Camille kollarımda dinleniyordu. Restoranda korkmuştu, ben de camın arkasından bizi izleyen kişiyi yakalaması için Timothy'yi göndermiştim. Onları kısa süreyle kaçırmış olsa da bir çift olduklarını söylemişti. Camille'in rengi solmuştu, cam kapılara bakarken bir eli boğazındaydı. Onu kaldırmış ve bizi kimsenin fark etmediği konusunda güvence vermiştim. Başını sallasa da kaygılı ifade gözlerini terk etmemişti.

Arabaya bindikten sonra teras katına dönene kadar ona sarılmama izin verdi. Ağzından tek bir kelime çıkmamıştı ve gözleri kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum. Böyle anlarda ne düşündüğünü öğrenmek için servetimin hatırı sayılır bir kısmını verebilirdim. Zihnim, alışılmamış karmaşayla altüst oldu. Mantiğım, Camille'in kişiliğinin belli kısımlarını sevdiğimi fark etmemle birlikte hissettiğim duygularla dolup taşmıştı. Bu hissin kaybolmasını, her zamanki hesaplamalarımın geri dönmesini bekledim fakat dönmedi. Camille kendini bana verdikten ve hayatımın en yoğun sevişmesini yaşadktan sonra, belki de beynimin bu parçalanmış durumu düzeltmesi imkânsız hale gelmişti.

Anton otoparka girdi ve Timothy kapımı açtı. Camille'i kollarımla kaldırıp asansöre taşıdım. Teras katına çıkarken ve onu yatağıma yatırırken itiraz etmedi, çok sessizdi. Kalan az miktardaki

kabiliyetimle hesap yaptım. Hiç konuşmaması, bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Kapımın tıklatıldığını, kulaklarıma dolan bas sesinin arasından duymuştum. Müzik pek umurumda değildi. Benim yaşımdaki her çocuk böyle yaptığından, babam en azından biraz ilgi göstermemde ısrar etmişti.

Kulaklığımı çıkararak döndüğümde içeri girmiş, yatağıma oturmuştu.

"Günaydın."

Bir şey söylemedi, yalnızca gözlerini ayaklarının altındaki ahşap döşemeye dikti. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı ve omuzları mağlup bir açıyla öne doğru düştü.

Konuşmasını bekledim. Hamlede bulunmayınca kulaklığımı tekrar takip tavsiyesine uyduğumu görsün diye ayağımı ritimle beraber yere vurdum.

Dakikalar geçti ama ritimli çabalarım bir kere bile bakmadı. Ayağım yoruldu, o yüzden pes edip kulaklığı masaya bıraktım, müzik tizdi ve uzaktan geliyordu. Babam neden sessizdi?

Aklıma bunlarının hepsinin tuhaf olduğu geldi. Odama geldiğinde, genelde söyleyecek bir şeyi olurdu. Bu sefer niye yoktu? Bir tür ipucuna ihtiyacım vardı. Yoksa bu bir sınav mıydı? Sessizlik başlı başına bir şeyin başlangıcı mıydı?

Kulaklıktan gelen aralıksız uğultuya, belli belirsiz bir güm güm sesi eklendi. iPod'umu kapatarak sesi kestim. Aslında gümleme değil, su sesiydi. Babam yerinden kıpırdamasa da gözyaşları altındaki zemine düşüyordu. Gerisi sessizlikti.

"Baba?" Gözyaşları üzgün olduğu anlamına geliyordu, tabii eğer bir düğündeysek o zaman mutluluğu gösteriyorlardı. Nefret ettiğin birinin düğünüyse başkaydı, o zaman iki anlama da gelebilirdi. Genelde sadece bir mendil uzatır ve gözyaşlarının ardındaki nedeni ayırtırmayı denemektan kaçınırdım. Fakat babam

ağlamazdı, bu yüzden gözyaşlarının anlamını çözemedim. "Bir sorun mu var?"

Sessizlik. İşkence gibiydi. Daha önce hiç umursamamıştım ama bu tür bir sessizlik sanki konuşuyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir sorun vardı. Bunu normal bir insan gibi hissedemsem de temelde, hayvanların yaptığı gibi sezebiliyordum. Zamanında bir bütün olan şey, şimdi kırılmıştı. Ama neydi?

"Baba?"

Boğazını temizledi ve parmak uçlarını kapalı gözlerine bastırdı. "Annen."

"Sana kızdı mı?"

"Hayır, oğlum." Nihayet gözlerime baktı, bana yaşlı gözleriyle kavrayamadığım duygular gönderiyordu. "Bu sabah öldü."

"Öldü mü?" Kavramı biliyordum ve bunun nedeni, yalnızca komşunun horozuyla yaşadığım deneyim değildi. Ancak hiç böyle bir şeyle baş etmemiştim. O kadar yakındı ki gerçekdışı geliyordu.

"Uykusunda gitmiş. Uyandığımda..."

Sesi boğazında tıkanıp ve başını tekrar aşağı eğdi.

"Nerede?"

"Hâlâ yatakta." Sesi çıkmakta zorlandı. "Sağlık görevlileri geliyor fakat artık çok geç."

"Burada değilse o zaman nerede? Nereye gitti?" Olayı anlamakta zorlanıyordum.

"Gitti işte, oğlum."

"Hâlâ yatakta olduğunu söyledin." Başımı iki yana salladım.

Hıçkırıklara boğuldu. "Ben bunu yapamam. Yapamam. Onsuz olmaz. Çok fazla." Daha çok hıçkırmaya başladı, her biri bedenini sarsarken uzaktan siren sesleri geliyordu.

Babamın ağlarken sergilediği tavrı, insan tepkileri adlı defteri-me not ettim; sessizlikten iyi bir şeyler çıkmazdı.

“Camille?” Ceketimi çıkarıp sandalyelerden birine attım ve ayağının dibinde diz çökerek topuklu ayakkabılarını çıkardım.

“Evet?” Gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

“Sorun ne?” Kravatımı gevşettikten sonra gömleğimin düğmelerini açtım, onu da ceketimin yanına fırlatıp yatakta yanına geçtim.

“Sorun olduğunu nereden anladın?” Başını çevirdi.

“Sessizliğinden.”

“Robot beynin o konuda da mı hesaplama yaptı?”

Yüzüne dokunmak için uzandım ancak geri çekildi. “Lütfen söyle bana.”

Ani ve güçlü bir korku beni ele geçirdi. Restoranda yaptığımız şeyden pişman mı olmuştum? “Seks yüzünden mi?”

Başparmağının tırnağını dişlerinin arasına aldı. “Hayır, yani evet.” Yuvarlanarak benden uzaklaştı. “Tam olarak değil... Bilmiyorum.”

“Ne o zaman? İnsanların izlemeleri mi?” Ona dokunmak, zihnini huzursuz eden düşüncelerini yatıştırmak istiyordum.

“Evet.”

“Güvenlik kamerası görüntülerini aldırıp kim olduklarını öğrenebilirim.”

İnleyerek yüzünü yastığa gömdü. “Lütfen yapma. Utançtan ölürüm.”

Yanına yerleşip, gözlerimi onu benden saklayan sarı saç tutamlarına diktim. “Açıklamazsan asla öğrenemem. Senin deyinle robot beynimin, birinin kalbinin içini görme becerisi yok. Benimkinin içini bile göremiyor, eğer varsa tabii.”

Omuzları biraz rahatladı ve yüzüme bakmak için döndü. “Bunun insanı ne kadar etkisiz hale getirdiğinin farkında mısınız?”

“Neyin?” Kendimi durduramadım. Parmaklarımı çıplak kolunun üstünde gezdirdim.

“Kusurlarını böyle kabul etmenin.”

“Neden etkisiz olsun?” Açık renkli gözlerinin içine baktım.

“Çünkü çoğu insan, hayatının pek çok saatini kendisini gizleyerek geçirir.”

“Ben o çoğu insanlardan biri değilim.”

“Hayır.” Elini yanağıma koyunca sıcaklığı damarlarımda aktı. “Değilsin.”

“Sen de öyle.” Onu kendime çektiğimde kolumun kıvrımına yattı. “Bana neden üzgün olduğunu söyleyecek misin?”

“Duyguları okuyamadığımı sanıyordum?”

“Görmeme izin verdiğin zaman seninkileri okuyabiliyorum. Ama diğer zamanlarda benden saklanıyorsun.”

“Öylesi daha güvenli.”

Aklıma, sormayı hiç düşünmediğim bir soru geldi. “Bana kendini anlatacak mısın?” Sözlerini hatırladım. *Doğru soruları sor*. Belki bu, onlardan biriydi.

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Çocukluğunun temelini; okulu nerede okuduğunu, annenle babanın ne iş yaptığını, onları nasıl sevdiğini, arkadaşlarının isimlerini bile biliyorum. Ama... bana çok net hatırladığın bir şeyi anlatır mısın?”

“Neden?”

Belli değil miydi? “Seni tanımak istiyorum. Bütün sırlarını öğrenmek... Onları saklamak istiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin, seni yargılamam. One Direction’a sağlıksız bir takıntın mı vardı? Sorun değil. Birinci sınıfta annenden intikam almak için sürtüklük mü yaptın? Bir şey olmaz, yine de kabul etmeliyim ki

bu favorim olmazdı. Arka bahçende elli ceset mi var? Umurumda bile olmaz.”

Burnundan güldü. “Sonuncusu sanki daha çok sana uygun.”

Evet. “Ama seni tanımak istiyorum.” İhtiyacım olan tüm verileri topladığımı sanmıştım. Camille’e yaklaştıkça, aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyordum. “Dünyayı senin gözünden görmek istiyorum.”

“Empati. Psikopatlarda eksik olan tek şey.” Omzumun üzerindeki başını iki yana salladı. “Sahip olmanın imkânsız olduğu tek şeyi istiyorsun.”

“Beni aydınlatsan?”

“Peki. Dur düşüneyim.” Biraz daha sessizleşerek gerilmeme sebep oldu. Sessizlik kötüydü. Tekrar konuştuğunda ise sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Bir yaz, arkadaşlarımla birlikte koşucu olmayı kafaya koymuştuk. O zamanlar çok modaydı. Neden bilmiyorum, belki de Yaz Olimpiyatları yüzündendi. Neyse, bahçedeki alıştırmaamızda fark ettin mi bilmiyorum ama koşmaya pek uygun değilim.”

“Bana gayet iyi göründün. Hareket edişini izlemek hoşuma gitsen de benden kaçmanı değil, bana doğru koşmanı tercih ederim.”

“Öylesi pek zekice bir kaçma deneyimi olmazdı, değil mi?”

“Doğru.”

Elini karnıma yerleştirdi. “Bir sabah mahallemde koşuyorduk. Hava zaten sıcaktı ve ben, yavaş kızlar grubunun ortasında ilerliyordum. Belirli bir hızla yürüyorduk, evimin önünden geçmek üzere köşeyi dönmüştük. Babam bahçedeydi, işe gitmeden önce fiskeyi ayarlıyordu. Durdu ve yaklaşırken bize el salladı. Sonra annem ön kapıdan çıkıp vananın yanına yürüdü. O daha yaptığı yaramazlığı bitiremeden gülmeye başladım. Beklenildiği gibi fiskeye çalıştı ve babamı ıslattı. Babam orada yaklaşık beş saniye bekledi.” Kıkırdayıp kendini toplamak için durdu ve

o gülerken kendi dudaklarımın kıpırdadığını fark ettim. “İş kıvafetini giymişti ve sırlıslıklamdı. O sırada yavaş grubumuz durdu, hepimiz gülüyorduk. Babam döndüğünde annemin eve gizlice geri girmeye çalıştığını gördü. Ardından koşmaya başladı. Annem bağırarak adımlarını hızlandırmayı denedi ama babam onu yakalayıp sarılarak aynı şekilde ıslatmış oldu.” Gülüşü bana bulaştığında zihnimde oluşan görüntüye gülümsedim.

“Kulağa birbirleri için yaratılmışlar gibi geliyor.”

“Öylelerdi.” Gülüşü giderek soldu. “Bana geç sahip oldular. Yıllarını çocuk yapmaya çalışarak geçiren bir çiftin sürpriz bebeğiyim. Ben doğduğumda annem kırk üç yaşındaydı. Babam neredeyse elliydi.” Taşıdığı hüznün, anısını renklendirip sesini yumuşattı. “Biliyordum, biliyor musun? Annem öldüğünde babamın da çok uzun süre kalmayacağını biliyordum. İkisi ayrılmaz bir bütündü, annem hastalandığında bile öylelerdi. Kemoterapi ona çok ağır geldi, gücünü azalttı. Ama ruhu hiç zayıflamadı. Kolunu kaldırıp bana sarılamayacak kadar yorgun olduğunda bile hep gülümserdi. Babam, sanki onun güneşinin altındaki bir bitkiydi. Annem tükendiğinde çok geçmeden o da sararıp soldu.”

“Üzgünüm.” Onu daha da sıkı sarıldım.

“Ben de. Onları özlüyorum.” Burnunu çekti. “Ya senin annen?”

“Ben çocukken öldü.”

Bedenini yukarı kaydırıp göğsüme yattı, çarpıcı gözleri beni olduğum yere sabitledi. “Bu kadar mı?”

Üzerimde kalmaya devam etmesini sağlayacaksa saatlerce konuşabilirdim. “Annem biraz soğuktu. Babam gibi değildi. Bana bir şeyler öğretmeye çalışan genelde babamdı. Annemse... Bilmiyorum. Şimdi bakınca benimle ne yapacağını bilmediğini düşünüyorum. Babam sabırlıydı ve gerçek dünyada görünmem için bilmem gereken her şeyi bana öğretti,” dedim.

“Görünmek mi?”

“Bir insan olarak, tıpkı herkes gibi. Hisler, empati ve normal insanların doğuştan sahip olduğu ama bende eksik tüm araçları.”

“Humm.” Çenesini göğsüme yasladı.

“Ne?”

“Aslında hiç böyle düşünmemiştim, demek istediğim dezavantajlı olduğumu.”

“Değildim.”

“Eğer öyle diyorsan.”

“Her şeyim vardı. Annem benimle ilgilenmedi ama babam, o boşluğu bolca telafi etti. Sanırım annem onun gücünün kaynağıydı. Babam anneme yaslanıyordu, ben de babama yaslanıyordum.”

“Annen öldüğünde üzüldün mü?”

Evet demek istedim. Doğru cevap oydu. Onun yerine gerçeği söyledim. “Bilmiyorum. Babamın üzgün olduğunu biliyorum ki bu, hiç güzel bir şey değildi. Her şey bana inanılmaz tuhaf geldi. Bir an oradayken sonrakinde yoktu. Ölüm benim için anlamlı değildi. Hâlâ da öyle, sanırım.”

“Bu galiba yaygın bir varoluşsal sorun.”

“O halde, bir ihtimal de olsa görüldüğüm kadar tuhaf olmadığımı mı söylüyorsun?” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

“Çok ileri gitme istersen.”

Bu kadar hazırcevap olmasını seviyordum. *Seviyordum*. İçimi aynı ölçüde korku ve heyecanla dolduran o derin his, coşkuyla hayata döndü. Başka bir şey yoktu, hem de hiç. Basit gerçek bunca zaman boyunca hep oradaydı. Camille’i seviyordum.

Benden uzaklaştı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bu elbiseyi çıkarmam lazım.”

Sözleri üzerine aletim canlandı.

Düşüncelerimi ele vermiş olmalıydım çünkü gözlerini devirdi. "Hayır. Hâlâ inanamıyorum benim... Bizim... Evet." Yüzünü elleriyle kapadı. "Halka açık bir yerde."

Onu, bedenini, kalbini, her şeyini tekrar istedim. "Halka açık değildi. Senin cama yaslandığın kısım dışında."

Ellerinin altında cıyaktı. "Ve sen psikopatsın."

"Sanırım ikimiz de psikopatlığımı sevdiğini biliyoruz." *Siktir, sevmek mi dedim ben?*

Parmaklarının arasından göz atarak; "Fazla abartıyorsun," dedi.

"Şu anda utandığını söyleyemezsin." Dudaklarımı yaladım ve meme uçlarının koyu kırmızı kumaşın altında sertleştiğini fark ettim. "Bu akşamki küçük uzlaşmamızdan sonra yapma."

"O bir kerelikti."

"Eğer öyle diyorsan." Sırıttım.

Dönerek banyoya ilerledi. "Bu arada, artık öpüşmek yok. Anlaşmaya dahil değil, unuttun mu?" Sözcükleri mermer fanyasta yankılandı.

Göreceğiz.

Hafta sonunun geri kalanında beni evinde tuttu ve pazartesi günü çalışırken kaçma şansım olmadığından emin oldu. Timothy her adımında peşimdeydi, birçok kez acaba benimle banyoya da girecek mi diye düşündüm. Anlaşmamızın gerektirdiği gibi Sebastian'la uyudum ancak ikimizin arzularıyla da savaştım. Restoranda onunla olmak muhakeme becerimi bulanıklaştırmış olsa da, Link'i görmek durumuma yeni bir berraklık getirmişti.

Dışarı çıkmam ve hayatıma dönmem gerekiyordu. Sebastian son birkaç günde bana fazlasıyla ısınmıştı, -ve dürüst olmam gerekirse, ben de ona kabul etmek istediğimden fazla ısınmıştım- bu yüzden serbest bırakılmayı istemek için doğru vaktin geldiğini hissediyordum. Ya da en azından şimdiye kadar bana verilen özgürlükten daha fazlasını istemek için. Onunla bir anlaşma yapabilirdim. Beni kaçırdığını hiç kimseye söylemezdim, o da bana dolaşmam için daha fazla alan bırakırdı.

Pazartesi akşamı zaman hızla geçti ve Timothy bir erkek dergisi okurken oturma odasında volta attım.

"Sence beni bırakacak mı?"

"Bunu konuşmuştuk." Sayfayı çevirip esnedi. "Öyle bir şey olmayacak."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Bir kaşını kaldırdı. “Pek çok şeyde yardımcı oluyorum, sadece o konu dışında.”

“Bana kalırsa bırakabilir.”

“Restorandan sonra kalmak istersin sanıyordum.”

Yanaklarım ısındı ve ona asit gibi keskin bir bakış attım.

Omuzlarını silkti. “Ne? Duymadan edemezdim ya.”

Ona bakarken burnumu kırıştırıp Rita’nın temizlik yaptığı mutfığa çekildim. İş bittiğinde mutfığın yepyeni görüneceğine şüphem yoktu. Buzdolabından bir şişe su alarak kendimi bir bar taburesinin üzerine bıraktım.

Ön kapıdan anahtar sesleri geldiğini duyunca oraya odaklandım. Kendimi hazırlayarak ayağa kalktım ve içeri giren Sebastian ile karşılaştım. Koyu gri takım elbisesi üzerine mükemmel bir şekilde oturuyor ve tüm bedenini sararak ona, pek çok adamın uğruna öldüreceği o nazik görünüşü veriyordu.

“Selam.” Gülümsedim.

Gözleri parladı ve sarılmak için beni kendine çekti. “Seni özledim.”

Kokusuna bayılıyordum. Kendime bu konuda yalan söylememe gerek yoktu. Güçlü kollarının da avantajları vardı. Ben de onu özlemiştim ama bunu asla kabul etmezdim. Beni nihayet bıraktığında bir nefes alıp hızla konuştum. “Yatak odasında konuşabilir miyiz?”

“Olur.” Oturma alanında beni takip ederken ceketinin düğmelerini açıp hızla kravatını çıkardı. Timothy dergisinden başını kaldırmadı, tek bir kelime okumadığına dair belirgin bir izlenime kapıldım.

Kapıyı arkamızdan kapatıp arkasına yaslandım. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Tamam.” Yatağa oturup kucağına vurdu. “Sorun varsa tam buraya otururken sormanı istiyorum.”

“Sebastian.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ayağa kalkmaya yeltendi. “Peki, ben de gidip duş...”

“Bekle!” Yanına yürüdüm ve çapraz bir şekilde kucağına oturdum.

“Yeterli değil.” Beni itti. “Üzerime çık.”

“Dayanılmaz birisin.” Üzerimde favorilerimden biri olan, diz hizasında, pamuklu rahat bir etek vardı.

“Amının tadına bakmak için ölüyorum ama restorandan beri beni engelliyorsun. O yüzden alabildiğimi alacağım.” Gülümse-di, bakışları fazlasıyla yırtıcılara hastı. “Nasıl olduğu fark etmez.”

Erkeksi güzelliğin zirvesiydi, gömleği ve pantolonuyla öldürücü görünüyordu. Özgürlük talebime odaklanmaya çalışsam da bedenim ısınmıştı. Sebastian gibi bir adam bunu neredeyse imkânsız kılıyordu.

“Hadi.” Dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı.

“İyi.” Kucağına tırmanarak dizlerimi kalçasının iki yanına yerleştirdim, amımı hissedeceği kadar yaklaşmamaya dikkat ediyordum.

Büyük ellerini kalçama koyup beni kendine çekti, böylece otururken aramızdaki mesafeyi yok etmiş oldu. “Böylesi daha iyi ve siktir, amın çok sıcak.”

Aleti bana dayalıydı, kendimi toparlamak için omuzlarına tutundum.

“Bana ne sormak istiyordun?” Ellerini popoma kaydırıp hafifçe sıktı.

“Sebastian.” Bileklerini tuttum. “Ben ciddiylim.”

“Ben de ciddiylim.” Bakışları dudaklarıma kaydı.

“Dur.”

Parmakları dursa da oldukları yerden ayrılmadılar.

Böyle devam etmek zorundaydım. “Son birkaç günde yakınlığımızı düşünüyordum.”

“Katılıyorum.” Ağzını boynuma götürerek dudaklarını benim üzerinde gezdirdi, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyordu.

“Bu yüzden, bana biraz daha özgürlük tanıyabileceğini düşünüyordum.”

Arkaya yaslandı. “Ne gibi?”

“Mesela evden çıkmama, tekrar öğretmenlik yapmama izin ver. Beni *ölmüşüm gibi gösterme*. Böyle şeyler.”

“Hayır.”

“Dur lütfen, beni biraz dinle. Senden veya yaptıklarından kimseye bahsetmeyeceğim. O aramızda. Ama arkadaşlarımı görmek ve...”

“Bu konu tartışmaya kapalı.” Buz gibi ses tonu, tokat etkisi yaratmıştı.

“Neden?” Kendimi tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama boşunaydı.

“Seni kaybedemem.”

“Bu beni kaybetmek olmaz.” Omuzlarını itmeme rağmen dönüp beni yatağa yapıştırdı.

“Tam olarak öyle olur.” Başını iki yana salladı. “Görmüyor musun? O geri zekâlı seni kokundan bulur ve onun olduğunu düşünür. Buna katlanamam.”

“İlişkimizin bittiğini söylerim.”

Sert bir kahkaha attı. “Seni öylece bırakmak o kadar kolay mı sanıyorsun? Akli başında olan hiçbir erkek gitmene *bir kez olsun* izin vermez.”

“Zorunda kalır.” Aniden kendimi geri çektim, bileklerimi demir gibi tutuşundan kurtarmaya çabaladım.

“Hayır, kalmaz. O, görüldüğü gibi beyaz atlı bir prens değil. Seni elinde tutmak için gücünün yettiği her şeyi yapar ve sonra onu öldürmek zorunda kalırım.”

“Söz vermiştin.” Ben mücadele ettikçe ağırlığını üzerime daha çok veriyordu.

“Evet. Ama sana tekrar dokunmaya kalkarsa onu öldürmek zorunda kalırım. Söz olsun ya da olmasın.”

“Bana dokunmayacak.” İtiraz etmem de bir işe yaramadı. “Bırak.”

“Bırakacağım ama bir yere gitmeyeceğini anlaman lazım.” Sert yoğunluğu geri dönmüştü, içindeki karanlığı gizleyecek örtü tamamen ortadan kalkmıştı. “Seni bırakamam.”

“O zaman konuşacağımız başka bir şey kalmadı.” Acı gözyaşlarımı saklamak için başımı çevirdim.

“Siktir.” Hırlayıp beni bıraktı, ardından komodininin üst çekmecesini açtı.

Altın parıltı, ne olacağını bana açıkça anlatıyordu.

“Lütfen yapma.”

“Yapmak zorundayım.” Diz çöktü ve soğuk metali ayak bileğime taktı. “Bizim için.”

O anda ne yapmam gerektiğini anladım.

Siktiğimin sessizliği. Etraftaki her şey sakinliğini korurken beynim uyarı çılgınlıkları atıyordu. Anton bizi eve geri götürürken arabadaki tek ses rüzgâra aitti. Camille kapısının yanında oturmuştu, hızla şehirden uzaklaşırken gözleri geçip giden manzarayı takip ediyordu.

O metal bileğine değdiği anda kendini kapatmıştı. Hafta sonu yaptığım onca ilerleme, ince altın şerit yüzünden kaybolmuştu. Camille özgürlükten bahsettiğinde tek görebildiğim *onun* kollarındaki haliydi. Polise beni anlatması ya da işlerimi mahvetmeye çalışması bile umurumda değildi. Tek düşünebildiğim şey, onu kaybedersem ya da başka birinin kucağında görürsem nasıl hissedeceğimdi.

Bir şeyler hissetmemi sağlamıştı. Fakat diğer yandan, eğer giderse yaşayacağım acıdan korkmama yol açmıştı. Onu kaybetmek ölümcül bir darbe olurdu. Bu yüzden kelepçeyi bileğine takmış ve bu kez işe yarayacağına, onu yanımda tutmanın ikimizin için de en iyisi olduğunu anlamasını sağlayacağına yemin etmiştim.

“Camille.”

“Evet.” Bana bakmadı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Bu sorunun cevabını hak etmiyorsun.”

Gayet adildi. Burnumun kemerini sıkıp aramızdaki sessizliğin daha da derinleşmesine izin mi versem, yoksa bir kere daha bunu neden yaptığımı açıklamaya mı çalışsam diye düşündüm.

“Hiç yapboz yaptın mı?” Kısık sesinde, daha önce hiç duymadığın soğuk bir ton vardı.

“Evet.”

“Parçaları zorla mı birleştirdin?”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama izin verirsen...”

“Hayır. Neden böyle olmak zorunda olduğunu açıklamaya niyetliysen hiç zahmet etme.”

Yaptığım her şey tek bir basit arzuya indirgenmişti. “Ben sadece seni istiyorum.”

Sonunda bana doğru döndü; gözleri sert, deniz mavisi taşları andırıyordu. “Ya beni elde etmenin yolunun bu olmadığını söyleseydim? Ya bunun, beni kaybetmenin en kesin yolu olduğunu söyleseydim?”

“Bu hiç mantıklı değil. Restoranda sen de hissettin. Öyle olduğunu biliyorum.”

“Hissettiysem ne olmuş?” Ayak bileğini işaret etti. “Bu hepsini siliyor.”

“Öyle olmak zorunda değil.”

Tekrar pencereye döndü. “Bu konuşma benim için bitti.”

Eve giden yolun geri kalanında sessizliği sürdürdük.

Akşam yemeğinde onunla konuşmaya çalıştım ancak cevapları bir ya da iki hecelikti ve benimle gerekenden fazla muhatap olmuyordu.

Hayal kırıklığı, onu kucağıma çekip benimle konuşmaya, kendisi olmaya zorlamak için yanıp tutuşuncaya kadar içime doldu. İnşa ettiği savunma duvarlarını, ben ne kadar itersem o

kadar çok yükselttiğini en sonunda öğrenmiştim. Sabır ve baskı, Camille'e ulaşmanın en kesin yoluydu.

İşkence gibi akşam yemeğinin ardından kütüphaneye doğru yürüdü. Onu takip ettim ama kapıyı yüzüme kapattı.

"Gözünü dikmek istiyorsan kamerandan yap."

İçeri dalıp onu omzuma atabilir, merdivenlerden yukarı taşıyabilirdim. Siktir, onu öyle çok istiyordum ki bir süre elimi kapı koluna koyup bunu düşündüm. Sonuç olarak kaynayan kanım yerine mantığıma teslim olup, onun tavsiyesine uydum. Kendime büyük bir bardak viski doldurdum ve yukarıdaki güvenlik kamerası odasına çıktım.

Açılan ekranlardan yansıyan ışık keskindi ve alışması biraz uzun sürüyordu. Oturup onun görüntüsünü açtım. Masaya oturmuştu, bir elinde kalem vardı, diğeriyle de kitabın sayfalarını çeviriyordu. Ne okuduğunu göremiyordum ama dalmış gibi görünüyordu. Küçük monitörlerden birinde Link'in dairesi canlandı. Bir kadınla birlikte kanepedeydi, kolunu kadının omzuna atmıştı ve eli memesinin üzerinde duruyordu. Belki bunu Camille'e göstersem bana tekrar güvenirdi. Ya da sadece canını yakardı. Siktir.

Geriye yaslanıp viskimi yudumladım. Veronica'nın dairesi karanlıktı. Bir adamla görüşmeye başlamıştı ve evden çok onun yanında zaman geçiriyor gibiydi. Fark etmezdi. Camille ile alakalı olmadıkça onu izlemek hiç ilgimi çekmiyordu. Gösterimin yıldızı oydu ve bir gün ben de onun yıldızı olmayı umuyordum.

Çalışmasını izlerken içime bir şüphe düştü. Haklı olabilir miydi? Yakınımda tutarsam onu kaybeder miydim? Babam kesinlikle böyle düşünüyor gibiydi. Boğazımı yakan viskiden daha büyük yudumlar aldım.

Telefonum titredi. Babam arıyordu. Reddet tuşuna bastım, bu pek yaptığım bir şey değildi. Ama ne soracağını biliyordum.

Başka biriyle aynı tartışmaya girmek istemiyordum. İstedğim tek şey -hayır, *ihtiyacım olan* tek şey- kapıyı suratıma çarpmıştı. O yatağa gelene kadar sadece oturacak ve içecektim.

Sonra da ona sarılacaktım. Her gün en çok beklediğim şey buydu. Pijama giymesi umurumda değildi. Bir yudum daha aldım. Eldivenleri ve şapkasıyla, kışlık palto giyse bile yakınımdaymış gibi müddetçe umursamazdım.

Telefonumdan sesli mesaj geldiğini belli eden bip sesi geldi. Yarına kadar bekleyebilirdi. Babam zeki adamdı ancak bu konuda yanılıyordu. Değil mi?

“Evet.” Siktir, kendi kendime konuşuyordum.

Camille ayağa kalktı ve Timothy’nin kapının yanına koyduğu masaya doğru yürüdü. Eğilerek mikroskobu inceledi, ardından odadan çıkıp seraya ilerledi. Bitkileri incelerken onu izledim. Etrafındaki yaprakları alıyor, ilerledikçe budama yapıyordu. Sera krallığını incelerken hiçbir şey gözünden kaçmıyordu.

Viskiden bir yudum daha aldım, bu seferki hiç yakmadı. Belki de düşündüğümünden daha yumuşaktı. Camille inceleme-sine devam etti, bense geleceğimizi düşündüm. Noel’e yalnızca iki gün kalmıştı. Babam akşam yemeğine gelirdi. Belki o zaman ikisine de her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğini açıklayabilirdim... Çoğunlukla.

Planım son derece mantıklıydı. Saçma olan şey, onların bunu benim gibi görmüyor olmalarıydı. Hatalı olan onlardı, ben değildim.

İçkimi bitirip tökezleyerek koridorda yürüdüm. Zemin tah-terevalli gibi sarsılıyor, duvarlar ise yerlerinde durmuyordu. Neyse ki yatak odasının kapısı açıktı, yoksa kilidin şifresini asla giremezdim.

Kıyafetlerimi bile çıkarmaya zahmet etmeden yatağın üzerine çöktüm. Camille’in yastığını alarak kokusunu içime çekince

CELIA AARON

zihnim sakinleşti. O yatağa gelene kadar uyanık kalmaya ve sonra da onu sevdiğimi söylemeye karar verdim. Çünkü seviyordum. Öyle çok seviyordum ki... Onu kaybetme düşüncesi, ağıuk hesaplamalarımı delip geçen ve derinlerimde yavaş yavaş kanamaya sebep olan tek şeydi. Onsuz ölürdüm.

Bunların hepsini ona söyleyecektim.

CAMILLE

Yatağa girdiğimde uyumuştı. Uzun bir süre onu izledim, yüz hatlarını zihnime kaydettim. Bir ara, kâbus görüyormuş gibi kaşları çatıldı. Uzanıp avucumu yanağında gezdirdim. Gerginlik kayboldu ve sakinleşti. Onu izlerken kalbim ağrısa da planım işliyordu.

Geri adım atmayacaktım.

Onda, içimde yankılanan bir kıvılcım görmüş olsam bile... Dokunuşu bana hiç olmadığım kadar canlı hissettirse bile... Onu istesem bile. Tutsak olduğum müddetçe ilişkimiz asla yürümezdi. Ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım, inatla bunun birlikte olmamızın tek yolu olduğunda ısrar ediyordu. Ona hatalı olduğunu göstermemin tek yolu, ayrılmamızdı. Bu düşünceyle uyuyakaldım.

İlk olarak ben uyandım, Sebastian bana doğru gelip bedenimi kendine doğru çekerken güneş ışığı saçlarında parladı. Rahatlayarak iç çektiğinde, onu itecek gücü kendimde bulamadım. Hem planlarımdan biri de bugün onu daha yakınımda tutmaktı. Ona sarıldım, bunu teması sevdiğim için yapmamıştım. Her şeyin doğru işlemesi için gerekliydi. Son kez sarıldığımı bildiğim için de yapmamıştım.

Gözkapakları titreyerek açıldı ve pencerelerden sızan ışık yüzünden gözlerini kısıtı. "Siktir."

“Sana da g  naydım.”

Yüzünü sa  ma gömerek ellerini vücudumda gezdirdi. “Lanet pijamalar.”

Elini ti   rt  m  n altına kaydırıp avucunu sırtımın aşağısına verle  tirdi. “Daha iyi.”

“Viski bombası gibi kokuyorsun.”

“Kaliteli Bourbon.” Boğuk sesi cızırtılı ve fena halde seksiydi.

“Seni içki içmeye ben mi ittim?”

Elini sırtımda daha yukarı kaydır  . “Evet.”

“Güzel.”

“Cadı.” Bacaklarımdan arasına bir dizini soktu, ruhlarımızın birbirine dolanacağından korkmama neden olacak şekilde bedenlerimizi bir bütün haline getirdi. “Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Tabii ki.”

“Hayır.” önleyip dudaklarını boğazıma bastırdı. “Lütfen olma.”

Beni   pmesine izin verdim ve ellerimi saçlarından geçirdim. Çok karanlıktı, içinde öyle yoğun bir hamlık vardı ki tanıdığım diğer adamları kolaylıkla gölgede bırakırdı. Ama böyle anlarda, içindeki en basit arzular sayesinde sadele  iyordu. Mutlu olmamı istiyordu, özellikle de onunla.

“Sonraki iki gün için kızgınlığımı bir kenara bırakacağım. Noel için. Ama bu konuyu konuşmamız gerekecek.” Daha a  a  ıları öpüp dişleri beni   imdiklerken i  im ısındı. “Bunu kabullenmiyorum,” dedim.

“Teşekkür ederim.” Elini yavaşça hareket ettirip mememi avuçladı.

“Sebastian.” Bacağını amıma bastırınca uyarıcı tonum nefes nefese   ıktı.

* Bir viski markası.

“Bırak sana daha iyi hissettireyim.” Parmaklarını meme ucunun gergin başında gezdirdi. “Sadece şu an için.”

Tişörtümü çıkartıp köprücük kemiğimi öperken dudağımı ısırdım. Kararsızlığımı hissetti ve bu avantajı, vücudumda aşağı inip meme ucumu ağzına almak için kullandı.

Morluk bırakacak kadar sertçe emip diğer mememi avuçlayınca içimden coşkulu bir uyarılma ürpertisi geçti. Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim. Ellerini altımda kaydırды. Önce bir meme ucumu sonra da diğerini emince sırtımı gerdim. Zihnimin tamamen boşalıp, aletin ve saldırganlığının düşünceleriyle dolması uzun sürmedi.

Karnıma hafif öpücükler kondurdu ve pijama altımın kenarına doğru devam etti. Usta bir hareketle pijamamı ve külotumu bacaklarıma indirip hepsini çıkardı.

“Buna ihtiyacım vardı.” Klitorisimi öptü ve diliyle kıvrımlarımı yaladı. “Güzel amının böyle ziyafet gibi önümde açılmasına...” Bacaklarımı açtı. “Tadına bakmak istediğim tek am.”

Yanlış olsa da ona izin verdim. İçimde hissettiğim, onunkiy-le eşleşen karanlık, vermeye gönüllü olduğu her şeyi istiyordu. Beni yavaşça yalarken çarşafa tutundum. Alçak inlemesi sıcak tenimi titretirken dilini düzleştirdi, ardından aşağı dalıp içime bastırdı.

Diliyle zevk verip hızlı hamleler yaparak klitorisime döndüğünde, bacaklarım titremeye başladı.

Tenimin üzerinde güldü. “Leydimin boşalması gerek.” Dilini kıvırdı ve popomu kavrayıp beni yüzüne doğru çekerek emip yaladı.

Ağzı beni mest etse de daha fazlasına ihtiyacım vardı. Tamamına. “Sebastian, lütfen.”

“Neye ihtiyacın var? Sana onu vereceğim.” Kıcımlı sıklı. “Söyle.”

“Sik beni.”

Parlayan gözleri, istememem gereken şeyi istediğimde neredeyse ışıldadı. Yukarı çıkmadan önce beni birkaç kez daha yaladı. Memelerimde durarak her meme ucunu, amıma uyguladığı yoğunluğun aynısıyla kışkırttı.

Altında kıvrandım, daha fazlasına muhtaçtım. “Lütfen.”

“Seni nasıl reddederim.” Dudaklarımız buluştu, dili benimkiyle savaşıırken tadımı benimle paylaştı. Aleti amımın üzerinde durdu ve katmanlarımdan girişime doğru kaydı. “Burası mı, hanımefendi? Burada mı lazım?”

“Evet.” Doğru düzgün konuşamıyordum bile.

Ellerimi tutup beni sabitledi, içime girerken parmaklarımız birbirine geçmişti. Hafif batma hissiyle birlikte gelen nefis haz, inlememe sebep oldu. Tanrım. Tamamen içime girerken, beni tam olması gerektiği gibi dolduruyordu.

“Kahrolası sıcak amın.” Eğilip boynumu ısırdı, emdi ve benimde yeni izler bıraktı.

Beni olduğum yerde tutmaya devam ederken, her hamlesinde tutturduğu yavaş ritim daha da yoğunlaşıyordu. Bacaklarımı onun için olabildiğince açıp, istediğini almaya teşvik ettim.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı; yatağı duvara vuracak kadar sertçe becerdi. Morluklarla dolacağımı bilsem de bunu istiyordum. Onu hissetmeye, uzaklaşmadan önce her parçasının örneğini almaya ihtiyacım vardı.

Ona doğru kıvrıldım, hassas meme uçlarım sert göğsüne değiyordu. Hırlayıp geri çekildi. Kalçalarımı tutarak beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirip yeniden içime girdi.

Haz ve acı çılgılığım odayı delip geçti. Bu, sanki onu daha çok çıldırtmış gibiydi. İçime girdi ve oradaki acıya daha fazlasını ekleyecek kadar sert bir şekilde popoma vurdu.

“Böyle istediğini biliyorum.” Saçımı tuttu ve beni kendine çekerken diğer eliyle popomu tokatladı. “Kabaca, sertçe. Karanlığın tamamını istiyorsun. Söyle bana.”

Bana tekrar vurduğunda inledim. Hissettiğim acı, amımın daha fazla ceza istemesine yol açıyordu. “İstiyorum.”

“Siktir.” Saçımı daha sert çekip omuzumu ısırdı, kalçasıyla benimkini iterken bedenlerimiz sınırsız bir şiddetle birbirine çarpıyordu.

Omuzumu bırakıp beni ileri doğru itti, geniş avucunu sırtımın üstüne bastırıp yüzümü yatağa gömdü.

Kıçıma inen başka bir tokat, çarşaa doğru çığlık atmama neden oldu.

“Şu kusursuz göt deliğine bak.” Vahşi hırlaması içime ani bir korku dalgası gönderdi. “Siktiğimin çiçeğine benziyor.”

Parmağını kıçıma değdirince yerimde sıçradım. “Sebastian.”

Bir tokat daha attı, bu seferki daha sertti. “İnkâr etme.”

Inledim, tehlikeli dudaklarından çıkan her sözcükle zirveye tırmanıyordum.

“İşte bu.” Sert ritmini sürdürürken ıslak parmak ucunu kıç deliğime bastırdı. Verdiği his nefis ve yanılttı, yine de daha fazlasını istiyordum.

Kendimi aletine doğru bastırdım, her darbeye daha da derine gömüldü.

“Ah, siktir.” Parmağını kıçımın içine bastırdı.

Bütün vücudum gerilirken çarşafa tutundum. Kendini daha da ittirirken orgazmım birdenbire patladı. Kalçalarım kasılıp, haz derin dalgalar halinde gelirken çığlık attım.

“Hepsini ver bana. Her yerime boşal.” Sert darbelerine devam etti, ben hâlâ orgazmın şiddetiyle sarsılırken parmağı kıçımdaydı. Her darbesiyle artçıları artırıyordu.

Son titreme de dinince nefes aldım.

“İşin bitmedi, hanımefendi.” Üzerime eğildi, kaslı kolu yü-
rümün yanında dururken diğer eliyle altıma uzandı. Klitorisime
vurduğunda ona doğru sıçradım.

“Sebastian!”

Aşırı hassas tenime bir şaplak daha atınca bileğini yakalama-
ya çalıştım.

“Bana güvenmen gerek.” Bileklerimi sırtıma doğru çekti ve
bir eliyle onları tuttu, ardından diğerini sinsice tekrar altıma
soktu. *Şak*. “Bedeninin ne istediğini biliyorum.”

Bileklerimi kullanarak beni yeniden aletine doğru çekti, her
dalgayla daha ileri gidiyordu. Parmakları klitorisimle oynadı;
okşadı, döndürdü, beni tekrar canlandırdı. Bir sonraki vuruşun-
da tam anlamıyla kendimden geçerek inledim. Hiçbir şey, bu
kadar iyi hissettirmemişti. Parmakları ihtiyacım olan noktaya
geri döndü.

“Seni öyle bir hale getireceğim ki içine boşaldığım anda gele-
ceksin. Amının beni sıktığını, her damlayı tükettiğini hissetmek
istiyorum.”

Eğer boşalacaksam istediği her şeye razıydım. Nefesimi çarşa-
fa doğru verdim, yalnızca içimdeki aletine odaklanabiliyordum,
parmakları bedenimin ve ruhumun her parçasına dokunan bir
yangın yaratıyordu.

“Hazır mısın?” Sesi titredi, kullandığı kontrol dağılıyordu.

“Lütfen.” Kurabildiğim tek cümle buydu.

Klitorisimdeki baskıyı artırdı ve her seferinde sertçe, daha
derine vurdu. Kaybolmuştum, üzerime gelen dalga beni içine
almıştı. Bildiğim her şey hissettiğim rahatlamaıyla yok olurken,
sadece Sebastian’ı düşünüyordum.

İnlemesi, soluksuz orgazmımın arka plan müziği gibiydi.
İçimde atan her nabız, göz kapaklarımdan kıvılcıklar

saçıyordu. Amım tıpkı söylediği gibi onu sıkarken, daha derinlere dalıp beni menisiyle doldurdu. Aletinin her sarsıntısını içimde hissettim, birlikte boşalmamız deneyimlediğim en erotik şeydi.

Yatağa yığılıp dümdüz uzandım, üstüme yığılırken aleti hâlâ içimdeydi.

Sırtımı, boynumu, omuzlarımı öperken yavaş yavaş nefes alıyordu. “Teşekkür ederim.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Orgazmın birbiri ardına gelen dalgalarından ve esaretimin sert akıntısından başka hiçbir şey yoktu. Sebastian yataktan kalktı. Birkaç dakika sonra beni ılık bir bezle temizledi.

Tekrar yorganın altına girdiğinde beni göğsüne çekti. “Bu şimdiye kadar icat edilmiş en iyi akşamdan kalma ilacıydı.”

Güldüm.

“Hoşuna gitti mi?” Yorganı üzerime çekti ve ellerini sırtımın açıkta kalan kısmına koydu.

“Evet ama başka bir hataydı, ilki gibi. Olmaması gerekirdi.”

“Bence doğru değil.” Yüzümdeki birkaç dağınık tutamı okşadı.

Artık neyin doğru olduğunu bilmiyordum. Etrafımdaki gerçeklik bükülüyordu. Bunca şeyi sorgulamama sebep olması önemli değildi, kalamayacağımın farkındaydım. En berbat olanı ise, sahip olduğu o küçük kalp parçasını kırmaktan korkmamdı. Defalarca bana zarar vermek istemediğini söylemişti. Fakat beni kaçırdığı ilk gün çoktan vermişti. Ben de ona zarar vermek istemiyordum... Ama o gün verecektim.

Peşinde iki çocuğu olan bir adamla çarpıştım, ikisinin omuzunda da buz patenleri asılıydı. Bunlar Rockafeller'a giden, biraz bayram sihri arayan turistlerdi.

Adam gerçekten özür diledi, kesinlikle New York'un yerlisi değildi. Hafif bir rüzgâr eserken yürümeye devam ettim.

Mint, amcası Hal'in evine yakın bir pizza restoranında buluşmak isteyince, mecburen kabul etmiştim. Restorandaki sarışını düşündükçe huzursuzluğum artıyordu. O yüzden gelmiştim, ergen azgının tekiyle casusluk saçmalığı peşindeydim.

Restorana girip arkadaki masaya yöneldim. Etrafa bakındığımda çocuğu göremedim. Barın ucuna yaslandım ve küçük pisliğe mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

"Link?" Yakındaki masada bir adam ayağa kalktı.

"Mint?"

"Evet." Karşısına oturmamı işaret etti.

Vay canına. Çocuk benim boyumdaydı, benden daha bile iriydi. Boş vakitlerinde ne halt ediyordu bu böyle? Ağırlık mı kaldırıyordu? Fark etmezdi, biyoloji dersinin gerektirdikleri dışında Camille'e yaklaşmasına izin vermeyecektim. Ona çocuk demek artık doğru gelmiyordu.

Karşısına oturdum. "Bu buluşmanın sebebi ne?"

Yanında duran deri omuz çantasından bir tomar kâğıt çıkar-
dı. Bir garson kadın geldi ve siparişimizi aldı. Tatlıydı, biraz yaş-
lıydı ama kesinlikle benim için becerilebilir sınırındaydı.

“Veronica’yla konuşuyoruz. Buraya gelmek istedi ama anne-
sinin sağlığı pek iyi değil ve tatilde ziyaret etmek için eve uçuşması
gerekti.”

“Özlenecek.” Garsonun önüme önceden koyduğu biradan
bir yudum aldım.

Mint bir klasörü açarak masaya vurdu. “Elimdekiler bunlar.
Veronica gitmeden önce biraz araştırma yaptı ve Amazonlar’daki
çalışmaların hiçbirinde Dr. Williams diye birini bulamadı.”

“Bu Camille’in gitmediği anlamına gelmez. Bunlar, ikinizin
araştırma yeteneğini biraz daha geliştirmesi gerektiğini söylüyor.”

“Makul, sanırım.” Omuzlarını silkti. “Sınıflandırmanın baş
harfinde hata yaptığından beri şüphelerim devam ediyordu.
Camille’in Brezilya’ya inip inmediğini konusunda havayolu şir-
ketinden bilgi almaya çalıştım ama akrabası olmadığım için yar-
dım etmeyi reddettiler.”

“Yani hiçbir şey bulamadın mı?” Biradan bir yudum daha
alarak buraya neden geldiğimi düşündüm. Sarışın, Camille ola-
mazdı ve bunu çocuğa söylememiştim bile.

“Hayır, bir şey bulamadım. Ama Veronica havayolu şirketini
arayıp Camille gibi davrandı. Onun kişisel bilgilerinin tamamı-
nı bildiğinden kolay oldu. Camille için bir koltuk satın alınmış
olsa da JFK’den uçakla ayrılmadığı doğrulandı.” Görebileyim
diye masada bir kâğıt parçasını çevirdi. Bana az önce söyledikle-
rini doğrulayan, havayolu şirketinden gelmiş bir mektuptu.

“Tamam, bu bilgilerin hepsi sendeyse neden polise gitmiyor-
sun?”

Kâğıdı geri aldı ve klasörüne sıkıştırdı. “Taklit etme olayı için
daha dün aradık ve ne diyeceğimizden tam olarak emin olamadık.

Veronica, Camille o havayolu şirketiyle farklı bir uçağa bindi mi diye kontrol etti ama başka bilgi vermediler. Brezilya'ya uçuşu olan başka havayollarını arasa da onlardan da bir şey çıkmadı. Bu aşamada elimizde sadece büyük harflerle yazılmış bir mesaj ve kaçan bir uçak vardı."

"Şimdi de yeni bir şey mi var?" İleri doğru eğildim, biramı unutmuştum.

"Evet." Yığından bir mektup çıkardı. Tarihi önceki gündü ve üzerinde 'elden teslim edilmiştir' damgası vardı. "Sebastian Lindstrom'u ne kadar iyi tanıyorsun?"

Kâğıdı alıp inceledim. Sebastian'ın Trenton Özel Okulu'na, seranın yenilenmesi için tam ödenek sağlamayı teklif ettiği kısa bir mektuptu.

"Bay Lindstrom'u, Bayan Briarlane Noel tatili için gitmeden yalnızca birkaç hafta önce *gördüm*. Güya bursları sormak için okula geldi ama sanki zamanının çoğunu Bayan Briarlane'in sınıfında geçirdi, onunla baş başa."

"Camille bunu bana hiç söylemedi." *Bana neden söylemedi?*

"Aynen öyle. Bence kaybolmasının baş şüphelisi o adam. Trenton'a, özellikle de seraya aniden ilgi göstermesini bir düşün. Adamda bir tuhafılık var. İşi ve kişiliği hakkında bazı şeyler okudum. Sert biri."

"Bir de bana sor. Onun için çalışıyorum."

"Onda bir şeyler vardı. Trenton'a geldiği gün Camille'e bakışında..." Omuzlarını silkti. "Sanki, bilmiyorum işte. Bir şeyler planlıyor gibiydi."

Mint'e sert bir bakış attım. "Nereden biliyorsun? İzliyor muydun?"

Mint bakışlarını indirdi, nihayet daha çok çocuğa benziyordu. "Onunla çarpıştıktan sonra koridorda dolaştım."

Onu bakışlarımla deldim. “Kızını ne zamandır izliyorsun sen?”

Anlaşılmaz bir hızda konuştu. “Öyle değil. Düşündüğün gibi değil yani.”

“Ya? Ama kesinlikle öyle görünüyor. Gittiğinden beri *Bayan Briarlane*’i görmeye bir neden arıyorsun.”

“Doğru değil.” Kâğıtları tekrar hızla aldı ve klasörüne doldurdu. “Ben sadece onun için endişeliyim.”

“Söylesene, çocuk. Onu düşünerek günde bir kere mi, yoksa iki kere mi kendini tatmin ediyorsun?”

“Onun hakkında böyle konuşma!” Ani çıkışı etrafımızdaki restoranı susturdu.

Etrafa bakınarak elimi ona doğru kaldırdım. “Sakinleş.”

“Sakinim.” Klasörü çantasına geri koydu. “Gerçi seni yanlış değerlendirmişim.”

“Hayır, yok öyle bir şey.” Garsonu çağırıp iki bira daha sipariş ettim. “Diyelim ki şüphelerin doğru ve Sebastian Lindstrom, Camille’i kaçırdı. Bu konuda ne yapacağız? Polise mi haber vereceğiz?”

“Emin olana kadar olmaz.” Başını iki yana salladı.

“Nasıl emin olacağız?”

Çantasını gösterdi. “Bende Lindstrom’un sahip olduğu bütün mülklerin listesi var. Onu tutması için en muhtemel yer, Catskill Dağları’ndaki bir ev. Gözlerden uzak, oldukça büyük bir alan. Bence oraya gidip etrafa bakınmalıyız. Ne diyorsun? Bunların hepsi sana delice mi geliyor?”

“Düşündüğün kadar delice değil. Şu anda oraya gitmeye hazırım.” Biralar geldi ve birini masada ona doğru ittim. “Ama önce sana birkaç gece önce gördüğüm şeyi anlatayım.”

Sera enerjiyle vızıldıyordu, ben havanlarla tokmakları yıkar-ken buhar cihazları egzotik bitki bölümünde harekete geçti. Camların ardında akşam çökmeye başlamıştı.

Arka kapı açıldı ve Gerry içeri girdi. “Bütün bitkilerinizi getirdim.” Beyzbol şapkasını çıkarıp alnını kaşıdı. “Ama siz zaten fark etmişsiniz.”

Bir önceki akşam yeni gelenleri dışarı çıkarmış ve yerlerine koymuştum. “Evet, hepsi iyi görünüyor.”

Eğilerek kökleri çoktan kalınlaşmaya başlamış birkaç aşılı melezi inceledi. “Sizce bunlar bir çeşit Frankensalatalık mı olacak?”

Güldüm. “Sanmıyorum. Muhtemelen zararlı böceklerle üstün direnci olan orta boyutta salatalık olacaklar.” Ellerimdeki toprağı silkeleyip ona doğru yürüdüm. “Ama eninde sonunda arazi deneyi yapmam gerekecek. Muhtemelen yaprak bitleriyle.”

Dik durdu ve etrafa bakındı. “Buraya yaprak bitleri mi bırakmak istiyorsunuz?”

“Tabii ki hayır.” Bahçeyi işaret ettim. “Belki yazın, bir ara dışarıdaki bahçede deneme yapabiliriz.”

“Tahminimce Bay Lindstrom sorun etmeyecektir. Evet.” Dışarıdaki durgun çimlerle, ağaçların arkasında kaybolan güneş ışığına baktı.

“Bugün çalışmana şaşırdım. Noel arifesinde tatil yapmıyormusun?”

“Yapıyorum.” Yıpranmış şapkasını gri saçlarına tekrar taktı. “Sadece uğrayıp teslimatlardan memnun kaldığınızdan emin olmak istedim.”

“Memnunum.” *İhtiyacım olan her şeyi aldım.*

“Güzel. Başka bir şey isterseniz yakında tekrar uğrayacağım.”

“Harika. Görüşürüz o zaman.” Gülümsedim. “Ve her şey için teşekkürler.”

“Elbette, hanımefendi. Rica ederim.” Uzaklaştı. “Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller.”

Beni serayla ve düşüncelerimle yalnız bıraktı. Sebastian’la yaşadığım sabah aklımı başımdan almıştı ve beklenmedikti. Bir parçamı açıklanamaz bir şekilde ona dolanmıştı. Çalınmış günlerimi geri alacağımı, bir zamanlar olduğu gibi hareket edebileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Beni değiştirmişti. Lavaboya doğru gidip aletleri yıkamaya devam ederken bunun daha iyi olup olmadığına karar veremiyordum.

Evin kapısı açıldı. “Gerry’nin bitki teslimatı nasıl gitti?” Sebastian yanıma gelerek ben ellerimi kuruturken kollarını belime sardı.

“Mükemmeldi.”

“İşte duymak istediğim şey.”

“Özellikle ilgini çeken bir şey var mı?” Bitki sıralarına göz attı.

Omuzumdaki gerginlik, kararlı dokunuşuyla gevşedi. “Aslında yok, tabii orkidelerle ilgileniyorsan orası ayrı.”

“Ne yazık ki pek bahçıvan sayılmam. Senin gibi değilim. Hangi bitkinin orkide olduğunu göstermemi istersen tüm gün burada kalınız.”

"Not edildi." Dönüp gözlerinin içine baktım. "Ama ben de
cazaretten anlamam, sanırım eşit sayılırız."

Eğildi. "Sende ökseotu var mı?"

"Yok. Ökseotu aslında ağaçlara yapışıp beslenme sistemlerin-
den beslenen bir parazittir."

Sırıttı. "Vampir bir bitki yani?"

"Onun gibi bir şey, evet."

"Bitkilerle ilgili bilmediğin bir şey var mı?"

"Eminim vardır." Yakınlığı yönümü kaybetmeme sebep oldu.
"Sadece birinin doğru soruyu sorması gerekiyor."

"Sorulardan bahsetmişken, Noel için ne istiyorsun?"

"Bence biliyorsun." Denemeye değerci.

İç çekti. "Ondan başka."

"Hımm, bir düşüneyim."

"Peki." Elimi tuttu ve evin içine doğru yürüdük. "Benim ne
istediğimi sormayacak mısın?"

Burnumu kırıştırdım. "Son derece sansürsüz bir cinsel istek
olacağından eminim."

Elimin üstünü öptü. "Gördün mü? Beni artık çok iyi tanı-
yorsun."

Beni hole yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?" Bana bir mont uzatırken başımı eğdim.

"Sürpriz."

"Ceset mi? Ceset, değil mi?"

Güldü, içimdeki tüm direnci eritmeye çalışan, tamamen bo-
ğazdan gelen bir sestti. "Hayır. Belki daha sonra seni o konuda
bir tura çıkarırım."

Montumu giymeme yardım ettikten sonra örgü bereyi kulaklarıma kadar çekti. “Yeterince sıcak mı?”

“Sıcacık.”

“Harika.” Kendi montunu da alıp beni ön kapıya götürdü. Telefonu aralıksız çalsa da sessize aldı.

“Bilekliğin hâlâ çalışıyor olmasına sevindim,” dedim kuru bir sesle. “Bozulması hiç hoşuma gitmezdi.”

“O konuda aynı fikirde olmamıza sevindim.” Elini belime doğru bastırarak beni kapının hemen önünde duran siyah ATV’ye yönlendirdi. Tenimden soğuk terler boşaldı. Ne planladığımı biliyor muydu?

“Hadi gidelim.” Koltuğun diğer tarafına bir bacağını atıp arkasındaki deriye vurdu. Peşinden gidip ATV’ye bindim.

Nereye gittiğimizi sormadan pürüzsüz araç yolunda harekete geçtik. Karanlık hızla çöküyor, saniyeler geçtikçe kasvet giderek derinleşiyordu.

O, gaza basarken Sebastian’a tutundum, hapishanemden hızla uzaklaşırken soğuk hava yanımızdan kesercesine geçti. Aniden zihnimde beni serbest bırakacağına dair anlık bir düşünce geçti. Kalbim buna daha fazla inanmadan önce, düşünceyi zihnimden hemen uzaklaştırdım. Sebastian fikrini değiştirmeyecekti. O kadarını biliyordum. Bu yüzden yolumu ona göre belirlemiştim. Yine de yanağımı güçlü sırtına yaslayıp kokusunu içime çektim.

Ağaç hattı boyunca uzanan küçük bir bayıra geldiğimizde yavaşladı. ATV’yi döndürüp durdurdu ve motoru kapattı.

Elini tuttum, o da inmememe yardım etti. Karşımda duran ev, taştan ve camdan haliyle, gizli geçitleri ve tarihi hatırlatan ön cephesiyle Bronte romanlarından çıkmış gibi görünüyordu. Küçük bir geyik sürüsü, çayırın uzak köşesindeki ağaçlığın yakınından geçti.

“Ne yapıyoruz?” Başımı geriye yatırdım ve karanlığın içinde yıldayan yıldızları inceledim.

Telefonunu cebinden çıkardı, bir şeylere bastıktan sonra tekrar yerine koydu. “Buraya gel.”

Bedenimi sarmaladığında eridim, beni evi izlemem için yönlendirirken sırtımı göğsüne yasladım.

“Bekle.”

Evin içindeki ışıklar sönerek binayı gölgeli ve ürkütücü bir hale getirdi. Ardından büyülü bir şey gerçekleşti. Saçaklarda, çatıda, pencerelerde ve evin köşelerinden aşağı doğru beyaz ışıklar parıltıydı. Her pervaz, her taş çıkıntı, bana evde geçirdiğim bayramları anımsatan titrek ışıklarla sıralanmıştı ama bunlar çok daha büyük bir alanı kaplıyordu. Kar küresinin içindeki manzara-
ralar misali, ışıklar sevdikleriyle mutlu bir tatil sözü veriyordu.

“Hepsi senin için.” Başımın üstünü öptü.

Yanağımdan bir damla gözyaşı aktı. “Çok güzel.” Bir şekilde sesim, boğazımdaki düğümü aşarak çıkabilmişti.

“Beğeneceğini biliyordum.” Sesindeki sade neşe, beni kararımı değiştirmekle tehdit ediyordu. Fakat planımdan vazgeçemedim. Şimdi olmazdı.

Bir süre daha orada oturarak ışıkların soğuk gecede parlamasını izledik.

Boynumu öptü. “Sen donmadan eve girelim.”

Bayram havasındaki eve yolculuğumuz birkaç kısa dakikada bitti, beni aceleyle içeri sokup montumu ve beremi çıkarmama yardım etti. ATV çimenlikte kaldı ve gözümün ucuyla anahtarını cebine koymasını sonra da montunu benimkinin yanına asmasını izledim. Bu kadar kolay bir kaçış planlamamıştım ama bulduğum her fırsatı değerlendirecektim. Elbette sadece ATV’yle çok uzağa gidemezdim. Parmaklarımı, kot pantolonumun cebine

gizlediğim küçük pakette gezdirdim. Araziyi terk etme umudum olursa onu kullanacaktım.

Akşam yemeğinin kokusu uzun koridora yayıldı.

"Rita ziyafet hazırladı ve yarın bir tane daha yapmayı planlıyor." Bana gülümserken koyu renk saçları gözlerinin önüne düştü.

Tutamları geri doğru ittim ve parmak uçlarımda yükselip onu öpme isteğine kapıldım.

"Yapabilirsin."

"Neyi yapabilirim?"

"Beni öpebilirsin. Bunu düşündüğünde hep dudaklarıma bakıyorsun."

"Psikopat." Parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm. "Işıklar için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Yemek salonuna yürüdük ve Rita, büyük ihtimalle küçük bir ordunun tüketebileceği miktarda yemeği servis ederken her zamanki yerlerimize geçtik. Hindi, sos, rulo ekmekler, yeşil fasulye, patates püresi, et suyu, pekan cevizli tatlı patates ve çok daha fazlası vardı.

Ziyafete rağmen yemeğimi yerken isteksizdim. Midem bulanıyordu ve bunun üstesinden gelip gelemeyeceğimi düşünüyordum. Fakat mecburdum. Kendime başka bir yol olmadığını hatırlatıp durdum. Buradan kurtulmanın tek yolu, tasarladığım plandan geçiyordu.

"Sorun ne?" Sebastian kırmızı şarabından bir yudum aldı.

"Yok bir şey." Oldukça lezzetli görünen, yeşil fasulyeye benzeyen bir şeyi çatalıma aldım, ağzımdaki tadı kül gibiydi.

"Bir şey var." Elimi tuttu. "Bana söyleyebilirsin."

Ya şimdi ya da hiçbir zamandı. Şarap kadehimi tutup ayağa kalktım ve ona yaklaştım. Masadan uzaklaşınca ben de kucığına vardım.

O samimi ve basit gülümsemesi, dudaklarında belirdi. “Bugün neye borçluyum?”

“Sadece benim için yaptığın her şey için teşekkür ettiğimi söylemek istedim. Kütüphane, sera, ışıklar, şehirdeki o akşam...” Kalbim, söylenmemiş hisler ve boğulmuş düşüncelerle şişti. Ancak bunun, basit bir teşekkürün yeterli olması gerekiyordu.

“Eğer bunlardan herhangi biri seni bir saniye bile mutlu etmese, buna değdiğini söyleyebilirim.” Beni öptü; yavaş ve yumuşaktı. En yetenekli olduğu şeyle, baştan çıkarıcı dansıyla, beni esir aldı.

Burada kalıp kendimi ona verebilir ve esiri olduğum kaderi kabullenebilirdim. Öylece kabul etmek çok kolay olurdu. İçimdeki karanlık ses, bunu yapmam için bana yalvarıyordu. Onu dinlemek yerine öpücüğü kesip ayağa kalktım. Ayağa kalktığım sırada bilerek bardağımı salladım ve yere düşürdüm, kırılma sesi geniş yemek odasında patladı.

“Dikkat et.” Sebastian beni kaldırdı ve masanın diğer tarafına, kırık camlardan uzağa götürdü.

Rita hızla gelerek hemen pisliğimi temizlemeye başladı.

“Çok üzgünüm.”

“Sorun değil.” Sebastian diz çöküp Rita’ya birkaç büyük parçayı uzattı.

Paketi cebimden çıkardım ve içindekileri içkisine boşalttım. Minik yaprak parçaları kırmızı sıvının içine gömülüp gözlerimin önünde kayboldu.

Sebastian ayağa kalkıp başka bir kadeh almak üzere büfeye yürüdü. Benim için yarısını doldurdu ve masanın karşısından uzattı.

Rita şarabı sildikten sonra mutfğa döndü.

“Teşekkürler.” Arkasından seslendim.

Sebastian sandalyesine geri otururken, “Hayatım boyunca bu kadar yediğimi sanmıyorum,” dedi ve kadehini alıp dudaklarına götürdü.

Nefesimi tuttum.

“Bekle.” Geri çekilip dikkatle bana baktı.

Midem yandı.

“Hadi kadeh kaldıralım.”

“Ne?” Stres yüzünden bayılacağımı sandım. “Neye?”

“Bize.” Kadehini uzattı.

Kendi kadehimi aldım ve onunkiyle tokuşturdum.

Gülümseyerek kadehi dudaklarına götürdü ve içti. Onu taklit edip şaraptan iki büyük yudum aldım.

Conium maculatum bitkisini, yaygın adıyla ölümcül baldıranı kısaca inceledikten sonra, en etkili zehirlerinin yapraklarında olduğunu öğrenmiştim. Gerry’den bitkiyi istediğimde, kimsenin küçük, yabancı bir havuç türüne benzeyen bitkiye dikkat etmeyeceğini ummuştum. Umutlarım karşılık bulmuştu. Şehirden döndüğümde Gerry’nin teslimatlarının arasında o bitki de vardı.

Bitkiden yalnızca iki yaprak almış, onları tuzla kurutmuş, bir havan ve tokmak kullanarak ezmiştim. Altı yaprak ölüme sebep olurdu ama iki tanesi geçici felç ederdi.

Sebastian kadehini bıraktı. “Acaba sen...” Öksürerek sandalyenin kollarını tuttu.

“İyi misin?” Ayağa kalktım.

“İyiyim.” Birkaç kez gözlerini kırptı. “Ben...” Kaskatı kesildi ve bir gürültüyle düştü. O yere düştüğünde kalbim korkuyla çarpıyordu; ancak tek yolu buydu.

Rita mutfaktan koşarak geldi, Sebastian'ı bilinci kapalı halde yataarken görünce gözleri büyüdü.

Kaçmak zorundaydım. Başka bir şansım olmayacaktı. "Özür arıyorum." Koridora fırlayıp antreye çıkarken gözyaşları görüşümü bulandırdı. Sebastian'ın montunu kapıp ön kapıyı sertçe kapattım ve anahtarları cebinden aldım.

ATV hemen çalıştı, ısıltı ısıltı aydınlanmış evi arkamda bırakarak öndeki araç yolunda hızla ilerledim. Özgürlük tam önüme gelmişti. Tek yapmam gereken buz gibi havanın, kırılan kalbimin beni ezmekle tehdit eden suçluluğun üstesinden gelmekti. Daha önce gittiğimiz tepeye ulaştım, gaza basıp doğrudan otoyola çıkan kapıya yöneldim. Şans eseri kapı sonuna kadar açıktı. ATV karanlık gecede vızıldayarak ilerlerken beni ve bütün umutlarımı sırtında taşıyordu. Açık kapıya ulaştığıma ve otoyola çıktığıma neredeyse inanmadım.

Sağa dönerek şehre yöneldim. Ben giderken tek bir araba bile geçmedi. Burası dağın başıydı ve Noel arifesindeydik, beklenmedik bir şey değildi. Yol eğildi ve aşağı doğru kavislendi, her kilometre diğerinden daha farklıydı. Bir ara yolun iki tarafı da yükseldi, gri taşlar ay ışığında parlıyordu. Birkaç dakika sonra motorun vızıltısını bir ses bastırdı. Sabit bir gürleme. Tanıdık bir şey.

Helikopter tepemde uçup elli metre kadar ilerideki zeminde tembelce süzülürken yüzümdeki kanın tamamı çekildi. Arkama bakınca farları gördüm. Sebastian'ın limuzinini tanıdığım anda umudum göz açıp kapayıncaya dek kayboldu.

Durdum. İçimde biriken tüm umut akıp gitti ve dondurucu havada ortadan kayboldu. Tıpkı söylediği gibi beni yakalamıştı. Kaçış yoktu. Bitmişti.

Helikopter yere indi ve Sebastian -yalnızca birkaç dakika önce felç bıraktığımı düşündüğüm adam- aşağı inip bana doğru yürüdü.

Yüzündeki dehşet ifadesi içimde yanan bir çukur açtı. Buna ben neden olmuşum. Acı çekiyordu ve onu bu duruma ben getirmiştım.

Baldıranı sipariş ettiği anda kaçış planını anlamıştım. Niyeti beni öldürmek mi yoksa etkisiz hale getirmek miydi, emin değildim. Kadehime koyduğu baldıranın miktarına bakılırsa ikinci seçenektı. Sanırım bunu, bir aşamada zafer olarak sayabilirdim.

Titremesi dışında, onun için kolay erişebilir bir yere yerleştirdiğim ATV'nin üzerinde hareketsiz duruyordu. Hastalıklı bir şeydi ama ne kadar ileri gideceğini görmek istemiştım. Camille'in hiçbir şeyi yarım bırakmayacağını bilmeliydim.

() sabah kollarımda uzanırken bir aydınlanma yaşamıştım. Camille'i sevdiğim yalın gerçeğin ötesinde, belki de haklı olduğunu fark etmişim. Onu yakınımda tutmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç, inşa ettiğim küçük miktarda güveni de öldürüyordu. Eğer o ölürse, onun beni sevmeye ihtimali de ölürdü. Böyle bir sondan geri dönüş olmazdı.

Herkes arabalarına binip mezarlıktan ayrıldıktan uzun süre sonra babam mezarın yanında durdu. Ben de yanındaydım ve bir şey söylemeli miydim, bilmiyordum. Alçak bulutlar tepede süzülüyor, yağmur vaat edip asla yerine getirmiyordu.

Mezar kazıcılar uzaktaki bir mozoleye yaslandılar; sigara içiyor ve konuşuyorlardı. Ama en çok da bekliyorlardı. Biz gideriz annemi gömmeye işini bitireceklerdi.

Birkaç saatte kasabadaki çocuklarla lakros maçım vardı. Yakından ayrılmazsak onu kaçıracaktım. Bir şey söylemek zorunluydu. "Baba?"

Cevap vermedi. Ağır sessizlik aramızda dalgalandı, her daim tılsım bir bağ gibi görünen şeyin gerilmesine sebep oldu. Tekerrüs aklıma geldi. Şüpheye düşersen bekle biraz. Duygular her zaman ne olduklarını gösterir.

On dakika geçtikten sonra mezar kazıcılar bile sessizleşip öylece beklemeye başladı.

"Onu ilk gördüğümde başka bir adamla birlikteydi. Bunu biliyordun?"

"Hayır." Benden önceki hayatlarını hiç sormamıştım. Alakalı değemişti.

"Bir erkek arkadaşı vardı. Popülerdi, zekiydi, o zamanlar olduğundan daha zengindi. Hepimiz aynı üniversiteye gidiyorduk." Gülmeyi ve bunun, üzgün ancak mutlu bir anıyı hatırlama gülümsemesi olduğundan emindim. "Onu bir dansa gördüm. O zamanlar danslar yapılıyordu. Gerçekten tuhaf, korkunç etkinliklerdi. Ama onu gördüğüm akşam öyle değildi. O adamın koluna girmişti. Sonra onun ışık misali yayılan görkemini emmek için etraflarına toplanmış başka birkaç çiftle beraber gülümsüyor ve gülüyordu."

"Sen ne yaptın?"

"Benim olacağına karar verdim." Gözlerini sildi.

"Mantıklı."

Kolunu omuzlarıma doladı. "Öyleydi. Kesinlikle öyleydi. O yüzden onu buluşmaya davet ettim. Beni reddetti."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsemesi geri döndü. "Bir erkek arkadaşı olduğumu onun arkasından iş çevirmeyeceğini söyledi."

"Sen ne yaptın?"

"Onları kampüste bir sonraki görüşümde erkek arkadaşının yanına gittim ve onu bir yumrukla devirdim."

Ciddi olup olmadığına karar veremeyerek ona baktım. Babam birini yumruklamak bir kenara dursun, nadiren sesini yükseltirdi.

"Yaptım." Başıyla onayladı. "Onu bahçenin ortasında yere serdim."

"Annem ne yaptı?"

"Bana psikopat deyip beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

"Ya." Pek beklediğim gibi bitmemişti. "Peki sonunda nasıl beraber oldunuz?"

"Ondan sonra onun için küçük şeyler yaptım. Ona notlar bıraktım; çiçekler aldım, yazın mektuplar gönderdim. Tek bir haftayı bile kaçırmadım. Kurmalı bir saatmiş gibi gönderirdim."

"Ve işe yaradı mı?"

"Bir yıldan biraz fazla sürdü ama nihayetinde beni kampüste gördü ve yanıma geldi." Güldü. Bana, "Israrcısın," dedi. Ben de ona, "Eğer buna değen bir şey varsa başka bir yol yoktur," dedim. Bir yıl sonra evlendik. Ve şimdi..." Sesi hıçkırığa dönüştü.

Kolumu beline sardım. "Ve şimdi, hâlâ âşıksın ama o gitti."

"Evet."

"Bu canını mı yakıyor?"

"Evet."

"Değer miydi?"

"Ne demek istiyorsun?" Yüzünü mendiliyle bir kez daha silip mendili cebine sıkıştırdı.

"Onunla geçirdiğin zaman, şu an çektiğin bunca acıya değer miydi?"

Vadedilen yağmur sonunda yağmaya başladığında, koyu renkli tabuta gözlerini dikti. "Şüphesiz."

Timothy arabadan indi ve bize doğru yürüdü. Bense Camille'den başka bir şeye bakamıyordum. Üzgün gözlerini bana dikmişti, yüz hatları korkusunu gösteriyordu. İçimde açılan çatlak yalnızca onun doldurabildiği bir yarığa dönüştü. Fark istediğimi almam için onu bırakmam gerekiyordu.

Elimi uzattım. Tuttu ve onu ATV'den çekip kollarıma aldım. Herken kolları iki yanından gevşekçe sarkıyordu.

"Camille. Lütfen, korkma." Birinin benden korkması hiç umurumda olmamıştı. Hatta hoşuma gitmişti. Söz konusu Camille olunca aynı şey geçerli değildi. Asla.

"Bana ne yapacaksın?" Fısıltısı, içimi ağırlık gibi oturan bir korkuyla doldurdu.

"Seni özgür bırakacağım." Sözcükleri dile getirmek bile beni paramparça ediyordu.

Geri adım attı ve başını kaldırıp bana baktı. "Benimle dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum." *Ölüm fermanım.*

"Buradan, öylece arabayla çıkmama izin mi vereceksin?" Arka arkasına, limuzinin önünde duran Timothy'ye göz attı.

"Hayır."

Dizlerinin bağı çözüldü, kaldırımı düşmeden önce onu yakaladım. Kollarımın arasına alarak onu yakınımda tuttum ve elikoptere doğru yürüttüm. "Buradan uçarak çıkacaksın."

Başını iki yana salladı. "Bu gerçek değil."

"Gerçek."

"Seni zehirledim."

"Zehirlediğini sandın."

"Ama baldıran..."

"Gerçekten ölümcül bir bitki sipariş edebileceğini ve bundan habirim olmayacağını mı düşündün?"

Nefesi kesildi. "Başından beri biliyordun."

"Evet."

“Neden yapmama izin verdin?”

“Sanırım yapacak mısın diye görmemi gerekiyordu. Planımın işe yaramaz olduğunu anlayabilmemin tek kesin kanıtı buydu.”

Kaşlarını çatı. “Beni bırakmanın tek yolunun seni öldürmeye çalışmam olduğunu mu söylüyorsun?”

“Onun gibi bir şey, evet.”

Sadece başını salladı, gözlerinde şüphe vardı. “Peki ya polise anlatırsam?”

“O zaman polise anlat.” Omuz silktim. Öyle bir şey yapmayacağına dair içimde güçlü bir his olsa da fark etmezdi. Elimdeki tek şans buydu.

“Bu bir tuzak olmalı.”

Helikopterin önünde durdum ve onu ayaklarının üzerine bıraktım. “Değil.”

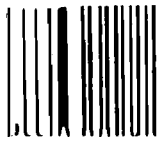
“Ama neden?”

“Çünkü seni seviyorum.” Eğildim ve onu öpüp, belki de son kez tadına baktım. Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Ağzımı onunkinin üzerine eğip gerekenden fazlasını aldım, kendimi durdurabilmem mümkün değildi. Pilot pervaneyi çalıştırırken montumun yakasını tuttu.

Karalılığımı sınınamam gerekse de öpücüğü kestim. Fikrim değişmeden önce onu kaldırıp helikopterin içine bıraktım. “Kemerini bağla. Pilot seni Trenton beyzbol sahasına bırakacak. Orada kimse yoktur. Bütün eşyaların yarın kulübene gönderilecek. Ayrıca, kameraların hepsini sökmesi için Timothy’nin birini göndermesini sağlayacağım.”

“Kamera mı? Sen...”

Parmağımı havada çevirdim ve pilot motor sesini artırdı. Camille kaşlarını çatmıştı. Onu geri çekmek ve eve taşımak istedim ama bunu çoktan denemiştım. Elini tutup öptükten sonra kolları işaret ettim.

Geriye kayarak koltuklardan birine tırmandı. Kalçasına ke-
t taktıktan sonra bana baktı. Güzel gözleri yaşlarla doldu.
Düşündüğünü bilmeyi o kadar istiyordum ki...

Motorun sesi daha da yükselince geriye çekildim. Her adı-
da, hayatta en çok istediğim şeyden vazgeçiyordum. Yete-
ce uzaklaşınca helikopter yerden havalandı ve Camille, görü-
şten çıktı. Gecenin içine doğru uçtular, yanıp sönen ışıklar
uzakta kaybolana kadar sönükleşti. İçimde, ta en derin-
de bir şeyler kırıldı. Onu bir daha asla görmeme korkusu
gerimin üzerine çökmeme sebep oldu.

Şerin rüzgâr eserken uzun bir süre gökyüzünü izledim. So-
beni rahatsız etmedi, sahip olduğum tüm sıcaklık çoktan
mıştı. Kalbimi ve ruhumu yanında götürmüştü.

“Sebastian.” Timothy’nin sesiyle irkildim. Arkamda olduğu-
yark etmemiştim. “Geri dönmeliyiz. Burası buz gibi.”

Zorla ayağa kalktım, bedenim ağırlaşmıştı. “Arabayı sen al.
Yürüyeceğim.”

“Eve en az beş kilometre var. ATV’ye bin.”

“Yürüyeceğim dedim.” Yanından geçtim, düşüncelerim beni
ce dahil etmediği hayatına doğru uçan Camille’deydi.

“İyi.” Bıkkınlığı umurumda değildi. “ATV’yi bir yere sakla-
sonra almaya gelirim.”

Umursamadım. Ayaklarım beni taşıdı. Bir adım... sonra bir
ce daha. Sonunda Timothy arabayla yanımdan salyangoz hı-
zda geçti. Mesajı alıp önümde kaybolana kadar onu görmez-
geldim.

Camille’i ilk gördüğüm günden beri geçen ayları tekrar dü-
zdüm. Her anı analiz edip tam olarak nerede hata yaptığımı
almaya çalıştım. Donmuş hava ciğerlerimi yakarken yüzümü
sedemiyordum. Bedenimin çektiği acıların hiçbirini, içimi par-
ayan ve kasıp kavuran işkenceyle karşılaştırılmazdı bile.

“**H**ey, yavaşla.” Mint ilerideki yolda duran bir şeyi gösterdi.
“O da ne öyle?”

Bir adam yolda yürüyordu, omuzları soğuk yüzünden öne eğilmişti. Sola dönerek virajlı yola girdi.

“Ev burası mı?” Araç yolunun ağzında arabayı durdurdum, farlarım adamı aydınlatıyordu.

Mint telefonundaki konumu kontrol etti. “Evet, galiba.”

Adam, kapıdan geçti ve kapı arkasından kapanmaya başladı.

“Siktir.” Arabadan atlarcasına çıktım. “Hey!”

Yürümeye devam etti.

Şansımı denedim. “Sebastian, sen misin?”

Yavaşladı, kapı çınlayarak kapanırken dursa da arkasını dönmedi. “Burada ne işiniz var?”

Mint kapıya yürüyüp demirleri tuttu. “Camille Briarlane’i arıyoruz. Onu gördün mü?”

“Onu neden göreyim?” Bize doğru döndü, farlar yalnızca göğsünü aydınlatıyordu. Yüzü gölgede kalmaya devam etti.

“Çünkü okula onu ziyarete geldin.” Mint’in dirseğinin dibinde kapıya yaklaştım. “Oradaki seraya yatırım yaptın.”

“Yaptım. Bu, yine de onu neden gördüğümü düşündüğünü-zü açıklamıyor.”

Küçümseyen ses tonu içimi asit gibi yaktı. “Onu sikiyor musun?”

“Kız arkadaşını sikiyor muyum?” Kahkahası beni buz gibi havadan daha çok üşüttü. “Noel arifesinde bunca yolu kız arkadaşını sikiyor muyum diye sormaya mı geldin?”

“Cevap ver bana, orospu çocuğu!” Kapıyı sarsmaya çalışsam da hareket etmedi.

Kahkahası bir anda kesildi. “İşine devam etmek istiyorsan tavrını değiştirmeni öneririm.”

Siktir. Böyle olmasını planlamamıştım. Uğrayıp buradan geçtiğimizi söyledik. Sebastian da bariz yalana rağmen birkaç dakikalığına içeri girmemize izin verir sanmıştım. Böylesi tamamen karmaşaydı.

“Hey, şerefsiz. Ben senin şirketinde çalışmıyorum.” Mint demirlere vurdu. “O içeride, değil mi?”

“Kesinlikle değil. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, bana Noel tatilinde yağmur ormanlarını ziyaret edeceğini söylemişti. Oraya göz attınız mı?”

“Camille Brezilya’da değil. Senin Tanrı’nın cezası evinde!” Mint’in bağıırışı sessizliği deldi.

Hakkını vermeliydim ki çocuk taşaklıydı.

“Bence başka bir yeri araştırırsanız hata yaptığınızı anlayacaksınız.” Sebastian topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı.

“Bırak gireyim!” Mint kapıyı tekmeledi. “Camille elinde! Biliyorum!”

“Mint.” Sebastian karanlık yolda kaybolurken bir elimi Mint’in omzuna koydum. “Bu akşam bir yere varamayacağız.” İşimi kaybetme tehdidi aklımı başıma getirmiş gibiydi. Restorandaki sarışın Camille olamazdı. Mint’in beni paranoyasının içine çekmesine izin vermiştim ve burada, ergenin teki patronuma hakaret ederken onun kapısının önünde dikiliyordum.

“Hayır, içerde olduğunu biliyorum.”

“Hadi gidelim. Sonra...”

Telefonum cebimde çalıp titredi.

Çıkarıp ekrana baktım. Siktir.”

“Ne?”

“Camille geziden erken dönmüş. Evindeymiş. Benimle yarın akşam görüşeceğini söylüyor.”

“Yok artık.” Mint telefonu elimden kaparak öylece baktı. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bu adam... bilmiyorum işte. Peşini bırakalım diye telefonundan mesaj göndermiş falan olabilir.”

“Bilmiyorum, adamım.” Mint’in bildirim sesi gelirken kendi telefonumu cebime attım.

Çıkarıp mesajı okudu.

“Bakayım.” Elimi uzattım.

“Hayır.” Cebine koydu. “Özel. Siktir.” Bir elini saçından geçirdi. “Mesajı o atmış. Gerçek Camille. Anladım.”

“Ne oluyor ya?” Rüzgâr şiddetlenirken arabaya koştum.

İkimiz de içeri girdik ve ben yola çıkıp güneye yönelmeden önce, bir süre buzlarımızın çözülmesini bekledik.

“Mesaj atması umurumda değil. O adamda yanlış bir şeyler var.” Elini havalandırmanın önüne koydu.

“Belki var ama artık bir bok fark etmiyor, eve döndü. Sebastian onu bodrumuna zincirlemedi. Bana böyle boşa kürek çektirdiğin için kıcını tekmelesem yeridir.”

“Onu bırakmış olabilir.”

“Mint.” Avucumu direksiyona vurdum. “Kız Brezilya’daydı oğlum! New York’un dışında değil. Sebastian şerefsizin teki ama o kadar. Psikopat bir katil ya da adam kaçıran biri değil. Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda deli gibi gözüken biziz.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam, o zaman neden gece vakti soğukta sokaktaydı?"

"Ne önemi var?" Onu tokat atmak istedim ama yapmamaya karar verdim. Benden en az dokuz kilo ağırdı.

"Tuhaf bir durum."

"Fark etmez." Sakin, yetişkin sesimi kullanmaya çalıştım. "Herif ucube. Camille evde. Her şey yolunda. Ayrıca bir şey daha var, ondan uzak durmanı istiyorum."

Kaşları saç çizgisine yükseldi. "Ne?"

"Beni duydun. Onu kafaya taktığını düşünmeye başlıyorum. Onu asla sikemeyeceksin, tamam mı? Asla öğrencisiyle yatmaz. O yüzden bırak artık."

Taş gibi sessizleşti ki bu benim için daha iyiydi. Yargı gücümü bulandıran saçmalıklarına daha fazla ihtiyacım yoktu.

Ne düşünüyordum ki? Kesin olan bir şey vardı, memeleri ve baba meseleleri olmadığı sürece siktiğimin ergenleriyle bir daha asla içmeyecektim.

CAMILLE

Helikopter havalanırken beyzbol sahası boyunca yürüdüm, donmuş çimler sert esen rüzgârın altında titriyordu. Trenton'a dönmek, saat kulesinin sıska ağaçların ötesinde parladığını görmek gerçeküstüydü.

Helikopter yükseldi ve pervanesinin sesiyle birlikte durgun gece havasının içinde kaybolana dek ilerledi. Saha boştu, geldiğimi kimse görmemişti. Misafir tribünün yakınındaki alçak çitlerin arasından geçtim ve hızla idare binasının arkasına ilerledim. Mantıklı değildi ancak saklanmak istiyordum, kendimi herkesten ve her şeyden gizleme ihtiyacı hissediyordum.

Kampüsün içinden geçtikten sonra evime giden sokağa çıktım. Aydınlatması iyi olan sokak yerine ağaçların arkasından geçerek bahçelerden yürümeyi tercih ettim. Bazı evlerden müzik sesi geliyordu ve sokağa her zamankinden fazla araba park edilmişti. İnsanların sevdikleriyle yaptığı tatil partileri, en yoğun dönemlerindeydi. Arada sırada havadan güzel yemek kokuları da alıyordum.

Evim soğuk gecenin ortasında sessizce duruyordu, kasvetin içinde yalnızca ön verandada hafif bir ışık yanıyordu. Arkadan, küçük bahçemin içinden dolandım ve mutfak kapıma gittim. Kapının kolunu açmaya çalıştım, kilitliydi. Çömelerek boş bir

aksıyı kaldırdım ve anahtarlarımı aldım. Kilit açıldıktan sonra kapı içeriye doğru açıldı ve sonunda evdeydim.

Mutfağıma geçerek kapının anahtarını arkama fırlattım. Her şey bıraktığım gibi görünüyordu. Bir mutfak havlusu, rastgele bir biçimde kurutma rafına serilmişti. Ev bitkilerim, pencere pervazında sıralanmıştı. Kendi hayatımın müzesine girmişim gibi her şey muhafaza edilmişti. Ben özümde değişip tamamen farklı bir insan olurken ev aynı kalmıştı. Bu hipotezi kanıtlarcasına çekmecedden bir bıçak aldım ve evi ararken onu yanımda taşıdım. Boştu, çuvalların olduğu bir dolapta pusuya yatmış, beni tekrar alıp götürmeyi bekleyen Sebastian yoktu.

İçimden bir ürperti geçti ve termostatu açıp yatak odama doğru yürüdüm. Birkaç eksik eşya ve elbise dolabımda -hayır, onun Catskill Dağları'ndaki evinin elbise dolabında- olduğunu bildiğim kıyafetler dışında odaya el değmemişti. Komodinimin üzerinde yeni bir cep telefonu duruyordu. Onu alıp kaydırarak açtım. Kaçırdığım mesajlar da dahil bütün bilgilerim içindeydi. Sebastian, Veronica'ya, Link'e ve Mint'e attığı mesajların kapsamalarını söylememişti. Soğuk cevaplarını ve karşısındakilerin belirgin paniklerini okurken şüpheleri gidermek için benim araya girmeme ihtiyaç duyduğunu fark ettim. Bir kere daha oyna getirildiğimi anlayınca midem bulandı. Mesajlardaki endişe, eski -daha nazik- bana yönelikti. Bu sebeple, gezimden erken döndüğümü haber vermek için birkaç mesaj gönderdikten sonra telefonu sessize aldım.

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp yatağıma uzandım. Sebastian'ın montu beni hâlâ ısıtıyor, kokusu sinirlerimi kaplayarak bana tamamen yanlış olan bir rahatlık hissi sağlıyordu. Kendime sarıldım ve gözlerimi kapadım. Polisi aramalı mıydım? Peki onlara ne söyleyecektim? Beni lüks bir malikânede tutan, ben isteyene dek asla bana dokunmayan ve kendi irademle iki

kere seks yaptığım bir adam tarafından kaçırıldığımı mı? Yuvarlandım ve yüzümü geceye bakan pencereye çevirdim.

Son iki hafta, bir tutam düşle karışık bir kâbus gibiydi. Burnumu monta dayayarak derin bir nefes aldım. Bu delilikti; kaçmak isteyen bir tutsakken şimdi kendisini esir tutan adam için yanıp tutuşan, özgür bir kadın olmuştum. Asla geri dönmeyecek, yaşadığım müddetçe bir daha asla tutsak olmayacaktım. Fakat beni helikoptere bindirirken gözlerinde gördüğüm üzüntünün derinliği, kalbimde bir delik açmıştı. *Hissetmişti*. Karşılığında ben de onun için hissetmiştim.

“Gececek,” diye mırıldandım boş odaya. “Geçmek zorunda.” Geriye yaslanıp bıçağı, kabzası kenara yakın duracak şekilde komodininin üzerine koydum. Döşemeden gelen en ufak bir gıcırtda hazır olacaktım.

Yattığımda, ayak bileğimdeki tanıdık metal tenimi gıdıkladı. Dizimi yukarı çektim ve altın kelepçeyi tuttum. Sertçe çektiğimde tokası açıldı. Ellerimde duran sıcak metal, yumuşak ay ışığında parlıyordu. Tüm bunların hayal olup olmadığının somut kanıtını avucumun içine tuttum.

Sebastian beni esir almıştı, bir o kadar da ani bir biçimde özgür bırakmıştı.

Kapının zili çaldı. Gözlerim birden açıldı ve çok kısa bir anlığına nerede olduğumu anlayamadım. Dağ manzaralı geniş pencereler, pahalı yatak ve lüks mobilyalar gitmişti. Kendi yatağında olduğumu hatırladığımda rahatlayarak iç çektim.

Birisi ön kapımı tıklattı ve zili art arda birkaç kere daha çaldı. Komodinden bıçağı kapıp sessizce oturma odasına çıkan kısa koridora çıktım.

Kapıdaki küçük camdan bir yüz göründü. “Merhaba? Burada muhteşemliğim donuyor!”

Ne oluyor be? “Kimsiniz?”

“Paul.”

“Hangi Paul?”

“Dalga mı geçiyor? Dalga geçiyor, değil mi?”

Boğuk cevaplar geldi. Dışarıda kaç kişi vardı?

“Ben Splendide’nin *meşhur* Paul’uyum.”

“O da ne?” Kapiya yöneldim.

“Manhattan’ın en iyi kuaförü.” Oldukça tiz bir kadın sesi duydum.

Duvara yaslandım. “Ne istiyorsunuz?”

“Dalga geçiyor. Öyle olmak zorunda.” Paul’un sesi, saniyeler geçtikçe canlanıyordu. “Bize bu adrese gelmemiz söylendi ve eklemeliyim ki büyük miktarda bir ödeme yapıldı. Aslında kutlamasak da Noel Günü evde randevu oluşturmak ucuz değildir. *Hanukkah Sameach.*”

Ne olduğunu tam olarak anlayamayarak gözlerimi ovuşturdum. “Buraya gelmeniz ve saçımı yapmanız için size ödeme mi yapıldı?”

“Bayan Lindstrom, bizi içeri almayacaksanız...”

“Ben Bayan Lindstrom *değilim.*” Camın ardındaki yüze ters ters baktım.

“Affedersiniz.” Gözlerini devirdi. “Ödemenin üzerinde Bay Lindstrom yazıyordu da. Bizi içeriye almayacaksanız şehre döneceğiz.”

Kesinlikle kiralık katile ya da kötü yordakçıya benzemiyordu. Parlak pembe saçlarının sadece uçlarını görebiliyordum.

Cebimden telefonumu çıkararak Splendide’i araştırdım. Gerçektir. İnternet sitesinin her yerinde çeşitli acayip kıyafetleri ve bir o kadar tuhaf saç stilleriyle Paul vardı.

Aramızdaki kapının verdiği güvenceyle onu inceledim. “Ne için ödeme yaptı?”

“Boya. Anlaşılan kahverengi olacakmış.” Geçen senenin akademik yıllığındaki fotoğrafımı kaldırdı. “Tam olarak bu renk.”

“Ah.”

Sebastian apaçık her şeyi eski haline döndürmeye çalışıyordu. Bunu yapması için saç rengimi değiştirmekten çok daha fazlası gerekiyordu. Yine de bıçağı bir kırlentin arkasına sıkıştırdım ve kapının kilidini açtım.

Paul kapıyı iterek içeri girdi. Parlak saç renkli iki asistan da aynı şekilde içeri girdi. Odaya göre fazla uzundu, boyu yaklaşık bir doksan olmalıydı.

Gözleri, tavus kuşuna benzer bir şekilde boyanmış kadın etrafa bakıp kaşlarını çatı. “Burası mı?”

Alınmam gerekirdi. Fakat bunun yerine, gözlerimi yüzünde noktalar halinde duran yapay taşlara diktim.

Paul, bir tutam saçımı koyu renkli parmaklarının arasına alıp inceledi. “Bu rengi hatırlıyorum. Bunu yapmak için de seyahat etmem gerekmişti. Sen, kuaförlerden korkan kadınsın.”

Omuzlarımı silktim. Asistanlarıyla birlikte, kim bilir neyle dolu bir sürü tekerlekli bavul taşımalarına bakılırsa o yalanı kabul etmeye başlıyordum. “Bendim, evet.”

Parlak yeşil saçlı erkek asistan, kanepemi, pufu ve bir sandalyeyi odanın diğer tarafına itip çantasını boşaltmaya başladı.

“Uzun sürmez.” Paul yıllık fotoğrafını havaya kaldırdı. “Baz olarak B45 ve açık kısımlara da A34 ve A15 olacak.” Saç ayırmıma baktı. “Diplerin çoktan uzamaya başlamış. Eşleştirmesi kolay olacak.”

Açık ön kapıdan, tekerleğin hava boşaltması gibi keskin bir ses geldi. Hareket halindeki bir kamyon kulübemin önünde durdu. Yolcu koltuğundan Timothy indi. Elimi boğazıma

bastırdım; endişe, içimi bozuk bir adrenalin misali kaplıyordu. “Endişelenme,” dercesine bana el salladı ve gülümsedi.

İşe yaramadı. Ellerim titriyordu. Beni almaya mı geliyordu? Bunların hepsi Sebastian’ın hastalıklı oyununun bir parçası mıydı?

Timothy sürücüyle beraber kamyonun arkasına ilerledi ve kapıyı açtı. Arkadan eşyaları *-benim eşyalarımı-* indirmeye başladılar. Sebastian aldığı her şeyi iade ederken benim için satın aldıklarını da bana veriyordu.

“Oturun.” Kadın asistan, ben kapıya bakarken kurdukları kuaför sandalyesini işaret etti.

“Gerçeküstü bu.” Kadın eşyalarımaya yan gözle bakarken oturdum.

“Cidden dalga geçmiyorsunuz.” O sarı tutamları taramaya başlarken Timothy de kucak dolusu kıyafeti ön kapıdan içeri taşıdı.

“Bunları yatak odana koyabilir miyim?” En azından Timothy, daha fazla ilerlemeden izin istiyordu.

“Evet.” Onu burada görmek delilik katsayısını artırdı. Bu sefer kot pantolon ve beyaz tişört gibi daha basit kıyafetler giymişti.

“Tanrım.” Paul, Timothy’nin yürüyüşünü profesyonelliğin ötesinde bir ilgiyle izledi. Sonra bana döndü ve küçük boya tepsisine biraz mor jel sıktı. “Sonuca odaklanalım, güzelim. Hadi başlayalım.”

Aramızdaki kapının verdiği güvenceyle onu inceledim. “Ne için ödeme yaptı?”

“Boya. Anlaşılan kahverengi olacakmış.” Geçen senenin akademik yıllığındaki fotoğrafımı kaldırdı. “Tam olarak bu renk.”

“Ah.”

Sebastian apaçık her şeyi eski haline döndürmeye çalışıyordu. Bunu yapması için saç rengimi değiştirmekten çok daha fazlası gerekiyordu. Yine de bıçağı bir kırlentin arkasına sıkıştırdım ve kapının kilidini açtım.

Paul kapıyı iterek içeri girdi. Parlak saç renkli iki asistan da aynı şekilde içeri girdi. Odaya göre fazla uzundu, boyu yaklaşık bir doksan olmalıydı.

Gözleri, tavus kuşuna benzer bir şekilde boyanmış kadın etrafa bakıp kaşlarını çattı. “Burası mı?”

Alınmam gerekirdi. Fakat bunun yerine, gözlerimi yüzünde noktalar halinde duran yapay taşlara diktim.

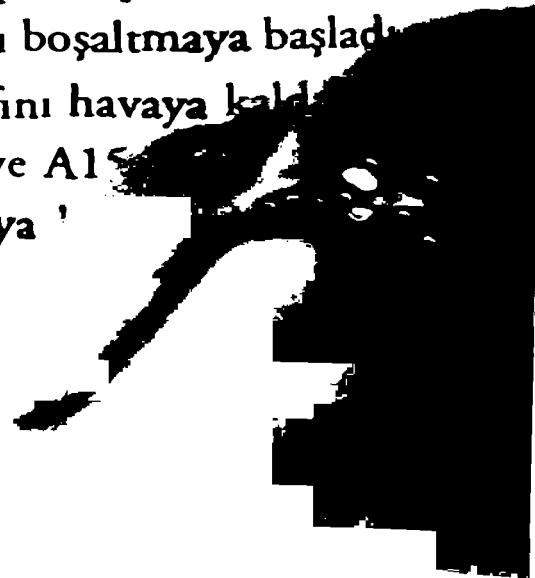
Paul, bir tutam saçımı koyu renkli parmaklarının arasına alıp inceledi. “Bu rengi hatırlıyorum. Bunu yapmak için de seyahat etmem gerekmişti. Sen, kuaförlerden korkan kadınsın.”

Omuzlarımı silktim. Asistanlarıyla birlikte, kim bilir neyle dolu bir sürü tekerlekli bavul taşımalarına bakılırsa o yalanı kabul etmeye başlıyordum. “Bendim, evet.”

Parlak yeşil saçlı erkek asistan, kanepemi, pufu ve bir sandalyeyi odanın diğer tarafına itip çantasını boşaltmaya başladı.

“Uzun sürmez.” Paul yıllık fotoğrafını havaya kaldırdı. “B45 olarak B45 ve açık kısımlara da A34 ve A15 mima baktı. “Diplerin çoktan uzamaya kolay olacak.”

Açık ön kapıdan, tekerleğin hav bir ses geldi. Hareket halindeki bir de durdu. Yolcu koltuğundan T.”

CELIA AARON

vardım; endişe, içimi bozuk bir adrenalın misali kaplıyordu. Endişelenme.” dercesine bana el salladı ve gülümsedi.

İşe yaramadı. Ellerim titriyordu. Beni almaya mı geliyordu? Şunların hepsi Sebastian’ın hastalıklı oyununun bir parçası mıydı?

Timothy sürücüyle beraber kamyonun arkasına ilerledi ve kapıyı açtı. Arkadan eşyaları -benim eşyalarımı- indirmeye başladılar. Sebastian aldığı her şeyi iade ederken benim için satın aldıklarını da bana veriyordu.

“Oturun.” Kadın asistan, ben kapıya bakarken kurdukları kuaför sandalyesini işaret etti.

“Gerçeküstü bu.” Kadın eşyalarımın yan gözle bakarken oturdum.

“Cidden dalga geçmiyorsunuz.” O sarı tutamları taramaya başlarken Timothy de kucak dolusu kıyafeti ön kapıdan içeri taşıdı.

“Bunları yatak odana koyabilir miyim?” En azından Timothy, daha fazla ilerlemeden izin istiyordu.

“Evet.” Onu burada görmek delilik katarınsını arardı. Bu sefer kot pantolon ve beyaz tişört gibi daha basit kıyafetler giymişti.

“Tanrım.” Paul, Timothy’nin yürüyüşünü profesyonelliğinde bir ilgiyle izledi. Sonra bana döndü ve küçük boya rengine biraz mor jel sıkı. “Sonuca odaklanalım. güzelim. Harika.”

SEBASTIAN

Viskimi bitirip şişeyi seranın uzak bir köşesine fırlattım. Tatmin edici cam kırılma sesi, bir sonraki şişemi açarken harika bir arka plan efekti yarattı. Kapak yere düştü ve büyük bir yudum aldım.

Bitkileri etrafımda büyüyordu. Sarmaşıkların ve yaprakların, o çok sevdiği yeşillerin beni tamamen kaplaması için ne kadar zaman gerektiğini düşündüm. Dokunuşu saksılardan bitkilere, zehrimi hazırlamak için kullandığı havan ve tokmağa kadar buradaki her yere renk katmıştı.

Fiziksel acıyı biliyordum. O, ölçmesi kolay bir histi. Ancak onu kaybetmenin işkence edici ıstırabının, yanına bile yanaşamazdı. Her şey durmuş gibiydi ve tekrar çalışmasını dünyadaki hiçbir şey sağlayamazdı. Onun dışında. Asla olmayacak bir şeyi beklemek yerine içmeye karar verdim. Mantıklı görünüyordu.

Acı, daha önce böyle bir şey hissetmediğim için mi bu kadar kötüydü? Bilmiyordum ama bitmesini istiyordum. Sorun da buydu zaten. Bunu düzeltebilecek tek şey, eline geçen ilk fırsatta benden kaçan bir kadındı. Yeni şişeden bir yudum daha aldım. Boğazımdan aşağı inerken kehribar rengi sıvının tadını doğru düzgün alamıyordum bile.

“Efendim?” Timothy yanımda durdu. Nereden çıkmıştı?

“Evet.” Şişeyi uzattım.

Başını iki yana salladı. “Bütün eşyaları teslim edildi.”

“Ne zaman?” Bulutlu gökyüzüne doğru gözlerimi kıstım.

“Bu sabah geç saatlerde.”

“Şimdi saat kaç?”

“Akşam beş.”

Neredeyse tüm gün buradaydım ama fark etmemiştim. Tek düşünebildiğim oydu; gözlerinin mavisi, teninin yumuşaklığı, burnunun tatlı bir biçimde kırışması, boşaldığında çıkardığı sesler... Hayatımın geri kalanında kendimi iyi bir viski ve onun düşüncesi içinde boğabilirdim. Bu, onsuz yaşamaya çalışmaktan daha çok tatmin edici olurdu. Bir yudum daha aldım.

“Efendim?”

“Hâlâ buradayım.” Tepedeki buhar cihazı çalışırken orta sehpa uzandım. Soğuk su tenime iyi geliyordu. Ben yerleşirken birkaç saksı yere devrildi ancak umursamadım. Geri dönüp yattığım pisliği görecekti değil.

“Planınız nedir?” Sesindeki boğuk tondan nefret ettim. Benim için endişelenmesi aptalcaydı.

“Elimdeki bütün pahalı viski şişelerini içmeyi sonra da daha ucuz olanlara geçmeyi planlıyorum.” Su damlaları yüzümde toplanarak aktı, kulaklarımı gıdıklarken gözlerimi kapadım. “Nasıl görünüyordu?”

Şişeyi elimden aldı ve bir yudum alıp püskürttükten sonra geri verdi. “Oraya gittiğimde sarışındı, çıkarken kahverengi.”

“Mutlu muydu?”

Lütfen hayır de. Hayır de. Hayır. De.

“Hiç değildi.”

Gülümseyerek bir yudumu daha içtim.

“Sanırım biraz, bilmiyorum işte, sarsılmış haldeydi. Kame-raların ve mikrofonların tamamını çıkarırken bana kötü kötü bakıyordu.”

“Benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Sessizdi.”

“Sessizlik. Siktir.” Daha fazlasını bilmeye, beyinde dönen her şeyi anlayana dek onu soymaya ihtiyacım vardı ama o fırsatı kaçırmıştım. Timothy’ye sormak zorundaydım. “Sence...”

“Ne?” Uzanarak buhar cihazını yüzümden uzağa ayarladı.

“Sence beni özlüyor mu?”

Buhar cihazlarının tıslamaları biterken elinin içine doğru öksürdü.

“Peki.” Somurttum.

“Bence özleyecek. Her şeyi çözmek için zamana ihtiyacı var.”

“Nasıl oluyor da sıçtığımın psikopatı olarak, onun bana karşı hissettiklerinden daha fazlasını onun için hissediyorum?” Sesli söylemek bile içime ani bir acı saplamasına neden oluyordu.

“Bu doğru mu, emin değilim. Sana karşı hisleri var. Sadece henüz...”

“İçki içiyor muydu?”

“Hayır.”

“Benim gibi mızızlık ediyor muydu?”

“Hayır.”

“Gördün mü?”

Karşıdaki masaya yaslandı. “Bu bir şey ifade etmez.”

“Öyle mi?”

“Evet. Onun çok fazla duygusu var. Senin aklının alacağından daha fazlası. Sendeyse eskiden hiç yoktu. Onunla tanıştığın dan beri tam olarak iki duyguyu hissettin. Sevgi ve umutsuzluk. Sen umutsuzluğun kilidini açıyorsun, sadece bu kadar. Camille ise üzüldüğünde, umutsuz veya mutsuz hissettiğinde, o hisle karışık bir duygu kokteyliyle uğraşıyor. Anlayacağın, seninki kadar şeffaf değil.”

“Nüans.” Varoluşumun sikik felâketi.

“Aynen öyle.”

Biraz daha içtim.

“Kendini öldüreceksin.”

Kıkırdadım. “Umut işte.”

“Ölürsen onu nasıl geri kazanacaksın?”

Güldüm, içinde olduğum bu güzel alanda sesim çatallı ve çirkin çıkıyordu. “Asla geri dönmeyecek.”

“Dönecek.” Babamın sesi Timothy’ninkine katıldı.

“Ne işin var burada?” Yaprakların arasında onu görebilmek için başımı eğdim.

“Beni Noel yemeğine davet etmiştin. Unuttun mu?” Şişeyi elimden alıp içti. “Hayal kırıklığına uğradım. Önce Hirsch’i açarsın sanmıştım.”

“Bence Pappy biraz daha yumuşak.” Omuz silktim ve bir saksıyı daha yere devirdim.

“Oğlum.” Ben şişeye uzanınca başını salladı. “Böyle olmaz.”

Ondan iki tane olmasına rağmen gözlerinin içine baktım. “Baba, canım acıyor.”

“Biliyorum.” İç çekti. “Ben de o yoldan geçtim.”

“Yani annemi kaçırp sonra bıraktın, ardından hatalarının sonuçlarının acısını çekmek zorunda kaldın... Ve hatanın, (a) onu tekrar kaçırmak mı (b) gitmesine izin vermek mi olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?”

“Hayır.” Şişeden daha büyük bir yudum aldı, bu sefer püskürtmedi. “Sevdiğin kişiyi kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorum. Fakat senin, onu geri kazanma şansın var. Görmüyor musun?”

Şişeyi almak için çabaladım ama geri çekildi.

“Onu bırakmak yapabileceğin en zekice hamleydi.”

“Onu şuraya anlat.” Vesuvius Dağı’nın patladığı yermiş gibi hissettiren göğsümü işaret ettim.

“Kalp ağrısı.” Gözleri, -dördü birden- uzun zamandır görmediğim bir şekilde ışıldadı. “Bu senin için iyi, kaybedebileceğin bir şey olduğunu hatırlatıyor.”

“Kaybettim zaten.”

“Dinle beni.” Gömleğimi tuttu ve sahip olduğundan bihaber olduğum bir kuvvetle beni oturma pozisyonuna getirdi. Uzun bacaklarım masanın kenarından sarkıyordu. “Yıllarca sana uyum sağlamayı, iyi bir insan olmayı, başarılı olmayı, tam senin için hep istediğim hayata kavuşmak üzereyken sen çöpe at diye öğretmedim.” Beni sarstı. “Kendini topla ve onu geri al!”

“Nasıl?”

“Bize bir plan lazım. Sen ayılana kadar bir bok yapamayız.” Kollarımdan birinin altından tuttu ve Timothy’ye diğerini tutması için işaret verdi. Birlikte beni seranın arka koridorundan geçirdikten sonra kütüphanedeki bir kanepenin üzerine fırlattılar.

Babam bir battaniye alıp üzerimi örttü. “Ayıl. Sabah konuşacağız.”

“Bana şişeyi ver.” Ona doğru uzandım. Belli ki babamın ikizine denk gelmiştim, elimde sadece havanın boşluğuyla geri çekildim.

“Hayatta olmaz. Hadi Timothy, biraz sohbet edelim.” Babam, peşinde Timothy ile dışarı çıkarken ışıkları kapattı.

Kısık ateş odanın etrafındaki gölgelerin dans etmesine sebep oluyordu. Her şey bana onu hatırlatıyordu. Günlüğünün yanına bıraktığı masada açık halde duran bir kitap, havada uçuşan kokusu, en sevdiği koltuk. Her detay bir öncekine dayanıyordu. Hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Durmasını dilediğim ve daha fazla saplanan acı, boğucu duygularla birlikte üstüme geldi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Yüzü göz kapaklarımdan ardında belirdi, gülerken gözleri parlıyordu. Sonra birden koşmak için döndü. Peşinden koştum. Peşinden koşmayı asla bırakamazdım.

Camille'in ön verandasında dururken, kollarımdaki Çin yemeklerinden buhar süzülüyordu. Gezisinden döndüğünden beri -özellikle Noel'de- markete gitmek için kesinlikle vakti olmadığını düşünerek buraya gelirken şehirdeki en sevdiği Çin yemeğini almıştım. Böyle düşünceliydim işte.

Kapıyı açıp sokakta ya da çalılarının arasında birisini arıyormuşçasına arkama baktı.

"Buradayım." Ona gülümsedim.

Geriye çekilirken kapıyı iyice açtı. "Kusura bakma."

Saçı bir omzunun üzerine dökülüyordu ve rahat, beyaz bir kazakla koyu gri pantolon giymişti. Aletim beklentiyle kıpırdadı. Herhalde uzak kaldıktan sonra birbirimize ait olduğumuzu fark etmiş olmalıydı ve nihayet, *nihayet* kendini bırakacaktı.

"En sevdiğinden getirdim." Mutfığa geçip yemek kutusunu masasının üzerine bıraktım. "Neyse ki Mr. Xiao açıktı."

"Müthiş kokuyor." Peşimden gelerek tabak çıkarmak için bir dolabı açtı.

Arkasına geçip onu kollarıma aldım. "Seni çok özledim."

Ben mis kokulu saçlarına burnumu sürterken o da ellerini kollarımın üst kısmına koydu. "Ben de seni özledim."

"Öyle mi?" Onu döndürerek sertçe öptüm. Onu ne kadar istediğimi, onsuz her anın işkence olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ellerimi poposunun yanlarına koyup sıkarak onu tezgâha kaldırdım. Göğsümü itti fakat reddedilemezdim. Bu sefer olmazdı. Dudakları bir sesle beraber açıldı, ben de dilimle içeri daldım ve ellerimi kazağının altına sokarken tadına baktım, vücudu sıcak ve pürüzsüzdü. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Başparmağım memesinin altına değdi, dünyanın en yumuşak derisiydi.

Geriye çekilerek öpücüğü durdurdu. “Hey, yavaşla.”

“Yapamam.” Ne kadar sert olduğumu hissetsin diye onu yakınıma çektim. “Seni seviyorum.”

“Link.” Beni itti. “Lütfen. Bana sadece bir dakika ver, tamam mı?”

Onun da seni seviyorum demesini beklemem ne aptalcaydı. *Siktir.*

İsteksizliğini ölçmeye, bunun aşabileceğim bir şey olup olmadığını görmeye çalıştım. Küçük çenesini sıkışı bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu söylüyordu. Zamanlamayı doğru yapmalı, her zamanki çekingenliğini aşmanın bir yolunu bulmalıydım. Ayrı geçirdiğimiz zaman -ve acayip Sebastian olayı- sadece onu avucumun içine alma ihtiyacımı pekiştirmişti. Sadece Sebastian’la birlikte olduğu düşüncesi bile tenimin altına işlemişti. Camille benimdi. Ona saatlerimi vermiştim. Başka bir adamın sırada önüme geçmesine izin vermeme imkân yoktu. Aminin her yerinde benim hakkım vardı.

Elimi yanağında gezdirerek zorla gülümsedim. “Özür dilerim, bebeğim. Biraz heyecanlandım.”

“Sorun değil.” Göğsümü okşadı. “Sadece açım ve yorgunum, o kadar.”

“O zaman şanslısın ki prensin geldi.” Onu tezgâhtan indirip masadaki bir sandalyeye götürdüm. “Çin restoranı kutularından yemek servis etmekte üstüme yoktur ve daha da iyisi, seni yatağa yatırma konusunda biraz uzman sayılırım.”

Gülümsedi, yüzündeki gerginlik kayboldu. “Şampiyonum benim.”

“Ne sandın.” Hayal kırıklığımı sakladım ve iyi erkek arkadaş rolünü oynayıp yemek yerken, ona Amazonlar’ı ve gezisini sordum.

Yavaşça cevap verdi, çalışmadan bahsetmekten daha çok yemegine odaklanmıştı. Kalbim ısındı, belki de beni çok özlediği için çok iyi vakit geçirmemişti?

Son wontonu ağzıma attım. “Neden kısa kestini?”

“Fon düşündüğümüzden çabuk bitti.” Ayağa kalkıp tabakları lavaboya koydu.

“Ah.” Kalan yemekleri kutuya koyup buzdolabına yerleştirdim. “Sen gitmeden önce para işini çözmemişler miydi?”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama yetmedi.” Esnedi, genişçe açılmış ağzı bana çeşitli fikirler veriyordu.

Bu akşam amına giremesem de, belki yatmadan önce bana bir oral yapardı. “Galiba çok da şaşırtıcı değil. Seni almak için limuzin göndermeleri pek uygun maliyetli bir hareket değildi.”

Dönüp lavaboya yaslandı. “Sanırım öyle.”

Kalçamı onunkine vurarak yana doğru kaymasını sağladım ve musluğu açtım. Genelde bulaşık yıkamazdım, tabii amacıma yaklaşmamı sağlayacaksa sorun etmezdim.

“Yapmak zorunda değilsin.” Bir el havlusu alıp kurulamaya hazır halde bekledi.

“Sorun değil.” İlk tabağı yıkayıp ona uzattım. “Bir şeyi itiraf etmem gerek, bu yüzden artı puan almak iyi bir fikir olur diye düşündüm.”

Tabağı kurularken küçük bileği mavi el havlusunu seramik yüzeyde döndürdü. “Neyi?”

“Burada yokken, seni gördüğümü sandım.”

Tabak tezgâha düştü ama kırılmadı. Tekrar eline aldığı tabağı kurutma rafına yerleştirdi. “Ya? Nerede?”

“Bir müşterimi lüks restoranlardan birine götürmüştüm ama kapalıydı. İçeri baktığımda -inanamayacaksın ama- Sebastian Lindstrom’u aşırı seksi bir sarışını becerirken gördüm.” Boğazımı temizledim ve sonraki bulaşığı uzattım. “Senin kadar seksi değildi tabii.”

Başıyla onaylayarak kurulamaya devam etti.

“Ama asıl delice olan kadının sana benzemesiydi.” Bir çatal alıp sabunladım. “Üstelik öğrencin Mint, sana bir şey olduğuna dair komplo teorileriyle üzerime gelip duruyordu. Bu yüzden dün akşam içki içtikten sonra Sebastian’ın seni kaçırdığına ve Catskill Dağları’ndaki büyük bir malikânede esir tuttuğuna karar verdim.” Çatalı yıkayıp onu uzattım.

“Bu çılgıncaymış.” Sesi, akan suyun gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

“Değil mi? Daha da kötüsü, Mint beni oraya gidip kontrol etmeye ikna etti.”

“Ne?” Bileğimi tuttu, yüzü solmuştu.

“Evet. Dün gece arabayla gittik. O manyak Sebastian’ı yolda yürürken yakaladık.”

“İyi miydi?”

Güldüm. “Evet, bir psikopatın olabileceği kadar iyiydi.”

“Ne oldu?”

“Senin hakkında yüzleştik.” Suyu kapattım ve başımı iki yana salladım. “Sekiz metre boyunca delice suçlamalarda bulunduk. Hepsini reddetti, ardından senin mesajını aldım. Sırf Mint beni Nancy Drew’ saçmalığına katılmaya ikna etti diye az daha

• Aynı isimdeki baş karakterin başına gelen gizemli olayları konu edinen roman serisi.

kapısını kıracak, evini arayacak ve işten kovulacaktım. Hayal edebiliyor musun?”

“Hayır.” Sesi titredi.

“Hey.” Onu kollarıma çektim. “Endişelenme. Beni kovmadı. Bence kovmayacak.”

“Tamam.” Göğsümde hâlâ titrerken başını salladı.

“Cidden.” Onu geri çekip gözlerinin içine baktım. “Yapacak olsa ben evindeyken yapardı. Her şey çok acayıpti. Muhtemelen en az benim kadar şaşkındır.”

“Evet.” Kollarını karnın etrafına sardı. “Muhtemelen.”

Alnını öptüm. “Endişelenme.”

Ben bulaşık havlusunu tezgâha fırlatırken yorgun bir şekilde gülümsedi.

“Şimdi yatak odası kısmına geçelim.” Dirseğimi uzattım.

Gözleri kısıldı. “Sadece yatıracaksın. Unutma, olur mu?”

“İzci sözü.” *Seks baltalayıcı.*

Kolumu tuttu ve odasına çıkan kısa koridoru birlikte yürüdük. Kıyafetler şifoniyere yığılmıştı ve gardırobundan taşıyordu. Tuhaf.

“Bu kıyafet patlamasının olayı ne?”

“Şey, Veronica ben yokken koymak için bazı eşyalarını getirmiş.” Camille omuzlarını silkip yatağına oturdu.

Bunu davet olarak algılayarak yanına geçtim.

“Link...”

“Biliyorum.” İç çektim. Hayatım boyunca, kendisini sikme bile izin vermeyen bir kadına hiç bu kadar yatırım yapmamıştım. Ancak Camille’e değerci. Bunu bir şekilde biliyordum. “Üzerine atlamayacağım, söz veriyorum. Ama sana bir Noel hediyesi aldım.”

Yüzünü buruşturdu. “Ben sana bir şey alacak zaman bulamadım. Eve erken dönme olayı beni şaşkına çevirdi.”

“Endişelenme.” Elini tutarak arkasını öptüm. “İstediğim şey sende zaten var.”

“Dinle, Link.” Elimini kendininkinin içine aldı ve yüzüme bakmak için döndü. “Konuşmamız gerek.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Cebimdeki yüzük işi bitirecekti. Bu akşam en sonunda orali alacaktım.

Söylemeden önce kelimelerini seçiyor gibi duraksadı. “Gittiğimde geleceğimi biraz düşünme fırsatım oldu.”

“Ben de düşündüm.” Belki penis emme fikriyle hedefi çok aşağılarda tutuyordum. Ne de olsa nişanlanmak kesinlikle seksi de içermeliydi, değil mi?

“Bizi, nasıl ve ne zaman tanıştığımızı, ebeveynlerimin aniden ölüşünü ve yanımda birine ihtiyaç duymamı düşündüm... Sen oradaydın.”

“Hep yanında olacağım.” Kolumu omzuna sararak onu kendime çektim. “Neye ihtiyacın olursa buradayım.”

“Teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldı. “Sana bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum.”

“Neden?”

“Bunca zamandır birlikteyiz. Sana hiç tamamen teslim olmadım.” Yatağa göz attı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Aletim sertleşti, bunun gittiği yer oldukça ilgisini çekmişti.

“Şimdi, olaylara farklı bir açıdan bakıyorum. Sana yaslandım ama aynı zamanda seni kendimden uzak tuttum. Belki bunun nedeni bizden emin olmamamdı, anlıyor musun?” Başparmağının tırnağını dişlerinin arasına aldı. “Düşündükçe bunun büyük bir haksızlık olduğunu fark ettim.”

Hem de nasıl. “Hayır, henüz hazır değildin. Anlıyorum ve sanırım nereye varmak istediğini de biliyorum.”

Kaşlarını çatıp başını yana yatırdı. “Öyle mi?”

Başımla onayladım. “Ben çoktan bir adım öndeyim, bebeğim. Aynı şekilde hissediyorum.”

Burnu kırıştı. “Açıklayabildiğimi sanmıyorum...”

“Ne demek istediğini tamamıyla anladım.” İşte benim anım gelmişti. Yere indim, yüzüne bakmak üzere dönerken bir dizimin üzerine çöktüm. “Sen benim aradığım kişisin, Camille. Sensiz yaşamak artık bir seçenek değil.” Cebimden yüzük kutusunu çıkarıp açtım.

Rengi soldu, elini ağzına götürdü. Siktir, evet! Külotunu fena halde şaşırtmış ve büyülemiştim. Hissedebiliyordum.

“Benimle evlenir misin?”

CAMILLE

“O nu öylece ortada mı bıraktın?” Veronica’nın sesi tiz bir şekilde geldi.

Link evimden gider gitmez onu aramıştım. Başka hiç kimse, içine gömüldüğüm bu duygu bataklığında bana eşlik edemezdi.

Telefonu gerekenden daha sıkı tuttum. “Hayır. Yani, sayılır. Düşünmem gerektiğini söyledim.”

“O da bunu sorun etmedi mi?”

“Hayır.” Kendimi yatağıma bırakarak tavana baktım. “Bilmiyorum. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama hâlâ umutlu gibiydi de?”

“Sen nasıl hissediyorsun?”

“Bilmem. Daha kötü.”

“Neyden daha kötü?”

“Ona kendime biraz zaman ayırmam gerektiğini söylemek istedim. Bilirsin işte, geziden sonra rahatlamak ve bazı şeyleri çözmek için. Ondan tam olarak ayrılmayacaktım sanırım. Daha çok zihnimi boşaltmak için ayrılık denemesi yapmak gibi olacaktı. Fakat birden dizinin üstüne çöküp evlenme teklif etti ve biraz panikledim.”

Kendisiyle evlenmemi istediğinde ilk hissettiğim korku olmuştu. Gururum okşanmalıydı, belki mutlu bile hissetmeliydim. Ama artık kendimi anlayamıyordum. Zihnimde sabit,

pek bir şey vardı. Sebastian. Onu düşünmek aldığım her nefese geliyordu. Şu anda ne yapıyordu? Timothy'nin küçük kamerayla mikrofonu çıkardığı, tepedeki lambaya göz attım. Sebastian artık beni izleyemezdi ama silinmez izleri kalmıştı. Ne lambada ne montunda ne de somut bir şeyde... İçime işlemişti. Özgür olsam da bir yanımda ona hâlâ bağlıydı.

"Camille, orada mısın?"

"Evet, affedersin. Ne diyordun?"

"Link'ten pek hoşlanmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Birlikte olduğumuz ilk aylarda Veronica'nın onu öldürmek istediğine emin gibiydim.

"Ama şu yolculuğa çıktın ve şimdi aniden ayrılmak mı istiyorsun? Bu hiç sana göre değil. Ben de belki hislerini anlaman için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum." Bir saniyeliğine mırıldandı. "Bu sakinleşme döneminden sonra hâlâ ondan kurtulmak istersen, bana uyar."

Ona "gezim" hakkındaki gerçeği anlatma isteği zihnime hücum etse de dilime dökülemeden onu engelledim. Veronica'ya Sebastian'dan bahsedersen bu konuda bir şey yapardı; polisi arar, ofisini basar, onunla yüzleşir, evini ateşe verirdi. İçinde Veronica olduğu müddetçe bütün seçenekler tartışmaya açıktı. Bana yaptıkları için Sebastian'a sinirli olsam da onu parmaklıklar ardında görmek istemiyordum. Belki de Stockholm Sendromu tekrar kendini gösteriyordu ama onu akıl hastanesinde düşünmek içimi burkuyordu.

"Muhtemelen haklısın." Sebastian'ın montuna göz attım. "Benim en azından bir gece uyuyup düşünmem lazım. Bu arada, annen nasıl?"

İç çekti. "Bilmiyorum. İyi değil. Hâlâ sivri dilli, orasını doğrulayabilirim. Doğru düzgün beslenmem gerektiğine dair bir şeyler söyledi. Ayrıca tıpkı bir hoppa gibi giyindiğim ve bana bakacak bir erkek bulmam gerektiği gibi bir sürü şey duydum."

Güldüm. “Senin yaşlı halin.”

“Daha beteri.”

Ben burada dağılmış hayatım hakkında çene çalarken onun annesi ölüyordu. Suçluluk, diğer tüm duygularımın üzerine zehir taneleri misali döküldü. “Özür dilerim.” Keşke ona sarılabilsydim. “Benim yapabileceğim...”

“Hayır ama sağ ol. Zihnimi uzaklaştırmama yardım ettin. Bir uyuşturucu karteli tarafından kaçırılıp seks köleliğine zorlandığına dair duyduğum endişeler yüzünden, geçen hafta zor geçti. Geri döndüğümde, bir ya da üç şişe kırmızı şarapla birlikte gezindeki her şeyi anlatacağına söz ver.”

“Anlatacak bir hikâyem olduğu kesin.” Elimi Sebastian’ın montunda gezdirdim.

“Güzel ve bildiğini biliyorum ama seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Gözyaşları batmaya başladı. “Mutlu Noeller.”

“Sana da.” Hat kesildi.

Zihnim tepedeki o eve kaydı. Esaretimin her günü, aklımda hâlâ oldukça netti. Kaçırılma, gözetim, altın zincir, kütüphane, sera... Anılar eşsiz bir hapisane oluşturuyorlardı.

Esaretim garip, şiddete eğilimli bir kuş gibiydi, herkesi parçalara ayırmasın diye onu kafeste ve uzakta tutmak zorundaydım. Kendim de dâhil. Sebastian’a dair düşünceleri bastırıp, onları arka plana itmeye zorladım. Montunu alıp koridora götürdüm ve girişteki dolabın içine tıktım.

Ardından yatağıma dönerek gözlerimi kapadım. Sebastian’ı kendimden uzak tutma çabalarımın rağmen, uykuya dalmamı sağlayan şey yine oydu. Sesi ve bedeni beni karanlığa, gerçekten canlı hissettiğim tek yere çekiyordu.

“Tekrar hoş geldiniz.” Öğrenciler gevezelik ederlerken bugün kullanacağım PowerPoint slaytlarını açtım. Gece hafifçe kar yağmış, ilkbahar yarıyılı'nın başında Trenton'ın zeminine bir kış görüntüsü vermişti.

“Geziniz nasıldı?” Mint sırasına geçerek dizüstü bilgisayarını açtı.

“Harikaydı.” Ona mesaj atarak, kaba mesajlar yazacak kadar kendimi işe kaptırdığımı açıklamaya çalışmıştım, inanmamıştı. Amazonlar'ın ekosisteminin farklı noktalarını, isimlendirmedim kaç bitki çeşidini anlatırsam anlatayım Brezilya'ya uçmak bir yana, havaalanına gittiğime bile inanmayı reddediyordu. Fakat bana ne olduğuna dair ne kadar şüphelenirse şüphelensin, kötü görünmediğimi fark edince sakinleşmişti.

“Hadi fotosentez hakkındaki Noel tatili projelerinizi tartışalım. Jenna, sen başlamak ister misin?”

Dışarıdan bir uğultu, birkaç motorun yaklaştığını gösteren kısık bir ses geliyordu.

Jenna ayağa kalkarak kedi gözü gözlüklerini düzeltti. “Diğer öğrencilerin kullandıkları sıradan fotootrofların aksine ben, atmosferden karbon sentezlemeyen belli bir bakteri türünü seçtim. Tam aksine, bu bir fotoheterotrof. Yani fotosentezi tamamlamak için diğer kaynaklardan karbon dönüştürebilen bir bakteri.”

Mint, Jenna'ya -geçen dönemin neredeyse her dersinde yaptığı gibi- gözleri parlayarak baktı. Zihnimin bir köşesine biraz çöpçatanlık yapmayı not ettim.

“İlginç.” Masama yaslandım. “Fotoheterotroflar atmosferdeki karbonu kullanmazlar ama başka bir element kullanıyorlar mı?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına attı, bana kendimi hatırlatan gergin bir hareketti. “Sanırım nitrojen bağlıyorlar ama deneylerimde yan ürün olarak yeterli miktarda amonyak elde edemedim.”

Etkilendim demek fazla hafif kalırdı. Belki de öğrencilerime umduğum kadar iyi öğretebilmiştim. Arka plandaki uğultu arttı ve kalemim masanın üzerinde tıkırdadı.

Kafalar güneşli pencerelere çevrildi. Kampüsün yoluna bir dizi kamyon girdi. Üçü inşaat malzemeleriyle; ahşapla, camla, elektrik kablolarıyla yüklüydü. Diğerleri yapı malzemeleri taşıyorlardı. Seranın yanında durdular, cam kırılma sesi motorların gürültüsünü kesiyordu.

Kapıdan çıktım, neredeyse Gregory’i devirdiğim koridoran geçtim ve oradan hızla seraya doğru yöneldim.

“Hey!” Gregory bana yetişti. Baretli iki adam seranın girişine yürürken dışarıya fırladık.

“Ne yapıyorsunuz?” Adamların önlerinde patinaj yaparak durdum, buzlu yol az daha sonumu getirecekti.

“Camille.” Gregory’nin şansı buz üstünde o kadar yaver gitmedi. Kaydı, tökezledi ve üzerime düştü. Arkamızdaki sınıf pencerelerinden kahkaha sesleri yükselirken ikimiz de karlı çimin üzerine yuvarlandık.

En yakındaki adam bana yardım etmek için uzandı. Elini tutup kendimi yerden kaldırırken kar eteğimin kumaşından popoma sızdı.

“Burayı yıkamazsınız,” dedim heyecanla.

Baretli ikinci adam çenesini kaşıdı. “Yıkıyoruz.”

Kırılmış pencere camlarını işaret ettim. “Peki bunlar ne?”

“Kaza.” İkinci adam omuz silkti. “Genişletmenin bir parçası olarak, zaten camların hepsini yenileyecektik.”

Gregory ayağa kalkıp üzerini temizledi. “Kızım, koridorda bir daha öyle koşarken bana haber ver. Yangın çıktı zannettim.” Papyonunu yeniden mükemmel hale getirdi.

“Affedersin.” Tüm öğrencilerimin pencerelerden bana bakışıklarını görünce yüzüme sıcak bastı. “Ben sandım ki...”

"Endişelenmeyin." İlk adam gülümsedi. "Bay Lindstrom'dan emriler aldık." İşçilerden birkaçını yanına çağırdı ve inşaatı nasıl yapacaklarını konuşmaya başladılar.

"Hadi." Gregory beni, hole çıkan çift kanatlı kapılara doğru çekti. "Bence bugün kendimizi yeterince utandırdık."

Beni içeri götürmesine izin verdim.

"O ismi duydun mu? Lindstrom?"

Evet, duymuştum. Az kalsın tekrar popomun üzerine düşecektim.

"Buraya kanı ısınmış." Kolunu benimkine geçirdi. "Bana kanının ısınacağını umuyordum ama son gelişinde gözlerinin sadece seni gördüğüne eminim."

Başım döndü. Trenton'a başka bir sera yaptıracaklarını söylediğinde, evden kaçtığım anda bu teklifin geçerliliğini yitirdiğini düşünmüştüm. Ama o sözünü yerine getiriyordu. Öğrencilerime, benim tek başıma sağlayamayacağım bir şey veriyordu.

"Sen iyi misin?" Durdu ve yüzümü incelemek için döndü. "Rengin soldu. Düşerken bir yerini mi incittin?"

"İyiyim. Şaşırdım sadece." Islanmış eteğimi düzelttim.

"Ben şaşırmadım. Sana nasıl baktığını gördüm." Saçımdan ölü bir çim tanesi aldı. "Hadi sınıfa dön."

"Doğru." Hızla koridora doğru döndüm.

Güldü. "Onlara arkanı dönme, tamam mı?"

Avucumu soğuk kışıma bastırarak omzumun üzerinden seşlendim. "Not edildi."

Günün geri kalanında gürültü devam etti. Adamlar, makineler, teslimatlar... Duyduğum en güzel müzikti. Yeni seranın kapladığı alan, şu anki yerimizin iki katıydı.

Öğleden sonraki aramda telefonuma baktım. Sebastian'ın özel numarası bende yoktu ancak Lindstrom Şirketi'nin numarasını kolaylıkla buldum. Bunu yapabilir miydim? Onunla gerçekten telefonda konuşabilir miydim?

İnşaat alanına göz attım. Bunu benim için yapmıştı. Teşekkür etmem gerekiyordu. Sadece sesini duymak istediğim için değildi. Hem de hiç.

Numarayı aradım ve sekreterine aktarıldım.

"Sebastian Lindstrom'un ofisi."

"Merhaba. Evet. Ben, şey, Trenton'dan Camille Briarlane. Bay Lindstrom'la konuşmayı istiyordum da? Kendisine, şey, sera için teşekkür edeceğim."

"Üzgünüm, şu anda iş için eyalet dışında."

"Öyle mi?" Hayal kırıklığının derinliği beni şaşırttı. Sesini duymak istemiştim. Hayır, bunun için yanıp tutuşmuştum ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

"Mesajınızı alabilir miyim?"

"Hayır, gerek yok." Telefonu kapatıp beni yakıyormuş gibi elimden bıraktım.

Ne yapıyordum ben? Adamın yaptığı tek bir iyilik, bana yaptığı her şeyi silmezdi. Sandalyemde arkaya yaslandım, Dr. Ports'un tanıdık monotonluğu duvarın ötesinden beni yatıştırıyordu. Gözlerimi kapayarak Sebastian'ın günahlarını sıraladım; gözetleme, kaçırma, çıplak uyuma, anlaşmalar, öpüşme, seks. Üzerimdeki elleri. Bacaklarımın arasında beni yiyip bitirirken gözlerindeki bakış. Parmaklarımı aralarından geçirdiğimde saçlarının karışması. Kokusu, sert vücudunun bana verdiği his. *İçimde oluşu*. Sandalyemde kıpırdandım, külotum üzerime yapışmıştı ve sebebi eriyen kar değildi. Artık onun pençelerinde olmadığıma göre tanıştığım en seksi adam olduğunu kabul edebilirdim. Nefis takım elbiselere sarılı, içine dokunduğunda insanı yakacak

nden bir karanlığa sahip olan fanteziydi o. Ve ben oraya dokunmuştum. Orada lüks içinde yaşamış, kendimi başka birine vermediğim bir şekilde ona vermiştim. En kötüsü de her anından zevk almış olmamdı. Bana ulaşmış, beni korkutan içimdeki o gizli yere erişmişti. Tam olarak orayı görmüş, tadına bakmış ve beni yargılamamıştı. Bunun yerine, tıpkı benim onun karanlığında yıkanmam gibi o da benim karanlığında yıkanmıştı.

“Camille?”

Link, bir elinde beyaz papatya buketiyle sınıfıma girdiğinde yarımdan sıçradım. “Şey, selam.” Ayağa kalktım. “Ne yapıyorsunuz burada?”

Çiçekleri masama bırakıp beni kollarının arasına aldı. “Şehir dışında reklam toplantım vardı ve ofise dönmek yerine toplantının uzadığını söylerim dedim.”

“Yaramaz şey.” Ona gülümsedim.

“Sen de böyle seviyorsun, değil mi?” Bir elini saçımdan geçirip beni öptü.

Yalnızca dakikalar önce Sebastian’ı düşünmek bile içimi kavurmuşken, Link’in dokunuşunun içimde hiç arzu yaratmadığını düşünmemeye çalıştım. Suçluluk duygusu beni boğmaya çalışıyordu, özellikle de Sebastian’a iki kez verdiğim, Link’e teklif bile etmediğim şey aklıma geldiğinde.

Arkama yaslandım. “Okulda olmaz.”

Gözleri kısıldı ancak şakacı tonu aynı kaldı. “Lisede böyle şeyler olmaz, öyle mi? Lütfen.”

“Öğrencilerin önüne engel koyamam ama öğretmenlerin belli bir ölçüde özen göstermeleri şart.” Kızgınlığını bastırmak için dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Peki ya Mint? Onu gördün mü?”

“Mint mi? Her zamanki gibi sınıfımda. Neden?”

“O çocuk sana azıyor.” Bir elini popoma kaydırıldı. “Tabii onu suçlayamam.”

Koluna vurdum. “Çek elini. Mint sıradan bir ergen sadece. Bana şehvet falan duymuyor. Ama sınıf arkadaşı Jenna’ya? Kesinlikle duyuyor.”

“Güzel. Kendi yaşındaki kızların peşine düşsün ve kadınları bana bıraksın.” Gülümsedi, kadınları birer hayran gibi kendine çeken kusursuz Abercrombie gülümsemesiydi bu. “Çiçekleri sever misin?”

“Tabii ki. Benim olayım bitkiler.” Papatyalara özel bir ilgim olmasa da yeterince güzellerdi.

“Güzel. Bu hafta sonu şehre geliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Belki Link ile bir şeyler yemek ve Veronica’yla takılmak, karmaşık hislerimden kurtulmamı sağlardı.

“Belki bir film izleriz ve sen...” Parmağını çenemde gezdirip gözlerini dudaklarıma dikti. “Yatıya kalırsın?”

Zorla gülümsedim. “Düşünürüm.”

“Düşünmeni istiyorum zaten.” Beni tekrar öptü, bu seferki daha nazikti, zil çalınca geri çekildi. “Birkaç güne görüşürüz.”

Kapı açıldı ve öğrenciler sonraki dersim için içeri aktılar.

Link sırtıttı ve gerekenden yüksek bir sesle konuştu. “Sizinle bitkiler hakkında konuşmak güzeldi, Bayan Briarlane.”

Güldüm. Kimseyi kandıramazdı ama en azından denerken komikti. El sallayarak sınıftan çıktı ve koridorda kayboldu.

“Erkek arkadaşınız mı?” diye sordu Taylor, sakızıyla balonlar yaptığı sırada. “Öyle, değil mi? Tatlıymış.”

“Hadi bilime odaklanalım.” Sırtımı ona dönerek dizüstü bilgisayarım ile uğraştım. Ancak haklıydı. Benim erkek arkadaşım Link’ti. Sebastian değil. Belki Link’le arama mesafe koymaya çalışarak hata ediyordum.

Telefonum titredi. Tanımadığım bir numara mesaj göndermişti.

Rica ederim. -S

Böylece Sebastian, bir kez daha düşüncelerimin ön sırasına yerleşti.

Bahar yarıyılıının ilk gününde eve döndüğümde ön veranda da bir dizi kutu buldum. Üzerlerinde herhangi bir kargo etiketi, içinde ne olduğunu gösterecek bir şey yoktu. Fakat kimden geldiklerini tahmin etmek zor değildi. Beni artık izlemiyor olabilirdi ama gizemli paketlerin üzerindeki imzasını hissedebiliyordum.

Hepsini içeri taşıyıp mutfak masamın üzerine koydum.

Elime makas alarak ilkinde saldırdım. İçinde nadir bulunan bir orkide buldum, Coleman'ın Sivri Tepeli Mercankökü. Gerçek hayatta özellikle açmış halini hiç görmemiştim. En uzun gövdenin ucunda muazzam mor bir çiçek açmış, diğer tomurcuklarsa gövdeye doğru yayılmıştı. Bir elimi göğsüme koydum, hızla atan kalbim avucumun altında gümlüyordu.

Katlanma yerini hızlıca keserek bir sonrakini açtım. Dünyadaki en nadir türlerden biri olan Hayalet Orkide'yi gördüğümde, oturmak zorunda kaldım. Çiçeğinin karmaşıklığından dolayı bilim insanları hâlâ bitkilerin nasıl tozlaştığını bilmiyorlardı. Öğrencilerimle birlikte sadece bu bitkiye dayanarak, bilim dergilerine yakışır bir buluş üzerinde çalışabilirdik.

Geri kalanını da açtım, hepsinde nadir bulunan orkideler vardı. Bu kutuların içindekilerin değeri, evimin piyasa fiyatının çok üzerindeydi. Ben oturmuş güzel bitkilere bakarken güneş çoktan ufku ötesinde batmıştı. Lavaboya bıraktığım, solmaya

başlamış papatyalara, sonra da orkidelere baktım. Karşılaştırılacak bir şey yoktu. Ama adil değildi. Link, bana bir bahçe dolusu nadir orkide vermeyi amaçlamamıştı. *En azından en sevdiğin çiçeği bilmeye gayret edebilirdi.* Bu düşünceyi yok ederek boş kutuları toplamaya başladım. Birinden bir zarf düştü, Sebastian'ın öndeki eğik yazısını hemen tanıdım. Benim ismim yazıyordu.

Kendimi yere bıraktım ve bağdaş kurup titreyen ellerle zarfı açtım.

Camille,

Bugün aramanı kabul etmek üzere ofiste olmadığım için özür dilerim. Sera senindir. Ustabaşına, müdüre değil sana rapor vermesi konusunda direktif verdim ve aynı zamanda uygun olduğunu düşündüğün tasarıma istediğin değişiklikleri veya eklemeleri yapabilmen için sana isteğe bağlı bir bütçe ayırdım.

Bildiğin gibi duygular en güçlü noktam değil ama gittiğinden beri her saniye aklımda olduğunu bilmeni istiyorum. Sana yanlış şekilde kur yaptım. Şimdi anlıyorum.

Bununla beraber, birlikte geçirdiğimiz zamanı hiçbir şeye değişmeyeceğimi bilmen gerek. Bana, kendim hakkında babamın öğrettiğinden daha fazlasını öğrettin.

Bu hikâyenin kötü adamı olduğumu söylemiştin, hatırlıyor musun? Bence o konuda haklıydın. Seni elde etmek için yaptıklarım yanlıştı. Ama pişman değilim. Asla olmayacağım. Bir dakika bile düşünmeden yine yapardım. Ancak ikinci seferde Link'i öldürebilir ve seni buradan uzaklaştırabilirdim. Seni Amazonlar'a götürür, ağaçların arasında özgür bırakır ve etrafta dönmeni beklerdim. Sana istediğin her şeyi verirdim. Senin için bir okul yaptırırdım, bir şehri yakardım, sera tasarlardım,

bir düşmanı öldürürdüm. Sana ulaştırdıkları sürece hepsi aynı benim için. Sanırım bu yüzden haklıydım. Galiba beni kötü adam yapan bu. Senin için öldürecek ya da inşa edecek, yok edecek ya da yaratacak olmam. İsteseydin onu da yapardım. Benim için önemli olan tek şey senin istemendi.

Seni tekrar kaçırmayacağım. Hayatın senindir. Yalnızca samimiyetimi görmeni bekleyip, eninde sonunda karanlık eylemlerimden ötürü beni bağışlayacağımı umabilirim. Bağışlamasan bile yine de burada bekliyor ve seni düşünüyor olacağım.

Bendeki sevginin sana ait olduğunu bil. Hep de öyle kalacak.

Sebastian

Gözyaşlarım kâğıdı lekeledi, duygu yüklü sözcükler içimin derinliklerini kederle burktu. Bir hıçkırık bedenimi sarstı ve mektubu elimde tutarak soğuk zemine uzandım. Sayfanın üzerindeki basit sözcükler, herhangi bir silahtan çok daha derin yaralar açıyordu. Ağlarken yüreğim burkulup kanadı. O günün daha erken saatlerinde, benim için iyi olan yoldaydım, Link'e doğru gidiyordum. Ama Sebastian'ın kaleminin darbesiyle kontrolden çıkmıştım. Ruhum ona doğru koşarken geride kalan her mantık molekülüm, beni Link'e doğru itiyordu.

Telefonum gelen bir mesajla biplede. Görmezden gelip nefesim düzene girerken yanağımı soğuk zemine yasladım. Bu bir yarış olmamalıydı. Biri beni kaçırmıştı, diğeri kaçırmamıştı. Bu kadar basitti. Aslında bir seçenek sayılmazdı. Link iyi adamdı. Benim için dünyayı yakmayı teklif etmezdi. Bu da iyi bir şeydi, değil mi?

Belki de asıl planıma geri dönüp hepsini uzaklaştırmalı, evimde yalnız oturmalı ve hayatımı kendi başıma yoluna koymaya çalışmalıyım.

Telefon tekrar çaldı. Pes ederek ona uzandım. Yine bilinmeyen numaradandı.

*Camille, ben Bill. Sebastian'ın babası.
Bu hafta sonu şehirde bir akşam yemeği
için müsait olur musun?
Lütfen?*

Bay Lindstrom beni kaçırmamıştı ancak yardım da etmemişti. Gerçi Sebastian'ın çocukluğu hakkında anlattığı öyküler onu anlamama çok yardımcı olmuştu. Belki bana tekrar yardım edebilirdi. Mesajına cevap vererek buluşmayı kabul ettim.

Randevumuz ayarlandıktan sonra kendimi zeminden sıyrırıcasına kaldırdım. Ağlamak bir şeyi değiştirmezdi. Gözyaşlarıyla işim bitmişti. Kimsenin esiri, nişanlısı, oyuncağı değildim ve sadece benim seçimim olmadığı sürece bunların hiçbirisi olmayacaktım. Hayatımda ilk defa geleceğim bana aitti ve onu boşa harcamaya niyetim yoktu.

“**K**iminle akşam yemeği yiyeceksin?” Camille ile konuşurken, kafası aletimin üzerinde sallanan Tina’nın saçını tuttum. Camille’in beni büyük ihtimalle yine morarmış hayalarla bırakacağını bildiğimden, bu sorunu önceden halletmek istemiştım. Yine.

“Bir arkadaşla. Endişelenme.”

“Bu arkadaş erkek mi?”

Tina kusacak gibi oldu ama sesi kesmek için onu aletime doğru ittim.

“Evet ama babam olacak kadar yaşlı.”

“O zaman seni daha sonrasında görebilir miyim?”

“Muhtemelen daha sonra Veronica’ya giderim. Okula dönüşümün ilk haftası olduğundan çok yorgunum. Yarın öğle yemeğine gitsek?”

“Olur ama neden kiminle yemek yiyeceğini söylemiyorsun?”

“Çünkü istemiyorum.” Sesindeki özgüven bamtelime bastı. Tina’nın kısa bir nefes almasına izin verdikten sonra onu tekrar aşağı ittim.

“Neydi o?” diye sordu Camille.

“Ne?”

“Tuhaf bir hava sesi gibiydi.”

“Statiktir. Bak, bu küçük sır sana ait olabilir. Umurumda değil ama en azından nerede olacağınızı söyleyebilir misin? Mint’in beni tekrar kaçırıldığına ikna etmesini istemiyorum.”

Gülse de sesi gergindi. “Freniere’de.”

“Lüksmüş.” Tina’yı aletimden çekip soluklanmasına, ardından kendi ritmini yakalamasına müsaade ettim.

“Evet.”

“Eh, iyi eğlenceler. Öğle yemeğinde görüşürüz o zaman.”

“Teşekkürler. Evet, kesinlikle görüşürüz.” Sormayı bıraktığım için rahatlamış gibiydi.

“Peki, bebeğim. Seni seviyorum.” Tina duraksadı, onu tekrar aşağı ittim.

“Hoşçakal, Link.”

Hat kesildi ve telefonumu fırlattım. “Acele et. Bir yere gitmem gerek.”

Tina bana ters ters baktı ve bu bakış sadece boğazına daha erken gelmeme yardımcı oldu.

“Güzelce yap, bebeğim. Nasıl sevdiğimi biliyorsun.” Tatlı dilim, ben Camille’i, kıvrımlı vücudunu ve bana ait amını düşünürken hayalarımı tam istediğim gibi sıkmasını sağladı. Camille benimdi. Bunu kabul edip dize gelme zamanı gelmişti.

Hayalarım sıkışırken kalçalarımı yukarı iterek Tina’yı aletimle boğdum ve boğazına boşaldım. Öksürüp kanepeden düştü, mas-kara bulaşmış gözlerinde suçlama vardı. Umursamadım. İşimiz bitmişti. Aletimin tadına bakacak sonraki kadın karım olacaktı.

Camille’in ne iş çevirdiğini bulup onu durduracak ve parmağına yüzüğü takacaktım. Noel’de beni geçiştirmiş olabilirdi ama düşünecek vakti fazlasıyla olmuştu. Bana ait olduğunu fark etmesi için oldukça yeterli bir süreydi. Bir cevabı hak ediyordum.

Eğer hak ettiğim cevabı almazsam, bedelini ödeyecekti.

Davetimi kabul ettiğin için teşekkürler.” Bay Lindstrom, şık Fransız restoranı Freniere’in arka köşesinde sağıma oturdu.

“Bir öğretmen bedava yiyecek teklifini zor reddeder, Bay Lindstrom.” Gülümseyip peçeteyi beyaz eteğimin üzerine serdim. “Özellikle de böyle lüks bir yerdeyse.”

“Sevindim. Lütfen bana Bill de.”

Ben menüyü incelerken garson bize şarap doldurdu. “Korkarım Fransızcam pek iyi değil.”

“Benim de öyle.” Bill menüyü tekrar garsona uzattı. “Ben bir antrikot alayım, orta pişmiş, yanında da yeşil fasulyeyle patates püresi olsun.”

Garson suratını assa da başıyla onayladı. “Peki siz?”

“Ben de aynısından alayım.” Menüü uzattım ve yaylı enstrümanlar dörtlüsü kalabalık restoranda çalmaya başlarken sandalyeme yeniden yerleştim.

Garson ortadan kaybolduktan sonra Bill öne doğru geldi. “Eminim bu akşam seni neden buraya davet ettiğimi biliyordur.”

“Oğlun hakkında konuşmak için.”

“Evet.” Ellerini masada birleştirdi. “Bildiğin gibi yöntemlerine katılmıyordum.”

“Ama o konuda bir şey de yapmadın.”

Suratını ekşitti. “Evet, yapmadım.”

“Neden?”

“Kendi kendine doğru sonuca ulaşacağını umdum.” Gözleri parladı. “Öyle de oldu.”

“Oğlun için bir öğrenme aracı olmak hoşuma gitmiyor.” İğneleyici ses tonum hoşuma gitse de aynı zamanda, beni Bill’i şaşırttığından çok daha fazla şaşırttı.

“Öyle değildin.” Başını iki yana salladı. “Hem de hiç. Benim bildiğimden çok daha fazlasıydın. Kütüphanede konuştuğumuz o gün sana onu büyütmenin ne kadar zor olduğunu, garipliklerini, duyguları olmadığını anlatmıştım. Bu bilgilerin hepsini alıp Sebastian bulmacasını çözdün. Ben bunu yapmak için tüm hayatım boyunca çalıştım. Senin şunu yapman yetti...” Parmaklarını şıklattı. “Evet, özellikle konuşmamızdan sonra gün geçtikçe onun hakkında bir şeyler öğrendin. Fakat en sonunda *ona* öğreten sen oldun.” Kaşlarını çatı. “Görmüyor musun? Ona aşkı öğrettin. Takıntıyla başladı, seni gördüğü anda o düğmeye basıldı. Hâlâ da basılı halde.” Omuzlarını silkti. “Bunu yapan sensin. Ardından onda benim hiç görmediğim parçalar buldun. Benim sonsuza dek kilitli kalacağını düşündüğüm parçalar. Bir insanın, özellikle de onun içindeki en önemli kapıyı, sevgiyi açtın.”

“Buraya beni geri dönmeye ikna etmek için mi geldin?” Duygularımı sesimde belli etmemeye çalıştım.

“Hayır.” Garson bir sepet ekmekle iki parça tereyağı getirirken duraksadı. “Buraya sana özgür olduğunu söylemeye geldim. Dilediğin kadar özgürsün. Sana bir güven fonu kurdum. Onunla herhangi bir bağı yok. İkimizin arasında. Minnettarlığımı göstermek için.” Gözleri yaşlarla dolarken yaşlanmış ellerini masanın üzerinde açtı. “Yaptığının benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek için. Ona ulaşmayı çalışmaktan vazgeçmiştim.

Ama sen yaptın. Bana, karşılığını asla veremeyeceğim bir hediye verdin. Umut verdin.”

Elimi onunkinin içine koydum. Gözlerimin içine baktı. Oğlununkilere çok benzese de onunkiler gibi değildi. Bill’in gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Bunu Sebastian’da yalnızca bana sarılırken görmüştüm.

“Teşekkür ederim.” Elimi sıktı. “Gerçekten.”

Sıcaklığına karşılık verdim. “Rica ederim. Ama güven fonu kurmana gerek yoktu.”

“Yine de yaptım.” Kırıışık yanağından bir damla yaş düşerken gülümsedi. “Onu ve daha fazlasını hak ediyorsun. Gelecek hafta evine evrakları gönderteceğim. Yapmak zorunda olmadığımı söyleyeceğini biliyorum. Bunu ben istedim. Yanlış anlama ama seni kızım gibi görüyorum.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Beni fazla pohpohluyorsun.”

Garson tabaklarımızı bırakırken kıkırdadı, yemek havaya lezzetli kokular yayıyordu. “Biliyorum, yine de kendimi durduramıyorum. Sen oğlumun hayalisin. Aynı zamanda benim de hayalimsin. Bir aile, gelecek, sevgi şansısın. Sebastian ve kendim için istediğim her şeysin.”

“O kadar basit değil.” Sebastian’ın bana karşı işlediği günahları görmezden gelemedim.

“Basit olmadığını biliyorum. Anlıyorum.” Elime vurdu ve tabağı gösterdi. “Hadi yiyelim ve bebek gibi ağlamayı bırakabilecek miyim görelim.”

Başımınla onaylayarak yemeğe daldım. Eski dostlar gibi yiyip içerken, aramızdaki o tuhaf gerilim azaldı. Konuşmamız Sebastian’dan, benim botanik merakıma ve Amazonlar’a kaydı.

“Ağaçlarla ilgileniyorsan seni Lindstrom ekibinde görmekten zevk duyarız.”

Arkama yaslanarak dolu mideme vurdum. “Ağaçları her botanikçi kadar seviyorum ama asıl keşifler daha küçük türlerde, özellikle laboratuvarı test edilmemiş ya da başka türlü incelenmemiş olanlarda.”

Kaşlarını çattı. “Eminim seni cezbedecek bir şeyler bulabilirim.”

“Öğretmeyi seviyorum.” Omuz silktim. “Bu benim ilk gerçek aşkım. Başka bir iş yapmayı istemezdim.”

“Eskiden benim de o tür bir tutkum vardı, benimki işletme içindi tabii. Sonra da Bayan Lindstrom için.”

İlgimi çekti, ona doğru döndüm. “Bana onu biraz daha anlatabilir misin? Sebastian fazla bahsetmedi.”

“Harmony harika bir kadındı. İradeli, zeki ve meraklıydı. Güzeldi. Beyninin yarısı olan her erkek onu koluna takmak isterdi.” Güldü. “Onu benimle görüşmeye ikna etmek uzun sürdü, o kadarını söyleyeyim.”

“Eminim o kadar kötü değildir.”

“Sebastian doğduğunda ikimiz de havalara uçtuk. Harmony’nin o sıralarda başarılı bir kozmetik şirketi vardı ama oğlumuzdan sonra biraz ara verdi. Sebastian mutlu bir bebekti, fazla zahmet çıkarmazdı. Başka bebekleri tetikleyecek şeylere o aldırmaz etmezdi. Ağlamaz, sorun yaratmazdı. Büyüyene kadar bunun, daha büyük bir sorunun bir semptomu olduğunu fark etmedik. Teşhis konulduğunda, bu durumu Asperger Sendromu’nun bir versiyonu olarak açıkladılar. Evet, onda bazı belirtiler vardı fakat eninde sonunda onu, onlarca testten geçiren bir uzmana götürdük. Psikoz. Kulağa korkutucu geliyor, değil mi? Ebeveynleri olarak bizim ödümüz kopmuştu.”

Hayal bile edemiyordum.

“İşte o zaman Harmony değişti. Sanki içindeki ışık sönmüştü. Artık Sebastian ile pek etkileşime geçmiyordu. Telafi etmek

“İçin ben daha fazla ilgi gösterdim. Bir nevi onun sahip olduğu tek ebeveyn oldum.”

“Ya.” Psikoz olsun olmasın, bir annenin çocuğuna bunu yaptığına inanamıyordum.

“Hayır, tatlım, onu suçlama.” Koluma vurdu. “Bizimki gibi bir durumda herkes farklı davranır. Harmony bana destek oldu, ben de Sebastian’a destek oldum. Yaptığı bir şey yüzünden benim sinirim bozulursa -ki bu birçok kez oldu- Harmony beni tekrar ayağa kaldırırdı. Eskiden Sebastian’a verdiği bütün teşvikleri bana veriyordu. Şimdi anlıyorum ki işe yaramasının tek yolu buymuş. Benim ona ihtiyacım vardı, Sebastian’ın da bana.”

“Anlıyorum.” Böyle bir durumda hiç kalmamış, bu kadar zor bir şeyle hiç yüzleşmemiştim. Tabii zorlu seçimleri anlıyordum.

Bill arkamda bir şeye bakarak başını salladı, ardından sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Bir dakikanı rica edeceğim.”

Ensemdeki tüyler havaya kalktı. “O burada, değil mi?”

“Birazcık oyuna asla direnemem.” Başımın üstünü öperek yanımdan geçip gitti.

Önce kokusu çarptı, hemen sonra yoğunluğu başımı döndürdü. O kokuyu şişeleyip dilediği fiyattan satabilirdi.

“Camille.” Babasının boşalttığı yere otururken sesi tenimden ipek misali aktı. “Umarım orkideleri beğenmişsinizdir.” Üzerine mükemmel oturan, açık mavi gömleği ve lacivert kravatıyla tam bir kadın avcısıydı.

Zorlukla yutkundum, koşarak çıksam mı yoksa kucasına mı otursam emin değildim. “Evet.”

“Güzel.” Gülümserken zümrüt yeşili gözleri dudaklarıma kaydı. “Seni özledim.”

Zihnim nihayet harekete geçti. Peçeteyi kucığıma atıp ayağa kalktım.

“Camille,” diye seslendi.

"Hey." Geçen bir garsonun yanında durdum. "Buradan en hızlı nasıl ıkarım?"

Arkayı işaret etti. "Ara sokağa çıkıyor ama."

"Bana uyar." Loş aydınlatmalı koridora aceleyle çıktım ve ağır kapıyı iterek açtım. Hızla solumdaki kalabalık Manhattan sokağına çıkarken soğuk hava üzerime çöktü.

"Dur." Sebastian peşimdeydi.

Kolumu tutup beni tuğla duvara ittiğinde nefesim kesildi.

"ekil üstümden!" Göğsünü itsem de yerinden kıpırdamadı.

"Lütfen sakinleş." Sesindeki samimi endişe kalbime bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu.

"Ne yapıyorsun bana?" Mücadeleyi bırakıp ona bakarken gözyaşlarım akmak üzereydi. "Ne bu?"

"Aşk," dedi, sanki cevabı çok basitmiş gibi. İki kere iki nedir? Dört. Ben aklımı kaybederken neden beni bu duvara yasladın? Aşk yüzünden.

"Sen sevemezsin."

"Birkaç ay önce olsa buna katılırdım." Elini yanağıma koydu.

Tanrım, dokunuşuna açtım. Nihai sonunu getirecek dozu isteyen bir bağımlı gibi daha fazlasını istiyordum.

"Bırak beni."

"Tutmuyorum ki." Alnımı öptü. "İstediğini yapmakta özgürsün." Kanıtlarcasına bir adım geri attı. "İstersen kaç."

Hareket etmedim, dünyam menteşelerinden sallanırken ona yalnızca durup baktım.

Tekrar yaklaştı, bir eli boğazıma giderken kendini bana bastırdı. "Fakat daima peşinden koşacağım. Seni tekrar hapsetmeyecek olsam da kovalamadan duramam. Mümkün değil."

"Babanın bahsettiği takıntı bu işte."

Sırtınca çok daha kötü bir adam gibi göründü. "Aynen öyle." Parmak uçlarını boğazımda gezdirirken öne eğildi, dudakları kulağımdaydı. "Kalbin küt küt atıyor."

"Ben... beni kaçıran adamdan kaçıyordum." Omuzlarına tundum.

"Doğru." Boğazımı öpüp şahdamarımı dişledi. "Tek sebebi bu."

İçimden bir ürperti geçti ve bacaklarımın arasında son buldu. Artık düşmüyordum, en dibe batmıştım. Birlikte cehennemın en derin çukuruna düşerken kolları beni sardı ve laneti beraber kucakladık. Daha rahat erişebilsin diye başımı çevirdim. Bu hareketi fırsat bilip tenime dizlerimin bağını çözen bir öpücük kondurdu.

"Peki şuna ne dersin?" Elini bacağımda gezdirdi. "İsteddiğini sana burada, şimdi, bu karanlık ara yolda vereceğim. Sonra eğer istersen biraz daha kaçmana izin vereceğim. Seni bırakacağım. İstemesem de." Parmakları bacaklarımın arasındaki dantel külotumun kenarına değdi. "Seni eve götürmek ve tüm gece boyunca becermek istiyorum. Her yerinde izlerimi bırakmak istiyorum. Aletimi emdiğini izlemek istiyorum. Sen durmam için yalvarana kadar aminla ziyafet çekmek istiyorum. Yine de yapmayacağım." Parmakları kumaşı aşarak ıslak katmanlarıma kayd. "Siktir. Bana ne istediğini söyle yeter. Yapacağım. Şu anda yürüyüp gitmemi mi istiyorsun? Gideceğim. Kontrol sende. Söyle bana."

Bir parmağı içime girerken gözlerim geriye doğru kayd. "Durma."

İnsandan çok hayvanı andıran bir sesle hırladı ve hiç güneş görmemiş yerlerimi kavuran ateşli bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. O beni kaldırırken kollarımı boynuna doladım, topuklarımı sırtına gömüldü. Sert aletini üzerime, tam ihtiyacım olan yere bastırıyordu. Dili benimkini okşadı, dudakları tutkusunun gücüyle benimkileri eziyordu.

Parmağını çekip dudaklarına götürerek tadıma baktığında ve aynı parmağı ağzıma bastırduğunda alev aldım. Aramızdaki eliyle külotumu bir kenara itti. Bir saniye sonra ben parmağını emerken aletin başı kaygan tenimi okşuyordu.

“Siktir, evet.” Kendini girişime bastırды, çok lezzetli bir acı ve derin bir arzu kabarmasıyla sertçe içime girdi.

Bedenim duvardan kavislendi, kalçalarımı ona doğru itiyordum. Aleti derinlerime saplanırken parmağını ısırdım.

Sırıtip parmağını geri çekti, yerini ağzı aldı ve içimdeki aletiyle aynı ritimde diliyle beni becerdi. İki eliyle birden kıcımlı kavrayıp saldırgan darbelerle beni kendine çekti. Etin birbirine vurma sesi ara sokakta yankılanıyor, o pis ses kulaklarımı dolduruyordu. Ağzının içine doğru inledim. Çıkardığım sesi yutup, içimde elektrik akımına neden olan bir inlemeyle karşılık verdi.

Her darbesi derinime vuruyor, o beni ele geçirip başka hiçbir yerde bulamayacağım bir şeyi bana verirken acı ve zevk hiç bitmeyen bir dansa tutuşuyordu. Mememi gömleğimin üzerinden sıktı, sonra da gömleğimi ve sutyenimi indirip meme ucumu ağzına aldı.

Isırdığında cıykladım, diliyle acıyı yatıştırdı. Ellerim saçlarındaydı. Aletin içimde zonklayan hissi, kendi kalp atışlarıymış gibi geliyor ve ağzının gergin meme ucumdaki baskısı bacaklarımı titretiyordu.

Aramıza uzanıp başparmağını külotumun kumaşının üzerinden klitorisime bastırınca, başımı tuğlalara yasladım ve aldığım her nefes için savaş verdim. Bu fırsatı, klitorisimi okşayarak içime girerken boğazımı ısırmak için kullandı.

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.” Boğuk sesi bana kontrolü kaybetmenin eşiğinde olduğunu söylüyordu.

Onun da benimle birlikte kendini kaybetmesini istiyordum. Şişini tutup başını geriye doğru çektim ve gömleğinin yakasının üzerinden boğazını ısırdım.

“Ah siktir, Camille.” Ben ısırtığı yalayıp bir kere daha dişlerimi geçirdiğimde, homurtusu hızına ara vermesine neden oldu.

Başparmağı tam istediğim gibi ovalarken darbeleri daha düzensiz hale geldi. “Siktir. Benimle birlikte boşal.”

Sözlerinin beni kontrolden çıkardığı sırada boşaldım, amım kasılırken ve mutluluk dalgasıyla rahatlarken aletini sıkıca kavradı. Dudaklarımı boynuna bastırdığımda, kendini daha derine itip boşaldı. İkimiz de kendimizi saf arzunun pervasızlığına bırakırken kulağında erkeksi inlemesini duydum. Orgazmım yükselerek dalgalandı ve sonra zayıflayarak ağır nefeslerin içinde kayboldu. Sebastian her yerimi öptü. Yüzümü, göğsümü... Çıplak tenimin her santimini.

“Seni seviyorum.” Kulağımdaki sesi nefesimi kesti.

Bunu hissettim. Tam o anda ben de aynısını söylersem dünyada daha doğru başka hiçbir şey olmazdı. Ama söylemedim. Bu duyguyu daha sonra incelemek üzere kilitledim. Bilimsel olarak. Şehvetin sisi düşüncelerimi renklendirmediği sırada.

Sebastian içimden çıkarak beni yere indirdi ve cebindeki mendili uzattı. Mendili alıp o ara sokağı tararken kıyafetlerimi düzelttim.

“Birisi mi gördü?” Ona baktım.

“Sanmam.” Çenemi tutup beni öptü. “Sırrın benimle güvende.”

Saçlarımı yüzümden çektim ve düşüncelerimi, az önce yaptığımız şeyden uzaklaştırmaya çalıştım. Bir ara sokakta. Mânhattan’da. Kalabalık bir caddeden birkaç adım uzakta.

“Daha fazla kaçacak mısınız?” Benim için gömleğimi düzeltti.

“Ben...” Kaçacak mıydım? “Gece Veronica’da kalacağım. Planladığım gibi.”

Hayal kırıklığını gizlemede yetenekli değildi ancak geriye çekilip kolunu bana uzattı. “En azından Anton’un seni eve götürmesine izin ver.”

“Taksi tutabilirim.” Dirseğini tuttum ve sıra dışı bir şey olmamış gibi sokak arasından çıktık.

“Biliyorum. Ama onun götürmesini tercih ederim. Ben burada kalacağım, yani tek başına gidebilirsin.” Bana göz ucuyla baktı. “Tabii kloroform’ fantezin varsa başka.”

Ona ters ters baktım. “İnsan kaçırma şakaları yapmak da tam sana göre.”

“Şaka değildi.” Sokaktan altı metre ileriye park etmiş Anton’a işaret etmek için elini kaldırdı.

“Hayır, psikopat. ‘Kloroform fantezim’ yok.”

Gülümsedi. “Tamam, şakaydı ama böyle sinirlenmen hoşuma gidiyor.”

Anton önümüzde dururken koluna vurdum. “Sende ciddi bir sorun var.”

“Biliyorum.” Bana arabaya kadar eşlik edip kapımı açtı.

İçeri girdim.

Eğildi ve beni bu sefer nazikçe öptü. “Seni sonraki yakalayışma kadar.” Bunun üzerine kapıyı kapadı ve nihayet nefes alabildim.

* Renksiz bir sıvı halinde bulunan, genellikle anesteziye kullanılan; koklama ve yutma durumlarında baygınlığa yola açabilen bir maddedir.

Freniere'in başgarsonunun yanından geçtim ve bara yürüdüm. Babam bir uçta oturmuş Tom Collins içiyordu. Bana tek bir bakış attıktan sonra kaşlarını çattı.

"Ne?" Yanına oturup sek viski söyledim.

"Burada olduğuna göre o da sensiz dışarıda." Yorgun gözlerini aşağı indirdi.

Sırtına vurdum. "Hâlâ umut var."

"Nasıl yani?"

"Kaçmaya devam edecek ama arada sırada onu yakalamama izin verecek diyelim." Bardağımdan bir yudum alsam da viski, taşkın neşeme erişemezdi. Camille bana umut, onunla bir gelecek şansı vermişti. "Bence kutlama zamanı."

Babamın gözlerinde bir ışıltı belirdi ve gülümseyerek kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Oh be! Bu harika bir haber işte. İkinciniz konuştunuz mu? Seni affettiğini söyledi mi?"

Biraz daha içtim. "O kadar çok kelimeyle değil."

"O zaman nereden..."

"Baba, biliyorum işte. Tamam mı?" Ona bilmiş olduğunu düşündüğüm bir bakış attım.

"Ah." Anlamış gibiydi çünkü yanakları pembeleşmişti. "Ah, anladım."

Birkaç dakika sessizce içtik, içkisini yudumlarken yüzünde beliren gülümsemeyi görebiliyordum. “Ee, nereye gitti?”

“Arkadaşı Veronica’nın evine. Şehre geldiğinde orada kalıyor. Şu anda Anton onu götürüyor.”

“Peki seninle tekrar görüşecek mi?”

“Baba. Sakin ol, evet. Hayır demedi. Bu bariz bir şekilde evet demek.”

Başıyla onayladı. “O da biliyor. Seni benden daha iyi tanıyor.”

“Katılıyorum.”

“Başardın.” Bir içki daha istedi. “Ya da en azından bu bir başlangıç. Çılgılık atarak kaçmadı. Bu iyiye işaret.”

“Kaçtı ama onu yakaladım. Onu her zaman yakalayacağım.” Bu yeni, beni uçuran his kalbimde büyüdü. Onu oraya Camille koymuştu. Sahip olduğum tüm sevgi ona aitti.

CAMILLE

“Veronica?” Evin içine girerken seslendim. Beni sessizlik karşıladı. Hâlâ yeni genç sevgilisiyle dışarıdaydı.

İçimi bir rahatlama kapladı. O ara sokakta olanları düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Çantamı girişteki sehpa bırakıp mutfağa geçtim, ilerlerken ışıkları açtım. Tezgâha yaslanarak güldüm ve yüzümü kapattım.

“Delisin sen. O yaptığın delilikti.” Kıkırtılarım kahkahaya dönüştü. “Şimdi de kendi kendime konuşuyorum. Harika.” Buzdolabını açıp su çıkardım.

Yavaşça suyu içerken olan her şeyi; teninin benimkinin üzerindeki hissini, adım söyleyişini tekrar hatırladım. En çok da aşk beyanını. Midemde kelekler uçu ve dönüp durdu. Kontrol bendeydi, o ara sokakta bir anlığına onun iplerini tutan kişi olduğumu fark ettim. Esir olan, bana bağlı olan oydu. Ama altın bir izleme cihazıyla değil, yalnızca bizim hissedebildiğimiz görünmez bir bağla. Kelimelere dökemiyordum, en azından henüz. Ancak bunu, tıpkı asla peşimden koşmayı bırakmayacağını bildiğim kadar biliyordum. Sebastian’ı seviyordum. Yanlış ve hastalıklıydı ama çok doğruydı.

Ellerimi boynuma götürerek gözlerimi kapadım; ağzını benimkinin üzerinde, onun tarafından ele geçirilmenin nefis hissini hayal ettim. Özgürlüğüm tatlıydı. Öpücüğü daha da tatlı.

"Toparla kendini, ucube." Suyumu bitirdim, sonra da mutfağın ışıklarını söndürüp oturma odasına geçtim.

"İyi zaman geçirdin mi?"

Yerimde sıçrayıp tiz bir sesle bağırdım. "Link?"

Bir sandalyede oturmuştu, sırtı küçük pencereye dönüktü. Yüzü gölgede, kırırdamadan oturuyordu ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Ne işin var burada?"

Cevap vermedi. Işığın düğmesine bastım. Hiçbir şey olmadı.

Karanlık profiline bakarken cildim karıncalandı. "Link?"

"Bunca zamandır bekliyordum." Elindeki bir şey şakladı. "Seni rahat bırakıyordum. Hazır olduğunda bana söylemene izin veriyordum." *Gıcır, şak.* "Zamana ihtiyacın olmasına saygı gösterdim. Ailen yüzünden ağlarken sana sarıldım, sonra siktiğimin Hudson'ından daha mor hayalarla eve gittim." *Gıcır, şak.*

Koridora doğru geriledim.

"Dur. Zahmet etme." Elini uzattı, ışık avucundaki yüzük kutusunu gösterdi. "Bu senin olmalıydı. Ama hak etmiyorsun." Tekrar gölgelere döndü. *Gıcır, şak.* "Ben seni bekleyen iyi adamdım. Ama sen iyi bir adam istemedin, değil mi?"

"Link, gitmen lazım." Bir adım daha geriledim.

Gölge hareket etti ve Link bana doğru atıldı. Koridora fırladım ancak beni belimden yakalayıp eliyle ağzımı kapattı. "Sen kötü adamı istedin. *Benim olanı* o lanet manyağa verdin." Sözcükleri öfkeyle kaplıydı. "Gerçekte bir çöp parçası olduğun için onun seni pis bir duvarın dibinde sikmesine izin verdin." Beni Veronica'nın yatak odasına doğru götürdü. "Hatam sana özelmişsin, aradığım kişiymişsin gibi davranmaktı. Aslında istediğin fahişe muamelesi görmekmiş. Tıpkı diğer fahişeler gibi."

Mücadele ettim, kollarını çizip onu tekmelemeye çalıştım. Bu olmamalıydı. İzin veremezdim.

Yüzümü ve belimi, ben ikiye bölüneceğimi düşünene kadar kırdı. “Şşt. Endişelenme. Sana istediğini vereceğim. Nasıl sevdiğini gördüm. Sert, pis. Tam olarak onu alacaksın. Artık senin için iyi adam olmak yok.”

Beni yatağı itip sabitledi, bir eli hâlâ ağzımdaydı. “Bunları bana açıklamak ister misin?”

Başımla onayladım.

“Bağırırsan seni boğar, sonra da vücudunla istediğimi yaparım. Anladın mı?”

Yine başımla onayladım.

Elini çekti ve bir avuç dolusu saçımı kavradı. “Konuş.”

Bu, tanıdığım Link değildi. Gözleri çıldırmış gibiydi, yüzüyse öfke maskesiyle çarpılmıştı. Kendini kaybetmişti. “Lütfen, yapma.”

“Şşt.” Eliyle tekrar ağzımı kapattı. “Bana neden o şerefsiz Sebastian’ı benim amımı sikerken gördüğümü açıklayacağını sanmıştım. Bilmek istediğim bu. Bunu bana söyleyebilir misin, yoksa işe koyulayım mı?” Bir elini eteğimin altına kaydırıp yukarı çıkardı.

Başımla onayladım, düşüncelerim hızla akıyordu.

“Tamam.” Parmaklarını kalçalarımın altına batırdı. “Son şansın.” Ağzımı serbest bıraktı.

“Mint’in şüphelendiği şey doğrudur. Amazonlar’a hiç gide-medim. Onca zaman Sebastian’ın elindeydim.”

Başını salladı. “Ne?”

“Doğruyu söylüyorum. Beni evinde tuttu. Kaçamadım.”

Parmakları kalçalarımın iyice gömüldü. “Yani ona bu akşamdan önce verdiğini mi söylüyorsun?”

“Link, lütfen.” Bileğini kavradım. “Beni esir tuttu.”

Düşünceli bir yüz ifadesine büründü. "Tamam, diyelim ki bu dediğin doğru ve seni hapis tuttu." Gözlerini benimkilere dikti. "Bu akşam o duvarın önünde de tutsak mıydın?"

Sesim çatladı. "Bu sen değilsin."

"İşte orada hata yapıyorsun." Parmaklarını kalçalarımın külotuma geçirdi. "Ben hep böyleydim. Senin için değişmeye çalıştım. Daha iyi biri olmak için. Beyaz atlı prensin olmak için." Külotu çekti, kumaş parçalanarak tenime sürttü. "Ama senin istediğin aslında bu değildi."

"Yapma." Bir damla yaş şakağıma süzüldü.

"Onu seviyor musun?" Kalçamı kavradı. "Bana yalan söyleme."

Sesim boğazımda düğümlendi ve cevap veremedim. Fakat gerçek gözlerimdeydi çünkü gerildi ve dişlerini gösterdi.

Gözlerini kapattı, çenesi gergindi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerini tekrar açtığında Link gitmişti. Geriye sadece öfke kalmıştı.

"Link."

"Kapa çeneni." Boğazımı tuttu. "Tek kelime daha etme. Bana borçlu olduğun şeyi vereceksin. Sonra da gideceğim. Polise haber verirsen onlara Sebastian'ı, seni rızan dışında alıkoyduğunu, hepsini anlatırım. Psikopat âşığın hapse, ait olduğu yere girer."

Direndim, dövüşüp tekmeleyerek ondan kurtulmaya çabaladım. Çok güçlüydü. Bedeni beni sabitlemişti ve boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyordu. Yüzünü tırmaladım.

"Siktir!" Diğer eliyle avuç dolusu saçımı kavradı ve ben kopacağını düşünene kadar geriye çekti.

Yine de direndim, pes etmeyi reddediyordum.

"Dur artık, siktiğimin orospusu." Aletini bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Bilincin yerinde olsa da olmasa da bunun tamamını alacaksın. Benim için fark etmez. Devam edersen uyku vaktin gelir."

Pes edemezdim. Bir avuç dolusu saçını tutarak elimden geldiğince çektim. İnledi ve görüşüm kararmaya başlayana kadar boğazımdaki baskısını artırdı. Ciğerlerim yanıyordu ve sonraki nefesimden başka bir şeye odaklanamıyordum. Ellerim yatağa düştü ve Link gülümsedi.

“İşte bu.” Saçımı bırakarak aramıza uzandı. Kemer tokasının sesi kulaklarımdaki çınlamayı zor bastırıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı, Link’in zalim yüzü pusun içinde kaldı. Bir gürültü geldi. Bir şey kırılmıştı. Sonra tekrar nefes alabildim. Dönüp öksürdüm, yanan bir ateş boğazımdan aşağıya ve ciğerlerime iniyormuş gibi büyük miktarda havayı içime çektim. Hem görme hem duyma yetim geri geldi.

Etin ete vurma sesi ve derin bağırtılar aradan süzüldü. Öksürdüm ve boğazıma dokundum. Yatakta savunma amaçlı top halini alarak o pus temizlenene kadar nefes aldım. Kalkınca kapıya koşmaya niyetlendim ama yol kapalıydı.

Sebastian, Link’in üzerine oturmuş ona tekrar tekrar yumruk atıyordu. Link’in yüzü kan içindeydi, gözleri kapalıydı.

“Sebastian!” Arkasına koşup kolunu tuttum. “Onu öldüreceksin!”

“Evet.” Ben ona dokunduktan sonra tekrar yumruk atmadı. “Öldüreceğim. O yüzden geri çekil ki şu işi bitireyim.”

“Hayır.”

Bana bakmak için döndü, gözlerinden biri kırmızıydı ve şişmişti. “Yaşamasını mı istiyorsun?”

Hayır. Aşağıda duran Link’e, maskenin ardındaki o gerçek adama baktım. Bir canavardı. “Hapse girmeni istemiyorum. Onu öldürürsen seni götürürler. Akıl hastanesine ya da daha kötüsüne.”

Boğazıma bakınca gözleri karardı. “Umurumda değil. Ölme-i hak ediyor.”

“Benim umurumda.” Kolunu çektim. “Lütfen.” Link’in geberip gitmesini istiyordum ama Sebastian’ın bunu yapmasına izin veremezdim. O beni kurtarmıştı.

Uzandı ve yanağımı okşadı. “İstedğin buysa.”

“Bu.” Onu bıraktım.

Ayağa kalktı, acımı ve korkumu dindiren bir biçimde bana sarıldı. Beni kollarına alarak Link’in üzerinden geçti ve oturma odasına taşıdı.

“Bekle.” Yeri gösterdim. “İndir beni.”

Bir kaşını kaldırırsa da beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Tekrar yanına gidip Link’in kaburgalarına tekme attım. İnleyerek yan tarafına kıvrıldı.

“Tamam.” Sebastian’a uzandım.

“Seni ne kadar sevdiğimden bahsetmiş miydim?” Sırıttı ve beni yeniden kollarına aldı.

“Birkaç kez ama tekrar söyleyebilirsin.”

“Seni bu dünyadaki her şeyden fazla seviyorum.” Kanepeye oturup beni kucakladı. “Neren acıyor?”

“Sadece boğazım.”

Tekrar gerildi. “Onu öldürmemi istemediğinden emin misin?”

“Evet.” Elimi göğsünde gezdirdim. Link koridorda olsa da Sebastian’ın kollarında güvende olduğumu biliyordum.

“Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.”

Geri çekilerek gözlerinin içine baktım. “Nereden anladın?”

Boğazını temizledi. “Ben, ah, şey. Hani senin evindeki kame-raları söktürmüştüm ya?”

“Aman Tanrım, Veronica’nın evine de mi taktırdın?” Başımı iki yana salladım.

“Hepsini söktürecektim ama Timothy henüz halledemedi. Yani olay olurken hâlâ buradaydı.” Şiş gözü kapanmaya başlıyordu. “Kontrol etmek, burada güvende olduğundan emin olmak

ırdım, hepsi bu. Daha fazlasına kulak misafiri olmayacaktım. Fakat sonra onun uzanmış seni beklediğini gördüm. Olabildiğince hızlı geldim.”

“Buraya buz koymak lazım.” Kucağından kalkmaya çalışırken beni yerimde tuttu.

“Bana lazım olan bir tek sensin.” Boynumu inceleyebilmek için çenemi döndürdü. “Moraracak.”

“Doğru düzgün hissetmiyorum bile.” Başımı omzuna yasladım. “Sen buradasın. Tek ihtiyacım olan bu.”

Bana sıkıca sarıldı. “Bunun kulağa ne kadar güzel geldiğinin farkında mısın?”

Link koridorda inledi.

Sebastian beni kanepede yanına oturttu. “Bir dakika bekle.”

“Sakin...”

“Onu öldürmeyeceğim.” Koridora yürüdü. Daha fazla inleme, sonra kayma sesleri geldi. Sebastian, Link'i ceketinin yakasından tutmuş halde ön kapıyı açarak onu dışarı attı.

“Söylemeye gerek yok ama kovuldun. Yüzünü tekrar göreceğ olursam seni çıplak ellerimle öldürür ve arazimdeki ormana gömerim. Cesedini kimse bulamaz. Benim yaptığımı da asla öğrenemezler.”

Link yine inlerken Sebastian kapıyı çarptı ve kilidi çevirdi.

Kanepeye dönüp yanıma oturdu. Uzanarak beni üzerine çekti. “Sen iyi misin?”

Link'in şiddeti üzerimde iz bırakacaktı. Bunun farkındaydım. O kötülük kesitinin ruhumun bir parçasını boyadığını ve bugünden sonra da benimle kalacağını hissediyordum. Fakat beni yönetmesine izin vermeyecektim.

Sebastian'ın göğsüne sokuldum, o da ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyordu. “Sanırım iyi olacağım. *Biz* iyi olacağız.”

“Biz mi?” Sesindeki umutlu ton beni gülümsetti.

“Evet, biz. Ne de olsa biz bir takımız. Kötü adamın hakkından geldik.”

“Hımm.” Bir eliyle saçımı düzeltti. “Hikâyedeki kötü adam benim sanıyordum.”

“Yanılmışım.” Çenemi göğsüne koyup gözlerinin içine baktım. “Meğer kötü adam sen değilmişsin. Psikopat mısın? Evet. Ama sen hikâyemin kahramanısın.”

“Daha önce kimsenin kahramanı olmamıştım.”

“Benim için öylesin.”

“Yani ben iyi adam mıyım?”

Uzandım ve çenesini öptüm. “Fazla abartmayalım.”

Güldü, çıkardığı ses dolu ve nefisti.

“Sebastian?”

“Evet, leydim?” Sıcaklığı kalbime doldu.

“Seni seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Ya, sahi mi?” Başımı yana yatırdım.

“Yüz ifaden. Asla çözemediğim şu şey. Bunun aşk olduğunu anlayacak kadar veri topladım.”

“Duygularımın içine öyle robot gibi sızamazsın.”

“Sızdım bile.” Beni vücuduna doğru çekti ve dudaklarıma nazik öpücükler kondurdu. “Eksik olan tek şey buydu. Ne kadar denersem deneyeyim çözemediğim kısım buydu, ta ki seni ne kadar sevdiğimi fark edene dek. Sonra hepsi, yapbozun kayıp parçası misali yerine oturdu.” Sırıttı. “Zorlamama bile gerek yoktu ki yine de kesinlikle denedim.”

“Doğru.” Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Psikopat sapık.”

“Sevmiştin ama.”

“Hayır.” Onu yavaşça ve tatlı tatlı öptüm. “Ben sadece seni seviyorum.”

SONSÖZ

New York'taki yeşiller, hep dört tonmuş gibi geliyordu. Güzel tonlardı, her biri ilkbaharı müjdeliyor ya da yazın görkemini duyuruyordu. Yeşili bildiğimi sanıyordum. Görünüşe göre bilmiyormuşum.

Yağmur ormanının bitki örtüsü, görebildiğim kadarıyla yaparak çeşitleri, ağaçsı bitkiler, asalak bitkiler ve çok sayıda rastgele yeşillikle doluydu. Yeşil artık bir renk değildi. Hayattı. Dünyanın her parçasına renklendiren, bitmek bilmez bir ton nehriydi.

İleri doğru uzanarak küçük küreğimle, orman zemininin otuz metre kadar üzerindeki bir ağaç dirseğinde büyümüş, ananasgilin köklerinin etrafını kazdım. Ben kürekle kazarken yapraklar sallandı. Dikkatli bir kazının ardından tabanını nazikçe çekerek çıkardım ve toprak parçaları aşağıdaki ormanın zeminine dökülürken bitkiyi serbest bıraktım. Onu keşif çantama koyduktan sonra ağaçtan tekmeyle uzaklaşıp halatımın beni yere indirmesine izin verdim. Aşağı doğru yavaşça hareket ettim, ayağım dökmüş yaprakların üzerine basana kadar hafifçe döndüm. Karabinamı kancasından çıkardım ve yakınlara kurduğumuz küçük kampımıza yöneldim.

"Bu kurbağayı görmüş müydün?" Sebastian'ın sesi beni korkutunca durdum, bir hareket görene kadar otların ve yaprakların

arasına baktım. Yolun hemen dışında duruyordu, önündeki yeşillikte duran bir şeye odaklanmıştı.

“Bakayım.” Yanına yürüdüm ve bakışlarını takip ettim. “Evet.” Siyah çizgili, parlak mavi bir kurbağa geniş bir yaprağın üzerine oturmuştu; çarpık gözleri bizi farkı açılardan izliyordu.

Sebastian ona doğru uzandı. “Bir dakika önce az daha yakalıyordum. Sana getirecektim.”

Eline vurdum. “Hayır.”

“Böyle kıpır kıpır hallerine bayılıyorum.” Beni yakınına çekti. Yeşilin en sevdiğim tonu bana baktı.

“Ölürsen pek mutlu olamam.” Yaprğa göz attım. “Bu kurbağa, Dendrobatidae ailesinden.”

Boğazımı öptü ve elini şortumun belinden içeri sokarak popomu avuçladı. “Benimle böyle bilimsel konuşmaya devam et.”

İç çektim. “Bu zehirli bir ok kurbağası. Bir dokunuş seni çok hasta edebilir ve kurbağanın son zamanlarda yediklerine bağlı olarak -genelde zehirli böcekler yer- seni öldürebilmesi mümkündür.”

“Beni kurtardın.” Ağzımı öptü. “Yine.”

Dudaklarının üzerinde güldüm. “Yanlış hatırlamıyorsam beni kurtaran sendin.”

“Yanlış hatırlıyorsun.” Etrafa bakındı. “Hadi bu konuşmayı çadırımıza taşıyalım.” Eğilerek beni omzunun üzerine attı.

“Hey!” Çantamı kavradım. “Örneğime dikkat et.”

“Ben başka şeylere dikkat etmek istiyorum.” Ağaçların arasında zorla yürüyerek doğrudan küçük çadırların arasına gitti. Burası, yaklaşık seksen kilometre ilerideki, daha büyük açık hava okulumun yan kuruluşuydu. Trenton’ın öğrencileri yazları burada çalışıyor, yağmur ormanını inceliyor ve yanımda deneyler yapıyorlardı. Okul tekrar başlayınca da New York’a dönüp araştırmamıza devam ediyorduk. Bill’in güven fonum aracılığıyla verdiği parayı ve Sebastian’ın cömert yatırımını bu bilim

girişiminin tamamını kurmak için kullanmıştım. Yazın ilerleyen vakitlerinde başka liselerden öğrenciler kabul edecektik, prestijli bir uluslararası öğrenim kuruluşu olma yolunda ilerliyorduk.

Açık hava yaz okulunun eğitmenleri Mint ve Jenna, biz yaklaşırken yanımızdan geçtiler. Mint'in evdeki durumu, ben Trenton'a döndükten kısa süre sonra düzelmişti. Annesiyle babası ilişkilerini tekrar kurarken Hal konunun dışında kalmıştı. Mucize gibi gelse de sorgulamamıştım.

"Yine mi?" Mint başını iki yana salladı. "Sessiz olun yoksa öğrencileri korkutacaksınız."

Kızarak Sebastian'ın sırtına vurdum. "İndir beni. Korkunç görünüyoruz."

"Bayan Lindstrom düştü." Sebastian açıkça kılıf uydurmak için biraz bağırdı. "Kimse endişelenmesin. Onu çadırımızda tedavi edeceğim."

Jenna kıs kıs güldü ve Mint'le el ele tutuşarak patikada ilerleyip görüş alanımızdan çıktılar.

Fermuar sesi havayı yardı. Sağıma, Gregory'nin çadırından çıkan Timothy'ye göz attım. Gömleğini düzelterek gözlerime bakmadan hızla uzaklaştı. Utanç yürüyüşü yapmak üzereydi.

"Gördün mü şunu?" diye fısıldadım.

Sebastian popoma vurdu. "Ben sadece ve sadece tek bir şeye odaklandım."

"Yabani."

"İşte geldik." Beni çadırın içine bıraktı; benekli ışık ince, boz kahverengi materyalin üzerinde ilginç şekiller oluşturunuyordu. "Şimdi üzerini çıkar da yaralarını inceleyeyim."

"Oyununa devam etmek zorunda olmadığına oldukça emimim." Sebastian bacaklarımın arasına doğru eğilirken çantamı kenara bıraktım.

Şortumun düğmesini açtı ve külotuyla beraber bacaklarımdan aşağı, botlarımin üzerine indirdi. “Neresi acıyor, söyle.” Bacaklarımdan yukarı doğru öptü.

Ellerimi saçından geçirdim. “Bulmanıza az kaldı, doktor.”

Gülümsedi. “Biliyordum. Sana tedavi lazım.” Amıma öpücük kondurarak boğazının derinliklerinde hırladı. “Tişörtünü çıkar.”

O klitorisimi yalarken tişörtü başımdan çıkarıp attım. Memelerimden birini kavrayan Sebastian, beni geriye itip bacaklarımı iyice açtı. Sıcak tenimi yalayıp emerken bedenim alev alıp istekle uğuldadı.

“Bu nasıl?”

“Mükemmel.” Kalçalarımı kaldırdım ve beni yiyip bitirirken gözlerinin içine baktım.

“Mükemmel ne?”

“Mükemmel, doktor.”

Sırıtip klitorisimi dişlerinin arasına aldı. İçimdeki ateş iyice yükseldi ve dilinin her darbesini istedim. İnlememi bastırmak için dudağımı ısırdım. Meme ucumu başparmağıyla işaretparmağının arasında sıkarak beni çıldırttı. Dirseklerimden birinin üzerinde doğruldum ve saçını çektim. “Seni istiyorum.”

Yukarı doğru çıkıp karnımı öptü, memelerimde oyalandı ve sonra boğazımı emdi. Pantolonuna uzanıp düğmesini açarak kalın aletini serbest bıraktım. Uzun uzun ve yavaşça sıvazladığımda, avucumun içinde nabız gibi attı. Onu içimde hissetme ihtiyacı diğer her şeyi bastırıyordu.

Ağzımın içine doğru inleyerek aletinin başını girişime bastırdı ve yavaşça içime girdi. Gömleğini çekiştirdiğimde çıkarıp fırlattı. Tamamen içime dalarken güçlü kasları ellerimin altında gerildi.

Dudaklarımız bir tutku seliyle buluştu; sert bir ritim tutturrken öpüşüp ısıırıyorduk. Aletinin her vuruşu beni sarstı ve klitorisime kıvılcımlar gönderdi.

“Ben... Ben yapayım.” Omzunu ittim.

Üste çıkmam için yuvarlandı. Avuçlarımı göğsünün üzerine yerleştirdim; aletine binerken kendimi ona mühürledim.

“İşte böyle. Bırak göreyim.” Memelerimi avuçladı, ben bedenlerimizin buluşma yerini izlerken de sıktı.

Bileklerini tuttum, aletin üzerinde ileri geri hareket ederken onlardan destek alıyordum, her darbe derin ve sertti. Yukarı doğru uzanan Sebastian bir meme ucumu ağzına aldı ve popoma şaplak atmak için elini çekti. İnledim, daha fazla sessiz kalamıyordum. Tekrar, bu sefer daha sert vurdu, ben de hızımı artırdım. Diğer meme ucuma geçti, ben amımı ona bastırırken emip ısıyor; bacaklarım titrerken kalçalarımın her hareketi küçülüyor, uyluklarım sallandıkça daha da yoğunlaşıyordu.

Geriye doğru yaslanıp popomun iki yanına şaplak attı. “Senin. Al hadi.”

Başımı arkaya attım ve onunla seviştim. Kalçalarım bastırarak sürtünmeyi artırdı; ter bedenimden kayarken ben de onun üzerinde kayıyordum.

“Siktir.” Aleti sertleşti, daha da kalınlaştı. “Çok fazlasın.”

Tırnaklarımı karın kaslarına gömdüm. “Bekle.”

“Yapamam.” Homurdanıp popoma beni bağirtacak kadar sert bir şekilde vurdu. Acı mükemmeldi, beni güçlü bir orgazmın içine gönderdi.

Adı dudaklarımdan çıkarken kalçamı kıvırdım ve içimdeki her şey o nefis hisse odaklandı, ardından dışarı doğru patlayıp her yöne dağılan parçalar gönderdi. Sebastian inledi ve sertçe içime girdi, duvarlarım onu sıkıp her damlasını alırken menisi beni kapladı. Yorulup göğsüne düşene kadar boşalma dalgasını yarattı.

ımı öpüp popomda ateşe verdiği noktaları ovaladı. “Aşırı”

Yanağımı göğsüne koyarak nefesimi toplamaya çalıştım. “Bu mağara adamlığının bana ne yaptığını biliyorsun.”

Güldü. “Biliyorum. Bu yüzden ona bayılıyorum.”

Göğsünü ısırdığımda içimdeki aleti zonkladı.

“Isırmanın bana ne yaptığını biliyorsun.” Beni sırtüstü çevirerek öptü, kalçaları yavaş bir tempoyla hareket ederken ağzı beni ele geçirdi.

Dilimi onunkiyle savaşa sokarak cevap verdim, bedenlerimiz yeniden birbirine kayarken meme ucum tekrar sertleşti. Hassas klitorisim teninin her dokunuşuyla, her nefis baskıyla vızıldıyordu. Aleti yine canlandı, yavaşça hareket ederken bütün doğru noktalarım vurdu.

Öpücüğü keserek bana baktı. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?”

“Sanırım biliyorum.” Kollarımı boynuna doladım. “O kadar seviyorsun ki psikopata dönüşüp beni kaçırdın ve kendime rağmen seni sevmemi sağladın.”

Sırıttı. “Sana bir şey yaptırıamam. Sanırım bunu fark ettiğim gün, nihayet senin de beni sevmeye başladığın gün oldu.”

“Belki.” Kalçamı kaldırıp bacaklarımı sırtına doladım.

Dudaklarımı tekrar öptü, benimle sevişirken dudakları yumuşak ve kendinden emindi.

“Babanla psikopat eğitimi aldığını hatırlıyor musun?”

Dudağımı ısırdı. “Evet. Beni bugünkü iyi, dürüst vatandaş haline getirdi.”

Rahatlamaya çalıştım. “Kuşların ve arıların anlatıldığı derste var mıydın?”

“Tabii ki.” Biraz daha sert itti. “Özellikle o derste uzmanlaş-
rığımı düşünmek hoşuma gidiyor.”

Başımla onayladım. "Üzmanlaştın. Birden fazla şekilde." Ona gülümsedim.

"Beni kaybettin." Başını yana yatırdı, gülünç ifadesi beni kırdattı.

"Asla." Burnunu öptüm. "Ben seninim ve bebeğimiz de öyle."

Dondu, gözleri büyüdü. "Yani sen... şu anda... sen..." Üzerimden kalktı fakat ben daha sıkı tutunarak onu geri çektim.

"Zarar veremezsin. Henüz erken. Ama doğru. Hamileyim."

Yakışıklı yüzüne yayılan gülümsemesi saf bir neşeyle doluydu, onu daha da sıkı sardım. Omzuna öpücükler kondururken hareketsizleşti.

Geri çekilip yüzüme baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ama ya o..." Sesi duyguyla çatladı. "Ya benim gibi doğarsa?"

Kalbim bu kadar aşkla doluyken nasıl kırılmaya yüz tutabilir-di? Yüzünü kendiminkine doğru çektim ve alınlarımızı birbirine yasladım. "O zaman gördüğüm kadarıyla mükemmel biri olur."

Gözyaşları benimkilerle buluşurken beni öptü.

Ruhlarımız karıştı, bir kez daha karanlıkta... ve aydınlıkta dans etti.

ONUS DÖLÖM

Hal otelde uzun adımlarla ilerledi, küçük bir öğleden sonra keyfi için Mint'in annesiyle buluşacağına emindi. Barda oturup geçmesini izledim. Son birkaç haftada Camille, baş başa vaktimizin birçok dakikasını, -doğrusu on yedi dakikasını- Mint'le mesajlaşarak ve ona evdeki durumun iyileşeceğini, yalnız olmadığını temin ederek geçirmişti.

Benim şefkatli, muhteşem Camille'im. Elbette çocuğa yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ama o mesajlaşarak geçirdikleri çalınan dakikalar *benimdi*. Şikâyet edersem Camille sadece güler, bana tanıdığı "en tatlı sahiplenici psikopat" olduğumu söylerdi. Ama ben bir psikopattan fazlasıydım. Ben bir sorun çözücüydim.

Timothy asansörün yanındaki duvara yaslanmıştı, siyah bir omuz çantası takıyordu. Ona başımla onay verdim ve Hal'in peşinden kabine girdi. İşaretim buydu. Hesabı ödeyip ayağa kalktım, kravatımı düzelttim ve asansörün kapısına doğru yürüdüm. Birkaç dakika sonra ikinci kattaki ucuz bir odaya girdim.

Başında siyah bir kapüşon olan ve elleri arkasında kabloyla bağlanmış Hal yatakta oturuyordu. Büyük göbeği gömleğinin düğmelerine baskı yapıyor ve kesinlikle Humpty Dumpty gibi görünmesini sağlıyordu.

Timothy çantasını karıştırarak yatağa dev dildolar, kayganlaştırıcı ve nefis bir anal boncuk seçkisi döktü. Hal'in cüzdanını

ıkarıp kimlik kartını yatak örtüsünün üzerine koydu, sonra da birkaç fotoğraf çekti.

Saatime baktım. Camille'i ögle yemeğinde sürpriz yapmak için Trenton'da olmama bir saat kalmıştı. Hal'e mesajımı vermek için bolca zaman vardı. Onu kovabilirdim ancak bu, sorunu bütünüyle özmezdi. Hal'in işsiz kalması, Mint'in annesine iyice tutunmasına yol aabilirdi. Doğru plan buydu. Ayrıntıya lüzum yoktu.

Hal ofladı, nefesi burnundan hızlı patlamalar halinde ıktı. Ağzındaki bant işini iyi yapıyor gibiydi. Başının arkasına vurdum ve bandın altında bağırdı. Bu kolay olacaktı.

"Hal, senin hakkında her şeyi biliyorum; nerede yaşadığını, net varlığını, kredi notunu, aile ağacını, yatağının altındaki döşemedeki gizli kasanın şifresini, mutfak dolabında kaç tane ekmeğin yarım olduğunu... On bir bu arada."

Başını yana eğdi, her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

İyice yaklaştım. "En önemlisi de erkek kardeşinin karısını becerdiğini biliyorum."

Sallanarak bandın arkasından "mmf" sesi çıkardı.

"İnkâr etme, Hal." Başının arkasına bir daha vurdum, acınası bir ses daha çıkardı. "Erkek kardeşinin karısını siktiğini kabul ediyorsan başını salla."

Dondu, ardından yavaşça başını salladı.

"Bu senin hayatında, kadının hayatında ve sizin hayatlarınızla bağlantılı başka insanların hayatlarında sorunlar çıkartıyor. Buna *benim* hayatım da dahil." Siyah kapşonun kumaşını tutarak yumruğumun içinde çevirdim. "Senin hatalarının benim hayatıma müdahale etmesi hoşuma gitmiyor. Hem de hiç, Hal."

İnledi ve benden uzaklaşmaya çalıştı.

Onu öne doğru çektim. "O yüzden bu işi şimdi dzelteceksin. Kulağa güzel geliyor mu?"

Ben tutmaya devam ederken başıyla onayladı.

"Güzel." Bırakırken başına hafifçe vurdum.

“Erkek kardeşinin karısından uzak duracaksın. Ona ilişkinizin bittiğini söyleyeceksin ve bundan emin olacaksın. Eğer onunla buluşmaya, konuşmaya, ona özlediğini söylemeye kalkışır ya da onun olduğu tarafa dâhi hapşırarak olursan seni tekrar buraya sürükler ve bu konuşmayı baştan yaparım.”

Timothy bıçağın zararsız tarafını Hal’in boğazına bastırdı.

Kapıya doğru yürüdüm. “Ama bir dahaki seferi konuşmayı bıçağa yaptırırım.”

Hal bandın arkasından çılgılık attı ve vücudu sarsıldı. “Bu küçük moladan herhangi birine bahsedersen fotoğrafların tüm arkadaşlarının ve iş ortaklarının arasında dolaşır. Belli ki ciddi bir kaçırılma fantezin varmış, siyah dildolardan ve ancak en maceraperest fetiş gruplarında görülebilecek anal oyunlardan hoşlanıyormuşsun.”

Timothy’ye başımla işaret ettim. Hal’i yanlamasına yatağa itti ve peşimden kapıya geldi.

Resepsiyona dönerek çalışana bir tomar para uzattım. Hal’in aptalca bir şeye karar verme ihtimaline karşın otelin içinde herhangi bir videomuzun bulunmasını engelleyecekti.

“Ya sesini tanıdıysa?” Timothy bekleyen limuzinin arka koltuğuna benimle birlikte bindi.

Gülümsedim. “Umarım benden şüphelenir. Lindstrom’da gördüğümde onun diken üstünde, endişeli ve -en önemlisi- doğru yoldan sapmamış halde olmasını istiyorum. Benim olduğum korkusunun bunların hepsine yardımcı olacağını düşünüyorum. Kanıtlayamaz ama bir yanı bilecek ve korkacak. Mükemmel.”

Timothy güldü. “Zekice.”

Bir süre sonra yüzünde meraklı bir ifadeyle bana döndü. “Peki, ya işe yaramazsa?”

Sırıttım. “Sana komşumun evcil horozunun öyküsünü anlatmış mıydım?”

TEŞEKKÜRLER

Tanrı'ya şükür kitabın yazması en kolay kısmına ulaştım! Dünyadaki en önemli insana, Bay Aaron'a: Ben bu teşekkürler bölümünü yazarken bana elinle yulaf ezmeli kremalı turta yedirdiğin için teşekkürler. (Belli ki iyi anılmak istedi.) İlk okuyucum ve en iyi harf hatası bulucum hep o oldu. Aynı zamanda kendisi beni, "Subay ve Centilmen'in +18 versiyonuyla tanıştıran adamdır. Talim çavuşunun bu kadar "amcık' dediğini hiç bilmiyordum. Sağ ol, bebeğim.

Beta okuyucum Mel'e; Hikâyedeki boşluklar, ölü anne babalar ve parlak ayakkabılar konusunda yardımların için teşekkürler. (Bunların hiçbiri romanda yer almadı...)

Sybil'e. Bu kapak inanılmaz iyi, aşkım ve tanıtımlar bir harika. Ayrıca kitabı erkenden okuduğun ve görüşlerini sunduğun için teşekkür ederim. (Ve sarı saçlı bir kâbus hakkında sesli mesaj göndermeye çalışırken sana yanlışlıkla korkunç bir selfie gönderdiğim için özür dilerim.)

Viv, sen benim dayanağımsın. Hep öyle olacaksın. Kendin olmaya devam et. Rachel, bana hâlâ piercingli meme uçlarının fotoğraflarını gönderecek arsız, küçük bir şeysin sen. Yolla hadi.

Give Me Books'a 'Duygusuz'un tanıtımını yaptıkları için teşekkürler. Onlar olmasa kitabı yayamazdım.

Shelly Cross'un sadece lezzetli unlu mamuller gönderdiği için kalbimde özel bir yeri var. Bence burada öğrenilmesi gereken bir ders var millet.

En çok da size teşekkür ederim, okurlar. Sebastian hassas kalplere göre değil. Fazlasıyla kusurlu ama kötü adamlar bile sevgiyi hak eder. Kötü adamların bile mutlu sonları olmalıdır, değil mi? Sebastian'ın mutlu sonuna inandığınız için teşekkürler.

Peki benim için sırada ne var? Emin değilim. Ama umarım okursunuz.

*Xoxo,
Celia Aaron*